

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

"Sürükleyici!" —Lucy Foley

İLLK

YALAN
KAZANIR

ROMAN

ASHLEY ELSTON

**Bir partide bir yabancıyla tanıştın.
Sana benziyor.
Hatta senin adını taşıyor.
Ama o bir yabancı değil.
O bir uyarı.**

Evie Porter, bir kızın isteyebileceği her şeye sahipti: mükemmel, sevgi dolu bir erkek arkadaş, beyaz çitlerle çevrelenmiş bahçeli bir ev, havalı bir arkadaş grubu. Tek sorun, Evie Porter diye biri yoktu.

Gizemli patronu Bay Smith tarafından kendisine yeni bir isim ve yer verildiğinde, kasaba ve içindeki insanlar hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmişti. Yeni hedefi belliydi: Ryan Sumner. Ryan ve arkadaşlarının dünyasına girmek, Evie için yalnızca bir romantik ilişkinin değil, aynı zamanda bir sınavın başlangıcıydı. Her bir cümle, her bir bakış, Evie'nin gerçek kimliğini ortaya çıkarabilirdi. Ama Evie hata yapamazdı, özellikle de bir önceki işinde yaşananlardan sonra.

Şimdi Evie'nin yapması gereken tek şey, ilk yalanını ustalıkla söylemekti. İlk yalan kazanırdı ama işler hiç de kolay olmayacaktı. Ryan'ın arkadaşları, bu oyunda Evie kadar hırslı ve şüpheliydi. Evie, bir yandan onları etkileyip yeni hayatını inşa ederken, diğer yandan geçmişiyle ilgili karanlık sırların ortaya çıkmaması için savaşmak zorundaydı.

Evie, bu kasa...ekten kime güvenebilirdi? Ya da asıl soru: Onlar Evie'ye güveniydi?

Çeviren: Kemal Tokgöz

www.ithakiyayin grubu.com

[/yabanciyayinlari](https://www.facebook.com/yabanciyayinlari)

Reese's Book Club, Ocak 2024 Seçkisi

"Bu hızlı tempolu kitapta bir gerilim romanından isteyebileceğiniz her şey var: saklı kimlikler, gizemli bir patron ve beni başından sonuna kadar merakta bırakan bir kovalamaca."

—**Reese Witherspoon**

"Amansız bir yakalamaca gerilimi... Gece geç saatlere kadar okumayı planlayanlar için klasik bir gerilim romanı."

—**Elle**

"Zekice kurgulanmış olay örgüsü ve kıvrak zekâlı başkahramanı sayesinde bu gerilim dolu romanda kime güveneceğinizi bilemeyeceksiniz... Sürükleyici."

—**Reader's Digest**

"Elston çıtayı yükseltiyor."

—**The New York Times**

"Başından sonuna kadar beni diken üstünde tutan bu hızlı tempolu romanda heyecan dolu bir yolculuk sizi bekliyor."

—**New York Post**

"İlk Yalan Kazanır, sizi başından sonuna kadar merakta bırakacak, eğlenceli ve öngörülemez bir gerilim yolculuğu sunuyor."

—**Atlanta Journal-Constitution**

"Ashley Elston son derece karmaşık bir olay örgüsünü, hayatı boyunca psikolojik gerilim yazmış birinin özgüveniyle ele alıyor... Reese Witherspoon'un *İlk Yalan Kazanır*'ı bu ayki kitap kulübü seçkisine eklemesine şaşmamalı."

—**Sunday Times (Londra)**

"İlk Yalan Kazanır şimdiye kadar okuduğum en gerilim dolu akıl oyunu... Ashley Elston, özenle hazırlanmış bir olay örgüsünün katmanlarını teker teker soyarak hiç tahmin etmediğim bir dizi şaşırtmacayı ortaya çıkarmış. Zekice!"

—**Elle Cosimano**

***İlk Yalan Kazanır* için övgüler**

“Kemerlerinizi bağlayın. *İlk Yalan Kazanır*, son yıllarda okuduğum en iyi kaçma-kovalama gerilimi ve bu çılgın yolculuk gerilimin yanı sıra birçok duyguyu da beraberinde getiriyor. Hâlâ nefesim kesiliyor.”

—Lisa Gardner

“Ne numaralarla dolu ama! *İlk Yalan Kazanır*, bir gölge oyunu gibi akıp gidiyor: Tam ne gördüğünüzü anladığınızı düşündüğünüz anda şekiller değişiyor, sahne geçiyor ve –durun– belki de az önce olayı yanlış anladınız? Havalı, zekice ve son derece eğlenceli, bugünlerde çok az yazarın denemeye cesaret edebildiği türden değişken ve riskli bir gerilim. Lütfen alın. Bu iyi bir kitap.”

—A.J. Finn

“*İlk Yalan Kazanır*, kimliği ve aşkı, gerçeği ve yalanı zekice irdeleyen, çıtayı yükselten bir gerilim romanı. Zeki ve kurnaz, hızlı tempolu ve şaşırtmacalarla dolu olan bu kitap, ilk sayfasından son sayfasına kadar bana soğuk terler döktürdü. Ashley Elston gerçekten öngörülemez, unutulmaz bir hikâye yaratmış. Bayıldım!”

—Megan Miranda

“Ashley Elston’ın ustalıkla kurgulanmış bu gerilim romanında kime güveneceğinizi bilemiyorsunuz. *İlk Yalan Kazanır*, sürükleyici olduğu kadar duygusal da olan, soluk soluğa okuyacağınız bir kitap. Her kelimesine bayıldım!”

—Mary Kubica

"Elinizden bırakmanın imkânsız olduğu, gerilim dolu ve sürükleyici bir roman! *İlk Yalan Kazanır*, dolambaçlı anlatımıyla ve zengin bir şekilde çizilmiş karakterleriyle beni büyüledi."

—Megan Shepherd

"Kaçan kim, kovalayan kim? Kötü adamlar bile onları desteklemekten kendinizi alamayacağınız kadar sevimli olduğunda bunu bilmek pek kolay değil. Zekice, dolambaçlı ve gerilim dolu *İlk Yalan Kazanır*, tatmin edici sona erişene kadar beni diken üstünde tuttu."

—Diane Chamberlain

"Zekice, ilgi çekici ve elinizden bırakamayacağınız bir roman. Elston, okurları şaşkınlıktan nefes nefese bırakacak, koltuklarına gömülmelerine ve daha fazlasını beklemelerine neden olan ters köşeleri ustalıkla kaleme almış. Romantik öğeler içeren zekice bir gerilim romanı... Kitap bittikten sonra da hikâye okurun aklından çıkmayacak."

—Alyssa Cole

"Olağanüstü! *İlk Yalan Kazanır*'ın derinden örülmüş karakterleri beni ilk sayfadan itibaren içine çekti ve sonra büyüleyici bir yolculuğa çıkardı. Ashley Elston ustaca, unutulmaz bir kaçma-kovalama gerilimi yaratmış!"

—Wendy Walker

"Sürükleyici, mükemmel bir gerilim romanı."

—Cesca Major

"Şaşırtıcı derecede duygusal, zekice yazılmış, dolambaçlı bir gerilim. *İlk Yalan Kazanır* bir oturuşta okunmak için yalvaran türden bir kitap."

—Kara Thomas

"Elston'ın ustalıkla hazırladığı bulmacayı bir araya getirmeye çalışırken zaman çizelgeleri, kimlikler ve güdüler arasında geçen bu heyecanlı yolculukta kimseye güvenmemeye hazır olun.

—**Ashley Winstead**

"Zekice kurgulanmış... Elston bolca gerilim yaratıyor ve tatmin edici, yılan gibi dolambaçlı ters köşeleriyle harika bir final sunuyor. Bu, Elston'dan daha iyi şeyler geleceğinin vaadini veriyor."

—**Publishers Weekly**

"Lucca'nın ortaya çıkışından son hesaplaşmalara kadar entrika ve ivme ile dolu, zekice yazılmış bir gerilim... Evie zeki ve ilgi çekici bir başkahraman ve firari olduğu süre boyunca yaptıkları tahmin edilebilir olmaktan çok uzak."

—**Kirkus**

"Bu romanı gerçekten çok beğendim; beklenmedik ve zeki bir anakaraktere sahip."

—**Harriet Tyce**

"Kesinlikle harika. Kitabı yalayıp yuttum."

—**Heidi Perks**

"Zekice, orijinal ve ilgi çekici bir kitap."

—**Rachel Abbott**

"Çılgınca yaratıcı, şeytani denebilecek kadar zekice... Ashley Elston, titizlikle kurgulanmış detaylarla ve sizi yiyip bitirecek risklerle dolu, aynı zamanda da şimdiye kadar karşılaştığım en sempatik, ahlaki açıdan gri karakterlerden birini sunuyor. *İlk Yalan Kazanır*'ı bir solukta okudum ve artık ömür boyu Ashley Elston hayranıyım."

—**Julie Clark**

İlk Yalan Kazanır

Özgün Adı | *First Lie Wins*

Ashley Elston

Yabancı Yayınları | 517

Yayın Yönetmeni | Selin Kurugöl

Redaksiyon | Selin Kurugöl

Kapak Uygulama | Mehmet Büyüktırna

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık | Hüseyin Aktürk

1. Baskı, Ekim 2024, İstanbul

ISBN: 978-625-6826-08-3

© Ashley Elston, 2024

© Yabancı Yayınları, 2024

Türkçe Çeviri © Kemal Tokgöz, 2024

Sertifika No: 63989

Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Sterling Lord Literistic, Inc. ile yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.

Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi

35/1 38 Kadıköy/İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26

www.ithakiyayinlari.com – info@yabanci yayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com

Sertifika No: 77699

ilk
YALAN
KAZANIR

ASHLEY ELSTON

Çeviren
Kemal Tokgöz

YABANCI

Miller, Ross ve Archer'a.

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.**

<https://t.me/ayisigikitap>

1

Her zaman küçük şeylerle başlar: lavabonun yanındaki bardakta fazladan bir diş fırçası, en küçük çekmecede birkaç parça giysi, yatağın her iki yanında şarj aletleri. Sonra bu küçük şeyler yavaş yavaş büyümeye başlar: Jiletler, gargara ve doğum kontrol hapları, ecza dolabında bir yer bulabilmek için savaş verir; “Akşam geliyor musun?” sorusunun yerini, “Akşama ne yemek yapalım?” alır.

Ve ben her ne kadar korksam da bir sonraki adım kaçınılmazdı.

Masanın etrafına toplanmış bu insanlarla, Ryan’ı çocukluktan beri tanıyan insanlarla, ilk kez görüşüyor olabilirdim ama onun hayatının çoktan bir parçası hâline gelmiş olmam kimsenin dikkatinden kaçmamıştı. Kanepede uyumlu kırlentler, kitaplıktaki oda parfümünden yayılan hafif yasemin kokusu gibi, erkeklerin evlerine bir kadın tarafından yapılan küçük dokunuşları, kapıdan içeriye adımını atan her kadın ânında fark ederdi.

Mum ışığıyla aydınlanan masanın üzerinden süzülen bir ses, “narin ama güvenli” olduğuna her türlü bahse girebileceğim masa süsün üzerinden gelip tam önümde asılı kaldı. “Evie demek. Pek alışıldık bir isim değil.”

Aslında pek de soru olmayan sorusuna cevap versem mi yoksa vermesem mi diye düşünerek Beth’e döndüm.

“Evelyn’in kısaltması. Büyükanнемin ismini vermişler bana.”

Kadınlar birbirlerine kaçamak bakışlar atıp masanın bir ucundan öbür ucuna sessizce iletişim kurdular. Verdiğim her cevap ölçülüp biçiliyor, daha sonraki bir tartışma için kenara ayrılıyordu.

“Ah, ne güzelmiş!” dedi Allison tiz bir sesle. “Bana da büyükanneimin ismini vermişler. Nereliyim demiştin bu arada?”

Nereli olduğumu söylememiştim, onlar da bunu gayet iyi biliyorlardı. Yırtıcı kuşlar gibi, istedikleri cevapları alana kadar bütün gece eşeleyip duracaklardı.

“Alabama’daki küçük bir kasaba,” diye yanıtladım.

Alabama’daki hangi küçük kasaba olduğunu sormalarına fırsat bırakmayan Ryan konuyu değiştirdi. “Allison, geçen hafta büyükanneini markette gördüm. Daha iyi mi?”

Bana rahatlamam için kıymetli birkaç dakika kazandırmış oldu böylece, Allison da bu sırada büyükbabasının ölümünün ardından büyükannesinin nasıl olduğunu anlattı. Gelgelelim, çok geçmeden tekrar odak noktası oldum.

Bu insanlar hakkında her şeyi bilmem için onları tanımam gerekmiyordu. Anaokuluna beraber başlamış, liseden mezun olana kadar da arkadaş grupları küçük kalmış tiplerdi işte. İkişerli ve üçerli gruplar hâlinde, buradan arabayla rahatça gidilip gelinebilen üniversitelere gitmek için kasabadan ayrılmışlardı. Benzer geçmişleri olan diğer ikişerli ve üçerli gruplarla üniversite demeklerine katılmış, sonra bu küçük Louisiana kasabasına dönmüş, arkadaş gruplarını tekrar ufaltmışlardı. Sembolleri Yunan harflerinden ibaret öğrenci gruplarının yerini, kâr amacı gütmeyen sivil toplum kuruluşları, akşam yemeği partileri ve cumartesi öğleden sonraları oynanan golfler almıştı; tabii futbol maçlarıyla çakışmadığı sürece.

Böyle oldukları için onları suçlamıyor, aksine onlara imreniyordum. Bu tür durumlarda hissettikleri rahatlığa, tam olarak ne bekleyeceklerini ve onlardan ne beklendiğini bilmelerine imreniyordum. Bu kasabadaki herkesin onların en kötü hâllerini görüp yine de onları kabul ettiğini bilmenin getirdiği inceliğe imreniyordum.

“Nasıl tanışmıştınız?” diye sordu Sara, böylece dikkatler bir kez daha bana yöneldi.

Aslında masum bir soruydu ama yine de tedirgin etmişti beni.

Ryan’ın yüzündeki gülümseme, bu soru karşısında nasıl hissettiğimi bildiğini ve tekrar araya girip benim yerime cevap vereceğini ifade ediyordu bana ama onu bu deritten kurtardım.

Bugün için özel olarak aldığım beyaz, kumaş mendillerden biriyle kibarca ağzımı sildim ve “Lastiğim patlamıştı, o da değiştirmeme yardım etti,” dedim.

Ryan olsa, onlara hak ettiklerinden daha fazlasını verirdi ki ona engel olmamın sebebi de buydu zaten. Kasabanın dışındaki kamyon durağında karşılaştığımızdan, oradaki küçük restoran barında çalıştığımdan ve bardakların boş kalmamasını sağladığımdan bahsetmedim. Ve onlar MBA’den’ MRS’e” kadar pek çok kısaltmaya aşınayken, benim aşına olduğum tek kısaltmanın GED”” olduğundan da bahsetmedim.

Bu insanlar, Ryan’ın arkadaşları, istemeden de olsa böyle basit şeyleri bana karşı kullanabilirlerdi. Böyle bir şey yaptıklarını fark etmeyebilirlerdi bile.

Geçmişimin onlarınkinden ne kadar farklı olduğunu öğrendiklerinde beni yargılayacaklarından korktuğumu söylemiştim Ryan’a. O ise onların ne düşündüklerini umursamadığını söylemişti ama umursuyordu. Pes edip hepsini buraya davet etmesi ve bütün hafta menüyü *en doğru şekilde* hazırlamama yardım etmesi, geceleri kulağıma birlikte büyüdüğü kızlardan çok farklı olmama bayıldığını fısıldayıp durmasından çok daha fazlasını anlatıyordu bana.

Ryan’a dönen Allison, “Vay be, ne kadar da becerikliymişsin sen öyle,” dedi.

Ryan’a baktım. Tanışma hikâyemizi iki kısa cümleye indirgemiştim ve o da, şu âna kadar, bunu yapmama izin vermişti.

* “İşletme Yüksek Lisansı” anlamına gelen bir kısaltma. -ç”

** “Pazarlama Yüksek Lisansı” anlamına gelen bir kısaltma. -ç”

***“Lise Denklik Diploması” kısaltması. -ç”

O da beni izlerken yüzünde dalgalanan küçük gülümseme, bunun –şimdilik– benim gösterim olduğunu ve onun da ayak uydurmaktan mutluluk duyduğunu anlamamı sağladı.

O sırada Allison’ın kocası Cole söze girdi. “Sırf değiştirmene yardım edebilmek için lastiğini kendisi patlatmışsa şaşımam.”

Cole’un böğrünü nasıl tuttuğuna bakılırsa, masadaki gülüşmelere Allison’ın dirseğini kocasının kaburgalarına geçirmesi eşlik etmişti. Başını iki yana sallayan Ryan ise hâlâ beni izliyordu.

Ben de gülümseyip sonra kahkaha attım; çok yüksek sesli ve uzun bir kahkaha değildi bu, sadece Ryan’ın benimle tanışmak için böylesi aşırılıklara başvurabileceği fikrinin beni de eğlendirdiğini gösterecek bir şeydi.

Ryan’ın perşembe akşamları Doğu Texas’taki ofisinde geçirdiği günün ardından benzin almak için daima o kamyon durağına gittiğini bilecek kadar onu izlemiş biri ne kadar eğlenirse o kadar eğlenmiştim işte. Aynı zamanda, binanın batı tarafındaki benzin pompalarını tercih ettiğini ve yolundan geçen her kadına –özellikle de mini etek giyenlere– hep biraz fazla uzun baktığını bilen biri. Ve böyle biri, onun arka koltuğundaki Louisiana Devlet Üniversitesi beyzbol şapkası, beyaz gömleğinin altından görünen üniversite topluluğu tişörtü, ön camının sol alt köşesindeki golf kulübü çıkartması gibi küçük şeylere dikkat eder, böylece tanıştıklarında konuşacak bir şeyleri olmasını sağlardı. Lastik supabına, ıslık sesiyle hava kaçarken çivi tutardı böyle biri.

Demem o ki, birisinin sırf bir başkasıyla tanışmak için bu kadar zahmete gireceğini düşünmek epey eğlendiriciydi gerçekten...

“Çok iyiydim be,” dedim, yemekten kalan son tabağı da sabunlu suyla dolu eviyeye bıraktığımda. Ryan da arkamdan yaklaşip kollarını kalçalarımda gezdirdikten sonra belime sarıldı. Çenesi omzuma, dudakları da bayıldığımı bildiği şekilde boynumdaki o noktaya yerleşti.

“Çok sevdiler seni,” diye fısıldadı.

Beni çok sevdikleri falan yoktu. Taş çatlasa, ilk merak dalgasını gidermiş olabilirdim. Garaj yolundaki ilk araba daha ayrılmadan, yolcu koltuklarında oturan her kadının bu geceye dair her detayın çekıştırildiği mesajlaşma grubu ile tam olarak kim olduğumu ve Alabama’daki hangi küçük kasabadan geldiğimi bulmaya çalıştıkları sosyal medya uygulamaları arasında gidip geldiklerini hayal edebiliyordum.

“Ray mesaj attı şimdi. Gelecek hafta öğle yemeğine davet edebilmek için Sara numaranı istiyormuş.”

Beklediğimden daha hızlı olmuştu bu. Galiba ikinci merak dalgası paldır küldür geliyordu üzerime; yapılan tüm araştırmaların sadece az miktarda bilgi sağlaması ve daha fazlasına susamalarıyla körüklenen merak dalgası.

“Verdim ben de. Sakıncası yoktur umarım,” dedi Ryan.

Dönüp onunla yüz yüze geldim ve ellerimi göğsünden yukarıya kaydırıp yüzünü avuçlarımin arasına aldım. “Tabii ki yok. Arkadaşların onlar. Ve umarım benim de arkadaşlarım olacaklar.”

Yani soruların çok daha doğrudan olacağı –çünkü böyle olmasını engelleyebilmek için Ryan’ın orada olamayacağı– bir öğle yemeği gerçekleşecekti.

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımızın arasında sadece birkaç santim kalana kadar kendime çektim onu. Bu kısmı, beklentiyi, nefeslerimizin birbirine karıştığı ve benim kahverengi gözlerimin onunkilerin maviliğine dalıp gittiği ânı ikimiz de çok seviyorduk. Birbirimize yakın duruyorduk ama yeterli değildi bu yakınlık. Elleri eteğimin kenarından aşağıya kaydı ve parmakları belimdeki yumuşak deriyi buldu, benim ellerimse onun ensesine uzanmış, parmaklarım siyah saçlarına dolanmıştı. Tanıştığımızda, onu izlemeye ilk başladığımda, Ryan’ın saçları şimdiki gibi uzun değildi. Böyle sevdiğimi söylemiştim ona. Tutunacak bir şeyimin olmasının hoşuma gittiğini söylemiştim, o da kestirmeyi bırakmıştı. Bu hâlini gördüklerinde arkadaşlarının şaşırdıklarına emindim çünkü bizzat gerçekleştirdiğim sosyal

medya araştırmasında, Ryan'ın saçının yakasına geldiği tek bir fotoğraf bile görmemiştim. Sonra bana baktıklarında, kafalarından geçen soruları tahmin edebiliyordum. *Ryan neden değişti? Bu kız yüzünden mi?*

Ellerini aşağıya götürüp kısa eteğimin altından kalçalarını kavradı, sonra da beni yukarı çekip bacaklarımın beline dolanmasını sağladı.

“Kalacak mısın?” diye fısıldadı, her ne kadar evde sadece ikimiz olsak da. Her gece soruyordu bunu bana.

“Evet,” diye fısıldayarak cevap verdim ben de. Benim yanıtım da değişmiyordu hiç.

Ryan'ın ağzı benimkinin hemen üzerinde oyalanıyordu ama aramızdaki o kũücük mesafeyi korumaya devam etti. Yüzü odağımdan çıkmaya başladı. ıldıracak gibi olsam da mesafeyi onun kapatmasını bekledim.

“Daha fazla sormak istemiyorum. Her gece burada olacağını, çünkü buranın senin de evin olduğunu bilmek istiyorum. Ne dersin? Burası senin evin olsun mu?”

Parmaklarımı saçının derinliklerine gömüp bacaklarımla sıkı sıkı sardım onu. “Hiç sormayacaksın sanmıştım.”

Dudaklarımın üzerindeki gülümsemesini hissedebiliyordum. Hemen ardından, beni öperken mutfaktan uzaklaştırmaya, koridorun aşağısındaki yatak odasına taşımaya koyuldu.

Bizim yatak odamıza.

2

Ryan'ın beş gün önce yanına taşınmamı teklif etmesinden ve benim de kabul etmemden beri, bunun bir an önce gerçekleşmesi için sabırsızlanıyordu. Akşam yemeği partisinin ertesi sabahı uyandığımda, onu telefonda bir nakliye şirketiyle konuşurken bulmuştum; bir müşterinin son dakikada iptal etmesi sayesinde, o günün ilerleyen saatleri için randevu alıyordu.

Bir haftalığına bile olsa beklemeye ikna ettim onu; sadece pahalı şarap ve mükemmel şekilde pişmiş dana bonfilenin etkisiyle değil, bunu gerçekten istediğinden emin olsun diye. Ayrıca, ben daha hiçbir eşyayı toplamamışken nakliyecileri arayarak biraz aceleci davrandığından da bahsettim.

“Gerçekten benimle yaşamak istemesen söyledin, değil mi?” Banyodaki aynanın karşısında durmuş, koyu mavi gri çizgili kravatını bağlıyor, öylesine bir şey sormuş gibi davranmaya çalışıyordu. Somurtuyordu da bir yandan. Daha önceleri, istediğini elde edemeyince yaptığını gördüğüm bir şeydi bu.

Tezgâha atlayıp beyaz mermer yüzeyde tam karşısına gelinceye kadar kaydım. Sanki arkamdaki aynada yaptığı işi izleyebiliyormuş gibi omzumun üzerinden bakıyordu. Bu sabah bebeklik edeceği tutmuştu biraz.

Yüzünü ezberlemiş olsam da fırsatını her bulduğumda inceliyor, gözden kaçırmış olabileceğim küçük parçalar arıyordum. Klasik bir çekiciliği vardı. Gür ve esmer saçları çok uzayınca

uçlardan kıvrılmaya meyilliydi; şimdi olduğu gibi. Mavi gözleri baş döndürücüydü ve her ne kadar az önce tıraş olduğunu bilsem de akşam onu gördüğümde çenesinin hafifçe kararmış olacağını ve boynuma sürttüğünde tüylerimin ürpereceğini biliyordum.

Ellerini itip kravatını bağlamayı onun yerine bitirdim. “Tabii ki buraya taşınmak istiyorum. Nereden çıktı bu şimdi?”

Ryan kravatına bakıp zaten düz olmasına rağmen düzeltti; bir şeyle uğraşmaya ihtiyaç duyuyordu. Bu sabah bana hiç dokunmamış, neredeyse yüzüme bile bakmamıştı. Evet, tam bir bebekti işte.

Bana cevap vermeyince ekledim: “Peki *sen* buraya taşınmama dair fikrini değiştirdin mi? Toparlanmaktan kaçındığımı düşündüğünü biliyorum ama bugünün tamamını bu işe ayırdım ve Goodwill’den de gelip ihtiyacım olmayan eşyaları alacaklar. Ama arayıp iptal de edebilirim...”

Gözleri de elleri de üzerimdeydi sonunda. “Evet, hâlâ buraya taşınmanı istiyorum. Bugün böyle bir planın olduğunu bilmiyordum. Ama sana yardım edemeyeceğim tek günü seçmişsin. İşim başımdan aşkın bugün.”

Bugün perşembeydi ve Ryan seksen kilometre uzakta, Doğu Texas’taki ofisinde olacaktı. Her perşembe olduğu gibi.

“Zamanlamanın berbat olduğunu biliyorum. Ama sadece bugün işten izin alabildim, Goodwill de sadece bu öğleden sonra kamyonet gönderebiliyor. Zaten çok eşyam da yok, uzun sürmez.”

Omuzlarımı hafifçe sıktıktan sonra eğilip dudaklarımdan öptü beni. Somurtkanlığı geride kalmıştı, ben de ayaklarımı bacaklarının arkasına atıp iyice kendime çektim onu.

“Belki arayıp hasta olduğumu söyleyebilirim. Ne de olsa patronum ve bu da pozisyonumu kötüye kullanmanın tam zamanı,” dedi gülerek.

Öpücükler arasında kıkırdadım ben de. “Hastalık bahanesini taşınmaktan daha önemli bir şeye sakla. Bir de cidden, neredeyse

her şeyi verdiğim için taşıyacak pek bir şey olmayacak.” Kapıdan yatak odasına doğru bir bakış attım. “Eşyalarım seninkiler kadar güzel değil, hâliyle saklamak için bir sebep de yok.”

Elleri yüzüme uzandı. “Sana söylediğim gibi, buraya getirmek istediğin her şey için yer açabiliriz. Eşyalarını atmaya gerek yok.”

Altdudağımlı ısırp, “Emin ol, ikinci el çirkin kanepemi oturma odanda istemezsin,” dedim.

“İsteyip istemediğimi nereden bilebilirim ki? Görmeme izin vermedin hiç.” Bu mayın tarlası gibi konuşmadan yüzümü başka bir tarafa çevirerek kaçmaya çalıştım ama Ryan’ın parmakları çenemi göz göze geleceğimiz şekilde geriye çekti. “Utanmana gerek yok.”

“Evet, var,” dedim bakışlarına karşılık vererek. Sonra eğilip bir başka somurtmaya yakalanmamak için hızlıca öptüm onu. “Cumartesi günü orada nakliyecilerle buluştuğumuzda görürsün. Dün randevu aldım. Pazar günü de zaten burada eşyalarımı yer bulmakla geçer. Hastalık iznini pazartesiye sakla. Çünkü o gün ikimiz de çok yorgun olacağız ve eminim ki fena hâlde pijama gününe ihtiyaç duyacağız. Pijamalar opsiyonel.”

Alnını benimkine bastırduğında, gülümsemesi bulaşıcıydı. “Bu bir randevu o zaman.” Son bir hızlı öpücükle benden uzaklaştı ve banyodan çıktı.

Yirmi dakika sonra Ryan’ın Tahoe arabası garaj yolundan ayrıldığında, ben de on yıllık 4Runner’ımla aynı şeyi yapıyordum. Lake Forbing, verimli tarım arazileri ve bol miktarda doğal gazıyla meşhur, kuzey Louisiana’daki orta büyüklükte bir kasabaydı. Çok para vardı bu bölgede ama kimse göze sokmazdı. Ryan’ın evinden Lake View Apartments’a gitmek on beş dakika sürüyordu ve anladığım kadarıyla kasabanın adını aldığı gölün yakınında bile değildi burası.

203 numaralı daireye ayrılan boş yere, rölantideki Goodwill kamyonunun yanına park ettim.

İkimiz de araçlardan indiğimizde, “Erkencisin, Pat,” dedim şoföre.

Başını onaylar anlamda salladı. "Sabahki ilk iş beklediğim kadar uzun sürmedi. Hangi daire?"

Yardımcısı kamyonun büyük kasasını açarken, Pat beni merdivenlerden yukarıya doğru takip etti. Kapının önünde durup çantamdan anahtarı çıkardım. "Burası."

Tekrar başını sallayıp aşağıya yöneldi. Sürgüyü açmak için birkaç kez denemem gerekti; kullanılmamaktan paslanmıştı. Tam kapı kulpunu çeviriyordum ki merdivenleri *pat pat* diye çıkan taşıma platformunun sesini duydum.

Pat ile yardımcısı platformu dar kapı aralığından geçirmek için uğraşırken onlara kapıyı açık tuttum.

"Nereye koyalım?" diye sordu Pat.

Boş daireye göz gezdirip, "Ortaya koyun," dedim.

İlk kutu yığınınna baktım; içleri, son dört günü seçmekle geçirdiğim eşyalarla doluydu. Buraya getirmesine ben hazır olana kadar Pat'in kamyon kasasında benim için sakladığı eşyalar. Cumartesi günü Ryan'ın evine taşıyacağım eşyalar. Sadece günlerdir değil de yıllardır sahip olduğumu söyleyeceğim eşyalar.

Tüm kutuları yukarı taşımak için iki kere git gel yapmak gerekti. Arka cebimden yirmi tane beşlik çıkarıp Pat'e verdim. Normalde Goodwill böyle bir hizmet sunmuyordu ama Pat eline biraz para sayınca seve seve yardım ediyordu.

Onlar tam kapıdan çıkarlarken, "Ah, fazladan kutu getirdiniz mi?" diye sordum.

Pat'in omuz silkip baktığı yardımcısı, "Evet, kamyonun arkasındalar. Getirelim mi buraya?" dedi.

Bu işte bir tuhaflık olduğunu düşündüyseler de belli etmediler. "Yok. Kaldırıma, arabamın önüne bırakabilirsiniz."

Peşlerinden dışarı çıktım ben de. Dümdüz kartonları çıkarırlarken, arabamın arkasına geçip bagajdan küçük, siyah bir çanta çıkardım. Onlara tekrar teşekkür etmemle kamyonlarına döndüler. Geriye halledilmesi gereken sadece birkaç şey kalmıştı artık.

Dairenin planı basitti. Ön kapı, arka duvarı mutfak olan küçük bir oturma odasına açılıyordu. Dar bir koridor da banyo ve

yatak odasına gidiyordu. Bej halı, bej muşamba ve bej duvarla birleşiyordu.

Mutfak kısmına geçip siyah çantanın fermuarını açtım ve içinden, yakınlardaki restoranlardan aldığım dört menüyü ve CVS mağazasından çıktısını aldığım Ryan'la üç fotoğrafımızı çıkardım. Bir de yedi tane magnet alıp onlarla buzdolabının ön tarafına tutturdum her şeyi. Hemen ardından birkaç çeşit sos ve baharat çıkarıp hepsinin yarısını lavaboya döktükten sonra şişeleri buzdolabı kapağının iç tarafına dizdim. Elimde çantayla banyoya geçip şampuan ve saç kremi çıkardım, onların da yarısını gidere döktükten sonra kutularını küvetin kenarına koydum. Sonra da Lever 2000 marka sabunu açıp logosu silinene ve kenarları yumuşayana kadar suyun altına tuttum, ardından duş duvarındaki küçük boşluğa bıraktım. En sona diş macunu kalmıştı. Dibinden başlayarak bir kısmını sıktım, lavabonun kenarında birkaç topak bırakmaya dikkat ettim; bundan şikâyet edip durduğunu bilsem de Ryan'ın evinde de böyle yapıyordum. Kapağını açık bıraktığım diş macununu musluğun yanına koydum.

Son durak yatak odasıydı. Bir sürü tel ve plastik askı çıkardım –çantada en son bunlar kalmıştı– ve boş metal çubuğa astım hepsini. Küçük oturma odasına dönüp düzgünce yığılmış kutuları etrafa saçarak zemini onlarla doldurdum. Sonra iki kutu seçip açtım; biri kitaplarla, diğeri çeşit çeşit eski parfüm şişesiyle doluydu. Kitap kutusunu boşaltmak daha kolay olduğundan, kutunun yanında sanki onları henüz paketlemeye fırsat bulamamışım gibi görünen birkaç küçük kitap yığını oluşturmam sadece bir dakika kadar sürdü.

Parfüm şişeleri biraz daha fazla zaman aldı. Kutuyu küçük mutfak tezgâhına taşıyıp en üstteki dört taneyi açtım ve formika yüzeye koydum. Pencereden gelen ışık onlara tam da doğru açıdan vurunca ince, renkli cam prizma işlevi görüp karanlık odaya mavi, mor, pembe ve yeşil huzmeler düşürdüler.

Bu hafta yaptığım onca alışveriş arasında, parfüm şişeleri bulması en zor ve şaşırtıcı şekilde en eğlenceli olanlardı. Bunları

aramaya ihtiyaç duymam bile şaşırtıcıydı aslında ama Ryan'ın etiketlendiği bir Facebook gönderisine denk geldikten sonra, bunun tam da "koleksiyonunu yapmam" gereken türden bir şey olduğunu anlamıştım. Geçen sene annesine doğum günü hediyesi olarak parfüm almıştı. Art Deco tarzında bir parçaydı; gümüşe sarılmış, küçük, aynalı karelerle süslenmiş, yuvarlak bir cam şeklindeydi ve tam da Jay Gatsby'nin Daisy'ye vereceği bir hediyeye benziyordu. Çok güzeldi ve kadının yüzündeki gülümsemeden çok sevdiği belli oluyordu.

Ben de bir şeyler biriktiren, koleksiyon yapan kızlardan olsaydım, o şey kesinlikle bu olurdu.

Odaya son bir kez göz gezdirdim. Her şey tam olarak istediğim gibi görünüyordu. Henüz el atamadığım birkaç şey, kaldırmam gereken rasgele birkaç eşya dışında her şeyi toplamışım gibi.

"Kimse var mı?" diye bir ses geldi kapı aralığından ve hızla döndüm. Bu blokun ofisinde çalışan, pazartesi öğleden sonra bu daireyi kiraladığım kadın gelmişti.

İçeri girip yerdeki dağınıklığa şöyle bir baktı. "Pazartesiden beri burada kimseyi görmeyince endişelenmişim ben de."

Ellerimi ön ceplerime sokup mutfak tezgâhının yanındaki duvara sırtımı yasladım, bir ayağımı da diğerinin önüne attım. Hareketlerim yavaş ama kasıtlıydı. Kadının buraya gelip beni kontrol etmesi, cumartesi günü taşınmama yardımcı olmak için Ryan buraya geldiğinde de aynı şeyi yapma ihtimalini doğurarak endişelendirmişti beni. Komşuların birbirini tanımaya zahmet etmediği bir yer seçmiştim ve daireler haftalık kiralanabildiğinden, kiraya faturalar da dahildi. Benim de sadece bir haftaya ihtiyacım vardı zaten.

Mobilyasız dairelerden birini kiralamam kadının merakını uyandırmış olmalıydı. Genelde, birisi bir yere eşya taşıma zahmetine giriyorsa, orada yedi günden daha uzun süre kalmayı

* *Muhteşem Gatsby* romanının ana karakterleri. —çn

planlardı ama Ryan'ın kendi koltuğumun bile olmadığı kadar istikrarsız bir hayat yaşadığını düşünmesini istemediğimden, mobilyalı daire bir seçenek değildi benim için. Gelgelelim, şu an buradaki dördüncü günümdeydim ve içeriye stratejik şekilde yerleştirilmiş sekiz kutu dışında burada yaşadığımı gösteren hiçbir şey yoktu.

Kadın en yakınındaki kutunun üzerinde parmağını gezdirip tezgâhtaki parfüm şişelerine baktı. Onun gibileri bilirdim. Ağır makyaj yapıyor, dar kıyafetler giyyordu ve bir zamanlar başkaları tarafından güzel bulunsa da yıllar ona nazik davranmamıştı. Gözleri, etrafındaki her şeyi özömsüyordu. Burası yasadışı amaçlarla kiralanan bir yerdi ve o da her şeye hâkimdi; sürekli olarak kendi çıkarına kullanabileceği herhangi bir şey arayışındaydı. Şimdi de otoparkı geçip daireme gelmişti çünkü bir şeyler çevirdiğimi biliyor ama bunu bana karşı nasıl kullanacağını çözemiyordu.

“Yerleştikten emin olmak istedim sadece,” dedi.

“Yerleştin,” dedim, sonra da dekolteli bluzuna tutturulmuş yaka kartına baktım. “Shawna, endişelenmene hiç gerek yok. Bunu hiç istemem.”

Sırtı kaskatı kesildi. Kaba ses tonum, vücudumun rahat duruşuyla tezat içindeydi. Duruma hâkim olduğunu, bir noktaya kadar anladığını sanarak gelmişti buraya ama tavrım afallatmıştı onu.

“Pazar günü saat beşe kadar buranın boşaltılıp anahtarının teslim edildiğini varsaymalı mıyım hâlâ?” diye sordu.

“Aynı şekilde ben de başka bir beklenmedik ziyaret olmayacağını varsayıyorum,” diye karşılık verdim, başımı kapıya doğru eğip yüzüme küçük bir gülümseme yerleştirerek.

Dilini damağında şaklattıktan sonra dönüp gitti. Arkasından sürgüyü çekip kapatmamak için var gücümle engel oldum kendime. Ama buradaki işim neredeyse bitmişti ve Ryan bu akşamüstü saat beş buçukta Louisiana eyalet sınırını aşana kadar yapmam gereken şeyler vardı hâlâ.

3

Ryan'ın büyükbabası üç sene önce, eşinden sadece bir yıl sonra ölmüş ve Ryan'a içindeki tüm mobilyalar, dolaptaki tüm tabak çanaklar ve duvardaki tüm fotoğraflarla birlikte evini bırakmıştı. Ah, bir de büyük meblağda para.

Ryan'ın anlatma şekline bakılırsa, bir gün büyükbabasını kontrol etmeye gitmiş ve onu uykusunda huzur içinde ölmüş hâlde bulmuş. Bir hafta sonra da Ryan taşınmış eve. Yanında sadece kıyafetlerini, tuvalet malzemesini ve yatak odası için yeni bir şilte getirmiş. Ryan muhtemelen ikinci el, çirkin bir kanepeye yer açardı... Tabii öyle bir kanepem olsaydı.

Sokağında sıra sıra büyük meşe ağaçları vardı; dalları, kaldırımın her köşesine gölge düşürüyordu. Komşuların hepsi yaşlı ve uzun süredir orada yaşayan insanlardı, "o tatlı oğlanın" bebekliğinden beri büyümesini izlediklerini bana anlatmaya bayılırlardı. İnsanın sonunda hayatta bir şeyleri başardığı zaman yaşadığı türden bir evdi burası. Birkaç çocuk yapıp faturalarını ödeyememe korkusu azaldığında ve bu korku artık boğucu olmaktan çıktığında yaşadığı türden.

Fakat Ryan için çok büyüktü. İki katlı, ön verandası geniş, arka bahçesi kocaman, beyaz koyu yeşil panjurlu, bakımlı çiçek tarhları olan ve ön kapısına tuğladan patika uzanan bir evdi. Her odayı kontrol etmeniz gerekiyorsa, evi dolaşmak birkaç dakika sürerdi; garaj kapısına biri gelirse ebeveyn yatak odasından duyamayacağınız kadar büyüktü.

Kutuları taşıyacağım mesafeyi kısaltmak için arabamla geri geri girdim garaj yoluna. Ryan'ın soldaki komşuları Ben ve Maggie Rogers'ın ön verandalarından beni izlediklerini, bagajımı açana kadar fark etmedim. Tam zamanıydı. Bu çiftin sabah yürüyüşleri, bizim iş için evden çıkma vaktimize denk geliyordu ve günün sonunda eve döndüğümüzde, verandada akşam kokteyllerini içmeye çoktan başlamış oluyorlardı. Gelgelelim, neredeyse herkes emekli veya emekli olmaya yakın olduğundan, bu sokağın genel havası buydu zaten.

4Runner'ımın arkasından ilk kutuyu aldığımda, Bayan Rogers beni izlemeye koyuldu. Sadece geceyi geçiren bir misafirden daha fazlası hâline geldiğimin bu bariz göstergesi, yarın sabah yürüyüşleri sırasında sokağın geri kalanıyla paylaşılacaktı. Rogerslar Mahalle Görevi'ni bir üst seviyeye taşıyorlardı.

Ben kutu üstüne kutu indirirken, sessiz seyirciler olmayı sürdürdüler. Tam son kutuyu kapmışım ki Ryan çıkagelip garaj yoluna park etti. Arabasından iner inmez elimden almak için koşturdu.

"Dur ben alayım," dedi.

Parmak uçlarımda yükselip öptüm onu; aramızdaki kutu, birbirine değen tek yerimizin dudaklarımız olmasına sebep oluyordu.

İçeri girmeden önce Rogerslara selam verdi. "İyi akşamlar!"

Bayan Rogers ayağa kalkıp verandanın kenarına ilerledi, açelyaların arasına düşmeden yaklaşabileceği kadar yaklaştı. "Meşgul görünüyorsunuz!" diye seslendi.

Eli kolu dolu olan Ryan başıyla beni işaret etti. "Evie yanıma taşınıyor." Yüzündeki kocaman sırıtiş yüreğimin hafifçe pır pır etmesine yol açtı ve ben de aynı şekilde geniş geniş sırıtmaktan kendimi alamadım.

Şüpheleri doğrulanan Bayan Rogers, kocasına *demoştım ben bakışı* attı. "Ah. Sanırım siz gençler bugünlerde birkaç önemli adımı atlıyorsunuz." Eleştirisini yumuşatmak için boğuk bir kahkaha da ekledi.

Ryan hiç aldırmadı. "Adımlarımızın sırası farklı olabilir ama hiçbirini atlamaya niyetimiz yok."

İster istemez nefesim kesildi ama aralarındaki bu şakalaşmaya çok da bir anlam yüklememeye zorladım kendimi.

O sırada Bay Rogers da verandanın kenarındaki eşinin yanına gitti. "Eh, o zaman Evie'yi mahalleye düzgünce karşılamamız lazım! Bir ara öğleden sonra kokteyl içmeye gelin bize." Bu son gelişme Bay Rogers'ı rahatsız ettiyse de iyi saklıyordu.

"Çok seviniriz. Belki gelecek hafta?" diye karşılık verdi Ryan ikimizin yerine.

Bay Rogers'ın yüzünde içten bir gülümseme oluşmuştu. "Denemek için sabırsızlandığım bir viski seti aldım."

Ryan güldü. "Sizin şu viskili kokteyllerden içmeyeli epey oldu. İple çekiyorum." Sonra omzunu hafifçe benimkine çarpıp eve doğru ilerlememi sağladı.

Sonunda içeriye girdiğimizde, Ryan kutuyu geniş koridorun arka tarafındaki diğerlerinin yanına koydu.

"Önden gidip ayakkabılarımı ve kıyafetlerimi getirdim. Günün nasıl geçti?"

Omuzlarını silkti. "Uzun bir gündü. Seninle eşya paketleyerek geçirmeyi tercih ederdim."

Perşembe günleri ne yaptığı konusunda Ryan daima ketumdu. Kaldı ki bu sabah işi asmaya dair şaka yaptığında, böyle bir şeyi asla yapamayacağını ikimiz de biliyorduk.

Perşembe günleri yaptığı şey önemliydi.

Kutulara şöyle bir baktı. Sabah adamların kaldırımında bıraktığı boş olanlar, şimdi gerçekten sahip olduğum tek eşyalarla doluydu ve burada kalacaklardı artık. Dağınık topuzumdan düşen bir bukleyi parmağına doladı. "Dairende çok iş yaptın mı?"

Kocaman gülümsedim ona. "Yaptım! Cumartesi günkü nakliye için hazırım ama açıkçası bizim arabalarla da halledebilirdik muhtemelen. Tüm mobilyaları vermeye karar verdim. Sekiz ya da on kutu kaldı sadece," dedim, en yakınımıdaki kutuyu ayağımla dürterek.

Yüz ifadesinde kafa karışıklığı ve biraz da hüzün belirdi. "Evie." Usulca söyledi adımı. "Her şeyi veriyor musun?"

Başparmaklarımı alnında gezdirip orada oluşan kırışıklığı düzelttim. "İçindeki her eşyanın senin için anlamı olan bir evde yaşıyorsun. Bir hatırası var her şeyin. Bunların etrafında büyüdün, hâliyle senin bir parçan onlar. Benim eşyalarım öyle değil. Mecburiyetten alınan şeyler sadece. Yerde oturmaya diyen bir koltuk mesela, daha fazlası değil. Onları vermek de bu yüzden kolay benim için."

Bahsettiğim eşyalar bugün verilmemiş olabilirdi ama hislerim doğrudur.

Ryan ön cebinden telefonunu çıkarıp birini aradı. Ne yaptığını merak ederek onu izledim.

"Alo, Ryan Sumner ben. Evie Porter cumartesi günü için randevu almıştı sizden ama iptal ettirmek istiyorum."

Boştaki eliyle beni kendine çekip vücudunun yan tarafına yasladı. Karşı tarafın dediklerini dinledikten sonra teşekkür edip kapattı.

"Hadi gidip kalanları alalım. Şimdi. Her şeyi ben hallederim; sen eminim ki çok yorgunsundur. Hemen üzerimi değiştirip geliyorum."

Karşı çıkmak için ağzımı açsam da benimkilere kapanan dudaklarıyla kelimelerimi alıp götürdü. İkimizin de mevcut planlarımızı değiştirmeyi düşünmemize yol açacak kadar uzun süre öptü beni ama sonra uzaklaşıp odadan çıktı.

"Beş dakika!" diye bağırdı, evin derinliklerinde gözden kaybolurken.

Ben de duvara yaslanıp saatime baktım. Altı buçuk olmuştu. Lake View Apartments'taki ofis kapanıp kilitlenmiş, orada çalışan kadın da çıkıp gitmişti.

Ryan Tahoe arabasıyla arkamdan gelerek daireme gittik. Nereye gittiğimizi fark ettiğinde yanında olmadığım için minnettardım ama en azından nerede yaşadığıma dair utanıyor olduğum inandırıcıydı.

Yanıma park edip hızla indi arabasından. Ben daha kapımı açamadan arabamın yanında bitmişti. “Burada yaşadığını bana söylemeliydin.” Sanki burada mevcut olduğunu bildiği tehlikeleri belirlemeye çalışıyormuş gibi inceliyordu otoparkı.

Kemerinden tutup kendime çektim onu. “İşte tam da bu yüzden söylemedim.” Sol eline götürdüğüm sağ elimi kavradı, sonra da onu merdivenlere götürdüm çekerek. Çıkarken patlamış her lamba dikkatini çekiyordu.

Bu sefer kilit pek zorluk çıkarmadı ve kapı açılır açılmaz Ryan beni içeri çekip kapıyı arkamızdan kapattı. Elleri kalçalarında, dairede dolaşmaya başladı. İtiraf etmek hiç istemesem de odada homurdanarak dolanması hoşuma gitmişti ve âdeta üzerinden yayılan o koruma içgüdüğü aşına olmasam da güzeldi.

Kitap yığınının başına geçip yakınlarda bıraktığım boş kutuya yüklemeye başladım. “Paketlemediğim birkaç şey kaldığını unutmuşum.”

Ryan tezgâha ilerleyip en yakında duran parfüm şişesini eline aldı. Yüzüne yaklaştırıp tepeden tırnağa inceledi, sonra elindeki nin yanında duran diğer üç şişeye de aynısını yaptı. “Koleksiyon mu yapıyorsun?”

Gülümsedim. “Evet!” Sonra da bana büyükannemi hatırlattıkları için biriktirdiğimi söyleyecek oldum ama yalanımı yutuverdim. Bunun yerine, “Bunlardan birinin fotoğrafını görmüştüm ve ne kadar muhteşem... ne kadar farklı olabildiklerini fark ettim. Aklıma takıldı işte. Sonra da biriktirmeye başladım. Mor olan en sevdiğim.” Yalanı gerçeğe olabildiğince yakın tutmak ve mümkün olduğunca az şey söylemek her zaman en iyisiydi ama bu seferki sanki bundan daha fazlası gibi geldi. Mecbur değilsem Ryan’a yalan söylemek istemiyordum.

Annesinin de parfüm şişesi biriktirdiğinden, onunla ortak bir nokta olduğundan söz açılmadı hiç ve bunun paylaştığımız bir şey olduğunu bilmemi istememesi karşısında ne hissettiğim üzerime düşünmeyecektim. Ryan şişeyi yerine koyup mutlak çekmecelerini açmaya koyuldu, sonra da buzdolabına dikti

gözlerini. İkimizin fotoğraflarından birini alıp inceledi bir süre. Tanıştığımızdan kısa süre sonra çektiğimiz bir *selfie*ydi. Hava soğuktu, arka bahçesindeki küçük ateş çukurunun başında sarınıp sarmalanmıştık. Bisküvi arasına marşmelov koyarız diye malzeme getirmiştik ve suratımızda hem marşmelov hem de çikolata izleri vardı. Fotoğrafta Ryan'ın kucağında oturuyordum ve yanak yanağa durmuş kocaman gülümsüyorduk.

"Güzel bir geceydi," dedi.

"Öyleydi," diye karşılık verdim. Evinde geçirdiğim ilk geceydi. Yatağında ilk kez uyumuştum. O hâlâ fotoğrafa bakarken, o geceyi düşündüğü sırada aklından neler geçtiğini merak ettim ister istemez.

Sonunda, tüm fotoğrafları ve menüleri alıp üst üste tezgâha bıraktı, ardından buzdolabını açtı. "Burada birkaç şey kalmış," dedi.

"Hadi ya, tüh! Her şeyi boşalttım sanıyordum. Çöpe atabilir misin?"

Şişeleri aldığını, sonra da içinde çöp kutusu olan lavabonun altındaki dolabı açtığını duydum. Dışarıdaki konteynırlarda bulduğum, bir yerlerden sipariş edilmiş yemek paketleri ve diğer şeylerin üstüne attı çıkardıklarını. En son da çöp kutusunu çekip, "Dışarıya atmadan önce buraya gidecek başka bir şey var mı?" diye sordu.

Bunu düşünürken kaşlarımı çattım. "Evet, banyoda da birkaç şey kalmış olabilir."

Koridordan banyoya doğru ilerlerken beni takip etti. Şekli bozulup ufalmış sabunu aldım duştan ve çöp kutusuna attım. Hemen ardından şampuan ile saç kremi aldım ve saklamaya değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyormuşum gibi elimde tarttıktan sonra onları da attım.

Ryan çekmecelere ve dolaplara bakıyor, her yeri kontrol ediyordu. Beklediğimden daha titizdi.

Ana odaya döndüğümüzde, sabah doldurduğum kutulardan birkaçının içine göz attı. Fakat sadece bir göz atmaktan fazlasıydı bu. Sanki bir şey arıyordu.

Üç kutuyu karıştırdıktan sonra, “Bir şey mi arıyorsun?” diye sordum.

Başını kaldırıp baktı ve göz göze geldik. Yüzündeki küçük gülümseme, gamzesini belirmeye zorladı. “Sadece sana dair her şeyi öğrenmeye çalışıyorum.”

Bunlar her kızın duymak isteyeceği sözlerdi ama bir ağırlıkları vardı. Ciddi bir ağırlık. İster istemez, onun da kelimelerini benim kadar dikkatlice seçip seçmediğini merak ettim.

4

Geçen hafta buraya uğramamamın pek çok sebebi vardı –alış-veriş, eşya toplama, taşınma– ama olabildiğince uzun süre beklemiştim. Resmi kapanma saatine on beş dakika vardı ve mesai sonrası giriş yapabilecek olsam da böyle bir şeyin kayda geçmesini istemiyordum.

Tıpkı yanından geçtiğim her üç kadından biri gibi, ben de siyah tayt, tişört ve spor ayakkabı giymiştim. Düşük topuz yaptığım siyah uzun saçım, beyzbol şapkamın arka kayışının hemen altındaydı. Odanın köşesindeki kamera net bir görüntümü yakalayamasın diye başımı aşağı, hafif de sola eğmiştim. Bir sonraki görevlinin onlara yardımcı olmasını bekleyen birkaç kişi vardı sırada; bir yığın küçük kutuyla boğuşan, onları bir yanından diğerine alan, sonunda da hepsini yere döken bir kadın da dahil. Önündeki iki kişi kadının paketlerini toplamasına yardım ederken, bir yandan da kendi paketlerine sahip çıkmaya çalışıyordu. Kargaşanın etrafından dolanıp arka tarafa, posta kutularının duvarda sıralandığı yere ilerledim.

Sol en alt köşe. 1428 numaralı kutu.

Bu kutuların anahtardan ziyade şifresi oluyordu, ben de işaretparmağımın orta boğumunu kullanarak altı haneli şifreyi girdim. Kilidi açılrsa da kapak tamamen açılmadı. Yine sağ elimin parmak eklemlerini kullanarak çekip açtım.

Taytımın beline sıkıştırdığım küçük zarfı çıkardım, birkaç saniye tereddüt ettikten sonra boş kutuya koydum.

Kapağı da çarparak kapattıktan sonra şifreyi tekrar girip kilitledim ve içeri girdiğim kadar hızlı şekilde çıkıp gittim oradan.

5

Kızlarla ögle yemeğine geç kalmıştım. Sara'yla son birkaç gün mesajlaşıp herkese uygun bir vakit bulmaya çalışmıştık ve beni mesajlaşma gruplarına eklemeleri epey zaman kazandıracak olsa da oraya davet edilmem için birden fazla yemek partisi gerekecekti.

El yapımı mücevherlerden nakışlı bebek kıyafetlerine ve pahalı cilt bakım ürünlerine kadar her şeyi satan bir mağazanın arka tarafındaki küçük çay salonunda buluşmak istemişlerdi. Masalarda oturan herkesi tanıdıkları gibi, yemek alanına giden yolda karşılaştıkları alışveriş yapan herkesi de tanıyacaktı orada.

Ryan'ın arkadaş olarak gördüğü kadınlar tarafından sorgulanmaya belki gönüllü olsam da kendimi hiç kimseye açmıyordum. Henüz olmazdı. Onlara dair, onların benim hakkımda bildiklerinden daha fazlasını bildiğimden emin olana kadar olmazdı.

Bu yüzden, onların istediği mekândansa, çalıştığım yerden pek de uzak olmayan küçük bir restoranda buluşuyorduk. Tanıştıktan sadece bir hafta sonra Ryan beni yeni bir işe teşvik etmişti; arkadaşları nerede çalıştığımı sorduğunda tereddüt etmeden cevap verebileceği bir işe. Merkezdeki küçük bir galeride, etkinlik koordinatörünün asistanlığını yapıyordum. İş kolaydı, müdür Bay Walker da Ryan'ın müşterilerinden biri olduğundan, üç referans vermem ve geçmiş iş deneyimlerimi sıralamam gereken kısmı atlamıştık.

Beth, Allison ve Sara çoktan gelmiş, akşam yemeği partimize gelmeyen ama fotoğraflardan dolayı sıkı arkadaş gruplarının parçası olduğunu bildiğim bir kadınla oturuyorlardı.

Yaklaşırken kaldırımda durup pencereden izledim onları. İçerisi daha ziyade lokanta gibiydi; neredeyse herkes ya takım elbise ya da adliye çalışanlarının giymeye zorlandığı polyester üniformalardan giyiyordu. Kadınlar pek rahat görünmüyorlardı ve küçük mekâna göz gezdirişlerine bakılırsa kızartma kokusunun saçlarına, kıyafetlerine ve tenlerine sinip günün geri kalanı boyunca üzerlerine yapışacağı bir yere tam olarak nasıl düştüklerini çözmeye çalışıyorlardı. Yemekleri bitince fazla oyalanmadan kalkacakları bir yerdi burası.

Sara beni görünce ayağa kalkıp yanlarına gelmemi işaret etti eliyle. Masalarına kadar yürüdüğüm süreci, dördü de görünümümü incelemek için kullandı. Gözleri, parlak mavi uzun eteğimin yan tarafındaki derin yırtmaç ile açık mavi sutyenimi güç bela kapatan incecik beyaz tişörtüm ve yürürken şıkır şıkır sallanan dizi dizi bileziklerim arasında gidip geliyordu. Nasıl bir izlenim sunmak istediğime karar vermem biraz vaktimi almıştı; uyum sağlamak isteyen biri miydim yoksa göze çarpmaya hevesli biri mi?

Bugün fark edilmemem zordu.

“Selam Evie, seni tekrar görmek çok güzel,” dedi Sara, yeniden oturmadan önce. Masadaki diğerlerini işaret ederek ekledi: “Beth ile Allison’ı hatırlıyorsundur.”

“Tabii ki,” diye karşılık verdim, ikisine de başımla selam vererek.

“Bu da Rachel Murray. Rachel, tanıştırayım: Evie Porter.”

Rachel masanın diğer tarafından hafifçe el salladı. “Merhaba, tanıştığımıza çok memnun oldum, Evie. Hakkında çok şey duydum.”

Duyduğuna o kadar emindim ki. “Ben de çok memnun oldum.”

Daha önce tanışmamamızın sebebinin akşam yemeği için Ryan’a davet edilmemiş olması biraz tuhaftı ama Ryan’ın kararıydı bu. Ondan birkaç kez bahsetmişti ama sonunda, kendi

deyimiyle Rachel bazen "tüm lanet sinirlerini zorlayabildiği" için onu davet etmekten vazgeçmişti. Ayrıca Rachel bekârdı, bu da masadaki kişi sayısını etkiliyordu.

Çantamı sandalyemin yanına koyarken, mesaj bildirimiyle telefonumun titrediğini fark ettim. Hızlıca bir baktığımda, Ryan'ın yazdığını gördüm:

Öğle yemeğinde iyi eğlenceler ama onları kafana takma. İşin bitince de beni ara.

Gülümsememi gizlemek için altdudağımı ısırdım.

"Benimle burada buluştuğunuz için teşekkür ederim. Öğle aram çok uzun değil," dedim, şeker kutusu ile ketçap şişesinin arasına sıkıştırılmış, lamine menüyü alırken.

Sara da menülerden birini kapıp, "Sorun değil. Merkeze hiç gelemiyoruz zaten, o yüzden iyi oldu," diye karşılık verdi.

Muhtemelen diğer üçü gözlerini devirmemek için ellerinden geleni yapıyordu. Onlara göre bir mekân değildi burası. Hem de hiç değildi.

"Pekâlâ, o zaman cumartesi gününki derbi partisinden önce bizim evde içiyoruz," dedi Beth.

Ryan'ın buzdolabının üstündeki o davetiyeye iki haftadır öylece bakıp duruyordum. Kentucky'ye hiç de yakın bir yerde olmasak bile, naneli kokteyl ve sıcak sandviç vaat edilen derbi maçı izleme partisi için şehirdışındaki bir at çiftliğine davet edilmiştik. Davetiyede, şapka takılması –*ne kadar büyük olursa o kadar iyi*– şiddetle isteniyordu.

Grup, havadan sudan sohbetlerine katarak beni ısındırmaya çalışıyordu ama bahsettikleri kişileri, mekânları ve olayları bilmediğimden eşlik etmek yerine onları izledim. Birbirleriyle nasıl konuştuklarını, kişisel tarzlarını, hâl ve tavırlarını, seçtikleri sözcükleri izledim. Bu yemeğin onların hakkımda bilgi edinmeleri için olduğunu sanıyorlardı ama işimiz bittiğinde, ben çok daha fazla şey öğrenmiş olacaktım.

Siparişlerimiz için servis geldiğinde –herkes için su ve salata– dördü de öne eğildi ve gelecek şeye kendimi hazırladım.

Hiç de şaşırmadığım bir şekilde, önce Rachel girdi söze. "Pekâlâ, geçen akşamki yemeği kaçırdığımdan yetişmem lazım! Bana kendinden bahset, hadi."

Onlarla arama elimden geldiğince mesafe koymak isteyerek arkama yaslandım iyice ve "Anlatacak pek bir şey yok aslında," dedim.

Devam etmemi, en azından birkaç detay vermemi bekliyorlardı ama daha fazla uğraşmaları gerekecekti.

Sara bardağıyla, peçetesiyle, telefonuyla oynayıp duruyordu. Rachel'a dönüp, "Alabamalı," diyerek benim yerime cevap verdi. Herkesin anlaşmasını isteyen kızlardandı Sara. Muhtemelen düğününde uçuk pembe gülleri vardı ve özellikle kayınvalidesiyle aynı porselen desenini seçmişti.

"Alabama'nın neresi?" diye sordu Beth.

"Tuscaloosa'nın dışı," diye cevap verdim.

Allison'ın da, "Bama'ya gittin mi?" diye sormasıyla aynı anda, Rachel daha net olmaya karar verdi: "Büyüdüğün kasabanın adı ne?"

Daha az agresif olan soruya yönelmeyi tercih ederek Allison'a baktım. "Bir süre gittim."

Masada gezinen bezgin bakışlar, bana ne kadar hayal kırıklığına uğradıklarını gösteriyordu.

Eski bir deyiş vardır: *İlk yalan kazanır*. Hiç düşünülmeden öylece söylenen küçük beyaz yalanlar değil, büyük olanlar kastedilir bu deyişte. Oyunu değiştiren yalan. Kasıtlı olan. Sahneyi, sonrasında gelecek her şey için hazırlayan yalan. Ve bu yalan söylendiğinde, çoğu insan doğru olduğuna inanır. İlk yalan en güçlüsü olmak zorundadır. En önemlisi. Söylenilmesi gereken.

"Brookwoodluyum; Tuscaloosa'nın banliyölerinden biri aslında orası. Bama'ya birkaç sene gittim ama mezun olmadım. Ailemle birkaç sene önce kötü bir kaza geçirdik. Sadece ben kurtuldum. Hastaneden taburcu olduğumda da bir değişikliğe

* Alabama Üniversitesi. -çn

ihtiyacım olduğunu fark ettim, o zamandan beri de dolanıp duruyorum.”

Yüz ifadeleri ânında değişti. Sorulara bir son vermelilerdi bu çünkü eşelemeye devam ederlerse pislik gibi görüneceklerdi.

“Ailen için çok üzüldüm, başın sağ olsun,” dedi Sara ve içtenlikle söylediği çok açıktı.

Başımı aşağı yukarı sallayıp altdudağımı çiğnedim. Masadaki kimseyle göz göze gelmiyordum ve vücut dilim onlara, bu konu hakkında konuşmaya devam edersem her an sinir krizi geçirebileceğimi söylüyordu.

Rachel, üzüntümü anlıyormuş gibi hafifçe gülümsedi bana. Diğer üçü ise huzursuzca kıpırdanıyordu yerlerinde. Onlar biraz dedikodu öğrenmeyi, iyice eşeleyip belki daha sonra gerekirse aleyhimde kullanmak için kirli çamaşırlarımı ortaya çıkarabilmeyi bekliyorlardı. Ama şimdi başlarına kaldığımı fark etmişlerdi çünkü insan zavallı, küçük ve yetim bir kızdan nasıl kaçırdı ki?

Bir an için masada sessizlik olduktan sonra, Rachel işleri tuhaflaştırmayı hiç önemsemeden devam etti.

“Lake Forbing’e nasıl geldin?”

Bu kızın insanın tüm lanet sinirlerini nasıl zorlayabildiğini anlamaya başlıyordum. Sorusu da cevap verirken en dikkatli olduğum soru olacaktı. Büyük bir kasaba değildi burası ve halihazırda burada yaşayan aileniz veya arkadaşlarınız yoksa, yerleşmek için öyle rasgele seçeceğiniz bir yer de değildi.

“İnternette bir iş ilanı görmüştüm. Başvurdum, kabul edilince de geldim. İş iyi gitmedi ama hazır gelmişken burada devam ettim.”

“Neredeydi işin?” diye sordu Rachel.

“Hastanede.”

“Ah,” dedi Rachel. “Hangi departman?”

Evet, gerçekten sinirlerimi zorluyordu; sonuna kadar. Diğerleri birbirlerini dürtüyor, her biri diğerinin bu karmaşayı durdurmasını istiyordu.

“Faturalama departmanı,” diye yanıtladım.

Sara bu soru-cevaplardan bariz şekilde sıkılarak, "Ne kadar zorluk yaşadığını tahmin bile edemiyorum. Ama Ryan'la birbirinizi bulmanıza çok sevindim," diye araya girdi.

O sırada yemekler geldi ve herkesin yemeye başlamasıyla biraz olsun rahat ettim. Rachel sürekli bana bakışlar atıyor, beni çözmeye çalışıyordu. Ona bu konuda ancak iyi şanslar dileyebilirdim.

Birkaç dakika sonra, bir domatese sapladığı çatalını bana doğrulttu. "Ryan'ın ilişki konusunda bu kadar hızlıca ciddileşmesi çok şaşırtıcı bu arada. Beth daha şimdiden onun yanına taşındığını söyledi. Siz tanışalı ne kadar oldu ki, iki ay mı?"

Kibar olmaya çalışmak buraya kadardı.

"Rachel..." diye fısıldadı Allison.

Elimi kaldırıp Allison'a sorun olmadığını belirttim. "Anlıyorum, gerçekten. Ryan'ı çok uzun zamandır tanıyorsunuz ve birdenbire ben çıkıveriyorum ortaya." Genişçe gülümsedim. "Hayatında siz olduğunuz için, onu bu kadar düşünen arkadaşları olduğu için çok şanslı." Sonra doğruca Rachel'a bakarak devam ettim: "Hâliyle bana gerçekten öğrenmek istediğin şeyi sorabilirsin. Ryan'ın parasının mı peşindeyim? Yani buradaki esas endişe bu, değil mi? Onu kullanıp kullanmadığımı."

Sara kekelemeye başladı: "Hayır, hayır, hayır..."

Fakat Rachel şöyle dedi: "Ben daha ziyade beyniyle değil de sikiyle düşündüğünden endişeleniyorum."

Allison utanç içinde yüzünü ellerine gömdü, Beth ise gözlerini devirip, "Rachel, yeter bu kadar," dedi. Şu noktada muhtemelen bu restoranda kimseyi tanımadıklarına seviniyorlardı.

Doğruyu söylemek gerekirse, Rachel her ne kadar beni sinir etse de en çok onu takdir etmiştim.

Öne eğilip kollarımı masaya koyabilmek için tabağımı ittim. Onlar da otomatikman öne eğildiler.

"Bana güvenmek için hiçbir sebebiniz yok. İyi niyetli olduğuma inanmak için de. Ama arkadaşınıza güvenin. Size bilmek istediğiniz her şeyi söylemek konusunda rahat olamasam da ona söyledim. Bugün size en fazla bu kadarını verebilirim."

Bu noktada söylenebilecek pek bir şey kalmamıştı. Onları doğru değerlendirdiysem Beth, Sara ve Allison kocalarına, Ryan'a yönelik niyetime dair herhangi bir endişelerinden ziyade Rachel'in tavrı karşısında nasıl da rezil olduklarından bahsedeceklerdi. Rachel'a gelirsek: Akşam yemeğine davet edilmediğinden, Ryan üzerindeki tesiri konusunda pek de endişeli değildim. Ama en önemlisi, artık kimse benim kim olduğumu veya nereden geldiğimi sorgulamıyordu.

İlk yalan kazanır.

Yemeklerimizi de küçük sohbetimizi de çabucak bitirdik; öyle ki, en hızlı kimin gideceğini görmek için yarışıyorduk neredeyse. Sonrasında kaldırımda durup farklı otoparklara gidişlerini izledim; her biri kararlılıkla yürüyordu.

Her zaman en çok arkadaşlar üzerinde çalışmak gerekirdi. Telefonumu çıkarıp Google'a "Evie Porter" ve "Brookwood, Alabama" yazıp arattım; tıpkı şahsi arabalarının mahremiyetine kavuştukları anda onların yapacağını bildiğim gibi. İlk sayfa kazadan bahseden muğlak makalelerle doluydu; Brookwood sakinlerinin hatırlamakta güçlük çekebileceği ama bunu asla itiraf etmeyecekleri kaza; sonuçta, insan kendi topluluğundan iki kişinin ölümünü unutmazdı, değil mi? Makalelerin tarihi birkaç sene öncesiydi ama aslında birkaç ay öncesine kadar hiçbiri yoktu. Bana güvenilirlik ve geçmişim hakkında konuşmak istemem için bir sebep kazandırmak için yaratılmış makalelerdi bunlar.

Sonra telefonumu kapatıp çantama attım ve iki blok ilerideki işyerime doğru yürümeye koyuldum.

6

Ryan galerinin bodrumundaki küçük atölyenin kapısına yaslanmıştı. Öğle yemeği biteli daha iki saat bile olmadığından, haberin ona bu kadar hızlı ulaşması karşısında etkilenmiştim.

“Duyduğuma göre yemek harika geçmiş,” dedi aşına olduğum bir sırtışla ama gözlerindeki bakışa hiç aşına değildim. Gündelik giyinmişti bugün; muhtemelen üniversitedeyken aldığı kot pantolon ve yumuşacık olduğunu bildiğim, pantolonunun içine sokmadığı, yakası düğmeli gömlek vardı üzerinde. Yakışıyordu bu kıyafet ona; gamsız ve olduğundan genç gösteriyordu onu.

Bu sabah niçin takım elbise, kravat ve düzgünce şekillendirilmiş saç olmadığını sormadım, o da bununla ilgili bir şey demedi.

“Hem de ne harika,” diye karşılık verdim, ben de ona gülümseyerek.

Önümdeki masada yetmiş beş tane yer kartı vardı ve hepsinin yarınki öğle yemeği için katılımcıların seçtiği yemeğe göre renklerle kodlandırılması gerekiyordu. Yanımdaki sandalyeye yerleşen Ryan’ın ayağı, en yakınındaki iki kartı alırken benimkine sürttü.

“Bu ikisinin birbirinden olabildiğince uzak olması lazım.”

Kartlarda yazan isimlere baktım. Onların aynı masada olmayı problem edebileceğini biliyordum zaten ama yine de böyle yapmaya karar vermiştim. Sonuçta “Tablo Koleksiyonculuğuna Giriş” konulu bir öğle yemeği daveti biraz fazladan heyecanı kaldırabilirdi.

“Anlaşıldı,” diye karşılık verdim.

Kartları masaya bırakıp, "Sonrasında aramamana şaşırdım," dedi.

Sandalyemde dönüp ona baktım. "Başa çıkamadığım bir şey değildi."

"Ama başa çıkman gereken bir şey olmamalıydı." Elimini tutup beni kucağına çekti. Açık duran kapıya şöyle bir bakıp kimsenin bizi bu hâlde yakalamamasını umdum. Bu işe gireli daha birkaç hafta olmuştu ve herkes Ryan sayesinde alındığımı biliyordu.

"Buradaki itibarıma pek faydası yok ama bunun," desem de ona iyice sokuldum.

Ryan bir koluyla bana sarılıp vücuduna güzelce sabitledi beni. Parmakları, ince tişörtümün üst kenarında geziniyordu. "Şu anda bu beni mahvediyor, haberin olsun."

Eline doğru eğilmemle, burada hâlâ yalnız olup olmadığımı zı kontrol etmek için boş koridora baktı ama işyerinde yaramazlık yapmaya dair bir fikre kapılmasına fırsat vermeden, "Beni kontrol etmek için buraya gelemeyecek kadar yoğun olduğunu biliyorum," dedim. Gezintilerini durdurmak için parmaklarımı onunkilere doladım. "Hangisi aradı seni?"

Bahsimi Sara'dan yana oynardım kesinlikle.

"Sara. Onlardan nefret edeceğinden endişelenmiş." Hafifçe güldü, sonra yüz ifadesi değişti. Ciddileşmişti. "Konuşmak ister misin bunu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Onların ne düşündüğüyle ilgilenmiyorum." Ona bakabilmek için kıvrılarak döndüm hafifçe. "Ben senin ne düşündüğünle ilgileniyorum."

Bir elini gezdirdiği saçlarımın uçlarını avucunun içine aldı. Yüzümü kendisinininkine iyice yaklaştırdı. "Ben senin harika olduğunu düşünüyorum."

"Ah, ben de senin epey harika olduğunu düşünüyorum." İlk defa bunu amacım doğrultusunda söylememiştim. İlk defa gerçekten kastederek, içtenlikle söylemiştim.

Böylesi anlarda her şeyin farklı olmasını diliyordum. Bunun gerçek hayat olmasını, en büyük derdimin onun çocukluk

arkadaşlarıyla aramdaki saçma gerginlik olmasını istiyordum. Benim sadece tekerleği patlamış bir kız olduğumu, onun da tesadüfen oradan geçerken bana yardım eden adam olduğunu hayal ediyordum. Bizi bekleyen gerçek bir gelecek olmasını istiyordum.

Bilmediği o kadar şey vardı ki. Ona söyleyemeyeceğim o kadar şey. Ve asla söylemeyeceğim.

Ryan karşımızdaki keşmekeşe şöyle bir baktı. "Sanırım erken çıkman mümkün değil."

"Maalesef. Yarın için bitirmem gerekiyor bunları, çıkmadan önce de tüm masalara keten örtü sermem." Kucağından zar zor kalkıp kendi sandalyeme geçtim.

Ryan, birbirimizden çok fazla uzaklaşmamıza izin vermek istemiyormuş gibi öne eğildi. "Gelip benim yanımda çalışsana. O zaman canımız ne zaman isterse erken çıkabiliriz."

Bunu daha önce de teklif etmişti ama ilk defa gerçekten istiyormuş gibiydi.

Kartları destelere ayırmakla meşgul oldum. "Birlikte çalışmak fazla dikkat dağıtıcı olur. İkimiz için de," dedim hafif bir kahkahayla, gözlerimi de özellikle önümdeki işten ayırmıyordum.

Ayaklarını benimkilerin arasına soktu. "Haklısın. Hiçbir işi halledemem. Bütün gün peşinden ayrılmam ve diğer her şeyi ihmal ederim," dedi.

Telefonunun titremesiyle çıkan boğuk ses üzerine, kimin aradığını görmek için saatine baktı. Sandalyesinden inleyerek kalkıp arka cebinden telefonunu çıkardı. "Bir saniye," dedi, aramayı yanıtlamak için koridora geçerken.

Aşağısı o kadar sessizdi ki konuşmasını dinlemek için çok uğraşmama gerek yoktu.

"Onay mı?" diye sordu. Hemen sonra, "Bir gün yeter de artar. Tahmini maliyeti gönder ve gelişi bu perşembe sabah on bire ayarla," dedi.

Perşembe.

“Başka bir şey çıktı mı?” diye sordu. Hattın diğer ucundaki her kimse onu dinlerken omuzları kasıldı. Ryan’ın omzunun üstünden bana atacağı bakışa hazırlamıştım kendimi; gördüğü tek şey, bütün dikkatimi karşımdaki oturma planına verdiğim oldu. Sonra benden bir adım daha uzaklaştı. Sesini alçalttı. Ne dediğini seçemiyordum ama canının sıkkin olduğu ve bunun belli olmasını istediği açıktı. Telefona hırlıyordu resmen. Daha önce böyle bir yanını hiç görmemiştim.

Aramayı sonlandırmadan önce, “Bul şunu,” dedi yüksek sesle. Şimdi de ne kaybettiğini bilmek istiyordum.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum, telefonunu cebine koyup yanıma dönerken.

Şöyle bir omuz silkip gamzesini ortaya koyan sırtışıyla baktı bana. “Evet, sadece işle ilgili küçük bir sorun işte.” Tekrar yanımdaki sandalyeye yerleşti.

Oturduğum yerde dönüp ona baktım. “Sanırım yanında çalışsaydım, bu tür sorunları halletmen konusunda yardımcı olabilirdim.” Uğraştığı işle ilgili sorun, bana yaptığı iş teklifini kabul edersem bileceğim bir şey değildi aslında.

Gergin olsa da eğilip yaklaşmayı başarabildi ve elimi tuttu. “Ama teklifimi reddettin, hâliyle bir başımayım sanırım.”

İkimiz de söyleyemediğimiz şeyler söz konusu olduğunda lafı kıvrıp duruyorduk.

Ona karşı hislerim beni giremeyeceğim bir yola sürüklüyor, bu yüzden de onun benden sakladığı, benim de ondan sakladığım şeyler olduğuna dair bu küçük hatırlatmalar bir bakıma iyi oluyordu.

“Sence işin ne zaman biter?” diye fısıldadı, nazikçe dudaklarımı öpmeden önce.

Cevap verebileceğim kadar geri çekildim. “Belki bir saate. Senin mesain ne zaman bitiyor?”

“Hemen hemen aynı sürede.” Bana son bir öpücük verip kalktı. Neredeyse kapıya ulaşmıştı ki, “Bana her şeyi söyleyebileceğini biliyorsun, değil mi?” diye ekledi.

Başımla onaylayıp oturduğum yerde kıpırdandım. "Biliyorum."

Bana birkaç saniye boyunca öylece baktı; mantıksız bir yannının, yarattığım o gösterişli dış katmanın ardını görebildiğini düşünmeme sebep olacak kadar uzun bir süreydi bu. Sonra, "Arkadaşlarım pislik gibi davrandığında bile," diye ekledi.

Ben de gülümseyip, "Öyle olduğunda bile. Merak etme, ben öyle kolay korkmam. Akşam evde görüşürüz," dedim.

Telefonuna bir bakış attıktan sonra gözlerini bana çevirdi. "Bunu duymak ne güzel."

Koridorda ilerleyip köşeyi dönerek gözden kaybolana dek izledim onu.

Yer kartları işi bitmişti. Bayan Roberts ve Bayan Sullivan, Masa 1'in karşısından birbirlerine bakacak, geri kalan herkes de eminim ki onlara bakıyor olacaktı. Yapılacaklar listesindeki her şey tamamı ama çıkmadan önce yapmam gereken bir arama vardı.

İkinci çalışta cevap verdi.

"Selam, Rachel," dedim. "Evie ben. Bir dakikan var mı?"

Sessizlik. Sonra, "Tabii, bir şey mi oldu?" diye sordu.

Sandalyemde arkama yaslanıp ortalıkta kimsenin olmadığından emin olmak için koridora baktım. "Seninle kötü bir başlangıç yaptık ve açıkçası bu hiç hoşuma gitmiyor." Bunu sindirmesi için birkaç saniye bekledikten sonra, "Tekrar deneyebilirsek çok sevinirim," diye ekledim.

İlk başta sessiz kalsa da ardından hafifçe güldüğünü duydum. "Açıkçası bugünkü öğle yemeğimiz hakkında aldığım onca aramadan sonra, hiç beklemediğim bir arama oldu bu."

Ryan onu aramış olmalıydı ve Rachel buna şaşırmazdı. Ah, şimdi de Ryan'ın ona ne dediğini merak etmiştim.

"İşlerin böyle gitmesinin suçlusu benim bir yandan da," dedim. "Geçmişim hakkında konuşmak benim için gerçekten zor."

"Hayır, benim de çok zorlamamam gerekirdi. Çok duyarsız

davrandım.” Öyle bir “duyarsız” demişti ki sanırım daha önce yaptığı konuşmalarda aldığı temel eleştiri buydu.

“Barıştık mı?” diye sordum.

“Tabii ki,” diye yanıtladı basık bir sesle.

Duyabildiğine emin olduğum şekilde, rahatladığımı belirten bir iç çektim. “Harika! O zaman cumartesi günü derbi partisinde görüşüyoruz?”

“İple çekiyorum,” dedi Rachel, sonra da kapattık.

Telefonumu çantama koyarken gülümsüyordum.

Rachel muhtemelen sandalyesinde arkasına yaslanmış, şehrin en prestijli hukuk bürosunun koridorlarında yürüdüğü ilk gün gözüne kestirdiğinden emin olduğum köşedeki ofisten –ortaklara ayrılan ofisten– üç oda aşağıdaki küçük ofisinin penceresinden dışarıyı izlerken az önce yaptığımız konuşmayı düşünüyordu. Hukuk fakültesi tatile girdiğinde hafta içleri staj yapıp hafta sonları da küçük hissedarlardan biriyle yattığı büroydu bu. Aynı zamanda, Ryan’ın ihtiyaç duyduğu her şeyle ilgilenen hukuk bürosu.

Rachel hikâyemi didikliyor, söylediklerimin ardındaki gerçeği arıyordu. Ve yaptığım araştırmalara göre, kendisi işinde gayet iyiydi. Bir şeyler içine sinmiyor ve geçmişimi eşelemenin Ryan’ın arkadaşlığını kaybetme ihtimaline değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyordu.

İçlerinden daha dikkatle izlemem gereken kesinlikle Rachel’dı.

“Bu çok saçma,” dedim, şapkamın kenarındaki püsküllü pembe kuşağa son dakika ayarlaması yapabilmek için araba güneşliğine tutturduğum küçük aynaya bakarak. “Çok saçma *görünüyorum*.”

Ryan, SUV’yi uzun, çakıl yola çevirip açık duran ve üzerinde metal harflerle *HIDDEN HILLS ÇİFTLİĞİ* yazan süslemeli bahçe kapısından geçerken bana hızlıca bir baktı. “Senin en büyük şapka bile olmayacak.”

“Emin misin? Çünkü kesinlikle beni oyuna getirdiklerini düşünüyorum.” Derbi partisi için Sara ve Beth’le alışverişe çıkmayı kabul etmiştim ve bu şapkanın tam da ihtiyacım olan şey olduğuna ikna etmişlerdi beni. “Ayrıca, sen bej pantolon ve yakası düğmeli gömlek giyerken benim bu şeyi bütün gün kafamda taşımam haksızlık.”

“Harika görünüyorsun. Her zamanki gibi,” dedi, sonra da elimi şapkadan uzaklaştırıp dudaklarına götürdü, her parmağına ayrı ayrı yumuşak öpücükler kondurdu.

Ryan’ın yanına taşınmam romantizmini artırmıştı; ufak dokunuşlar, tatlı sözler ve jestler, mutlu olduğumdan emin olmak için elinden geleni yapmalar...

İşyerinde olmadığı her an beraberdik. Arkadaşlarıyla yaptığı tek taraflı konuşmalardan anladığım kadarıyla, onun tüm vaktini tekeline almamdan hiç memnun değillerdi. İyi bir kız arkadaş ona arkadaşlarıyla görüşmesi için ısrar eder, en yakın

olduğu insanlarla bağının kopmamasını sağlardı ama ben iyi bir kız arkadaş değildim.

“Arkadaşların ön partiyi ekmemize kızarlar mı?” diye sordum, hedefimize yaklaştığımızda.

Beth ve Paul’ün evindeki içki buluşmasına gitmemiştik ve bunun sebebi benim Rachel’in etrafında olma fikrine tahammül edememem değil, Ryan’ın edememesiydi. Öğle yemeğindeki bana karşı tavrını hâlâ aşamamıştı; gelgelelim, şu noktada o olay aslında olduğundan çok daha büyük bir mesele hâline gelmişti. Sadece bilgi almak için bana biraz baskı yapmıştı, suratıma yumruk falan atmamıştı ama küçük kasabalardaki küçük arkadaş grupları arasında bu iki şeyin neredeyse farkı yoktu. Ve Ryan kin tutabilen biriydi.

“Biraz laf edeceklerine eminim ama sorun yok.”

Muhtemelen buraya arkadaşlarından önce gelmiştik ve Ryan’ın kime yöneleceğini görmek ilginç olacaktı çünkü çekirdek grubu olmadan böyle bir etkinliğe nadiren katılırdı. Vale standına park ettiğimizde, en azından Ryan’ın haklı olduğunu görünce sevindim: Şapkam ne en büyük ne de en çirkin olanıydı ama tabii bu da hepimizin aptal gibi görüldüğü anlamına geliyordu sadece.

İlk durağımız bar oldu.

Kaba ahşaptan tezgâhın arkasındaki kadın, “Hidden Hills Çiftlikleri’ne hoş geldiniz,” dedi. “Kokteyllerinizi getirmeden önce isimlerinizi alabilir miyim?”

Ben bu talebin tuhaf olduğunu düşünürken, Ryan hiç tereddüt etmedi. “Ryan ve Evie.”

Barmen başını onaylar anlamda sallayıp barın arkasında bir yere eğildi. O sırada arkamızdaki kadına baktım ve şapkasına bağlı plastik atın çocukken bana Noel’de hediye edilenle aynı olduğundan emindim; Barbie’nin atlarından biriydi bu, pembe bir eyeri ve yelesinde kurdele vardı. Sonra barmen tekrar kalıp bize naneli kokteyl hazırlamaya koyuldu. Ne istediğimizi sormadığından başka bir içecek seçeneğimiz olup olmadığını

bilemedim ama sağlam miktarda Woodford viskisi koyduğunu görünce de şikâyet edecek değildim. İşini bitirdiğinde, ikimize de birer gümüş bardak uzattı. Ryan'inkine *R*, benimkine de *E* harfi işlenmişti.

Ben kupayı incelemeye devam ederken ilerleyip bardan uzaklaştık. "Bu biraz fazla sanki," dedim. "Yani ismimin Quinn olduğunu söyleseydim, üzerinde *Q* olan bir bardak mı çıkaracaktı?"

"Davete yanıt verirken ikimizin de isimlerini söylemiştim. Evde bu bardaklardan koleksiyonum oldu resmen. Bu altıncı."

"Saçmalık," diye mırıldandım o gülerken.

Kalabalığın arasında ilerlerken Ryan neredeyse yanından geçtiğimiz herkesle konuştu, beni onlara sevgilisi olarak tanıttı ve bu sırada koluyla beni yanında tutmayı ihmal etmedi.

"Ah, selam çocuklar!"

Dönüp baktığımızda, komşusu Bayan Rogers'ın bize doğru geldiğini gördük. Kolumu hafifçe sıvazlayıp Ryan'a kocaman sarıldı. Onu bu kadar yakınına çekebilmesine ve kafasına tünemiş şapkasının dengesizliğine hiç aldırmamasına hayret ettim.

"Çok eğlenceli değil mi ama!"

"Hem de çok," diye karşılık verdim.

Çok geçmeden bizden uzaklaşıp başkalarına sarılmaya koyuldu, Ryan da yerel bir yargıçla yaklaşan bir seçim hakkında sohbete daldı. Ben de bunun üzerine durup şöyle bir etrafa bakındım. Güzel bir yerdi burası. Dolambaçlı garaj yolu, anayolu göremeyecek ve trafiğin sesi evden duyulmayacak kadar uzundu, bu partinin dünyanın geri kalanından gizli olduğu izlenimi uyandırıyor; tıpkı mekânın isminin ima ettiği gibi.* Bir tepenin üzerinde kırmızı, ahşap bir ahır vardı ve mera, beyaz çitlerle kaplı yemyeşil bir deniz gibi her yöne bayır aşağı uzanıyordu. Ahırın yan tarafında sinema salonlarındaki kadar büyük bir ekran vardı, yarışın izleneceği beyaz keten örtülü masaların arasına ise daha küçük ekranlar yerleştirilmişti. Sıcak ve soğuk sandviçler ve tek tek porsiyonlara ayrılmış,

* Hidden Hills, "Gizli Tepeler" anlamına gelmektedir. —çn

peynirli suflelerle dolu gümüş tepsiler taşıyan servis elemanları kalabalığın arasında dolaşıyordu.

Yargıç yanından ayrıldı ve genç bir çiftin ona yaklaşmasıyla Ryan şaşırarak irkildi.

"Ryan!" dedi adam, kolunu Ryan'ın boynuna atıp ona sıkı sıkı sarılarak. Onlar sarılırken ben adamın yanındaki kadını inceledim. Uzundu, benim boyuma yakındı ve açık kahverengi saçları vardı. Zayıf ama kaslıydı ve fiziksel olarak ne kadar benzediğimiz ister istemez dikkatimi çekti.

Ryan ondan uzaklaştığında, arkadaşı elini bana doğru uzattı.

"Demek Ryan'ı dize getiren kız sensin," dedi geniş geniş sırıtarak.

Ryan bana dönüp, "Evie, bu benim çok eski bir arkadaşım James Bernard. James, bu da kız arkadaşım Evie Porter."

Elimi hevesle sıktı James. Uzun ve ince bir adamdı, madde kullanımıyla mücadele etmiş gibi görünüyordu. Yanaklarındaki çukurlardan ve gözlerinin altındaki morluklardan anlaşıyordu bu. Bir de ellerinin titremesi ve kıyafetlerinin biraz fazla bol olması vardı. Muhtemelen bugün için dolabının arkalarında bir yerden çıkardığı güzel kıyafetler giymişti. Yanındaki kadın ise çok daha iyi görünüyordu; sadece giyim açısından değil, daha sağlıklıydı da. Krem rengi, kolsuz, uyluklarının yansına kadar gelen bir elbise vardı üzerinde. Ayakkabıları İtalyan ve pahalıydı, takıları ise sade ama şıktı. Uyumsuz bir çift görünümü sunuyorlardı.

"Henüz dize getirebildiğimden pek emin değilim ama uğraşıyorum," diye şaka yaptım.

Ryan'a dönen James, "Dostum, senin adına gerçekten çok sevindim," dedi.

Ryan'la şöyle bir bakiştık. Sonuçta nişanlanmış falan değildik, hâliyle bu içten tebrik biraz abartılıydı sanki. "Teşekkürler," dedi Ryan, kolunu bana atarken. İkimiz de James'in yanındaki kadına baktık ve Ryan, "Arkadaşınla tanıştırsana bizi," dedi.

James hızlıca döndü; bariz bir şekilde unuttuğu için utanmıştı. "Ryan, Evie, kendisi Lucca Marino."

Bu ismi duymamla elektrik akımına kapılmış gibi oldum.

“Lucca,” dedim sessizce, ağzımda yuvarlayarak. “Pek alışıldık bir isim değil.” Akşam yemeği partisindeki Beth gibi konuştuğumu fark ettim.

Kadın gülümseyip gözlerini devirdi. “Hiç sorma. Büyükbabamların memleketi olan İtalyan kasabasının ismini vermişler bana. İki C var. Kimse doğru yazamıyor.”

Elindeki gümüş bardağa gitti gözlerim; parmaklarının arasından L harfi görünüyordu.

James ile Ryan yarışta bahislerini kime oynayacaklarına dair konuşmaya başlamışlardı ama ben kadına takılı kalmıştım.

“Buralı mısın?” diye sordum. Ağzım aniden kupkuru olmuştu. İçkimden hızlıca bir yudum aldım ama daha fazla içemedim.

“Hayır. Kuzey Carolina’daki küçük bir kasabada büyüdüm. Greensboro’nun hemen yukarısında. Ufacık bir yer, eminim hiç duymamışsındır.”

“Eden,” deyiverdim kendimi tutamadan.

Hafifçe irkildi. “Ah, evet... Eden. Nereden bildin...”

“Bir anda aklıma geldi öyle. Üniversitede tanıdığım bir kız oralıydı.” Kendime gelmem lazımdı hemen. Derin bir nefes alıp yavaşça vermeden önce bir süre tuttum. Nabzımın yavaşladığını hissedene kadar iki kere daha yaptım bunu.

“Ailen hâlâ orada mı?” diye sordum biraz toparlanınca.

“Hayır,” dedi kaşlarını çatarak. “Sadece annemle ben vardık zaten ama o da ben lisedeyken öldü. Meme kanserine yakalanmıştı.”

Görünüş itibarıyla ne kadar benzediğimizi zaten fark etmiştim ama şimdi gözlerim onu yalayıp yutuyordu âdeta. Her zerresini inceledim; kendi her zerremle karşılaştırabileyim diye. İkimizin de saçları sırtına kadar uzun, hafif dalgalıydı. Onunkinin rengi benimkinden daha açıktı sadece. Buraya taşındığımda boyamasaydım, doğal rengim tam olarak buydu. Göz renklerimiz de aynıydı. Cilt tonlarımız da.

Onu incelediğimi fark edince, o da kendi incelemesine başladı. Ayaklarımdan başlayıp o kocaman, saçma sapan şapkaya

uzanan bakışlarını hissettim. Ne kadar benzediğimizi fark edince o da şaşırmış mıydı? “Eden’da bulundun mu hiç?” diye sordu.

“Evet. Şu bahsettiğim arkadaşım bir festival için götürmüştü bizi. Şeydi adı da... İlkbahar Şenliği galiba?”

Bir sınavdı bu. Başarısız olmasını istediğim, buna ihtiyaç duyduğum bir sınav.

Yüzünde bir gülümseme belirirken kaşlarını kaldırdı. “Sonbahar Nehir Şenliği’ne gelmişsinizdir. Hep eylülde, doğum gününe yakın olur. Çok severim o festivali!”

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Ona doğru başımı sallayıp Ryan’a döndüm. James’le derin bir sohbe dalmışlardı ama araya girdim.

“Şey, tuvalete gideceğim. Hemen dönerim.”

Ryan’ın bir şey demesine veya tuvaleti bulmama yardım etmeyi teklif etmesine fırsat vermeden uzaklaştım. Siyah, dar elbisem ve on santim topuklu ayakkabılarımla hızla hızlı yürürken, avucumdaki terden sıırımsıklam olmuş E harfli bardağı neredeyse düşürecektim. Bu etkinlik için getirilen ve saçma bir şekilde güzel olan portatif tuvalet kabinlerine yaklaşırken az kalsın bir kadına çarpıyordum.

“Ah, iyi misiniz?” diye sordu kadın, dengemi bulmama yardım etmek için kolumu tutarak.

Başımı onaylar anlamda salladım; konuşabilecek hâlde değilim. Ben nazıkçe silkelenip ondan uzaklaştığımda, endişeli gözlerle kocasına baktı. Sonra ikisi de gidişimi izledi.

Kabinlerden birine girip de mahremiyete kavuşana kadar soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni yapmam gerekti çünkü kafayı yiyordum.

Kilitlediğim kapıya sırtımı yasladım. Sessiz bir çığlık atıp gözlerimi sımsıkı yumdum.

Bu iyi değil. Hiç iyi değil. Hem de hiç.

O kadın Kuzey Carolina’daki Eden’da büyümemişti, *ben büyümüştüm.*

Annesi meme kanserinden ölmemişti, *benim annem ölmüştü.*

Ve onun ismi Lucca Marino falan değildi, *benim ismimdi bu.*

Lucca Marino, On Yıl Önce

Pencereyi yavaşça araladım. Bu öğleden sonra denediğimde, yarısına kadar açıldığında gıcırdamıştı. Ben de bu yüzden tam o noktada durmaya çalışıyordum. Aradan geçebileceğim kadar boşluk açıldığında da içeriye girdim.

Adrenalin patlamasına asla alışamıyordu insan.

Sırt çantamı misafir odasında yere bıraktım, siyah taytımı hızlıca indirip üzerimdeki kapüşonluyu da dikkatle çıkardım; bu sırada peruk bonesini kaydırmamaya ve makyajımı dağıtmamaya özen gösteriyordum. Çantayı açıp pullu gece elbisesini çıkardım ve üzerime geçirdim. Kalıp gibi oturan bir elbiseydi ve eğilirsem kendimi teşhir edebileceğim kadar kısaydı; yani bu gece burada olacaklar için son derece uygundu.

Uzun, kumral peruk vardı sırada. Başıma geçirip birkaç dakikada düzelttim. Doğru şekilde ayarladığımı anlayacak kadar karanlıkta pratiğini yapmıştım bunun. Yüksek topuklular ve küçük, siyah bir el çantası tamamlıyordu görünümümü.

Eşyalarımı yatağın altına tıktıktan sonra sessizce çıktım odadan.

Parti epey yoğundu ve misafir odasından evin merkezine kısa bir yürüyüşle ulaşılıyordu. Dışarıya kurulmuş bir orkestra vardı, yemeklerin çoğu da yemek odasında açık büfe şeklinde servis edilmişti. Buna ek olarak, buraya daha önce geldiğimde mutfakta hazırlandıklarını gördüğüm, istiridyeli kanepeler ve küçük ıstakozlu dürümleri tepsilerde gezdiriliyordu. Midem gurulduyordu ama yanımdan geçen tepsiden herhangi bir şey kapmadım. Daha sonra karnımı doyurabilirdim.

Tökezleyen bir kadın bana çarptı ve ikimizi de yere sermeden onu yakalamam gerekti.

“Ah, tatlım, çok üzgünüm!” dedi ağzında yuvarlayarak, bir yandan da destek almak için kolumu kavramıştı. Bayan Whittington’dı bu. İkinci Bayan Whittington’dı ve Bay Whittington’ın şu anki eşiydi; her fırsatını bulduğunda ikincisi hakkında söylenip durmaya bayılan birinci Bayan Whittington’la karıştırmamak gerekiyordu.

“Sorun değil,” diye karşılık verdim.

Beni baştan aşağıya süzdü. “Elbisene bayıldım! Nereden aldın?”

“Ah, Virginia Beach’te tatil yaparken rastladığım küçük bir butikten,” dedim, aksanım tamamen kaybolarak. Karanlıkta peruk takmaktan daha fazla pratik istiyordu bu.

Tanıdığına dair bir belirti aradım yüzünde ama bu kıyafetlerle, bu saçla, bu konturlu makyaj ve duman rengi gözlerle, tanınacak hiçbir yanım yoktu. Yerel çiçekçide çalışan zavallı kızın, evlilikleri iki yıl bile sürmeyecek bir çiftin nişanını kutlamak için devasa partiler düzenleyen yüksek sosyeteye temasta olmasını kimsenin beklememesine aldırış etmiyordum. Hatta bu çift gerçekten evlenirse bile şanslı olurdu.

Bayan Whittington dengesini sağladığında –şu anki durumunda ne kadar denge sağlayabilirse işte– yanından uzaklaştım. Gelinin ve damadın ebeveynleri gelen herkesi karşıladığı için ön kapıdan girmem sorun olurdu ama şimdi partide olduğumdan kimse beni sorgulamayacaktı.

Açık yerleşim planında ilerleyip devasa salonun diğer tarafındaki koridora geçtim. Normalde kendimi göstermezdim ama bu evin öyle bir tasarımı vardı ki bana başka seçenek bırakmıyordu. Orkestra tam olarak evsahibinin yatak odası pencerelerinin dışına kurulmuştu, bu da iç kapıdan geçmem gerektiği anlamına geliyordu.

Beni Albrittonların ana süitine götürecek koridorun açıklığında oyalandım biraz. Elimde telefonumla, arama yapmak için

sessiz bir köşe arayan biri görüntüsü çiziyordum. Konukların bana ne kadar dikkat ettiklerini kontrol ederken, gözlerim telefonum dışında her yerdeydi. Diğer elim ise çantamdaydı; içinde saklı olan cihaza sarmıştım parmaklarımı. Derin bir nefes alıp küçük düğmeye bastım.

Gürültülü bir şangırtı, herkesin hızla dönüp mutfağa doğru bakmasına yol açtı. Bunun üzerine koridora sıvışıp fark edilmeden yatak odasına geçtim. Birileri o gürültünün kaynağını araştırabilirdi ama her şeyi yerli yerinde bulacaklardı.

Oda karanlık olsa da banyoya ulaşmam hiç vakit almadı. Çantamdan çıkardığım siyah eldivenleri taktım, sonra da gömme dolabın çekmecesini açıp orada olduğunu bildiğim kalp şeklindeki kutuyu aradım. Buldum da. Kutuyu açıp içinden safir bir yüzük, bir çift zümrüt küpe ve ucunda sıra sıra elmasla kaplı büyükçe bir ametist olan kolyeyi aldım. Bayan Albritton'ın geçen hafta mağazada taktığı elmas küpeler ve kolye ucunun da burada olmasını isterdim ama eminim ki şu an üzerindeydiler.

Ganimeti, ardından da eldivenlerimi çantama attım ve geldiğim gibi geri gittim. Yakalanma korkusu yüzünden boğulacak gibi olduğum andı bu ama olabildiğince bastırdım bu hissi ve köşeyi dönüp tam olarak olmam gereken yerdeymişim gibi ana odaya geçtim.

Neyse ki kimse bana dikkat etmiyordu. Misafir odasına hiç acele etmeden gittim, öyle ki şu ıstakozlu dürümlerden bir tane kapacak kadar uzun süre durdum. Beklediğim kadar lezzetliydi kesinlikle.

Yatağın altına sakladığım sırt çantasına uzanırken bir yandan da elbisemi çekiştirip çıkardım, topukluları da atıverdim ayakşımdan. Saniyeler içinde, taytıma ve kapüşonluma bürünmüş, pencereden dışarıya atlıyordum.

"Anne, ben geldim!" diye seslendim, karavanımıza girdiğimde. Güneyli ağır aksanım, eşikten geçtiğim anda geri gelmişti.

“Hoş geldin, tatlım! Kim kazandı maçı?” diye sordu annem odasından. Açık kahverengi saçım peruktan kurtulmuş, yüzüm de o makyajdan arınmıştı. Siyah kapüşonlunun yerini de üzerinde gittiğim lisenin adı ve maskotu olan başka bir kapüşonlu almıştı.

Elimde kahverengi kesekâğıdıyla küçücük alanda ilerleyip annemin odasına geçtim. Paketi yatağının yanındaki tepsiye bırakıp yanına kıvrıldım.

“Kaybettik. Ama başa baş gidiyordu,” dedim.

Paketi karıştırdığında annemin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Ah, tatlım, zahmet etmeseydin.”

Odayı tarçın kokusu sararken, gece atıştırmalığı gibi basit bir şey üzerine oluşan bu küçük mutluluk ânı kalbimi sızlattı. “Daha fazla yemek yemen gerekiyor, anne. Bir deri bir kemik kaldın.”

Annem hamur işi kâğıdını açtığında, kocaman tarçınlı çörekler kokusu kadar kötü görünüyordu. “En sevdiğim,” diye fısıldadı.

“Biliyorum,” diye fısıldayarak karşılık verdim ben de.

O çöreğinden küçük ısırıklar alırken, komodinin üzerindeki yığından küçük, kare bir kâğıt parçası alıp annemin bana öğrettiği gibi katlamaya koyuldum. Annem yemeye devam ederken beni izledi ve yanlış bir katlama yaptığımda düzeltmek yerine, hatamı kendi kendime görmeme izin verdi.

Birkaç dakikanın ardından elimde küçük, beyaz bir origami kuğu oluşmuştu.

“Ah, çok güzel oldu,” dedi annem, sonra da avucumdan alıp yatak başlığının hemen üzerindeki sabit rafta duran koleksiyona ekledi. Çeşit çeşit renkte ve boyda, sanki onu koruyan nöbetçiler gibi duran, bir sürü kâğıttan hayvan vardı koleksiyonda. Annem el işleri konusunda hep iyi olmuştu ama bana kaç kere gösterirse gösterebilirsin, becerebildiğim tek şey kuğuydu.

Tarçınlı çöreğinin anca yarısını bitirdikten sonra paketine geri koyup yatağının yanındaki masaya bıraktı. “Kalanını yarın bitiririm,” dedi, bitirmeyeceğini ikimiz de biliyorduk oysaki. Bu kadar yemesi bile şaşırtıcıydı.

“Hafta sonu için planın ne bakalım?” diye sordu, yatağa tekrar sokulup yerleşirken.

“Çiçekçide çalışacağım. Yarın akşam büyük düğün var.”

Başını bana çevirip narin elini yüzüme uzattı. “Çok çalışıyorsun. Son sınıftasın; arkadaşlarınla dışarı çıkıp eğlenmen gerekiyor.”

Başımı iki yana sallayıp boğazımda oluşan kocaman yumruyu yuttum. “İkisini de yapabilirim,” diye yalan söyledim. O da ben de bu yalanın yanıma kalmasına izin verdik.

“Başvurduğun üniversitelerden dönüş aldın mı?” diye sordu.

Yine başımı iki yana salladım. “Daha almadım ama eli kulağındadır.” Başvuru ücretlerini karşılayacak durumda olmadığımız için aslında hiç başvuru yapmadığımı söyleyemezdim ona ve her ne kadar kabul etmek istemesem de annem muhtemelen önümüzdeki sonbaharda hâlâ bu küçük kasabada kısıp kaldığımızı göremeyecekti.

“Hepsinin seni isteyeceklerinden eminim. Seçim yapmak zorunda kalacaksın.”

Ayak uydurup başımı onaylar anlamda salladım ama hiçbir şey demedim. Hemen ardından, annem eğilip bana yaklaştı ve elimi tuttu.

“Çok yakında kocaman kız olacaksın.” Hafifçe gülüp ekledi: “Gerçi ne diyorum ben, çoktan oldun bile. Bana bakıyorsun, çalışıyorsun. Senin için öyle çok şey istiyorum ki, Lucca. Bir gün bir evin ve ailen olmasını mesela. O hep hayalini kurduğumuz eve sahip olmanı istiyorum. Belki şu gölün yakınındaki yeni, şık mahallede öyle bir ev yaptırırsın.”

“Ve sadece sana özel bir odam olur,” diye ekledim, hayal kurma oyununa eşlik ederek. “En sevdiğin renk olduğundan yeşile boyarız, ayrıca şu sayvanlı yataklardan alırız sana. Arka bahçeye çiçekler ekeriz.”

Uzanıp yüzüme düşen bir saç tutamını kulağımın arkasına itti. “Domates ve salatalık da ekeriz.”

“Bir de havuç.”

Gözkapaklarının ağırlaştığını gördüm. Her an uykuya dala-
bileceğinin farkındaydım; muhtemelen bütün gün uyumuş ol-
masına rağmen. "Ah, havuç tabii. En sevdiğin. Ben de sana ha-
vuçlu kek yaparım."

Hemen sonra, tam da beklediğim gibi, uyuyakaldı. Ben de
eğilip yanağından öptüm ve teninin ne kadar soğuk olduğunu
fark edince paniğe kapılmamaya çalıştım. Yataktan kalkmadan
önce, üzerindeki kumaş dağına bir battaniye daha ekledim.

Karavanımızın ön tarafındaki, aslında büyük bir dolap denile-
bilecek, ufacık odaya gittim doğruca. Buraya adımımı atmak, bam-
başka bir dünyaya girmek gibiydi. Vücudu kanser yüzünden harap
olmadan önce, annem her gününü bu odada, dikiş makinesi ve el işi
masasının başında geçirirdi. Kuzey Carolina'nın her yerinden an-
neler gelip ona tören kıyafetleri, balo elbiseleri ve bazen de kızları
için gelinlik bile diktirirlerdi. Küçükken annemin ayaklarının dibin-
de oturur, o sade görünümlü kızların buraya gelmesini ve annemin
onlarla işi bittiğinde âdeta dönüşüm geçirerek gitmelerini izlerdim.
İşte öylesi anlarda, doğru saç, doğru kıyafet ve doğru aksesuarlarla
insanın bambaşka biri olabileceğini öğrenmiştim.

Sıra sıra kumaş ve bir süre kurdele rulosu duvarlardan bi-
rine istiflenmişti, dikiş makinesinin arkasındaki sunta rafta da
tüylerle, suni elmaslarla ve akla gelebilecek her türlü süsle dolu
kavanozlar vardı.

Annem ilk hastalandığında, onun siparişlerini ben almaya
başlamıştım. Kendimi bildim bileli bu odada ona yardım edi-
yordum zaten, hâliyle bu çok da büyük bir adım değildi benim
için o zamanlar. Fakat güzellik yarışması elbiseleri ve özel yapım
kostüm takıları, annemin ihtiyacı olan tedavileri karşılamak ve
kullandığı tüm ilaçları alabilmek için yeterli para getirmiyordu.
Benim de bu yüzden yaratıcı olmam gerekmişti.

Greensboro yakınlarındaki çiçekçide gördüğüm iş ilanı tam
da aradığım şeydi. Kadınlar en iyi mücevherlerini takıp takış-
tırarak dükkâna gelmeyi seviyorlardı. Verdikleri partilerden ve
etkileyici davetli listelerinden bahsetmeyi de seviyorlardı. Ve

tabii ki, çiçek aranjmanlarının teslim edilip her şeyin düzgünce halledilmesi için bize ihtiyaç duyuyorlardı.

Tüm o ön parti karmaşalarında, unutulmuş bir odaya sızıp pencerelerden birini aralık bırakmak çok kolaydı. Dikkat edilmesi gereken nokta, çiçek teslim ederken bir şey almamaktı. Öyle bir durumda, günün erken saatlerinde orada olan küçük grup şüphe çekerdi hemen. Evin hanımı parti için giyinene kadar beklemek daha iyiydi. Hangisinin en iyi duracağına karar vermek için mücevherlerini incelemesine izin vermek lazımdı. Parti başlamadan önce o küçük mücevher kutusunda nelerin kaldığını hatırlaması lazımdı.

Sonra da ev artık misafirlerle, valelerle, garsonlarla, barmenlerle dolup taşarken, çiçekçiden gelen o unutulmuş kızın içeri sızıp o gece için seçilmemiş parçaları cebe atma fırsatı oluyordu. Polis kaçınılmaz olarak Bayan Albritton'a kaybolan o üç mücevheri en son ne zaman gördüğünü soracak, o da parti başlamadan hemen önce gördüğünü söyleyecek ve bu da çiçek teslimatı için gelenleri olası şüpheliler listesinden çıkaracaktı.

Bir de bu kimliğimi gerçek kimliğimden ayırmanın en iyisi olacağını öğrenmiştim. Lucca Marino, annesinin faturaları ödemesine yardımcı olmak için elbiseler diken ve taklit mücevherler yapan, lise son sınıf öğrencisi, on yedi yaşında bir kızdı. Çiçekçideki kızın ise saçı farklı, makyajı farklı ve ismi farklıydı.

Altını küçük eritme kabına atmadan önce taşları yerinden ayırmak biraz zaman alıyordu. Ertesi hafta, tam tersi istikamette araba sürüp Virginia'ya geçecek, o taşlar ve altından kurtulacaktım. Yerlerinden çıkarılınca kimse taşlarını tanımazdı.

Birkaç yüzlük için büyük bir riskti bu ama bulabildiğimiz her kuruşa ihtiyacımız vardı. Tam olarak doğru kadını hedef almak gerektiğini öğrenmiştim. Partisi için profesyonel bir çiçekçiyle çalışacak ve sahip olduğu birkaç parça güzel mücevherini banyo çekmecesine koyacak kadar iyi durumda biri olmalıydı; şifresi kırılacak bir kasası veya etkisiz hâle getirilecek bir güvenlik sistemi olacak kadar zengin biri olmazdı.

Dikkatlice çalışıyordum. Her bir parçaya LED ışıklı büyüteçle bakıyordum ve taşa zarar vermeden tüm tırnakları açmak, epey yavaş çalışmamı gerektiriyordu. Annem olsa dakikalar içinde hallederdi. Şey, aslında öyle değil. Aletlerini nasıl bir iş için kullandığımı bilse, muhtemelen beni eşek sudan gelinceye kadar döverdi. Bilmediği şeylerin ona zarar vermeyeceğine uzun zaman önce karar vermek durumunda kalmıştım.

Gece yarısından hemen önce bitmişti işim. Hâlâ yazmam gereken bir ödev vardı ve yatmadan önce anneme ilaçlarından bir doz daha vermem gerekiyordu. Aletleri kaldırıp ışığı kapattım. Daha şimdiden yarın akşamki düğünü düşünmeye başlamıştım.

8

Günümüz

Kendimi kontrol altına almam on dakika sürdü. Paniğe kapılmak aptalca bir hamle olmuştu ve bundan pişman olmayacağımı umuyordum.

O kadından öylece uzaklaşmamalıydım.

Bilgisinin sadece Eden ve hayatımdaki genel olaylarla mı sınırlı olduğunu yoksa sadece birkaç kişinin ona anlatabileceği daha derin şeyleri de bilip bilmediğini öğrenmeliydim bir şekilde.

Onu daha fazla zorlamalı, hikâyesindeki açığı bulup yakalamalıydım.

Böyle bir şeyin olacağını da tahmin etmeliydim ayrıca.

Gafil avlanmayalı uzun zaman olmuştu.

Tuvaletten çıktığımda, Ryan beni görebilmek için kalabalığa bakınıyordu. Onu bıraktığım yerden ayrılmamıştı; muhtemelen olduğu yerde kalırsa onu daha kolay bulabileceğimi düşünmüştü.

Fakat James ile o kadın gitmişlerdi.

Yanına gittiğim anda Ryan beni kendine çekti, kolu belimden sarkıyordu. “İyi misin?” diye sordu. “Rengin atmış gibi.”

Kadının burada ortaya çıkması endişelendiriciydi gerçekten ama bunun tam olarak nasıl olduğunu bilmiyordum henüz. Alelacele karara varıp bunun son işimle alakalı olduğunu varsaymak kolaydı ama diğer tüm seçenekleri düşünmemek de hata

olurdu. Son on yılda epeyce düşman edinmiştim fakat güvendiğiniz insanlar da gayet kolayca size cephe alabilirlerdi.

Sadece gerçeklerle ilgilendiğimi hatırlattım kendime.

Başımı aşağı yukarı sallayıp boğazımı temizledim. “Evet, iyiyim gayet. İçki çarptı da.”

Ryan, o sıkıntılı hâlimin çabucak düzelmesi karşısında rahatlamış gibiydi. Beni açık büfeye çekip bir tabağı benim için yiyeceklerle doldurdu. Beyaz keten örtülü masalardan birinde iki boş yer bulup tabağı ortamıza koydu. “Bir şeyler yiyince kendini daha iyi hissetmezsen gidebiliriz.”

O kadınla ilgili bir şeyler öğrenmeden gitmeme imkân yoktu. Tabaktaki sandviçten küçük bir ısırık aldığım sırada, Ryan da o an yanımdan geçen bir garsonu durdurup bir şişe su istedi.

Derin derin nefesler alıp verdim. Kendime gelmem lazımdı artık.

“Şu arkadaşın James’le uzun zamandır görüşmüyordun galiba,” dedim.

“Evet, Tanrım, muhtemelen iki yıl olmuştur. Çocukken çok yakındık. Üniversiteden sonra dönmedi buraya.” Kaşlarını çatı. “Zorluklar yaşamıştı. Babası düşüp bacağını kırdığı için kasabaya gelmiş. Bir süre burada olacak gibi; annesine yardım edecek işte.”

“Hazır buradayken belki onları yemeğe davet edebiliriz. Siz de hasret giderirsiniz.”

Omuzlarını silkti. “Evet, olabilir.”

Kadını sormak istiyordum. Ryan’ın onun hakkında ne bildiğini. Tabii bir şey biliyorsa. Ben tuvalete koştuktan sonra bir şeyler öğrenebildiyse. Fakat bu hiç benlik bir hareket olmazdı. Yarattığım bu *ben*, başkalarının işine burnunu sokup insanları çekiştirmezdi. Gereksiz sorular sormazdı. Ryan’ın arkadaşları ve onların eşlerine dair bilgi edinmeye çalışmazdı. James’i ve sevgilisini içeren anların günün koşturmacası içinde bulanıklaşıp gitmesine ve kendince ayrı bir anı hâline gelecek kadar zaman geçmesine ihtiyacım vardı.

Çünkü tüm gereken buydu. Derler ki belirli bir zaman diliminin akılda kalmasını, zihninizde çok net olmasını istiyorsanız, bunun için normal bir rutinde küçük bir farklılık yeterlidir. Mesela tatile çıkmadan önce kapınızı kilitleyip kilitlemediğinizi hatırlamakta sorun yaşayan insanlardansanız, bunu kapınızı kilitlediğinize dikkat etmediğiniz diğer tüm seferlerden ayırmanız gerekir. Anahtar kilitte çevirmeden hemen önce kendi etrafınızda dönmek gibi basit bir şey iş görecektir. Basit bir hareketle, o hatıra zihninize kazınır. Tekrar tekrar aklınıza getirebileceğiniz kadar net olur. Kapıyı, anahtarın döndüğünü, şöyle bir zorladığınızda kulpun sadece yerinde sallanıp açılmadığını görürsünüz ve kilitleyip kilitlemediğinizi düşünmenize gerek kalmaz çünkü kilitlediğinizi bilirsiniz.

Ryan'ın bu ânı daha sonra analiz edip neden eski arkadaşı ve Kuzey Carolinalı kadınla ilgilendiğimi, onlarla daha fazla zaman geçirebilmek için neden peşlerine düştüğümü merak etmesini istemiyordum. Kapıyı kilitlemeden önce bu soruların anahtar gibi çevrilmesine gerek yoktu.

Bulunduğumuz yerde çok fazla insan vardı ama etkinlik bitmeden önce onlarla tekrar karşılaşmamızı gerektirecek kadar fazla değildi. Şimdilik doğru ânı bekleyecek, böyle bir karşılaşmanın mantıklı olabileceği tüm senaryoları gözden geçirecektim.

“Şapkan inanılmaz yakışmış!” diye ciyakladı Sara masamıza yaklaşırken.

Başımı iki yana eğdiğimde şapka da benimle beraber sallandı. “Seninki de öyle!” diye karşılık verdim hevesle.

Ryan'ın arkadaş grubunun geri kalanı da kısa süre içinde geldi ve pembe yanakların parlaklığına bakılırsa, öncesinde içilen içkiler işe yaramıştı.

Ryan masadan kalkıp en yakın arkadaşlarını el sıkışarak ve omuzlarını sıkıca kavrayarak selamladı. Ön partiye gitmememi zi sorun etmişlerse de göstermiyorlardı. Ryan'ın boşalan sandalyesine Sara geçerken, erkekler birkaç adım ileride sıkı bir çember oluşturdular. Beth ile Allison da yakındaki masadan birer sandalye çektiler ama Rachel biraz ileride ayakta kaldı.

Allison sandalyesinde biraz kenara kaydktan sonra Rachel'ı çağırdı. "Gel hadi, bunu paylaşabiliriz."

Rachel belki de boş sandalye olmadığından tereddüt etmişti ama bence erkeklerle takılmayı tercih ederdi.

Herkes yerleşince Beth öne eğilip, "Buradaki üç kadınla aynı şapkayı taksaydım çok sinirlenirdim," dedi. Muhtemelen tepesinden fırlayıp perde gibi neredeyse yere kadar dökülen tavus kuşu tüylü olanı kastediyordu. Onlardan üç tane görmüştüm.

Sara gümüş bardağından bir yudum aldı. "İşte bu yüzden Martha'nın dükkânından alışveriş yapmak lazım. Sattığı her şapkayı kaydediyor ve aynısından başka yapmıyor. Ve ertesi yıl biri eski şarkasını takmayı tercih ederse diye aynılarını satmıyor." Sonra başıyla Allison'ı işaret etti. "Veya çiçekçiye yaptırmak lazım."

Allison'ınki şapkadan ziyade kırmızı güllerden oluşan bir şal gibiydi; görünüşe bakılırsa tazeydiler de, kazanan ata takacakları gibi.

Kendimi tutamayıp hafifçe güldüm. Bu şapkalar ciddi meseleydi doğrusu. Gözlerini devirip başını iki yana sallamasına bakılırsa, Rachel bu partinin saçmalık olduğuna katılan tek kişiydi.

Mekândaki herkesi çekiştirmeye devam ettiler ve birden bunu avantaja çevirebileceğimi fark ettim. James Bernard mademki Ryan'ın eski bir arkadaşıydı, o zaman onların da arkadaşı olmalıydı.

Sadece bir açıklığa ihtiyacım vardı.

"Ah!" diye bağırdı Allison. "Jeanna Kilburn'ün buraya gelmeye cüret ettiğine inanabiliyor musunuz?"

"Nerede o?" diye sordu Beth.

Allison biraz ilerideki kısa boylu, tombul, sarışın, çok fazla mücevher takmış kadını işaret etti. Epey sarhoş görünüyordu. Daha önce onu büfenin oradan bir masaya yürürken görmüştüm; neredeyse sendeleyip düşecekti o yüksek topuklularıyla.

"Yemin ederim ki erkekleri asla anlamayacağım," dedi Sara. "Aldatacaklarsa, neden bunu Jeana gibi trajik bir vakayla yaparlar ki?"

Jeana'nın bir sonraki kurbanının kim olacağına dair tahmin yürütmelerini bitirmelerinden sonra, "Ryan da yıllardır görmediği bir arkadaşıyla karşılaştı bu arada... James Bernard. Onu gördüğüne bayağı heyecanlanmış gibiydi," dedim.

Kadınların dördü de hızla başlarını bana çevirdi.

"Burada mı o?" diye sordu Beth, verdiğim haber karşısında dehşete düşmüş gibi ağzı hafifçe açık kalmıştı.

Başımı onaylar anlamda sallayıp diğerlerini inceledim ve hepsinin farklı seviyelerde şok ile kafa karışıklığı arasında gidip geldiklerini gördüm. Rachel hariç. Onun için yeni bir haber değildi bu.

"Bir kadınla gelmiş." Kadının ismini söylemedim. İsmini söyleyecek cesareti bulamadım içimde. Kendi ismimi.

Allison, Beth ve Sara dönüp kalabalığa göz gezdirmeye koyuldular; onları görmeyi umuyorlardı belli ki. Rachel ise bana bakıyordu.

Beth dönüp, "Buraya geldiğine inanamıyorum. Paraya ihtiyacı var kesin," dedi.

Hiç acele etmeden, bardağımdan yavaşça bir yudum aldım. Sonra da, "Neden böyle dedin?" diye sordum. Genellikle son derece kontrol altında olan o sakin ve kontrollü dış kabuğum sarsılıyor, paramparça olmanın eşiğinde geziniyordu.

"Epey sıkıntısı var onun," diye ekledi Allison. "Kumarbazlığı yüzünden ailesinin neredeyse iflas etmesine sebep oldu. Yapmaları gerekenden çok daha fazla kurtardılar onu kefaletle. Son birkaç senedir nerede olduğunu kimse bilmiyordu."

"Nasıl görünüyordu? Kötü mü?" diye sordu Beth. "Eminim kötü görünüyordur. Ayrıca getirecek birini bulmasına da şaşırdım. Kadın da tam bir felakettir kesin."

Getirdiği kadının felaket olmaktan çok uzak olduğundan bahsetmedim.

"Ryan'la konuşmaya cüret etmesine şaşırdım ben esas," dedi Sara.

Elimden geldiğince gelişigüzel bir şekilde, "Neden ki?" diye sordum.

Sara yerine Allison cevapladı: "Geçen sene Ryan ona yardım etmeye çalıştı. İş verdi ona, yaşayacağı bir yer ayarladı falan. Ama James ona çok fena kazık attı. Ondan para çaldı sanırım. Ryan inanılmaz sinirlenmişti."

"Evet, ama onu affedecek birisi varsa o da Ryan'dır; bunu hepimiz biliyoruz. Acaba kız kim?" Sara boş bardağındaki buzları tıkırdattı. Birkaç tane daha içerse, Ray'in onu buradan kucağında taşıyarak götürmesi gerekecekti.

Bu konuşmaların üzerine daha da endişelenmiştim. James'in dönüşü hoş karşılanmamıştı ve burada olması, hem de o kadınla, beni gerçekten kaygılandırıyordu. İsmimi ve geçmişimi kullanan o kadının, James'i bana yaklaşmak için kullandığı ihtimalini gözden geçirmem gerekiyordu.

Gelgelelim, Rachel epey sessizdi. O kadar sessizdi ki diğerlerinin sordukları her soruya cevap verebileceğinden emindim.

Kazanma ihtimali en düşük olan at, One for the Honey, bir saat-ten uzun süre önce yarışı kazanmıştı ve Ryan da onun üzerinden iyi bir para kazandığından beri bulutların üzerindeydi âdeta.

Kalabalığın arasında birkaç kez dolanmıştık ama James'e de o kadına da tekrar rastlamadık. Kızların konuşmalarına bakılırsa, onlar da görmemişlerdi James'i. Ondan ve yanındaki kadından bahsetmem diğerlerinin iştahlarını kabartmış, ikisini de görebilmeye susamışlardı resmen.

Ryan eğilip kulağıma fısıldadı: "Buradan elde edilen kazancı harcamanın en iyi yolu, doğruca havaalanına gidip Meksika'daki bir sahile varana kadar durmamaktır."

Dönüp yüzüne baktım, sonra da kravatını sağ elime dolayıp onu kendime çektim. "Kulağa çok güzel geliyor." Ona boylu boyunca degecek şekilde yaklaştığım sırada, sözcükler ağzımdan kedi mırıltısı gibi çıkmıştı. Evie Porter pek çok şeye sahipti ama bunların arasında pasaport yoktu. Ryan üzerine harf basılı bardağını birkaç kez tazelediğinden, bahsettiği planların gerçekleşme

tehlikesi olup olmadığını düşünmem gerekmiyordu; ayrıca, önce işyerinde ayarlamalar yapmadan hiçbir yere gitmezdi. Ayak durmak eğlenceliydi ama. Daha da önemlisi, benim gibi bir kız arkadaş sahile kaçma konusunda tereddüt etmezdi.

“Geçen hafta aldığın şu pembe bikiniyi üzerinde hayal edip duruyorum.” Başını eğip dudaklarını boynumun yan tarafına bastırdı. Olay çıkarmamıza ramak kalmıştı muhtemelen, çünkü bu aleni fiziksel yakınlaşmanın dikkat çekmeyeceği türden bir parti değildi.

Bu arada, Ryan’ı ilk defa bu kadar sarhoş görüyordum. Sarhoş olduğunda neşeli olan tiplerdendi. Elleri de rahat durmazdı. Bana karşı hisleri o güzel yüzünden okunuyordu ve buradaki herkes de bunu görebilirdi. “Sana o pembe bikiniyi göstermem için illa sahile gitmemize gerek yok.” Etrafımıza hızlıca bir bakmam, halihazırda birkaç sohbetin konusu olduğumuzu görme yetti. Birkaç dakika daha öylece oyalandık çünkü bugünkü amacım, Ryan’ın kız arkadaşı konumumu sağlamlaştırmaktı ve herkesin konuşacağı tek şey onun nasıl da gözlerini –ve ellerini– benden alamadığı olacaktı.

Fakat James ve o kadın belli ki gittiğinden, ben de gitmeye hazırdım. Buradan ne kadar çabuk ayrılabilirsem, neler olduğunu o kadar çabuk çözebilirdim.

“Valeye söyle de arabayı getirsin, ben de bizi eve götüreyim,” dedim, kravatını bırakıp ondan bir adım uzaklaşarak.

Ryan eğilip beni öpmeye kalktığında ona karşı çıkmadım. Yavaş, tatlı, insana daha fazlasını isteten bir öpücüktü.

Ama daha fazlasını istemek tehlikeli bir şeydi.

Bunun gerçek olduğu dünyada yaşamak için otuz saniye verdim kendime. Erkek arkadaşımın bana duyduğu sevgiyi bunca insanın karşısında gösterdiği ve bu ilişkiyi sonsuza dek sürmekten alıkoyacak hiçbir şeyin olmadığı dünyada. Gerçekte kim olduğum veya amaçlarımın ne olduğunun sorgulanmadığı bir dünyada.

Fakat çok kısa süre içinde vakit doldu. “Herkes bize bakıyor,” diye fısıldadım dudaklarına.

Ryan gözlerini benden ayırmadı. "Güzel." Sonra beni valelerin beklediği yere çekip boştaki eliyle de bahşiş olarak vereceği biraz para ile arabası için göstereceği bileti çıkardı. Arkadaşları etrafa dağılmış durumdaydı ve ikimiz de onlarla vedalaşmaya yönelik bir girişimde bulunmadık.

Direksiyonun başına geçer geçmez ayakkabılarımı ve şapkayı arka koltuğa atıverdim, sonra da koltuğun sırt kısmını kaldırdım. Ryan koltuğunu az da olsa dik duracağı kadar arkaya yatırırdı. Şimdi de radyoda çalan şarkıya mırıldanarak eşlik etmeye başlamıştı.

Onu böyle görmek hoşuma gidiyordu. Normal bir günde epey gerginleşebiliyor ve işle ilgili bir sorun varsa biraz da huy-suzlaşıyordu ama şimdi rahattı. Gevşemişti. Hazır gardı düşmüşken ondan neler öğrenebileceğimi, o gevşemiş dudaklardan kaç sırrın dökülmesini sağlayabileceğimi düşünen yanımdan nefret ediyordum.

Elini aramızdaki boşluktan uzatıp parmaklarını benimkilere doladı.

"Lucca," dedi ve bu tek kelime âdeta ciğerlerimi delerek nefes almamı imkânsız kıldı. Aniden direksiyonu sıkıca kavrayan elim, arabanın yoldan uçup bir hendeğe düşmesini engelleyen tek şeydi.

Ben söyleyecek herhangi bir şey düşünmeden, "James'in yanındaki şu kız," dedi Ryan. Gözleri hâlâ kapalı olduğundan, geçirdiğim sessiz isteri krizine şahit olmadı. "Sen tuvalete gittikten sonra tuhaf bir şey söyledi."

Siktir.

Siktir, siktir, siktir.

Burnumdan derin bir nefes alıp yavaşça ağzımdan verdim. Bunu iki kere tekrarlardım.

"Ne dedi?" diye sordum, sesimin bıkkın çıkmasını umarak.

"İkisi gitmeden önce, James'in benimle tekrar iletişim kurmayı umduğunu söyledi ama onun duyamayacağı şekilde söyledi nedense. Seni de tanımak istediğini söyledi bir de."

Orospuya bak!

“Hah,” dedim. “Nesi tuhaf peki bunun?”

“James’i son gördüğümde işler biraz... gergindi. Söz konusu James olduğunda tedbirli davranmam gerektiğini öğrendim,” dedi homurdanarak. “Ama kadın iyi birine benziyor. James için fazla iyi.”

Burnumdan solumaya başlamıştım. O kadının neden burada olduğuna dair tüm seçeneklere açtım hâlâ ama bunun çılgınca bir tesadüf olması mümkün değildi.

Ryan yan dönüp yanağını koltuğa dayadı, gözleri yine üzerimdeydi. “Onun kışını bir daha kurtarmayacağım. Hayır. Benden bu kadar. James artık o kadının sorunu.”

Birbirine dolanmış ellerimizi kucağıma çekip nazikçe sıktım. Garip bir gülümsemeyle bakıyordu bana, bense bu konuşmayı yarın hatırlamamasını umuyordum. “Hımm... şu bikini hoşuna gitmişti demek, ha?” Parmaklarımı çeksem de elini uyluğumda tuttum.

Ryan bir anda kendine geldi, gözleri yüzümden vücuduma kaydı. Elini elbisemin eteğinin altından geçirip parmaklarını baldırlarımın üst kısmındaki dantellere sürükledim. Gözleri irileşti, altımda ne sakladığımı görünce şaşırdıysa da hiç vakit kaybetmeden kayışlara götürdü elini.

Artık çoğu kadın dantelli çorap giymiyordu ve bu çorapların şeytan icadı olduğunu kabul ediyordum ama jartiyere karşı koyabilen bir adam da hiç görmemiştim şimdiye kadar ve insanın ne zaman garantili bir dikkat dağıtıcıya ihtiyaç duyacağı hiç belli olmazdı.

Ve şu anda her şeyden daha çok ihtiyaç duyduğum şey, Ryan eve dönerken arabada yaşadıklarını düşündüğünde diğerlerinden daha net şekilde zihninde canlanan anının Lucca Marino’yu içermemesini sağlamaktı.

9

Günümüz

Mesai saatleri dışında buraya gelmekten nefret ediyordum ama dün olanlardan sonra bunu erteleyemezdim. UPS deposu pazar sabahları halka açık değildi, bu yüzden içeri girebilmek için küçük klavyeye şifremi girdim, sonra da olabildiğince hızlı şekilde arka tarafa geçtim.

Herkesin ne yapacağını ne kadar takip etmeye çalışsam da öngörülemez tek şey posta kutusunda ne bulacağımıydı.

Her iş farklıydı ve patronumun işi –bir de beni– kontrol edebilmesinin tek yolu, beni olabildiğince uzun süre bilgisiz bırakmaktı. Sadece ilerleyebileceğim kadar veriliyordu bana; öne geçebileceğim veya oyunu değiştirebileceğim kadar fazlası değil.

Bir de tabii ki bana müşterinin kim olduğu söylenmezdi çünkü bilirsiniz işte... kontrol.

Aldığım ilk bilgi lokasyon olurdu. Gönderileceğim kasabaya dair bilinecek her şeyi öğrenirdim.

Sonra da hedefin ismi gelirdi.

Okuduğu bir şey aklının bir köşesinde daima yer eden şanslı insanlardandım. Bu yüzden de bana Ryan'ı tanıtan çıktısı alınmış kâğıt parçasını hatırlamak kolaydı benim için.

Konu: Ryan Sumner

Ryan otuz yaşında, bekâr, beyaz bir erkek. Birch Dr., 378 Numara, Lake Forbing, Louisiana'da ikamet ediyor. Yirmi iki yaşında Louisiana Devlet Üniversitesi işletme ve yan dal olarak finans bölümünden mezun oldu, mezuniyetinden altı ay sonra da Seri 7 sınavını* geçti, şu anda finansal planlamacı olarak çalışıyor.

Aile: Ryan'ın bir kardeşi var; kendisinden üç yaş büyük ablası Natalie. Babası Scott Sumner, Ryan on yaşındayken geçirdiği trafik kazasında öldü. Annesi Meredith Sumner (şimdiki ismi Meredith Donaldson), bir yıl içinde tekrar evlendi. Ryan üvey babasıyla geçinememesi sebebiyle, on iki yaşındayken babasının annesi ve babası Ingrid ve William Sumner'ın yanına taşındı. Ingrid altı ay önce, kısa süren bir kanser mücadelesinin ardından hayatını kaybetti. William da bir yıl sonra yatağında geçirdiği beyin anevrizması sonucu öldü. Onu Ryan buldu. Büyükbabası evi ve eşyalarını Ryan'a bıraktı, parasal varlıklar Ryan ile Natalie arasında bölüştürüldü.

Ryan şu anda büyükbabasının evinde yaşıyor. Bu ev onun için çok kıymetli, bu yüzden orada temkinli hareket et. Ryan seni evine götürecek kadar güvende hissederse, tamamsın demektir.

Ryan'ın ilişki geçmişi heteroseksüel olduğunu gösteriyor. En uzun ilişkisi, üniversitedeki ikinci ve üçüncü yılında Courtney Banning isimli bir kadınla yaşadığı ilişkiydi. İlişkileri, Courtney'nin son yılını orada okumak için İtalya'ya gitmesiyle bitti. Ryan tekrar Lake Forbing'e taşındığında, lisedeki sevgilisi Amelia Rodriguez'le tekrar birlikte oldu ama bu sadece beş ay sürdü. O zamandan beri Ryan işle ilgili veya sosyal etkinliklerde yanında birisi olmasına ihtiyaç duyduğunda geçici randevulara çıktı. Bazı ilişkileri barlarda veya gece kulüplerinde tesadüfen tanışmalar sonucunda gerçekleşen tek seferlik, tekrar etmeyen görüşmelerle sınırlı. *ÖYLE BİR ORTAMDA*

* ABD'de Genel Menkul Kıymet Temsilcisi Sınavı. -çn

TEMASA GEÇMEN ÖNERİLMEZ. Ryan'ın çok sıkı bir arkadaş grubu var ve onlar için her türlü zahmete katlanır. Arkadaşları onu fazlasıyla güvenilir buluyor. Yardıma İhtiyacı Olan Genç Kadın, izlenecek en iyi yol.

Tanışmamızdan önceki haftalarda sadece bir şeyler yiyip uyumuş ve Ryan'a dair her şeyi özümsemiştim. Lisedeki futbol maçlarının görüntülerini izlemiş, ailesinin sosyal medya hesaplarını kurcalamış ve neler yapıp ettiğini gerek bizzat gerekse video görüntülerinden saatlerce izlemiştim. Yardıma İhtiyacı Olan Genç Kadın kesinlikle izlenecek en doğru yoldu.

Lokasyondan sonra bana iş için kullanacağım kimlik verilirdi. Bir isim. Bir geçmiş. Hepsi, yutturmak için ihtiyaç duyacağım destekleyici belgelerle dikkatlice hazırlanırdı. Courtney ve Amelia'nın rapordaki fotoğraflarını incelemiştim. İkisinin de uzun, siyah saçları vardı; bu da demek oluyordu ki bu iş için Evie Porter da aynı tarza ve renge sahip olacaktı ama benzerlikler bu kadarla sınırlı kalacaktı. Çünkü Ryan'ın her ne kadar çekici bulduğu belirli bir tip olsa da o ikisiyle ilişkisi kalıcı olmamıştı. Evie göze çarpmak, akılda kalmak üzere giyinen biri olacaktı. Tarzı biraz bohem, biraz da hippie olacaktı. Hafif bir makyaj, çok sayıda kolye ve bilezik. Yalnızca gösterişli, altın çocuğun harekete geçmesini sağlayacak kadar.

Bulmacanın son parçası olarak da işi öğrenirdim.

İşler bazen kısa süreli olur, birkaç gün ila bir hafta sürerdi. Hızlıca bir gir çık. Bazen de çok daha uzun sürerdi. Belki birkaç ay, belki daha fazla.

Bana bir süre bu kimlikte kalabileceğim söylenmişti. Ryan'ın Doğu Texas'taki işi bu görevde kritik bir rol oynuyordu ve ihtiyacım olan bilgiyi almak kolay olmayacaktı.

Son işimin sona eriş biçiminden patronum pek memnun olmadığı için, *son derece* ince bir buzun üzerideydim. Altı ay önce, patronumun uzun süreli müşterilerinden birini tehdit etmek için kullanılan, hâd safhada hassas bir bilgiyi almak üzere gönderilmiştim ve söz konusu müşteri Victor Connolly –Kuzeydoğu'daki

en büyük suç ailelerinden birinin başı- olduğundan, başarısız olmak bir seçenek değildi. Fakat başarısız olmuştum.

Bu işte mükemmellik son derece önemliydi. İkinci şanslar çok nadir denk gelirdi. Patronumun beni bu işle sınıdığını biliyordum. Hâlâ en iyi çalışanlarından biri miydim yoksa omuzlarındaki en büyük yük hâline mi gelmişim, karar vermesi gerekiyordu. Bu işin zorlu olmasını bekliyordum ama *o kadını* kesinlikle beklemiyordum.

Lucca.

Onun gelmesi her şeyi değiştirmişti, pazar günü posta kutusunu kontrol etmemin sebebi de buydu.

Neyse ki yağmur yağıyordu da siyah yağmurluğuma sıkıca sarınıp kapüşonunu çekmişim. 1428 numaralı kutuya varana kadar damlacıklar üzerimden süzülüp yere döküldü.

Derin bir nefes alıp şifreyi girdim. Sonra da kapağı çekip açtım.

Önümdeki halı sırlıklam olurken boş alana öylece baktım.

Kapağı kapatıp kilitlemek için şifreyi tekrar girdim. Arabama döndüğümde, nasıl ilerlemem gerektiğini düşünüyordum.

Bana bir iş üzerindeyken her olasılığı göz önünde bulundurmamanın dikkatsizlik olacağı öğretilmişti ama içimden bir ses, o kadını buraya gönderenin beni gönderenlerden başkası olmadığını söylüyordu. Annemin hep söylediği gibi: *Bildiğinden şaşma.*

Bu son gelişmeyi bildirmek için arayabileceğim bir numara vardı ama bana tekrar tekrar bunu son çare olarak kullanmak gerektiği söylenmişti. İşten çekilmeniz gerekmeden veya kimliğiniz açığa çıkmadan hemen önce atılması gereken adımdı bu. Yenilgiyi kabul etmek anlamına geliyordu veya daha kötüsü, yalandığınız anlamına geliyordu.

Ama bir yandan da patronum gerçek kimliğinizi kullanan bir sahtekârla karşılaştığınızda protokolün ne olduğundan bahsetmemişti.

Alışık olmadığım gibi hiç de bilmediğim bir durumun ortasında kalmışım.

Lucca Marino, Sekiz Yıl Önce

Meksika seyahati için teklifler on iki bin dolara kadar çıkıyordu. Hepsinin, "Bu iyi bir amaç için!" dediğini biliyordum ama en fazla iki bin dolar tutacak bir seyahate on bin dolardan fazla ödeme yapmak için insanın kafasının iyi olması gerekirdi.

Buradaki herkesin bu kadar cömert olabilecek kredi limitlerine sahip olmasına seviniyordum.

Boş tepsimi omzumun biraz üzerinde tutup balo salonunda gezindim. Raleigh'de bir başka cumartesi gecesi, yüzlerce ürünün açık artırmayla satışa sunulduğu bir başka bağış etkinliği idi. Bu gece buradaki smokinli ve balo elbiseli insanlar, yerel opera birliğini desteklemek için toplanmışlardı.

Ellili yaşlarında bir adam belirdi karşımda ve amacı isim kartımı okumaksa, bunun için gerekenden çok daha uzun süre göğsüme baktı.

"Susan, buzlu bir Macallan almam mümkün mü?" diye sordu.

"Tabii ki, Bay Fuller. Üye numaranız nedir?"

İsmi bilmeme şaşırmamıştı ve beş haneli numarayı söyleyiverdi; zaten bildiğim numarayı.

Bara gitmeden önce iki sipariş daha aldım, sonraki on dakikayı da içkilerini servis etmek için üyeleri arayıp bulmaya harcadım. Bazı katılımcıların müdavim olduklarını biliyordum. Her hafta sonu buraya bir davet için gelirlerdi. Fakat çoğunu daha önce görmemiştim.

Bu işi birkaç aydır yapıyordum ve mali açıdan düşündüğümünden çok daha kârlı olmuştu. Bugünün erken saatlerinde, gece için her şey hazırlanıp kurulduğunda, pos makinelerinden

birine tarayıcı takmışım. Katılımcılar satın aldıkları yüksek fiyatlı eşyaların ödemesini yaptıklarında, tüm kredi kartlarındaki isimlerin, numaraların ve son kullanma tarihlerinin kopyasına sahip olacaktım.

Tarayıcılar pahalı oluyordu ve bu geceden sonra bir tane daha alabilmeyi umuyordum.

İşin sırrı, bu verileri bir süre kenarda tutmaktı. Birden fazla üyenin bu gece kredi kartlarının çalındığını söylemesiyle kulübün paniğe kapılıp burada olan kişileri incelemeye başlamasının bana hiç faydası olmazdı. Annemin hep söylediği gibi: *Acele işe şeytan karışır*. O kredi kartlarını birkaç hafta sonra orada burada küçük kazançlar için kullanacaktım. Yapılan ödemelerin dikkat çekmeyeceği şekillerde. Elimde çok fazla numara olduğundan, küçük meblağlar hızlıca birikecekti.

“Dört kişilik her şey dahil Cabo tatili, 13.500 dolara Bayan Rollins’e satıldı!” diye duyurdu mikrofonun başındaki sunucu, sonra da tokmağını kürsüye vurdu. Kalabalıktan tezahüratlar yükseldi.

Evet, bu sefer yaptığım şey için kesinlikle kendimi kötü hissetmeyecektim.

Açık artırmadaki son eşya da satıldığında orkestra çalmaya başladı. Ödeme yapacakların oluşturduğu sıra balo salonunun arka duvarı boyunca uzanıyordu ve garsonlar, sırada bekleyen üyelerin hiçbiri sıkıntı çekmemesi için harekete geçti. Tuvalet giden birkaç kişi için yer bile tuttum.

Gece yavaşlamaya başladığında, tarayıcıyı alabilmek için organizatörlerin masasının yakınlarından ayrılmadım.

“Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordum sorumlu kadına, ekibinin her üyesi kendi bölgesini temizlemeye başlamıştı.

“Evet! Şu an ne kadar yardım alabilirsek iyidir!” dedi biraz fazla heyecanlı bir tavırla. Uzanıp kolumu sıktı, muhtemelen, *Burada olduğun için teşekkür ederim*, anlamına gelecek bir hareketti bu ama omurgamın dimdik olmasına ve durumu kritik bir gözle değerlendirmeme yol açacak bir hisse kapılmama sebep oldu.

Kötü bir his doğmuştu içime. Arta kalan broşürleri kutulara doldurup her şeyi otoparka götürmek için kullandıkları tekerlekli masalardan birine yerleştirdim, bir yandan da gözümü herkesin üstünde tutmaya çalışıyordum. Herhangi bir hafta sonu gibiydi aslında; endişelerimi bastırdım. Diğerlerinin dikkati dağılana kadar bekledikten sonra gidip pos makinesini hızlıca aldım ve çevik bir hareketle tarayıcıyı çıkardım.

“Ne o elindeki?” diye sordu biri arkamdan.

Buz gibi bir ürpertiye kapıldım. Arkama dönerken iki elimi de uzatıp açtım; birinde pos makinesi, diğerinde küçük tarayıcı vardı. “Çok özür dilerim. Ödememden kesebilirsiniz. Bu kadar hassas olduğunu bilmiyordum; kırılıverdi.”

İki parçayı da müdürüme verdim, sonra gözlerinin içine baktım. Bir an için kafa karışıklığı yaşadığını görebiliyordum ama hemen kendini toparladı.

“Saf, masum kız numarasını kesebilirsin. Ne yaptığını ikimiz de biliyoruz. Üyelerimizden ve misafirlerinden para çalışıyorsun.” Bay Sullivan elimdeki parçaları alıp yanında biten üniformalı memurlara uzattı. Fakat memurlardan ikisi de cihazları almadı. Ona en yakın olanı, kanıtı içine koymasına için Bay Sullivan’a büyük, plastik bir torba uzattı.

Alnım, kafa karışıklığımdan ötürü kınışmış, ağzımsa aynı sebepten açık kalmıştı.

Hâlâ içeride oyalanan birkaç üye vardı ve polislerle girdiğim diyalog dikkatlerini çekmişti; bunun üzerine bize yaklaştılar. Beynim harıl harıl çalışıyordu. Bulunduğumuz yerden sadece birkaç metre ilerideki tatlı masasının altına sakladığım dizüstü bilgisayarımı ve modemi düşünüyordum. Sadece birkaç dakika sonra, temizlik ekibi masa örtüsünü kaldıracak ve onları ortaya çıkaracaktı.

İki elimi de kaldırıp avuçlarım Bay Sullivan’a bakacak şekilde uzattım. “Bir dakika. Hırsızlık yaptığımı mı düşünüyorsunuz? Şu siyah plastik şeyle mi?” Alçak sesim bazı kelimelerde çatlamıştı; doğru düzgün konuşamayacak kadar boğuluyormuşum gibi. Polislere dönüp hızlıca isimliklerini okudum. “Memur

Ford, ben sadece temizliğe yardım etmeye çalışıyordum!” İrice bir tanesi yanağımdan süzülene kadar gözlerimde yaşlar birikti. Eşyalarımı kapıp buradan gitmek için sadece bir âna ihtiyacım vardı. Beni gözaltına falan almalarına izin veremezdim. İşe girerken kullandığım isim sahteydi ve sigorta sicil numaram bir inceleme karşısında geçerli çıkmazdı. Kaybolmam gerekiyordu.

Memur Ford bana inanmaya niyetli görüldüğünden Bay Sullivan, Memur Williams’a döndü. “Onun buradan gitmesini istiyorum. Hemen.”

Williams başını onaylar anlamda sallayıp arka cebinden küçük bir not defteri çıkardı. “Tabii ki ama gitmeden önce birkaç bilgi almam gerekiyor.” Yandaki masanın sandalyesini gösterdi ve oturmamı işaret etti. Yaklaşık üç saniyeliğine koşarak kaçmayı düşündüm ama bilgisayarım olmadan fazla uzaklaşamazdım.

Oturup odayı inceledim ve hâlâ orada olanlara dikkatle baktım. O sırada Williams organizatörlerle konuşuyor, Ford da hemen yanında dikiliyordu.

“Makinelerden birinde sorun olduğuna nasıl karar verdiğinizizi söyleyebilir misiniz?” diye sordu Williams, biraz önce omzumu sıkan kadına.

“Tabii ki,” dedi kadın gülümseyerek. “Bu akşam kartımızı kullandık, çıkardığımızda kartla birlikte siyah bir parçanın da geldiğini fark ettik. Diğer makinelere baktığımızda, o parçanın sadece bir makineye eklenmiş bir şey olduğunu gördük. Bu da bunun ne olduğunu sorgulamamıza neden oldu. Konuyu Bay Sullivan’a açtık ve bunun şu tarayıcı şeylerinden olduğuna karar verdik. Sonra da o makineyi kullanmadık.”

Williams söylenen her şeyi not ediyordu. “Söz konusu makineyle kim çalışıyordu?”

Kısa boylu, sarışın bir kadın elini kaldırdı. “Ben,” dedi, sonra bana özür diler gibi bir bakış attı; sanki yakalanmamda rol oynadığı için kendini kötü hissediyordu.

Williams onun ismini alıp soru üstüne soru sordu.

Bay Sullivan bir noktada sorgulamayı yarıda kesip araya

girdi: "Tüm bunları biliyor olmalısınız. Polis sizi buraya bekleyip suçlu cihazı almaya çalışacak mı diye bakmanız için gönderdi." Beni yakalayalı yarım saat geçmişti ve hâlâ burada olan üyeler giderek yaklaşıyorlardı; Sullivan'ın üyeler işe karışmadan önce benim buradan gitmemi istediği çok açıktı. "Şikâyetçi olacağız ve onu buradan hemen götürmenizi istiyorum."

"Affedersiniz, birisi masanın altında eşyalarını bırakmış." Temizlik ekibinden bir adam çok da uzak olmayan bir noktada duruyor, bir elinde rulo yapılmış masa örtüsünü tutarken diğer eliyle masanın altını gösteriyordu.

Ekipmanım bulunmuştu yani. Bilgisayarın şifresi olduğundan giriş yapamazlardı ama olur da elimden alırlarsa her şeyimi kaybederdim.

Sorumlu kadın bakmak için oraya ilerledi, sonra polislere döndü. "Bizim değil."

Ford masaya gidip doğrudan temas etmemek için peçete kullanarak bilgisayarı ve modemi aldı. Sonra bana bakıp, "Sanırım bu size ait?" dedi.

Ona kulak asmadım. Organizatörlerden birinin verdiği kutuya koydu ikisini de. Sonra dinlenme odasından getirilen sırt çantamı da aldılar.

"Götürün onu buradan," dedi Bay Sullivan, tiksinti dolu bir sesle.

Williams beni tutup sandalyeden kaldırdı, sonra da odaya bakacağım şekilde döndürdü. "Ellerinizi uzatın."

Beni kelepçelerken haklarımı saydı. Williams beni tutup dışarı çıkarırken ve Ford da eşyalarımınla birlikte arkamızdan gelirken, başım öne eğik vaziyetteydi. Kendime o kadar kızgındım ki. Yakalandığımı, bir şeylerin yolunda olmadığına dair hissime kulak vermediğim için öfkeden deliye dönmüştüm.

Otoparkta, polis arabasının yanındaydık. Ford anahtarlarını çıkarabilmek için kutuyu yere koydu. Arabanın kilidi açılır açılmaz da Williams arka kapıyı açıp içeri geçmemi işaret etti.

"Sanırım beni nezarete atmanız gerekiyor," dedim, sesimde pek de sorar gibi bir tını olmadan.

En azından karşılık verirken çok hevesli görünmüyordu: "Evet, öyle gerekiyor. Ama bu ilk suçunuzsa, üzerinize fazla gitmeme ihtimalleri yüksek."

Ford içinde eşyalarım olan kutuyu bagaja koyarken, kumaş pantolon ve kahverengi ceket giymiş yaşlıca bir adam yaklaştı.

"Williams," diye seslendi ve memur tam da beni arabanın içine itmeden önce dönüp sesin geldiği tarafa baktı.

"Dedektif Sanders," dedi Memur Williams, şaşkın bir sesle. "Bunun için sizi mi aradılar?"

Dedektif bana şöyle bir baktıktan sonra Williams'a döndü. "Evet, mekândaki bir kodaman kredi kartı bilgileri için endişelenmiş miymiş neymiş, başkomiseri aramış. Sonrasında laf işitmeyelim diye buraya koşup işi halletmemi istedi."

Ford'dan bilgisayarımın, modemim ve sırt çantamın içinde olduğu kutuyu kendisine vermesini ister gibi kollarını uzattı. Ford da bir an tereddüt etse de tam olarak bunu yaptı.

Memur Williams başıyla beni işaret etti. "Nezarete götürüyüm mi yoksa sizinle mi gidecek?"

"Benimle gelecek. Kelepçesini çözün. Kendiminkiyle emane te alırım."

Saniyeler içinde özgür bırakılsam da bu sadece yeni adama devredilmem için yapılmıştı.

Adam bana döndü. "Arabama kadar sorun çıkarmadan yürür müsün yoksa şimdi seni tekrar kelepçeleyeyim mi?"

"Sorun çıkarmam," dedim.

Memurlar devriye arabasına binip uzaklaşırlarken, biz de adamın sivil arabasına ilerledik. Kutuyu arka koltuğa koyup bana döndü; bir elinde küçük bir telefon, diğer elinde de sırt çantam vardı. "Bu telefondaki numarayı arayıp sana ne söylenirse yaparsan, eşyalarını geri alırsın."

Ben herhangi bir hamlede bulunmayınca, telefonu bana doğru salladı. "Ben olsam bu fırsatı tepmezdim. Başka bir şansın olmayacak."

Telefonu da çantamı da kapıp gözlerimi ona diktim. "Beni serbest mi bırakıyorsunuz?"

Tek kelime etmeden şoför kapısına ilerledi. Arabasının stop lambası karanlıkta kaybolup gidene kadar olduğum yerde donakaldım öylece.

Kulübün ön kapısından gelen seslerle harekete geçtim; artık heyecan bittiğinden, kalabalık dağılıyordu. Arabama koşup çantamdan anahtarlarımı çıkardım. Telefonu yolcu koltuğuna koydum ama yaşadığım garajdan bozma dairenin önüne park edene kadar dokunmadım ona.

İçeriye koşup sırt çantamı küçük mutfak masasına bıraktıktan sonra telefonu çıkardım ve yatağıma geçtim. Kayıtlı tek bir kişi vardı: Bay Smith.

Bu kişiyi aradığımda, açılır açılmaz, "Bu numarayı aramam söylendi," dedim.

"Seni izliyorduk." Mekanik ses beni hazırlıksız yakaladığından, az kalsın telefonu düşürecektim. Adam her kimse, şu ses değiştiren aletlerden kullanıyordu. "Önce Greensboro'da, şimdi Raleigh'te. Annenin vefat ettiğini duyduğuma üzüldüm bu arada."

İçten içe buz kestim. Birilerinin bu dairedaki kız ile Eden'daki karavan parkında yaşayan kız arasında bağlantı kurması mümkün değildi. Bunun böyle olmasını sağlamıştım.

Veya ben öyle sanmıştım.

"Neden?"

"Erişimin olmaması gereken bir şeyi almayı becerdin. Alanın sen olduğunu bulmak için biraz zaman ve kaynak harcamamız gerekti. Ben etkilemesi zor biriyimdir ama sen bir şekilde başardın bunu."

Ah, kahretsın.

İçten içe kafayı yesem de sakinleşmek için birkaç kez nefes alıp verdim. Basit mücevherlerden tablolara, gümüşlere, antikalara geçmem fazla uzun sürmemişti; kendi başıma taşıyabileceğim kadar küçük olan her şeye el atıyordum. İnternetin iyice derinlerine indiğinizde de her şey için alıcı bulabiliyordunuz.

"Geri mi istiyorsunuz?" diye sordum.

"Zaten geri aldık."

Niye bilmiyorum ama bu daha da kötüydü.

“Kendini biraz sıkıntılı bir duruma soktun ama. Kullandığın ekipmanın seni böyle ele vermesi büyük şanssızlık. Karakola götürülmüş olsaydın, seni kurtaramayabilirdim.”

Yatağıma uzanıp gözlerimi tavana diktim. Şu an yaşadığım şey gerçek gibi gelmiyordu ve nasıl ilerleyeceğimi bilmiyordum. Annem hastalandığından beri arkamı kollayan kimse olmamıştı ama koruyucu meleğimin mekanik sesli biri olacağını da hiç düşünmemiştim. “Sanırım size teşekkür etmeliyim. Bunu nasıl yapabilirim?”

“Borçlusun diyelim,” dedi. “Dizüstü bilgisayarın bende; sanırım onu fena hâlde geri istiyorsundur. Sana bir iş vereceğim, dediğimi yaparsan bilgisayarını veririm.”

“İşi geri çevirirsem?” diye sordum.

“Geri çevirmeyeceksin. Meteliğe kurşun atıyorsun. Ben sana hayatında hiç görmediğin kadar para teklif ediyorum ve bu akşamki gibi yakalanmaman için arkada destek olacak.”

Bir şey demedim çünkü kabul edeceğimi ikimiz de biliyorduk.

“Sana bir adres göndereceğim. Pazartesi sabahı saat dokuzda orada ol.”

Hemen sonra hat kesildi.

İşi merak etmediğimi ve her ne olursa olsun reddetmeye niyetli olduğumu söylemek isterdim ama bu külliye yalan olurdu.

Pazartesi günü gelip çıktığında, güneş doğmadan önce sokağın aşağısındaki, gözlerden uzak bir yerde bekliyordum. Mesaj olarak gönderilen adres, beni bir kefalet ödemeleri bürosuna getirmişti ve saat sabah sekizde istikrarlı bir trafik akıyordu burada; hafta sonunun ardından böyle bir kurumun önünde trafik olması normaldi sanırım.

Bilinmeyene yürümekten hoşlanmazdım ve beni çağırımlarından önce tanıdık birini görebilmeyi umuyordum. Telefondaki ses bana hiçbir şey vermemişti. O ses değiştirme cihazları

aksanları ortadan kaldırıyor muydu bilmiyordum ama konuştuğum o adamın aksanı varsa da benim yaptığım şeyi yaptığını düşünüyordum; kim olduğuma, nereli olduğuma dair tüm izleri silmek için yıllar harcamıştım. Çiçekçideki o ilk işime girdikten kısa bir süre sonra, tuhaf aksanımın, dükkâna gelen kadınlarla aramda banka hesaplarımızın yarattığından çok daha büyük bir uçurum oluşturduğunu fark etmiştim. Nasıl yürüdüğünüz, nasıl konuştuğunuz, bedeninizi nasıl hareket ettirdiğiniz, hakkınızda başka her şeyden daha çok şey belli ederdi.

Ondan bir şey aldığıma göre, Bay Smith'le yollarımız geçmişte kesişmiş demektir. Yüzler, isimler, mekânlar, olaylar, numaralar gördüğüm anda hafızama kazınırdı. Fakat saat dokuza yaklaşırken, sokakta gördüğüm hiç kimseyi tanımadığımdan, içeriye körlemesine girmeyi kabullenmek durumunda kaldım.

Alçak, kahverengi tuğla bina sokağın ortasında bir noktadaydı ve her iki yanında aynı şekilde iç karartıcı binalar vardı. Üzerinde **AAA SORUŞTURMALAR VE KEFALETNAMELER**, hemen altında da daha küçük harflerle *Çek Bozdurma ve Maaş Kredileri* yazan mavi tabelanın altındaki kapıyı açtım.

İçeriye adımımı atar atmaz, ter kokusuyla kanşık bir sıcak hava dalgası çarptı yüzüme. İsmimi söyledikten sonra resepsiyonist bekleme alanına geçmemi işaret etti, sonra da telefonu alıp hatın diğer ucunda artık her kim varsa ona geldiğimi haber verdi. Yaban hayatı fotoğrafları ile ilham verici sözleri birleştiren posterlerle –sanki kel kartallar liderliğe dair en önemli şeyi bilebilirmiş gibi– kaplı duvarlara uyumsuz koltuklar yaslanmıştı. Büyük oranda ölmüş iki bitkinin arasındaki koltuğa geçtim. Bekleyen diğer kişiler, bir köşede sessiz sessiz tartışan bir çift ve sağımda kamburunu çıkararak oturup yüksek sesle horlayan yaşlı bir adamdı.

Birkaç dakika sonra, resepsiyonist adımı söyledi ve masasının arkasındaki koridoru işaret etti. "Sağdaki son kapı," dedi sadece.

Dar koridorda üç kapalı kapıyı geçtikten sonra kadının dediği yere ulaşmıştım. Konsantre olmak için birkaç saniye bekledikten sonra kapıyı tıklattım.

“Girin!” diye bağırdı boğuk bir ses.

Kapıyı itip açtım ve masanın arkasında oturan adamı görünce ister istemez şaşırdım. Tipik bir kodamanla karşılaşacağımı düşünmüştüm; kısa boylu, kelleşen, pis pis sırttan bir adam. Belki hemen önünde, içinde yanan bir sigara olan küllük. Fakat şu an gördüğüm adam düşündüğümün tam tersiydi. Sarışındı ve muhteşem görünüyordu. İçeri girdiğimde ayağa kalktı ve masasının üzerinden uzanıp elimi hevesle sallayarak sıktı. Açık mavi gömleği, gözleriyle mükemmel bir uyum içindeydi ve o kadar baş döndürücü bir etki yaratıyordu ki gardırobunun aynı renkte gömleklerle dolu olduğuna yemin edebilirdim.

“Lucca! Seni görmek ne güzel. Ben Matt Rowen.”

Dün akşam konuştuğum kişi olup olmadığını anlamanın bir yolu yoktu ama olmadığına emindim.

Başımı salladım. “Bay Rowen.”

Işıl ışıl bir gülümsemeyle baktı ve “Matt de bana. Otur lütfen,” dedi.

Sandalyenin kenarına tüneyip masasının köşesinde duran bilgisayarına şöyle bir baktım.

Nereye baktığımı gözünden kaçmadı. “Alabilirsin. Senin zaten, alman için gelmen yeterliydi.”

Hemen masadan alıp kucağıma koydum, sıkıca tutup göğsüme bastırma dürtüme ise engel oldum.

Matt bir yandan beni inceleyip bir yandan da kalemini havaya atıp tutmaya başladı. “Girip çıktığın yerlerin bizi çok etkilediğini söylemeliyim.”

“Biz derken? Küçük çetenizde kaç tane tuhaf adam var?” diye sordum.

Sevimli olduğumu düşünmüş gibi sırttı bana. O sırada çalmaya başlayan telefonunu aldı masadan. Başparmağını inanılmaz bir hızla kaydırıp tüm dikkatini telefona verdi.

“Bay Smith mi?”

Beni tamamen görmezden geliyordu.

Sorun değildi. Bekleyebilirdim.

Matt sonunda telefonundan başını kaldırıp, "Sana bir iş teklifimiz var. Biraz düzgün para kazanma fırsatı," dedi.

"Ne yapacağım?" diye sordum.

Dirseklerini sandalyesinin kolçaklarına koyup ayaklarını masasının üzerine uzattı; telefon bir an için unutulmuştu. "Yapmakta iyi olduğun şeyi yapacaksın. Seni bir yere göndereceğiz, oradan ihtiyacımız olan bir şey alacaksın. Kimsenin haberi olmadan. Arkanda bizim olmamızın yaratacağı farka inanamayacaksın. Yapacağını söylediğin anda detayları paylaşacağım."

Zihnim âdeta bölünüp iki ayrı yol çıkardı karşıma; bu kesinlikle kader âniydi. Matt'in teklif ettiği işi kabul etmek beni bu dünyanın derinliklerine götürecekti ama bir yandan da bileklerimi acıtan o kelepçelerin çok uzaklarda kalmış bir hatıra olmasını sağlayacak bir destek sunacaktı. Diğer yol ise suç işlemeyi bırakmamı gerektiriyordu. Gerçek bir belaya bulaşmadan önce çıkıp gitmemi. Çünkü cumartesi gecesinin de gösterdiği gibi, başka bir terslik yaşamam sadece an meselesiydi.

Annem hep hayatta başarılı olmak için üç şey yapmak gerektiğini söylerdi: Öğrenebildiğin her şeyi öğren, elinden geldiğince çok çalış ve yaptığın şeyde en iyisi ol.

Cumartesi gecesi bana öğrenmem gereken çok şey olduğunu öğretilmişti.

Annemi sadece düşünmek bile göğsümün ağrımasına sebep oldu. Ama bu hissi bastırdım. O artık olmadığı gibi, eski hayatımda benim için hiçbir şey de yoktu. Bir gün Eden, Kuzey Carolinalı kasaba kızı Lucca Marino olacaktım tekrar; hayallerindeki bahçeye sahip, hayallerindeki evde yaşayan kız. Ama o gün bugün değildi. Bugün, o hayali gerçek kılmak için ihtiyacım olan parayı nasıl kazanacağımı öğreneceğim gündü.

"Tamamdır, varım. İş nedir?"

10

Günümüz

Derbi partisinin üzerinden üç gün geçmişti ve posta kutusu hâlâ boştu. O kadının gerçek adını ve nereli olduğunu öğrenme konusunda da hiç yol katedememiştim. Ve gerçek adını öğrenene kadar da benim için *o kadın* olacaktı sadece.

Gelgelelim, kasabada ona hiç rastlamamam kendisinin saklanıyor olduğu anlamına gelmiyordu. Nereye gitsem onunla karşılaşmasını anlatan birilerinden “Lucca Marino” ismini duyuyordum.

Derbi partisinden sonra şu mesajlaşma grubuna alınmıştım ve bu sayede, Sara bizim ilk öğle yemeği için önerdikleri çay salonunda onunla karşılaşınca bundan haberim oldu. Beth de tırnaklarını yaptırırken rastlamıştı ona. Bir de Allison her ne kadar partide James hakkında kötü konuşsa da Cole ile ikisi geçen akşam onlarla yemeğe çıkmışlardı. Bu sabahsa herkese o akşamın özetini geçmişti.

Küçük yerel gazetenin “İnsanlar ve Mekânlar” köşesinde, James ile o kadının partide çekilmiş fotoğraflarına bile yer verilmişti; kadının şapkası, gazetede normalde olduğundan daha da şık ve kibar duruyordu.

Ben bu topluluğa acele etmeden, yavaşça sızarken, o resmen kasırga gibi gelivermişti.

Gösterdiği cesaret seviyesi, Facebook'ta James'in annesinin paylaştığı, o kadına ve James'in babası için yaptığı çorbaya methiyeler düzdüğü gönderiye rastlayana kadar çok da belirgin değildi. Bernardların böyle biri aralarına katıldığı için ne kadar şanslı olduklarından bahseden yüz yirmi sekiz yorum vardı ve sayı artıyordu. James'in annesi onu gönderiye etiketlediğinden, kadının profil sayfası sadece bir tık uzağımdaydı.

Hesabı çok uzun süredir aktif değildi. En eski paylaşım, şöyle bir açıklama yazısıyla yüklediği profil fotoğrafıydı: *Maalesef eski hesabım hacklendi, o yüzden buradan arkadaş olalım!* Benim Lake Forbing'e gelmemden bir hafta kadar sonra yüklenmişti bu fotoğraf.

İkinci gönderisi ise, onun bu kasabaya benim ismimle ve benim hikâyemle uyumlu detaylarla gelmesinin zararsız bir tesadüf olmadığını kanıtlıyordu.

Altıncı sınıftayken, okul bizi yerel bir çiftliğe geziye götürmüştü; bütün günü çiftçilik oynayıp inek sağmak ve tavuk beslemek gibi işler yaparak geçirmiştik. O kadın, nasıl olduysa, günün sonunda çekildiğimiz fotoğrafı bulmuş ve *Throwback Thursday* etiketiyle paylaşıp açıklama olarak da şöyle yazmıştı: *Eski kutuları karıştırırken bakın ne buldum! Nasıl da eğlenceli bir gündü! Unuttuklarım olduysa kendini etiketlesin.*

Fotoğrafta, en önde, soldan ikinci sırada bağdaş kurarak otuyordum. Üzerimde de kot pantolonum, annemin yakasına yünlü kumaştan lacivert kurdele diktiği en sevdiğim kırmızı kazak, bilekliğim ve eteğim vardı.

Birlikte okula gittiğim birkaç kişi –yıllardır aklıma hiç gelmemiş sınıf arkadaşlarım– kendilerini etiketlemişlerdi gönderiye. Yorumlar kısmında sanal bir buluşma gerçekleşmiş, çoğu da onunla tekrar temas kurduklarına sevindiklerini söylemişti; onun ben olduğuma tamamen inanarak.

Profil fotoğrafını tekrar açıp bulanık görmeye başlayana kadar inceledim. Başını yan yatırmış, uzun saç yüzünün büyük bir kısmını örtmüştü ve gülüyordu. Harika bir habersiz çekimdi. O eski

arkadaşlar da beni en son gördüklerinde, yanaklarında hâlâ bebeklikten kalma yağların durduğu bir ergendim. Hâliyle o kadının söylediği kişi olduğuna inanmalarına şaşırmmamak gerekirdi.

Bu başka bir iş olsaydı, o kadınla tanıştığım anda pılımı pırtımı toplayıp kasabadan defolur giderdim ama bu işi terk etmenin yaratacağı sonuçlar, basıp gitme içgüdüsünü galebe çalıyordu. Kaçamazdım. Henüz olmazdı. Son işten sonra olmazdı.

Ryan'ın bir terslik olduğundan şüphelenmesine mâni olmak için derbi partisinden önce alışkanlık edindiğim o kaygısız, mutlu kız arkadaş hâlini korumak beni çok zorluyordu.

Mutfaktaki saate şöyle bir bakmak harekete geçmemi sağladı. Kahve fincanımı lavaboda duruladıktan sonra çantamı alıp garaja gittim.

Uzun uzun düşündükten sonra, artık erteleyip durduğum o aramayı yapmanın vakti gelmişti ama bunu sadece kendi arabamın mahremiyetinde yapabilirdim. O sahtekârı buraya patronumdan başka birinin göndermiş olması hâlâ zayıf bir ihtimaldi ama pek mümkün de gelmiyordu. Patronum bu kadını benim dışımda bir kaynaktan öğrenecek olursa da bunun ciddi sonuçları olacaktı şüphesiz. Arayıp bu olayı haber vermem, benden beklenen şeydi ve şu anda yüzde yüz tahmin edilebilir olmam gerekiyordu.

Arabam hâlâ Ryan'ın garajında, gözlerden uzaktayken, torpido gözünü açıp ön ödemeli telefonu çıkardım ve paketini açtım. Sadece bir kere kullanılıp yok edilecekti bu telefon.

Açıldığında, bu işe başlarken ezberlediğim numarayı girdim. Arama bağlandığında robotik ses, "Bir sorun mu var?" diye sordu. Mevcut tüm ses tanıma yazılımlarıyla, Bay Smith'in gerçek sesi en az gerçek ismi kadar titizlikle korunan bir sırdı.

"Önemli bir gelişme sebebiyle bu aramayı yapmam gerekti. Ben olduğumu iddia eden bir kadınla temas kurdum. Asıl ismimi kullanıyor, benim memleketimden olduğunu söylüyor, geçmişime dair detayları kendisininmiş gibi kullanıyor. Lütfen tavsiye verin."

Duraksama, rahatsız edici derecede uzun sürdü.

“Buna rağmen bu gelişmeyi haber vermek için üç gün bekledin.”

Siktir.

“Öncesinde bunun bir tesadüf olmadığından yüzde yüz emin olmak...”

Ben sözümü bitiremeden araya girdi: “Yeri doldurulabilir biri olduğunun hatırlatılması gerektiğini hissettim. Söz konusu kişinin gelişini, son işindeki mutlak başarısızlığının aksine bu işi başarıyla tamamlaman için bir motivasyon olarak düşün. Bu iş tatmin olduğum şekilde bittiğinde, benim adıma çalışan Eden, Kuzey Carolinalı tek Lucca Marino olacaksın tekrar.” Bir anlığına durduktan sonra ekledi: “Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.”

Son işimde kendisine vermem gereken bilgiler son derece hassas olmasaydı, Bay Smith’in beni bu şekilde tehdit etme ihtiyacı duyacağını zannetmiyordum. İsmimi ve geçmişimi sahip lenmiş o kadının bana ne kadar zarar verebileceğini tam olarak bilmiyordum belki ama bu bana zarar veremeyeceği anlamına gelmiyordu kesinlikle. Bay Smith iyi bir sebebi olmadan hiçbir şey yapmazdı.

Böylesi bir meslekte, yerinizin doldurulması bir referans mektubuyla elinizi kolunuzu sallayarak gitmenize izin verileceği mânâsına gelmiyordu. Bay Smith’in gerçek ismini bilmiyor olabilirdim ama öyle rahatça bırakıp gidemeyeceğimi gayet iyi biliyordum.

Boştaki elimle direksiyonu kavradım ve çığlık atma dürtümü yutkunarak bastırdım. Sesimi kontrol edebildiğime emin olduktan sonra, “Başımda böyle bir tehdit belası olması hoşuma gitmedi, özellikle de *başarıyla tamamladığım* onca işten sonra,” dedim.

“Önceki tüm o başarılar, son başarısızlığı kabul etmeyi zorlaştırdı. Ama aynı zamanda sana ikinci bir şans da sağladı. Oturup Çin yemeği yerken bunu hatırlaman gerekir.”

Çin yemeği.

Dünkü akşam yemeğim.

“Bu işi tatmin olacağınız şekilde bitirmek en çok istediğim şey. Bir sonraki talimatlarımı ne zaman alacağım?”

“Kesin bir tarih yok ama sonraki iki hafta içinde alacaksın. Bir de şunu açıklığa kavuşturmak isterim ki bu bir tehdit değil, *hatırlatma*. Tehdit edecek olsaydım, bu konuda bir kafa karışıklığı olmazdı.”

Sonrasında hat kesildi.

Bu aramadan istediğim her şeyi öğrenemesem de yeterince şey öğrenmiştim. O kadını buraya Smith’in gönderdiği doğrulanmıştı ve en azından artık bir sonraki talimatlarım için genel bir zaman çerçevem vardı.

Fakat öğrendiğim en önemli şey, her ne kadar Smith’in bana duyduğu güven zayıflamış olsa da bunu tamamen kaybetmediğimdi.

Kolay hedef gibi hissetsem de başladığım işi bitirmeliydim.

Doğaçlama yapma vakti gelmişti.

Arabayı çalıştırıp garaj yolundan çıktım ve işyerime doğru yola koyuldum. İşlek sokaklardan birine çıktığımda, direksiyonu sertçe kırıp yoldan saptım ve sol ön tekerim beton kaldırıma çarptı. Gürültülü bir fren sesinin ardından tekerleğin patladığını duydum. Arabayı sokağın sonundaki tamirhaneye soktum ağır aksak. Teknisyenlerden biri açık bölmelerden birine geçmemi eliyle işaret ettikten sonra yaklaşıp tekerleğimi inceledi.

“Yakında olduğumuz için şanslısınız. Bu hâlde uzun süre süremezdiniz,” dedi, ben araçtan indiğimde.

“Çok şanslıyım gerçekten,” diye onayladım onu. Çantamı alıp dükkâna girdim.

Tezgâhın arkasındaki adam ben oraya yaklaştığımda selam verdi. “Size nasıl yardımcı olabiliriz?”

Gözlerimi devirip, “Sokağın aşağısında kaldırıma çarpıp tekerimi patlattım,” dedim. Atölye kısmına bakan cam pencereden arabamı gösterdim.

İsmimi ve gerekli bilgileri sorup form doldurdu. “Hazır olması birkaç saat sürer. Sizden önce birkaç kişi var.”

“Sorun değil,” dedim ve bekleme kısmına geçtim.

Sonra da çantamdan telefonumu çıkarıp Ryan’ı aradım. İkinci alışta açtı.

“Hey, n’aber?” diye sordu.

“Selam,” diye karşılık verdim, sesime olabildiğince hayal kırıklığı tınısı katarak. “Jackson’daki tamircideyim. Pek dikkat etmiyordum, kaldırıma çarpıp tekerleğimi patlattım. Neyse ki durum çok kötüleşmeden buraya gelebilecek kadar yakındım.”

“Araba tekerlekleriyle pek anlaşamıyorsun,” dedi gülerek.

“Evet, kesinlikle anlaşamıyorum,” dedim ben de.

Kıkır kıkır gldkten sonra, “Seni aldırmamı ister misin?” diye sordu. “Cole’u arayabilirim; seni alıp eve veya işe bırakır.” Genellikle Ryan sadece perşembe günleri kasaba dışında olurdu ama potansiyel bir müşteriyle buranın biraz güneyindeki bir kasabada toplantısı olduğundan, bugün meşguldü.

“Gerek yok, beklerim. Çok sürmez dediler zaten. İşyerini de arayıp haber vereceğim. Geçen hafta kalıp şu etkinlik için çalıştığımdan, geç kalmama aldırır etmezler bence.”

“Tamam o zaman, halledilince haber verirsin.”

“Veririm. Akşam görüşürüz.” Aramayı sonlandırdıktan sonra patronuma mesaj atıp neler olduğunu ve geç kalacağımı söyledim. Sonra da tezgâha yaklaşıp az önce bana yardım eden adama, “Hazır olunca mesaj atsanız, gelip alsam olur mu?” diye sordum.

Başını onaylar anlamda salladı. “Tabii, efendim.”

Oradan çıkıp  işyeri kadar ilerledikten sonra araba kiralama acentesine girdim. Tezgâhın başında geç bir kız vardı ve sabahın bu erken saati için fazla neşeli görünüyordu.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu, gereğinden yüksek bir sesle.

“Evet, bir araba için rezervasyonum vardı. Annie Michaels.”

Bilgisayarında bir şeylere baktıktan sonra bana dönüp gülümsedi. “Evet! Aracınız hazır!”

Evrakları imzalayıp n tarafa park edilmiş, dört kapılı, siyah sedanın anahtarlarını aldım. On dakika sonra da yoldaydım.

Ryan işyerime uğrayıp durmayı alışkanlık hâline getirdiğinden, onun bu ani gelişen kasaba dışındaki toplantısından istifade etmem gerekiyordu. Fakat aynı zamanda, uzak kaldığım bu vaktin açıklamasını patronuma yapmam da gerekecekti. Bu kasabadaki herkes birbirini tanıdığı için de hikâyelerimin uyumlu olması şarttı.

Eyaletler arası otoyola çıkıp batıya yöneldiğimde, diğer her şeyi zihnimden uzaklaştırıp karşımda duran şeye odaklandım. Buraya ilk geldiğimde, Ryan'ın Doğu Texas'taki işini yakın takibe alarak haftalar geçirmiştım. Sonunda ilk talimatlarım geldiğinde, bu görevim için Ryan'ın işinin ne kadar önemli olduğunu fark etmişim. Ryan'ın Glenview ofisindeki araştırma birtakım bilgiler sunuyordu ama buradaki işi bitirmek için ihtiyacım olan şey yoktu bunların arasında. Fakat o kadının kasabaya gelişi beni huzursuz etmişti ve geri dönüp hiçbir şey kaçırmadığımdan emin olmam gerektiğini hissetmişim, bu yüzden de Ryan bugün burada olmadığını söyleyince, oraya gitme planını uygulamaya koydum.

Bay Smith'le yaptığım o telefon görüşmesinin ardından, bu iş daha önce hissetmediğim bir aciliyet kazanmıştı. Yerime birini koyabileceğini göstermek istemişti bana. Fakat aynı zamanda, son işim ile bu iş arasındaki süreçte birisini ben olmak üzere yetiştirdiğini de göstermişti. Kaçırdığım büyük bir şey olduğu kesindi ve en baştan başlayıp her şeyin yeni bir bakış açısıyla üzerinden geçmem hayati önem taşıyordu.

Oyun değişmişti.

Günümüz

Ryan; Lake Forbing'de, ulusal bir borsa simsarlığı şirketinin yerel şubesini işletiyordu. Şube, kulübe gibi görünen, birbirinin aynısı bina sıralarının olduğu şu yeni ofis komplekslerinden birindeydi. Müşterilerinin çoğu, petrol ve gaz telif çeklerini yatırım için kullanma konusunda yardıma ihtiyaç duyan küçük, yaşlı kadınlardan oluşuyordu. Ryan tamamen güvendikleri, altın çocuğuydu oranın. Muhtemelen büyükbabasının cenazesindeki ziyaretçi defteriyle karşılaştırsam, müşteri listesindeki isimlerinin hepsini orada bulabilirdim.

Glenview, Texas'ta ise Ryan bir kamyonculuk ve nakliye işi yürütüyordu; kasabanın dışında kalan sanayi bölgesindeki bir depodaydı. Mülkteki tek levha, dikdörtgen şeklindeki beyaz metal tabelaydı ve üzerinde siyah harflerle **GLENVIEW TAŞIMACILIK** yazıyordu. Telefon numarasını aradığınızda doğruca sesli mesaj sistemine yönlendiriliyordunuz ve şirketin bir internet sitesi veya sosyal medya sayfası yoktu. Glenview Taşımacılık'tan hiç bahsetmezdi Ryan ve böyle bir yerin var olduğunu çok az kişinin bildiğine –tabii bilen varsa– inanıyordum.

Texas sınırını geçtiğim sırada, ki burası Lake Forbing ile Glenview'in tam ortasıydı, Ryan ve buradaki işine dair bilgileri içeren o kâğıdı canlandırdım gözümde.

Glenview Taşımacılık 1985 yılında, Ryan'ın büyükbabası William Sumner tarafından kuruldu. William'in oğlu Scott, 1989 yılında üniversiteyi bitirip eve döndüğünde bu işe katıldı. Başlangıçta, işletme Doğu Texas ve Kuzey Louisiana bölgesinde hizmet veren yasal bir şirketti.

Hâlâ ilk kapasitesinde çalışıyor ama 90'lı yılların sonunda, iş modeli çalıntı mallar için aracılık hizmeti sunacak şekilde genişletildi. Şu anda her üç kamyonundan ikisinin karaborsa malları taşıdığı düşünülüyor. İşin yasadışı tarafı çok daha kârlı olsa da Glenview Taşımacılık korunması gereken paha biçilemez bir paravan.

Büyükannesi Ingrid Sumner'a kanser teşhisi konulup büyükbabasının da onun tam zamanlı bakımını üstlenmesinden sonra, işin başına Ryan geçti ama oraya sadece haftanın bir günü (perşembeleri) gidiyor. Ryan, Texas'taki şirketi Lake Forbing'deki hayatından ayırma konusunda gerçekten başarılı; tıpkı kendisinden önce büyükbabası ve babasının yaptığı gibi.

*Araştırmaya dayanan ancak bunu destekleyecek güçlü bir kanıt olmayan görüş: Ryan, büyükbabasının başlatıp babasının 2004'te ölene kadar çalıştığı Glenview'daki bu işi sürdürmek için her türlü çabayı gösteriyor. Bana kalırsa bu iş onun için son derece önemli ve işi ne pahasına olursa olsun korur.

Son işim, Victor Connolly'ye şantaj yapmak için kullanılacak hassas bilgileri almak için gönderildiğimi hemen öğrenmem bakımından alışılmışın dışındaydı. Çünkü normalde, hedefin isminin bana verilmesi ile ilk talimatlarımın gönderilmesi arasında bir gecikme olurdu. Ben de bu süreyi hedefin hayatını derinlemesine araştırmakla geçirir, böylece işe koyulma vakti geldiğinde hazırlıklı olurum. İşin ne olduğunu öğrenmeyi beklediğim sırada, müşterinin bizi ne yapmak için tuttuğunu tahmin etmeye çalışırdım; müşterinin kim olduğunu hiçbir zaman bilmesem de.

Ryan Sumner ismini ilk aldığımda da yaptığım buydu işte.

Finansal hizmet işi ve petrol ile gaz telif çeklerine sahip yaşlı kadınlardan oluşan uzun müşteri listesi, ilk bakışta aradığım cevap gibi gelmişti. Fakat Ryan'ın hayatının o kısmına dair daha fazla şey öğrendikçe, bu daha az olası görünmeye başladı. Burada bulunma sebepim olabilecek, gözüme çarpan kimse yoktu müşteri listesinde.

Hedefin, aslında kendisinin bir arkadaşına yaklaşmak için kullanılacak bir araç olma ihtimali de vardı hep ama bu olasılık da çok geçmeden elenmişti. Ryan'ın arkadaşları belki golf oyunlarında hile yapacak, eşlerini aldatacak, vergilerini ödemeyecek tipte insanlar olabilirlerdi ama kötü davranışları en fazla bunlar olurdu.

Gelgelelim, Glenview'daki şu taşımacılık işini biraz incelediğimde, buraya gönderilme sebepimin bu iş olduğunu anlamıştım. Ryan'ın son altı yılda yapabildiği şeyler gerçekten etkileyiciydi. Kıytırlık bir işletmeyi alıp ülke genelinde müşterileri olan ve lüks bir hizmet sunmasıyla nam salan bol kazançlı, büyük bir şirkete çevirmişti. Hâlâ arada bir çalıntı Xbox ve PlayStation oyun konsollarıyla yüklü kamyonlar gelip gitse de talebe göre yüksek kalite mallar ve özel ürünlerin tedarikine kadar büyümüşü işi. Karaborsanın kalesi olmuştu.

Kısacası Ryan bir hırsızdı, tıpkı benim gibi.

Aldığım ilk talimatlar, bu taşımacılık işinin rakip bir firma tarafından zorla devralınma girişiminin hedefi olacak kadar kârlı hâle geldiğini öğrendiğimde duyduğum şüpheyi doğrulamıştı; ilk defa böyle bir görev almıyordum bu arada.

Belki de beni buraya getiren şey, müşterinin Ryan'ın işini devralmasını kolaylaştırmaktı ama Bay Smith'in sahneye bir sahtekâr sokmasıyla *amacım* değişmişti. Bilinmeyen müşterinin ihtiyaçları benim için önemsizdi artık. Bay Smith'in beni sınamak için neden *Ryan Sumner*'ı ve bu işi seçtiğini öğrenmek üzere her şeyin tekrar üzerinden geçecektim.

Gideceğim yere varmadan önce, eski bir akaryakıt istasyonunda durup üzerimi değiştirebilmek için otoparkın arka tarafında

bir yere park ettim. Kiralık araba bu sanayi bölgesine pek uygun olmayabilirdi ama büründüğüm kılık isabetliydi. Kalem eteğimi ve bol bluzumu, yıpranmış ve çuval gibi bir Levi's kot, hâki gömlek ve reflektörlü güvenlik yeleğiyle değiştirdim. Saçımı kısa bir peruğun altına sıkıştırmış, üzerine de beyzbol şapkası takmıştım. Özel yapım yüz protezleri de yüz hatlarımı maskülenleştiriyordu. İşe giden bir erkek zannedilebilirdim gayet.

Glenview Taşımacılık'ın hemen yanındaki binanın park alanına geçtim, sonra da bu mülkü Ryan'inkinden ayıran tel örgüye doğru yürüdüm. Buraya ikinci gelişimdi bu ama Ryan'ın burada çalışırken çekilmiş bir sürü videosunu izlemiştim. Temas kurmadan önce aldığım istihbarat daima geniş kapsamlı olur. Bu sayede, Ryan'ın evden çıkarken giydiği ceket, pantolon ve klasik ayakkabıların yerini hızlıca yıpranmış kot pantolon, tişört ve aşınmış botların almasını uzun uzun seyretmiştim.

Videolarda, Ryan deponun köşesindeki ofis kapısından çıkıyor ve binanın önüne çeken her kamyonun şoför tarafına ilerliyordu. Şoför de pencere camını açıyor ve Ryan cebinden bir kumanda çıkarıp bölme kapısını açmadan önce aralarında bir hoşbeş dönüyordu.

Yapı, bir tırın oluklu metal binanın ön tarafında uzanan üç büyük sürgülü kapının herhangi birinden geçerek içeri girebileceği, özel olarak boşaltılabilmesi için tamamen içeri alınabileceği, sonra da arka duvardaki kapılardan çıkabileceği kadar büyüktü. Planım, o devasa binaya buraya ilk geldiğimde yaptığım şekilde girmektir.

Bugün pek bir aksiyon yoktu. Raporlara bakılırsa, yasadışı sevkiyat sadece perşembe günleri gerçekleşiyordu; Ryan'ın bizzat teftiş etmek için burada olduğu günlerde. Son birkaç yıldaki hacim artışına bakılırsa, talebi karşılayabilmek için bu programına bir gün daha eklemesi gerekecekti. Yasal faaliyetin ise çok daha düşük bir trafiği vardı. Ryan bu işin iki tarafını birbirinden ayrı tutma konusunda gerçekten başarılıydı ve buna çalışanlar da dahildi. Bugün burada kemik kadro vardı ve bu işçilerin

hiçbirisi perşembeleri burada olmuyordu. Ryan'ın burada olduğu zamanlara kıyasla şu anki güvenlik epey düşük olacağından, kimse fark etmeden içeri sızabilmem mümkündü.

Tel örgünün diğer tarafında, Ryan'ın çalışanlarının park ettiği yere yakın bir yerde bekledim. Bir kamyon geldiğinde ise keme- rimdeki tel keskiyle küçük bir boşluk açtım hızlıca. Şoförü karşılamak için küçük ofisten biri çıktığında, içeri süzülüp binanın arka tarafına giden kısa mesafeyi yürüdüm; tıpkı herhangi bir çalışanın yapacağı gibi. Kilidi maymuncukla çabucak açıp metal kapıyı sessizce araladım.

İçeride tek bir adam vardı, o da sağ arka köşede koli istif- lemekle meşguldü. İşine epey odaklanmış görüldüğünden, de- poda ilerleyip binanın sol köşesinin önündeki ofise doğru yürü- düm. Kapıdaki küçük pencereden bakıp odanın boş olduğunu görünce, bölme kapılarından biri kamyonu içeri almak için açıl- maya başladığında ofise girdim.

İçerisi darmadağınktı. Üç masa da kâğıt yığınlarıyla, boş kah- ve fincanlarıyla ve birkaç pizza kutusuyla kaplıydı. Bu çöplüğü eşelemektense dosya dolaplarını karıştırmak daha iyi olacaktı.

Şimdiye kadar Bay Smith'e bu işe dair iki kere bilgi vermiş- tim. İlk seferinde, buradaki dosyalardan öğrendiğim, günlük fa- aliyet ve kilit personele dair genel bilgileri sunmuştum.

O istihbarat faydalı olsa da bu işi bitirebilmek için ihtiyacım olan şey değildi. Ryan'ın orada olmadığı günlerde Glenview Taşımacılık'ın yasal işlerini yürütürken burayı kullanan birkaç çalışan olduğu düşünüldüğünde, bu durum hiç de şaşırtıcı de- ğildi. Hassas bilgiler konusunda dikkatsiz davranmazdı Ryan. İkinci istihbaratım ise devralmayı mümkün kılacak kritik veriler içeriyordu; paranın nerede ve müşterilerin kim olduğu da da- hil olmak üzere tüm finansal raporları. Ryan'ın çalıntı malları nereden aldığıнын, görmezden gelen yerel kolluk kuvvetleri ve sınır devriyelerinin listeleri. Bu hazine Ryan'ın bilgisayarından gelmişti. Hiç yanından ayırmadığı bilgisayarı. Erişim sağlamak için haftalarca doğru ânı beklemiştim sabırla.

Bay Smith'in, Ryan'ın inşa etmek için senelerini harcadığı şeyi alabilmesi için gereken her şeyi bulmuş ve Ryan'ın kaybının ne kadar büyük olduğunu düşündüğümde duyduğum pişmanlık karşısında şaşırmıştım. İşimi yaptığım için ilk defa kendimi kötü hissetmiştim.

İlk defa, sahip olduklarını koruyabilmesi için mücadele etme şansı vermek istemişim bir hedefe.

Bir yandan da neden böyle hissettiğimi irdelememeye çalışmıştım; özellikle de bu işin kendi kurtuluşum için ne kadar önemli olduğunu bildiğimden.

Hâliyle, şimdi zamanında zaten incelediğim dosyalara tekrar bakınırken, faydalı bir şey bulacağıma dair pek bir beklentim yoktu. Sadece, olur da karşıma yeni bir şey çıkarsa diye en azından bir kez daha bakmak istiyordum çünkü ana hedefim değişmişti.

Depoda boşa çalışan kamyonun motoru o kadar gürültülüydü ki, kapının diğer tarafında buraya yaklaşan birileri olduğunu fark ettiğimde, kapıyı açmalarına saniyeler kalmıştı. Saklanabileceğim tek yer küçük banyoydu. Duş teknesine fırladım ve tam kapı açılıp da iki adamın içeri girdiği sırada opak, beyaz perdeyi çektim.

Eğilip duş duvarına yaslandım ve başımı cesaret edebildiğimce perdeye yaklaştırdım.

Duş perdesi ile duvar arasındaki küçük boşluktan, ofisten açık duran kapıya doğru bir görüş açısı vardı. Bana en yakın ofis sandalyesinde birisi oturuyordu ama tek görebildiğim sandalyenin kenarı ve adamın omzunun bir kısmıydı.

"Hadi, çağır onu buraya."

Konuşan kişinin sesi üzerine karnıma yumruk yemiş gibi oldum. Ryan'dı bu. Ryan buradaydı. Louisiana'da müşterileriyle toplantı yapmıyor, yaklaşık iki metre ilerimde oturuyordu.

Bir kapı açılıp kapandı ve içeride sadece Ryan ile ben kaldık. Tuvaleti kullanmak için buraya gelirse diye perdeden uzaklaştım.

Dikkatsizlik etmiştim ve ben –Bay Smith’in son performansıma dair hislerinin aksine– hiç bu kadar dikkatsiz davranmadım. Ama Bay Smith beni bu hâlde görüp de bu işi başarıyla tamamlayabileceğimden şüphe edecek olsa, onu suçlayamazdım.

Artık hiçbir şey göremediğimden, Ryan’ın hâlâ masanın başında olduğunu anlamamı sağlayan tek şey kulağıma gelen kâğıt hışırtılarıydı.

Birkaç dakika sonra kapının tekrar açıldığını duydum ve iki farklı bot sesi beton zeminde yankılandı.

“Hey, bugün burada ne yapıyorsun, dostum?” diye sordu bir adam. Sesinin yükselmesine bakılırsa, adam şaşırmişti ama kendisini ele veren gergin bir titreme tınısı da duyulmuştu. Korkuyordu.

Bir cevap alamayınca, sözleri odayı dolduran sessizlik kadar tehlikeli olmamış gibi konuşmaya devam etti. “Sadece perşembeleri çalışmam gerektiğini biliyorum ama bu hafta fazladan birkaç saate ihtiyacım oldu. Eski eşim para için başımın etini yiyor yine. Çocukları Arkansas’taki lanet bir yaz kampına mı gönderecekmiş ne. Yani ben de, ulan yakalamaca falan oynamak için ta Ozark Dağlarına gitmelerine de gerek yok, dedim ama işte.”

Sessizlik.

“Üzgünüm, Ryan. Bugün burada olmamam gerektiğini biliyorum.” Ryan’ın ismini söylerken sesi çatladı ve bu beni diğer her şeyden daha fazla meraklandırdı. Ryan henüz hiçbir şey söylememişti ama bu adam dehşet içindeydi. Benim şimdiye kadar gördüğüm sadece tatlı Ryan’dı. Romantik Ryan. Komik Ryan.

Korkutucu Ryan ilgimi çekmişti.

“Hadi ama, Freddie. Gerçekten gizli bir anlaşma yapıp ben burada yokken kamyonlarımı almanın mümkün olduğunu mu düşündün?”

Sesi şimdi daha pes çıkıyordu.

“Hayır. Salakçaydı. Aptallık ettim. Kafamı sikeyim,” diye cevap verdi Freddie. Odadaki üçüncü kişi henüz tek kelime etmemişti.

O sırada bir gıcırta duyuldu; belki de Ryan arkasına yaslanmıştı ve sandalyesinin cıvatalarının yağlanması gerekiyordu. Onu gözümde canlandırabiliyordum. Ellerini ensesinde birleştirmiş olmalıydı. Belki de ayaklarını masaya uzatmıştı. Sakin, neredeyse çok rahat görünürdü böyle durumlarda ama sesinden hiç de öyle olmadığını anlardınız.

“Seth, Benny’nin masasındaki şu tel keskisini getir,” dedi Ryan, sesinde yanıltıcı bir sakinlik tınısıyla.

Sonra hışırtılar duyuldu, ardından Seth, “Getirdim,” dedi.

Şimdi Ryan’ın sesinde, daha önce hiç duymadığım bir keskinlik vardı. “Başka kimlerin işin içinde olduğunu söyleyeceksin, yoksa Seth şu tel keskisini parmaklarında kullanmanın keyfini çıkaracak.” Sandalye tekrar gıcırdadı ve Ryan ekledi: “Ne dersin, Seth, beklediğimiz her dakika için bir parmak iyi mi?”

“Bence gayet iyi, patron. Bu keski bayağı paslanmış ama; kesmesi bir dakikadan uzun sürebilir.”

Seth daha lafını yeni bitirmişti ki Freddie ötmeye başladı. İsimleri, planları ve tarihleri o kadar hızlı şekilde sayıyordu ki, Seth’in tel keskisini unutup onun yerine bir kâğıt ile kalem aldığını umdum.

“Bana her şeyi söylemiyorsun,” dedi Ryan. “Sen ve o diğer aptallar kendi başınıza böyle bir numara çekemeyecek kadar salaksınız. Başka kimin işin içinde olduğunu söyle.”

“Başkası yok, yemin ederim!” derken sesi çatladı Freddie’nin.

Sandalyenin bir anlığına hareket ettiğini duydum; şimdi de Ryan’ın öne eğilip dirseklerini masaya yasladığını ve ellerini önünde birleştirdiğini hayal edebiliyordum. Bir kâğıt destesi yere düşmüş gibi bir ses çıktı. “Birilerinin eşyalarımı karıştırdığını anlamam mı sandın!”

Ah, kahretsin. Benim yaptığım şeyin suçu bu zavallı adamın üzerine kalacaktı.

“Seth, telefonunu al şunun, sonra da depoya götürüp rahat ettir orada. Diğer adamları da buraya yolla. Ben de Robert’a onun için hazır olduklarını haber vereceğim.”

“Bir dakika! Bir dakika! Robert’ı çağırmaya hiç gerek yok!” diye bağırdı adam. Şimdi daha da dehşete kapılmış gibi geliyordu sesi.

Edindiğim bilgilerden, bahsi geçen şu “Robert”ın Robert Davidson olduğunu tahmin ediyordum; Ryan’ın en büyük müşterilerinden biri. Yaptığım araştırmalardan hareketle de bu işe o karışırsa Freddie ve yordakçılarının korkması gerektiğini söyleyebilirdim.

Ryan bir şey demeden önce rahatsız edici derecede uzun süre bekledi. “Bugün yapmaya çalıştığınız sevkiyat kuş olup uçacak mı sandınız? Robert mallarının hedefe ulaşmadığını öğrenmez mi sence?” Her cümlesinde sesi yükseliyor, keskinliği de her kelimesinde biliniyordu. “Sen ve o siktiğimin salağı arkadaşların birkaç binlik için bütün işimi tehlikeye attınız. O kamyonadaki malların değerini bile bilmiyorsun. Önceden bir alıcı ayarlayacak kadar zeki olduğunu sanıyorsun ama benim adamlarımdan biriyle anlaşma yapacak kadar sık kafalısın. Sen onunla konuştuktan sonra ne bok yemeye çalıştığını öğrenmem otuz saniye bile sürmedi.”

“Siktir, Ryan, çok özür dilerim. Öyle bir niyetim yoktu aslında. Diğerleri ikna etti beni.”

“İyice tepemin tasını attırmadan kapa çeneni.” Ryan’ın sesi, irkilmeme sebep olacak kadar yüksekti. “Sen artık benim sorunun değilsin. Yanlış kamyonu seçtin, dostum. Robert seninle ve şu arkadaşlarınla biraz sohbet etmek istiyor. Seth, çıkar şu yavşağı ofisimden.”

Şu son birkaç dakikanın ardından şimdi oluşan sessizlik âdetâ kulak tırmalayıcıydı. Daha önce Ryan’ın birisiyle bu kadar sert konuştuğunu hiç duymamıştım. Tanıdığım adam ile az önce konuşan adamı bağdaştırmak çok zordu.

Ben olduğum yerde çömelmiş dururken, Ryan masasında bir süre daha bir şeylerle uğraştı. Çok geçmeden Seth geri geldi ve duyduğum seslere bakılırsa, diğer sandalyelerden birine oturdu. Konuşmalarından bölük pörçük şeyler duyuyordum ama sadece

birbirini uzun süredir tanıyan iki adamın yaptığı normal bir sohbetti bu. Eleme maçlarında Texas Rangers'ın başarılı olma şansı üzerine konuştular ve Ryan, Seth'in takıldığı bir kızla ilgili dalga geçti onunla. Sonra da butik biralar üzerine o kadar uzun süre konuştular ki kendimi ifşa edeceğimi bilmesem kafamı duvara vururdum.

Kaçabilmem için bir fırsat oluşmasını beklerken, bu yeni Ryan zihnimde şekillenmeye başladı. İnsanın iş dünyasında acımasız olması gerekirdi; yasadışı işlerle uğraşıyorsa daha da acımasız. Ryan'ın ellerini biraz kirletmeden bu kadar başarılı olamayacağını biliyordum. Ama kendi kulaklarımla duymasaydım, birisini parmaklarını teker teker kesmekle tehdit edebileceğine katiyen inanmazdım. Yöntemleri biraz barbarca olabilirdi ama aynı zamanda etkili görünüyordu çünkü Freddie arkadaşlarını saniyeler içinde satıvermişti. Onun bu yanını gördüğüme sevinmiştim. Çünkü mesele Ryan olunca, neyle uğraştığımı bilmem gerekiyordu.

Sonunda Ryan ve Seth ofisten çıktılar. Ben de birkaç dakika daha bekledikten sonra perdeyi açtım. Pencereden gördüğüm kadıyla, gelen bir kamyoncuyla konuşmaya dalmışlardı. Yani geldiğim şekilde gizlice çıkıp bitişik otoparktaki kiralık arabama ulaşana kadar izlediğim yolu ters yüzüne dönebilirdim.

Telefonuma baktığımda, tamirciden arabamın hazır olduğunu belirten bir mesaj geldiğini gördüm. Bir de Ryan on beş dakika önce gönderdiği mesajda, toplantısının neredeyse bittiğini ve yakında yola çıkacağını yazmıştı. Bir yandan onu izlerken, işten eve dönerken akşam yemeği alacağımı yazdığım bir mesaj attım ona. Birkaç saniye sonra arka cebinden telefonunu çıkardı. Konuştuğu adamlardan birkaç adım uzaklaşıp sırtını onlara, yani yüzünü bana döndü. Onu daha önce görmediğimden, ne kadar yorgun durduğunu fark edince şaşırdım. Biraz da bezgin bir hâli vardı. Başparmakları telefonunun ekranı üzerinde gidip geldi ve birkaç saniye sonra elimdeki telefonum titredi.

Ryan: Bugün çok kötüydü. Seni görmek için sabırsızlanıyorum

Ryan'ın bu akşam eve sabah çıkarken giydiği takım elbiseyle geleceğini ve gününün neden kötü geçtiğine dair yalan söyleyeceğini kendime hatırlatarak mesajındaki o iki cümlenin bana hissettirdiklerini yok saymaya çalıştım. Ben de ona tamircinin faturasını gösterip fazla para aldıkları için yakınacaktım.

Ben onun yalan söylemesini bekliyor olsam da o da benden aynısını bekliyor muydu?

12

Günümüz

Çay fincanımı alıp arka bahçeye giden basamakları indim. Gökyüzünün kocaman ve masmavi olup dışarıda vakit geçirmeye karşı koyamadığınız günlerden biriydi. Ryan yaşça kendisinden büyük duran bir çim biçme makinesini ters çevirip âdeta ameliyat etmeye kalkmıştı.

“Teşhisin nedir?” diye sordum, o makineyi incelerken.

Başını kaldırıp baktığında, yüzünün kenarında koca bir yağ izi vardı. “Buraya kadarmış.” Saatine baktı. “Ölüm saati: 10.45”

Ben kıkırdarken, o makinenin üzerine ceset örter gibi bir hal serdi. “Sanırım yeni bir tane almak için Home Depot’ya gideceğim.”

“Eşlik etmemi ister misin?” diye sordum.

Ve işte o gülümseme karşımdaydı. “Daima,” dedi. “Beş dakikaya hazırlanırım.”

O içeri girdiğinde, ben de oturup gökyüzüne diktim gözlerimi. Depoda onu gözetlememin üzerinden birkaç gün geçmişti ve posta kutusu da hâlâ boştu. Dün akşam James ve o kadınla tekrar karşılaşmıştı birileri. Sosyal medyaya göre, çiftimiz popüler bir yerel grubu dinlemek için küçük bira fabrikasına gitmişti. Kasabanın tüm eğlence yerlerini geziyorlardı.

Döşemenin yanındaki ağacın dalından sarkan sinekkuşu yemliği dikkatimi çekince, bir şeyler yiyip içmek için girip çıkan kuşların

o minik kanatlarını çırpmalarını izledim. Ryan o yemliğı her sabah doldururdu; muhtemelen büyükannesinin yaptığı gibi.

Annem görse buraya bayılırdı.

Pek çok gecemizi bir gün sahip olacağımız o hayalimizdeki evi konuşarak geçirmiştik. Annemin karavandan nefret ettiğini düşünürdüm. Veya utandığını. Biraz büyüyünce, annemin bizim için başımızı sokacak daha büyük bir çatıdan fazlasını istediğini fark etmiştim. Farklı bir hayat istiyordu o. Market alışverişine yetecek paranız olup olmadığını düşünmediğiniz bir hayat. O öldüğünde bana ne olacağı hakkında endişelenmeyeceği bir hayat.

“Hazır mısın?” diye sordu Ryan, veranda kapısından.

“Evet.” Kuşlara bir kez daha baktıktan sonra ayağa fırladım ve Ryan’ın peşinden içeri geçip mutfak kapısından garaja çıktım.

Home Depot’nun reyonlarının arasında aheste aheste yürüdüğümüz sırada, Ryan çim biçme makinelerinin her birini inceliyor ve listesini küçültmeden önce telefonunu açıp yorumlarına bakıyordu.

“Ben bitkilere bakacağım,” dedim, o yirmi dakika boyunca üç makineye öylece baktıktan sonra.

“El arabası da alsana. Ön verandaya lazım.” Gözlerini zorla da olsa önündeki makinelerden ayırıp bana baktı. “Belki eğlenceyi de alırız?”

“Şu asılanlardan mı?” diye sordum.

Omuz silken Ryan başını onaylar anlamda salladı; böyle yaparak kararı bana bıraktığını, çünkü o evin artık ikimizin de evi olduğunu belirtiyordu. Evcimen bir çift örneğiydik resmen. Tek eksiklerimiz el ele tutuşmak ve boştaki ellerimizde de birer karton Starbucks bardağıydı.

Bahçe reyonu aletlerden, kerestelerden ve güç kaynaklarından oluşan bir vahaydı. Hiç acele etmeden sardunya, petunya ve menekşe sıralarına bakındım; gerçekten canımın istediğini yapacağım şekilde bana ait bir bahçe olsaydı, ön taraftaki o çiçek tarhlarına ne ekeceğimi düşündüm. Tamamen açtıklarını görece kadar uzun süre burada olacaktım gibi. Hayatımda gördüğüm

en güzel pembe ortancalar dikkatimi dağıtmışken, arabam karşı taraftan gelen başka bir arabanın kenarına çarptı.

"Ah, pardon!" Sonra da karşımda James ile ben olduğunu iddia eden kadını görünce donakaldım.

"Ah, selam!" dedi kadın. "Derbi partisinde tanışmıştık sanki!"

Yüzümde giderek yayılan gülümsemenin, söyledikleri karşısında içimden yaptığım göz devirmeyi gizlediğini umuyordum. İkisine de başımı sallayıp, "Evet, tabii ya," dedim.

Benim aslında kim olduğumu bilmiyor olabilir miydi? Buraya benim yerimi alabileceğine dair bir tehdit olarak gönderildiğinden habersiz olabilir miydi? Çünkü iyiydi. Hem de fazla iyi. Ne beni tanıdığına dair ufacık bir belirti ne de rakibini ölçüp biçme amacıyla uzun uzun bakma söz konusuydu. İşinin "bilgi bekleme" aşamasında olma ihtimali de vardı tabii ama aramızdaki şüphesiz benzerliği benim kadar şaşırtıcı bulmamış mıydı gerçekten? Saç rengim biraz daha koyu olsa da acayip bir benzerlik vardı.

"Normalde annem için çiçek tarhlarını babam tazeler ama şu an için iş göremez durumda, o yüzden, bir de hava çok güzel diye, onun yerine biz yapalım dedik," dedi James, arabasındaki çiçekleri başıyla işaret ederek.

"Ah, ne kadar da hayırlı bir evlatsın," dedim, arka dişlerimi sıkarak.

"James, selam dostum!" dediğini duydum Ryan'ın arkamdan. Hızlıca yaklaştı ve James'le el sıkıştılar, sonra da başıyla o kadını selamladı. "Lucca." Ona baktıktan sonra bana bakıp ardından tekrar ona döndü.

Benzerliği o da fark etmişti.

Ryan boğazını temizleyip bana döndü ve "Bir tane seçtim, kasaya getirecekler. Gelip çiçekler için yardım edeyim dedim," dedi.

James güldü. "Vay be, güzel bir bahar günü bizim için bahçe işi anlamına gelecek kadar yaşlandık demek. Göle gidip buza bira da koyalım bari."

“Evet, kesinlikle,” dedi Ryan ama seçenek sunulduğunda, yine de buradan çıkınca günü bahçede geçirip göl ve bira keyfini işimiz bittikten sonraya saklayacağımızı biliyordum.

“Başka zamana diyelim,” dedi James. Hoşbeş birkaç dakika daha devam ederken, o kadın ve ben sadece birbirimizi izledik. Onlar uzaklaşmaya kalktığında, elimi James’in omzuna koyup durdurdum. “Düşünüyordum da... bu akşam için planınız var mı?” Hızlıca Ryan’a bir göz attıktan sonra onlara döndüm tekrar. Kadın ulaşamayacağım noktalarda çok uzun süre dans edip durmuştu. “Yemeğe bize gelerseniz çok seviniriz.”

İmitasyonum, davet karşısında gülümsemeye koyuldu.

“Çok isteriz,” diye karşılık verdi James ikisinin adına. “Ne getirelim?”

“Hiçbir şey getirmenize gerek yok! Biz hallederiz.” Kadına baktım. “Sabırsızlanıyorum!”

Kimlik: Izzy Williams

Sekiz Yıl Önce

Sahte ismimi ve geçmişimi destekleyecek bir şeyler olan ilk işimdi bu. Yeni ismimi –Isabelle Williams, kısaca Izzy– Goggle’da da aratmış, birkaç sene önce yerel bir lisenin eyalet çapında yarışan kros koşu takımının üyesi olarak listelendiğimi görmüştüm. Makaleye eşlik eden görsel, bulanık bir grup fotoğrafıydı ve sağdan üçüncü kızın ben olduğuna yemin edebilirdim; tıpkı şu an taktığım peruk gibi, kısa, sarı saçı vardı.

Bay Smith’in kaç çalışanı olduğunu merak etmeme sebep oldu bu. Sadece benim gibi işlere gönderilenleri değil, sahne arkasında çalışıp internet aramalarında çıkacak görüntüleri düzenleyen ve yoktan kimlikler var edenleri merak ediyordum.

Görüştüğüm tek kişi Matt olmuştu ama içimden bir ses, bu organizasyonun sadece o ve Bay Smith’ten çok daha büyük olduğunu söylüyordu.

Bu işe hazırlanmak için yapmak gereken bir sürü şey olmuştu. Kendi saçımı nasıl toplayıp hiçbir tutamın dışarı kaçmayacağı şekilde peruğun altına nasıl sokacağıma dair talimatlar almıştım. Ayrıca, buradayken neye dokunursam dokunayım parmak izi bırakmamam için, parmaklarımın ucuna bolca sıvı bandaj sürmem söylenmişti. Birkaç saatte bir tekrar sürmem gerekiyordu. Parmaklarımı birbirine sürtüp hissizliklerine alışmaya çalışıyordum. Bir de kendi kendime konturlu makyaj ve renkli lens eklemesi yapmıştım. Annem bana, birkaç pudra dokunuşunun yüz şeklini ve görünümünü nasıl tamamen değiştirebildiğini

öğretmişti ama bir yandan da bu tür numaraları yüzümü tanıtmaz hâle getirmek için değil sadece güzelleştirmek için kullanmamı isteyeceğini biliyordum.

Bay Smith için yaptığım ilk işin ilk günüydü ve itiraf etmeliydim ki biraz gergindim. Greg ve Jenny Kingston'ın bildiği kadarıyla, oğulları Miles'in yeni dadısıydım ben. Ama işin aslı şuydu ki Greg'in evinde patronumun istediği bir şey vardı ve ben de bunu almak için buradaydım.

Eşyayı nasıl alacağıma dair bir sürü talimat verilmişti. Alır almaz da önceden belirlenen noktaya olabildiğince hızlı şekilde bırakacaktım. Sizi yakaladıklarında çaldığınız şey üzerinizde değilse, sıkıntı yaşama ihtimaliniz düşüyordu.

Ön verandaya çıktım ve kapı zilini çalmadan önce gömleğim ile şortumu düzelttim.

Greg sanki gelmemi bekliyormuş gibi hemen açtı kapıyı. Gri bir takım elbise giymiş, koyu gri kravat takmıştı, saç da çocukluktan beri değişmemiş gibi bir izlenim veriyordu; kısa ve yana taranmış, tek bir teli bile bir yerlerden fırlamamış.

"Isabelle Williams mı?" diye sordu, sonra beni baştan aşağı süzdü. Talimata tam olarak uygun şekilde giyinmiştim. Dizimden beş santim yukarıda biten hâki şort ve pembe polo gömlek. Her an golf oynayabilirmiş gibi görünüyordum.

Elimi uzattım ve tokalaştık. "Evet, efendim. Bay Kingston. Bana Izzy diyebilirsiniz."

Başını aşağı yukarı sallayıp içeri girmemi işaret etti. Kapıyı açtığından beri ikinci kez saatine baktıktan sonra, antre duvarının oradan yukarıya kıvrılan döner merdivene seslendi: "Jenny! Geldi!"

Jenny'nin kendisini göstermesini beklerken ikimiz de üst kat sahanlığına baktık.

Kadın ortalarda yoktu.

Beklediğimiz sırada Greg tekrar tekrar bağırarak seslendi ona.

Sinirlenmiş, biraz da utanmıştı. "Affedersin," diye mırıldandıktan sonra uzaklaştı. Basamakları ikişer ikişer çıkarak saniyeler içinde gözden kayboldu.

“Sen yeni bakıcı mısın?”

Arkamı döndüğümde Miles’ı karşımda buldum. Yemek odasına, oradan da mutfığa açılan –incelediğim planlara göre böyleydi– kapı aralığının ortasında duruyordu.

Ona yavaşça yaklaşıp aramızda bir metre kadar mesafe kaldığında eğilip boy hizasına geldim. “Evet. Izzy ben. Senin adın ne?” diye sordum, ismini ve ona dair neredeyse her şeyi bilmeme rağmen. Bay Smith için çalışmayı kabul ettiğimde, Matt bana bu aileye dair her detayı içeren bir paket vermişti. Miles beş yaşındaydı ve tek çocuktı, ben de onun yalnızca bu seneki dördüncü dadısıyım.

Bana ismini söyler söylemez, böyle bir şey için biraz fazla büyük yük görünse de başparmağını ağzına soktu.

Tişörtünü işaret ettim. “Demir Adam’ı çok severim.”

Sanki ne giydiğini hatırlamaya ihtiyaç duymuş gibi, tişörtünü alttan tutup çekerek üzerine baktı. Saldırı duruşlarında poz vermiş tüm Marvel karakterleri vardı tişörtte.

“Ben Hulk’ı seviyorum. Her şeyi parçalıyor,” dedi, sonra da ellerini yumruk yapıp kükredi.

Bir şey sormak üzereydim ama merdivenlerde bir hareket olunca ikimizin de dikkati oraya çekildi.

Greg sonunda Jenny’yi bulmuş, çekerek merdivenlerden indiriyordu. Son basamağa geldiklerinde Jenny düşecek gibi oldu; sanki önünde başka bir basamak kalmadığının farkında değildi.

“Izzy, eşim Bayan Kingston.” Greg’in onun kolunu kavrayan eli, Jenny’yi ayakta tutan tek şey gibiydi.

Jenny bana bakıp gülümsedi ama gözlerinin içi gülmüyordu kesinlikle.

Bildiğim başka bir şey: Jenny sabahları Xanax, öğlenleri Chardonnay, akşamları da bir veya üç kadeh votka içmeyi seviyordu.

Elimi uzattığımda iki eliyle birden tuttu. “Izzy, tanıştığımıza çok memnun oldum!”

Rahatsız edici diyebileceğim kadar uzun süre tuttu elimi ve neyse ki Miles yaklaşıp Jenny’nin dikkatini kendi üzerine çekti.

“Ah, sen de buradaymışsın, canım! Kahvaltını yaptın mı?”

Miles başını onaylar anlamda salladı ama hiçbir şey söylemedi.

“Pekâlâ, benim ofise gitmem gerekiyor,” dedi Greg, sonra bana döndü. “Sen Miles’tan sorumlusun. Programını yazıp buz-dolabının üzerine yapıştırdık, altında da telefon numaram var. Sana evi gezdirip neyin nerede olduğunu gösterebilir. Ben de saat altıda döneceğim.”

Miles’ın saçını karıştırıp kapıya yöneldi. Jenny’ye veda etmediği gibi şöyle bir dönüp bakmadı bile.

Üçümüz birkaç saniye tuhaf bir şekilde öylece durduk ant-rede. Sonra Jenny eğilip Miles’ı yanağından öptü, bana da kocaman bir gülümsemeyle baktı ve tekrar merdivenlere yönelip üst kata çıktı.

“Etrafı gezdirmemi ister misin?” diye sordu Miles.

“Evet, bana bir tur attır bakalım,” dedim ve daha önce geldiği kapıya doğru onu takip etmeye koyuldum.

Annem eskiden, yaşamam gereken hayatı gördüğümde anlayacağıyı söylerdi. Bu eve şöyle bir bakıp şu anki kimliğim gerçek olsaydı, yani ben gerçekten de bir üniversite öğrencisi ve Miles Kingston’ın dadısı Izzy Williams *olsaydım*, bunun nasıl bir his olacağını düşündüm.

Şu kesindi ki bu hayat katiyen bana göre değildi.

Bir de beş gün geçmişti ama ben hâlâ aradığım şeyi bulamamıştım.

Öğrendiğim bir şey, evin hâkiminin Miles olduğuydu. Hizmetçinin ne zaman geldiğini, kadının haftalık market alışverişi yapmak için kullanacağı paranın nerede durduğunu ve Jenny’nin haplardan içkilere ne zaman geçtiğini biliyordu. Şarap sel olup aktığında, gözyaşları da bunu takip ediyordu ve biz de ortalarda pek görünmüyorduk.

Miles’a karşı melankolik olmakla birlikte, Jenny bana karşı neredeyse vahşi tavırlıydı. Greg buralardayken gülümseyip duruyordu ama o evden gider gitmez pençeleri çıkıveriyordu. Beni

evinde istemiyordu. Oğluyla vakit geçirmemi de istemiyordu. Ama bu iki durumu da değiştirmeyecek kadar sarhoştu.

Miles'la oturup legolarıyla oynuyorduk. Kaleler inşa ediyor, şarkılar söylüyorduk. Ben bir yandan da etrafı araştırıp duruyordum.

Hiç yalan söylemeyeceğim. Bu iş her geçen gün zorlaşıyordu. Çünkü almam için gönderildiğim şeyi ele geçirir geçirmez toz olacaktım. O zaman Miles'la kim ilgilenecekti?

Gelgelelim, böyle düşünmek tehlikeliydi. Bu yüzden de bu sarışın, mavi gözlü ve yaşına göre fazla olgun çocuktan beni uzaklaştıracağını umduğum iimdeki o duvara her geçen gün bir tuğla daha ekliyordum.

Sekizinci gün, Jenny'nin yatak odasına girmeyi başardım.

Sonunda.

Jenny genellikle burada vakit geçirdiğinden, evin bu kısmına erişimim pek olmuyordu. O ne zaman odasından çıksa, Miles tutkal gibi yapışıyordu bana. şu anda ise Miles uyuyor, Jenny de banyo yapıyordu; onu benden ayıran tek şey ince bir kapıydı.

Saatlerce kalacak mıydı orada? Yoksa sadece bir su dknp hızlıca çıkacak mıydı? Kimbilir? Ama sırf ne bekleyeceğimi bilmiyorum diye de bu fırsatı kaçırmayı göze alamazdım.

Odada dolanıp her şeye hassasiyetle, ciddi ciddi baktım. Bir flaş bellek alıyordum; aldığımda yerine bırakacağım, şu an cebimde durana tıpatıp benzeyen bir flaş bellek. O kadar küçük bir şeyin saklanmış olabileceği bir sürü yer vardı. Greg'in ofisindeki her çekmeceye, kuytu köşeye ve duvar çatlağına bakmıştım ama şansım yaver gitmemişti. Belki değerli eşyalarını orada saklıyordur diye adamın çorap çekmecesini bile karıştırmıştım.

Planlarda dahili bir kasa görünmediğinden, belki evi aldıktan sonra yaptırmışlardır diye düşünmeye başlamış, bu yüzden de –ilk işimde başarısız olmak da istemediğimden– kasa arayışına da soyunmuştum.

Jenny'nin mcevherlerinden birkaç parça, zarif bir antika

masanın üzerine fütursuzca saçılmıştı. Epey değerli parçalardı bunlar ve her birinin değerini hesaplarken bir yandan da zihnimde taşlarını yerlerinden söküyordum.

Ama buraya bunun için gelmediğimden, kendimi onlardan uzaklaşmaya zorladım.

Çekmeceleri açıp odanın her karışını kolağan ettim. Banyoya açılan kapının yanındaki köşeye oturma alanı yapılacak kadar büyük bir odaydı. Oraya yavaş yavaş yaklaşıırken, Jenny'nin küvetten gelen detone şarkısını dinleyip son derece sessiz kaldım.

Kingstonların çerçeveli aile portresinde, bu evde yaşanan gerçek hayatı hiçbir şekilde yansıtmayan, mükemmel bir üçlü tasvir edilmişti. Eminim ki Jenny, ailesinin orada ima edildiği kadar harika olduğuna herkesi inandırmak için bu resmi sosyal medyada paylaşmıştı. Çerçevenin köşesini kurcaladım –tıpkı evin duvarlarında gördüğüm diğer tüm tablolara yaptığım gibi– ve sallanıp açıldığında sevinç çığlığı atmamak için tuttum kendimi. Tablonun arkasında, duvarda, küçük bir kasa vardı. Kulpunu çekiştirdim ama sağlamca kilitlenmişti.

On haneli şifre klavyesine öylece bakarken terlemeye başladım. Yapabileceğim pek çok şey vardı ama kasa açmak bunlardan biri değildi. Matt'in sadece acil durumlarda aramam için bana verdiği telefonu çıkardım.

Kesinlikle acil bir durumdu bu.

Neyse ki ilk çalışta açtı.

"Ne oldu?"

"Hiç," diye fısıldadım. "Bir kasa buldum. Şifresi var ama benim pek vaktim yok. Ne yapacağım?"

"Fotoğrafını çekip bana gönder."

Dediğini yapıp fotoğrafı almasını bekledim.

"Basit. Bir sisteme bağlı gibi durmuyor. Dört haneli bir sayı deneyip ne olacağına bir bak."

2580 tuşladım çünkü bir yerde bunun yukarıdan aşağıya dümdüz yapılabilen tek kombinasyon olduğu için en yaygın şifre olduğunu okumuştum.

“Bir kere bipledi ve küçük ışık bir kez kırmızı yandı.”

Hattın diğer ucundaki Matt birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, “Çocuğun doğum gününü dene,” dedi.

Başlamadan önce bana verdikleri paketten, tüm önemli tarihleri okumuştum ve doğru sayıyı hatırlama konusunda da hiç sorun yaşamadım. 1017 tuşladım. 17 Ekim.

“Bir bip ve iki kırmızı ışık.”

“Kahretsin,” dedi Matt tükürürcesine. “Bu kesin ‘üç yanlış yaparsan temelli kilitlenir’ tarzı sistemlerden. Muhtemelen belli bir sürenin ardından sıfırlanır. Belki yirmi dört saat sonra. Yarın tekrar dene.”

Sonra telefon kapandı.

Nefessiz kalmıştım. Bu evden çıkmam lazımdı. Banyodan gelen şırıltılar donakalmama sebep oldu, ardından Jenny’nin iki gündür söylediği şu salak şarkıyı mırıldandığını duydum. Muhtemelen uzun süredir orada olduğundan üşümeye başladığı için suyu tekrar açmıştı.

Kingston dosyasında yer alan önemli tarihleri ve sayıları zihnimde tararken klavyeye öylece baktım. Sonra Greg’i düşündüm. Fiziksel olarak bunu belli eden babalardan olmasa da Miles’ı sevdiğini görebiliyordum. Gün içinde birkaç kez mesaj atıp onun nasıl olduğunu soruyor, her akşam eve geldiğinde de Miles’la konuşarak genel bir ilgi gösteriyordu. Ama şifre çocuğun doğum günü değildi işte.

Jenny’nin yüksek sesle kahkaha attığını duydum. Tek başına banyo yaptığından orada neler olduğunu sadece hayal edebildim.

Greg onu neden evden kovmamıştı? İhtiyacı olan her şey için birilerini tutacak kadar parası vardı bariz şekilde. Jenny’yle sadece mecbur olduğu zamanlarda konuşuyordu ama bir yandan da onu birkaç kez yüzünde hüznünlü bir ifadeyle Jenny’yi izlerken görmüştüm. Kadının dönüştüğü şeyden nefret etse de içinde bir yerlerde hâlâ biraz sevdiği olduğunu gösteren bir ifadeydi bu. Şifre Jenny’nin doğum günü olabilir miydi? Veya

yıldönümleri? Greg her ne kadar bunu saklamaya çalışsa da her gece misafir odasında uyuyordu ve yatağının yanında sadece bir fotoğraf vardı. Kendisinin ve Jenny'nin fotoğrafı. Gençlerdi ve gülümsüyorlardı, yüzlerini birbirine bastırmış, yanak yanağa poz vermişlerdi. Arkalarında da havai fişeklerle dolu gökyüzü vardı. Bu fotoğrafın ilk buluşmalarında, golf kulübünün 4 Temmuz pikniğinde çekilmiş olma ihtimali yüksekti.

Klavyeye bakıp nefesimi tuttum ve 0704 tuşladım. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey olmadı, ardından ışık yeşil renkte yanıp söndü ve kilidin açıldığını duydum.

Nefesimi verdiğimde neredeyse mutluluktan çığlık atacaktım. Başarmıştım!

Kapağı çekip açtım ve içerideki tek şeyin mavi kapaklı, kırmızı flaş bellek olduğunu gördüm; tıpkı yerine bırakacağım, virüslü sahte flaş bellek gibi. Cebimdeki söz konusu bellek, takıldığı bilgisayarı kullanılmayacak hâle getirecekti. Greg kafayı yiyip sorunun ne olduğunu merak ederken, bir değiş tokuş yapıldığından bihaber olacaktı.

Ben kasadakini alıp yerine cebimdekini koyarken, Jenny'nin tekrar güldüğünü duydum ama bu sefer sesi daha yakından gelmişti. Banyodan çıkmış, gözlerini üzerime dikmişti.

"Son bir haftadır evimde orayı burayı karıştırmanı izliyordum." Kelimeleri ağzında geveleyerek söylüyor, gözleri de yarı kapalı duruyordu. Kuşağını bağlamadığı bornozunun altında görünen çıplak bedeninden akan su damlaları, ahşap döşemelerde küçük bir göl oluşturuyordu.

İşte bu kötü olmuştu. Hem de çok kötü. Suçüstü yakalamıştı beni.

"Zannettiğin gibi değil," dedim.

Olduğu yerde sallanıp tiz bir kahkaha attı. "Tabii ki öyle. Tam da zannettiğim gibi." Jenny sendeleyerek üzerime çullandı; ellerini ya beni yakalayacak ya da bana saldıracakmış gibi öne uzatmıştı ama ayağının bornozundan sarkan kuşağa takılmasıyla ben onu tutamadan yere kapaklandı. Başını yere çarpmasıyla

gürültülü bir çatırtı duyuldu ve sarı saçlarının altından kıpkırmızı kan akmaya başladı. Bayılmıştı.

"Ah, siktir," diye fısıldadım, hemen yanına çökerek. Nabzını kontrol etmek için parmaklarımı boynuna bastırdım.

Hemen Matt'i aradım.

"Aldım," dedim, telefon açılır açılmaz. "Ama adamın eşi yakaladı beni. Sarhoştı, takılıp düştü. Başını çarptı, kanaması var."

"Öldü mü?" diye sordu Matt, sakın bir sesle.

"Hayır. Ama yardıma ihtiyacı var. 911'i aramalı mıyım?"

"Polislere seni hırsızlık yaparken yakaladığını söylesin diye mi?" diye çıkıştı Matt. "Siktir olup git o evden ve belleği getir."

"Peki ya Miles?" Jenny'yle aramda zerre kadar sevgi bağı olmasa da o ufacık çocuk daha iyisini hak ediyordu.

"Çık oradan hemen! Orada bu hâlde yakalanamazsın. Gidersen Kingston'ın elinde hiçbir bok kalmaz." Matt öyle bir bağırıyordu ki sesi odada yankılanıyordu. "O evden hemen toz ol."

Sonra telefonu kapatıverdi.

Jenny'ye tekrar dokunmaya korkuyordum. Ama onu bu hâlde bırakabilir miydim? Miles'ı bırakabilir miydim? Kalırsam da hapse gireceğim kesindi. Hırsızlık yaptığımı söylerdi herkese. Düşmesinden dolayı bile beni suçlayabilirlerdi. Jenny onu ittiğini söylerdi.

Cebimden diğer telefonu çıkardım; Greg'in Miles'ı sormak için aradığı telefonu. Kingstonların evine girdiğim anda açtığım telefonu.

"Alo?" diye cevap verdi Greg.

"Bir sorun var da. Ailemle ilgili acil bir durum çıktığından hemen gitmem gerektiğini Bayan Kingston'a söylemek için yukarı çıkmıştım ama yerde buldum onu. Baygın. Düşmüş sanırım. Miles da oyun odasındaki kanepede uyuyor. Eve gelmeniz lazım. Dediğim gibi, ailemle ilgili bir durum var, gitmem gerekiyor."

"Bir dakika..."

Ama çoktan kapatmıştım. Sahte flaş belleği içine koyduğum kasayı kapatıp tabloyu da yerine oturttum. Kendimi bu şekilde riske atmamın tek sebebi Miles'tı.

“Evet.” Gözünü dikerek bana baktı, sonra telefonu uzattı.

Bir an için tereddüt ettikten sonra aldım.

“Alo,” diye fısıldadım.

“Bu öğleden sonra olanları anlat. Hiçbir şeyi atlama.” Bay Smith’in gizlenen sesi, gerçek sesindeki muhtemel öfkeyi belli etmiyordu.

Kasanın şifresini nasıl çözdüğüm de dahil olmak üzere ona her şeyi anlattım. Greg’i aramam hariç.

“Jenny Kingston’ı kanlar içinde yerde bıraktığın için suçluluk hissediyorsun.”

Bir soru değildi bu belki ama yine de cevap verdim. “Evet.”

“Böyle bir şeyin olması an meselesiydi. Bugün olmasa yarın, belki ertesi gün olacaktı zaten. Uzun süredir gidişatı bu yöndeydi kadının.”

Sessiz kaldım. Söyledikleri doğru olabilirdi belki ama ben odasında olup kasalarını karıştırmasaydım bugün böyle bir şey yaşanmayacağını düşünmeden edemiyordum. Orada bulduğum her gün yaptığı gibi, banyodan çıkıp yatağına gömülecekti. Yani bugün *başarılı* olduysa, bu benim eserimdi.

“Evet, biliyorum,” diye karşılık verdim.

“İşi hallettin ama pervasız davrandın. Kasa konusunda riske girdin. O ayyaşın seni yakalamasına izin verdin. Bundan daha iyisini yapabilirsin.”

Haklıydı. Daha iyisini yapabilirdim. Şarkı söylemeyi bıraktığını fark etmem gerekirdi. Banyodaki aksak ayak seslerini duymam gerekirdi. Kapı kulpunun çevrildiğini duymam gerekirdi.

“Kendi kendine düşmeseydi ne yapacaktın?” diye sordu Bay Smith.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdim hızlıca. Doğruydı da. Kaçmak için neler yapabilirdim? Sanırım bunu hiçbir zaman bilemeyecektim.

“Senin yerine ben yanıtlayayım. Kendini ve işi kurtarmak için ne yapman gerekiyorsa onu yapacaksın böyle bir durumda. Çünkü bunun bir iş olduğunu asla unutmayacaksın. O ailenin bir

parçası değilsin sen. Senin hayatın değil o. Senin dünyan değil. Sen kısa bir süreliğine o dünyadan süzülüp geçen bir hayaletsin yalnızca. O insanlar seni hiçbir şekilde umursamıyor, o yüzden sen de onları umursama.”

O bana nutuk çekerken sesimi çıkarmadım. Sözcükleri, göğsüme saplanan bıçaklar gibiydi.

“Seni uzun süre izledim zamanında. Becerikli olduğun ve hızlıca düşünüp doğru tepki verebildiğin için kendi başına ilerleyebildiğin kadar ilerledin. Ayrıca sonradan öğrenilemeyecek, doğal bir önsezi kabiliyetin var. Bunlar önemli yetenekler. Bugün neredeyse boşa harcadığın yetenekler ama. Kasayı bulduğunda Matt’i arama ihtiyacı duymanı anlıyorum ama *aramak sadece son çare*. Yardım istemeye alışırsan buna bel bağlamaya başlarsın. Dışarıdan bir yardım almadan problem çözebilen insanlara ihtiyacım var benim çünkü yardıma her zaman erişemezsin. O kadın sana gizlice yaklaşabildi çünkü işi aceleye getirme konusunda endişeliydin ve yardım için Matt’e bel bağlıyordun. Biraz durup düşünmen, geri çekilmen gerekirdi. Kasayla ilgili araştırma yapman, şifre olmadan nasıl erişebileceğine karar vermen. Adamın lanet olasıca eşi yan odada banyo yaparken siktiğimin telefonunu arayıp da kimliğini açık etmemen.”

Küfürler mekanik sesle edilince daha da kötü geliyordu kulağa. Beklediğim bir motivasyon konuşması değildi bu ama şaşırtıcıdır ki ihtiyacım olan motivasyon konuşmasıydı. Ve Bay Smith kesinlikle haklıydı. İş i aceleye getirmişt i m. Miles’a daha da bağlanacağımdan korkarak fazladan bir gün bile harcamak istememişt i m.

İleride daha iyisini yapmam gerekecekti. Daha iyi *olacaktım*. Öğrenmesi ağır bir ders olmuştu bu.

Gerçeği böyle ortaya koymak onun için yıkıcıydı. Ben Miles’ı ve bu iş i ömrüm boyunca hatırlayacak olsam da o şüphesiz ki beni unutacaktı. Fakat Bay Smith bir konuda haksızdı. Ben sadece Kingstonların hayatından geçip giden bir hayalet değildim.

Ben kendi hayatımdan geçip giden bir hayalett i m.

Beni önemseyen tek kişi bendim. Hayatta kaldığımdan emin olacak tek kişi de yine bendim.

Bir başımaydım işte.

Sonunda Bay Smith, "Bu işi tamamlayarak kazandığın para hesabına aktarılacak. Bir sonraki işin için talimatlar da bu hafta içinde gönderilecek. Eşyalarını toplamak için birkaç gün ayır; bir sonraki işin için yer değiştirmen gerekecek. Kingstonlarla karşılaşmanın riskine giremem."

"Evet, efendim."

"Ambulans Bayan Kingston'ı evden aldı ve biz konuşurken de polisler Bay Kingston'ı sorguluyor. Senden bir dahaki sefere bana her detayı anlatmanı istediğimde, lanet olasıca tek bir şeyi bile atlama sakın."

Derin bir nefes alıp göğsüm hafifçe yanmaya, başım da biraz dönmeye başlayana kadar tuttum. Sessiz bir ıslıkla nefes verdikten sonra, "Daha iyi olacağım. Kesinlikle," diye fısıldadım. İçimden de, *Ve bir daha asla işle bağ kurmayacağım*, diye ekledim.

"Kesinlikle," diye tekrarladı Bay Smith.

13

Günümüz

Bu seferki akşam yemeği partisi, birkaç hafta önce verdiğimizden epey farklı olacaktı. Hava güzel olduğundan ve sivrisinekler de henüz bastırmadığından, yemek odası yerine arka verandada hazırlıyordum masayı. Ryan da daha önce aldığımız biraları, ön tarafına *Sumner* ismi işlenmiş dekoratif, galvanizli buz fıçısına yerleştiriyordu. Fıçı, Sara'nın ona geçen doğum günündeki hediyesiydi; yıllar içinde öğrendiğim bir şey varsa, o da Güneyliler için en iyi hediyeğin kişiselleştirilmiş bir hediye olduğuydu.

Ryan tam mangalı yakarken, James ve o kadın geldiler.

Kısa merdiveni çıktıkları sırada karşıladık onları. Ryan, James'in getirdiği on ikilik bira kutusunu alırken, kadın da bana folyoya sarınlı bir servis tabağı uzatıp, "Bir şey getirmeyin demiştiniz ama James'in annesiyle bugün çok fazla brownie yaptık," dedi.

Folyonun kenarını aralayıp içine şöyle bir baktım. "Ah, çok lezzetli görünüyor. Harika da kokuyor." Bayan Bernard'ın muhtemelen çoktan yüklediği Facebook gönderisini gözümde canlandırabiliyordum.

Ryan, "Babanın bacağı nasıl oldu?" diye sordu James'e, tokalaşırlarken.

"İyiye gidiyor," diye yanıtladı James. "Ya da en azından şikâyet etmeme konusunda daha iyiye gidiyor."

Kadın, James'i dirseğiyle d rterken bir kahkaha koyuverdi. "Kes  unu. O lunun olacağından çok daha iyi bir hasta o." Sonra bana döndü. "Evde takılıp kaldığı, hiç bitmek bilmeyen bir poker oyunu var. Ona karşı para kaybetmeye gönüllü arkadaşı kalmadı resmen." Elini zarif e Ryan'ın koluna koydu. "Sen bir ara ziyaret edersen çok sevinir. Belki morali düzelsin diye bir iki el kaybedersin?"

Daha geleli birkaç dakika olmasına rağmen iki adamı da söz-c kleriyle kendine bağlamı tı.

"Ryan için iskambil oyunlarında kaybetmek pek de zor bir şey değil!" dedi James.

  tenlik ifade edecek şekilde güldüm; sonra da Ryan, James'in getirdiği biraları fı ıya götürürken herkese masaya geçmesini işaret ettim.

"Ben de hemen geliyorum," dedim, ardından yaptım mezeleri almak için içeri geçtim. Masaya geçip oturduğumda, derin bir nefes alıp her şeyi şöyle bir düşündüm. Louisiana'da kolay kolay denk gelinmeyen, harika bir geceydi; ılık ve hafif esintiliydi, nem yoktu. Böyle m kemmел bir akşamı i le ziyan etmek hiç hoş değildi.

Konuşmanın çoğunu erkekler yaparken, sohbet rahat ilerliyordu. Kadın böyle bir şeye benimle aynı şekilde yaklaşım sergiliyor gibiydi: Dinle ve   ren.

"Hep biz konuştuk ama," dedi Ryan sonrasında biraz g le-
rek, sonra da James'in yanındaki kadına döndü. "Lake Forbing'e son katılan kişiye dair daha fazla şey öğrenmek isterim."

"Evet, derbi partisinde konuşma fırsatımız olmadı... Lucca." Adını yüksek sesle dile getirmek öyle zordu ki. Kendi adımı. Tam da düşündüğüm gibi, ağzımda acı bir tat bırakmıştı.

Kadın omuz silkip James'e sıcakık gülümsedi. "Anlatacak çok bir şey yok aslında. James'le birkaç ay önce tanıştık.  kimiz de Baton Rouge'da  alı ıyorduk. Ben sigorta eksperiyim, geçen sonbaharda çıkan bir kasırgadan kaynaklanan bir dizi hasar talebini araştırmak için oradaydım."

“Evet, kötü bir kasırgaydı o,” dedi Ryan. “Benim de birkaç müşterim orada. Bir sürü ev yıkılmış.”

“Çok trajikti.” Uzanıp James’in elini tuttu. “İnsanın sahip olduklarının kıymetini bilmesini sağlıyor.”

Yüzümdeki tatlı gülümsemeyi ve ilgili ifadeyi sabit tutmak için var gücümle uğraşmam gerekiyordu.

“Yani bir felaketten diğerine mi gidiyorsun?” diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. “Hemen hemen öyle. Bazen zorlaşıyor iyice. Ama aralarda molalar oluyor; şimdi olduğu gibi. Gitmem gereken bir yer olmayınca, evrak işini her yerde halledebiliyorum.” James’e bir kez daha sevgi dolu bir bakış atıp elini sıkı tı ama James diğer elindeki birasını kafasına dikmekle o kadar meşguldü ki bunu fark etmedi.

Kadın gerçekten iyiydi. Geçmiş hikâyesi sağlamdı. Anlatımı da kusursuzdu. Mimikleri de duygularıyla uyumluydu. Etkilenmiştim doğrusu.

Öte yandan, James’in biraz rehberliğe ihtiyacı vardı ama onun sadece bir piyon olduğundan emindim. James pamuk ipliğine bağlı gibi görünürken, kadın gösterişliydi. Bunun gerçek bir ilişki olduğu herhangi bir durum hayal edemiyordum.

Zamanında onun yerinde olmuşluğum vardı. Sadece işin hatırına zorlamıştım bir şeyleri. Ama James’e sanki kahramanmış gibi gözlerinin içi gülererek bakması, ona hiç istemediğim kadar saygı duymama neden oluyordu.

Bana dönüp, “James burada çok uzun süredir yaşamadığını söyledi, Evie. Seni Lake Forbing’e ne getirdi?” diye sordu.

“Ah, ben bir süredir oradan oraya gidip duruyordum. Birkaç sene önce ailemi trafik kazasında kaybettim, yer değişikliğine ihtiyacım vardı.” Altdudağımı ısırp Ryan’a bir bakış attım; kırılganlığım, ben onu bastırıp derinlere gömmeden önce hızlıca bir göstermişti kendini. Ryan bana iyice yaklaşıp elini uyluğuma koydu. “Bir noktada buraya geldim ve âşık oldum resmen. Küçük, tatlı kasabalara bayılırım,” dedim gergin bir kahkahayla. “Bir de ufak çaplı araba tamirati konusunda becerikli olan tatlı adamlara.”

Ryan kıkır kıkır güldü. "Lastik değişimi dışında herhangi bir şey için destek çağırmam gerekir."

Kadın öne eğildiğinde, bütün suratına yayılacak şekilde sınıtıyordu. "Küçük tatlı kasabalar demişken, Edenli üniversite arkadaşın kimdi, Evie? Kendisini veya ailesini tanıyorumdur eminim. O büyüklükteki bir kasabada tanımamak zor olur."

Küçük sürtük.

Ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. "Regina West. Matilda adında bir kız kardeşi, Nathan diye de bir abisi vardı; tanıyorsundur belki. Gittiğimizde evlerinde kalmıştık ama sokağı veya mahalleyi hatırlamıyorum şimdi."

Bakalım işinde ne kadar iyiydi ve ona benim hakkımda verilen dosya ne kadar kapsamlıydı. Regina West okuldan arkadaşımdaydı ama yedinci sınıftayken ailesi taşınmıştı. Çocukken en yakın arkadaştık ve Bay Smith'in geçmişime dair ne kadar bilgisi olduğunu öğrenmek istiyordum gerçekten. Nathan tıp fakültesini bitirmiş ve beş yıl kadar önce Eden'a geri taşınmış, orada klinik açmıştı. O bölgede çok fazla aile hekimi olmadığından iyi tanınan biriydi ve toplulukta saygı görürdü.

Bana nasıl karşılık vereceği konusunda sıkıntı yaşıyormuş gibi kaşları çatıldı kadının. "İsim tanıdık geliyor ama..." Cümlesini tamamlamadan sustu.

Evet, buradan puan kırmıştım. Belli ki kendi araştırmasını yapmamış, sadece Bay Smith'in ona verdikleriyle yetinmişti. Regina'yla arkadaşlığım bilinseydi, Nathan hakkında da ona bilgi verilirdi kesin çünkü Regina ile ben o taşınmadan önce ayrılmaz ikiliydik. Sanırım Bay Smith lise öncesi geçmişime dair pek bir şey bulamamıştı.

"Evin hâlâ Eden'da mı peki?" diye sordu Ryan. "Öyle olsa, şirket seni bu kadar uzağa göndermezdi herhalde."

"Şimdi Raleigh'de yaşıyorum. Eden harika bir yer ama işte fazla küçük." Omuzlarını silkip sanki onu onaylayacakmışım gibi bana baktı. "Şirketimin de az çalışanı var, o yüzden hepimiz aynı anda bir sürü işle uğraşıyoruz. Bana nerede ihtiyaç duyulursa oraya gönderiliyorum."

“Siz ikiniz de çok taşınmışsınız,” dedi James gürültülü bir kahkahayla. “Evie, Ryan’ın yanına taşındığına göre bir süre burada kalmayı planladığını düşünüyorum. Artık oradan oraya gitmek yok mu? Yoksa burası da sadece geçici bir durak mı?”

“James, sıkboğaz ediyorsun onu.” Ryan’ın sesinde, birkaç gün önce Glenview’daki ofisinde duyduğum tınıdan küçük bir iz vardı.

Kadının onun elini sertçe sıkmasıyla James, “Ah!” diye bağırdı. Sonra kısık sesle, “Kalıp kalmayacağını bilmek istediğini sanmıştım,” dedi usulca.

Evet, James’in de Bay Smith için çalışıyor olması imkânsızdı. Bu konuda birazcık bile olsun iyi değildi ve kadının da piyonunu dizginleme hususunda daha iyi bir iş çıkarması gerekiyordu.

“Yerinde bir soru oldu ama,” dedim, son yorumunu yok sayarak. “Taşınma planım olsaydı, Ryan’ın beraber yaşama teklifini kabul etmezdim.” Bunun üzerine Ryan’ın başparmağını bacağımda yavaşça gezdirmesi, verdiğim cevaptan memnun kaldığını anlamamı sağladı.

“Sebze bahçesi ve sera planlarımı görünce hiçbir yere gidemez. İki kişilik bir iş bu, o yüzden de beni terk edemez.”

Dikkatim ona kaydı. “Bahçe mi yapıyorsun?”

Yavaşça başını iki yana sallarken yüzündeki gülümseme genişledi. “Hayır.” Kısa bir duraksamanın ardından, “Biz bahçe yapıyoruz. Hep bir bahçen olmasını istediğini söylemiştin,” dedi.

Yüzümün kızarması son derece sahiciydi ve bu ânı masadaki diğer iki kişiyle paylaşmak zorunda kalmamayı isterdim.

O sırada kadın öne eğilip Ryan’la aramızdaki büyüğü bozdu ve “Evie, tuvalet neredeydi?” diye sordu.

Fakat Ryan çoktan ayağa kalkmıştı. “Ben göstereyim sana. Zaten biftekleri almak için içeri gidecektim. Şimdi mangala atmam lazım yoksa anca kahvaltıya yeriz.”

Kadın onu takip edip içeri geçti; bu fırsatı eşyalarımızı karıştırmak için kullanacağını biliyordum. Ben olsam tam da bunu yapardım ama daha da önemlisi, şu anda *bunu yapmasını*

istiyordum. Bay Smith'e bildireceğinden emin olduğum küçük bir şey bırakmıştım ona. Tehlikeli bir oyundu bu belki ama Bay Smith'in tüm kartlarını masaya açmasını istiyordum. Sürprizlerden bıkmıştım artık.

Bu duruma dair ilginç olan bir şey de kadının, benim de tıpkı onun gibi iş için burada olduğumu bilip bilmediğini anlayamamamdı. Yoksa benim üzerimde de hiçbir şeyden haberi olmayan hedeflerde yaptığı gibi mi çalışıyordu? Ona verilen talimatlar Eden, Kuzey Carolina'dan bahsetmesinin beni gereceğini belirtiyor muydu?

"James, seninki nasıl pişsin istersin?" diye seslendi Ryan, elinde marine edilmiş bifteklerle dolu tabakla basamakları tekrar çıkarken. Üzerinde, *Beni öpmek zorunda değilsin ama bana bir bira getirebilirsin*, yazan önlüğünü de takmıştı.

"Az orta," diye cevap veren James mangala doğru ilerledi.

Bense şarabımdan bir yudum alıp kadına etrafı karıştırması için birkaç dakika daha verdikten sonra ayağa kalktım. "Sebzele-ri unutmuşsun. Gidip getireyim."

Ryan bana başını sallayıp James'e döndü.

Kadını görmeyi bekleyerek mutfığa girdim ama içerisi boştu. Saatiime baktım. İş uzun sürmüştü.

Sessizce merdivenlere yöneldim. Üst kata çıktığım anda, o da yukarıdaki koridorun banyosundan çıktı.

"Ah, kayboldun sandım ben de," dedim.

Çıglık atıp hafifçe geri sıçrayarak elini göğsüne götürdü. "Ay, görmedim seni!" Sonra yüzünde yine o sevimli, küçük sırıtış belirdi. "Yukarı çıkarken merdiven duvarındaki şu aile fotoğraflarına takıldım da. Ryan'ın çocukluğu ne kadar tatlıymış öyle!"

Dönüp söz konusu fotoğraflara bir baktım ve ona katılmadan edemezdim. Ryan'ın çocukluğu gerçekten tatlıydı. Bu arada, kadına hakkını da vermeliydim; güzel kurtarmıştı. İyi bir bahane bulmuştu.

Merdivenlere yönelip peşimden gelecekmiş gibi bekledi ama kenara çekildim. "Sen geç, odamdan bir şey almam lazım."

Bir an için tereddüt etse de gülümseyip yanımdan geçti. Görüş alanımdan çıktığında, koridorun sonundaki yatak odamıza girdim. Burada bulabileceği tek bir şey vardı ve bulmuş olmasını umuyordum.

Tuvalet masasına gidip çekmecesini açtım. Bir tomar kâğıdın üzerine bir tükenmezkalem ile kurşunkalemi belirli bir açıyla yerleştirmiştim; kâğıtlarda yazanı okuyabilmesi için kalemleri kenara çekmesi gerekecekti. Ve o da tam olarak böyle yapmıştı. Çekmeceyi kapatıp aşağıya geçtim.

Dışarı çıkıp sebze tepsisini Ryan'a verdim, sonra da etrafa yerleştirdiğim mumları yaktım; güneş tamamen batmıştı.

"Birazdan her şey hazır," dedi Ryan.

Başımı onaylar anlamda sallayıp, "Harika. Ben de kalanları getireyim mutfaktan," diye karşılık verdim.

Çok geçmeden Ryan tabaklara birer biftek ve ızgara sebze servis etti. Ben de masanın ortasına sarımsaklı ekmek ile büyük bir salata kâsesi koydum.

"Hepsi çok lezzetli görünüyor," dedi kadın. "Kendinizi aşmışsınız."

Biftekten küçük bir parça kesip ağzıma attım, yavaş yavaş çiğnemeye koyuldum. "Misafir ağırlamayı seviyoruz," dedim, Ryan'a bir bakış atarak. O da bana sıırttı çünkü ikimiz de bir önceki akşam yemeği partimize beni ikna etmesinin iki hafta aldığını düşünüyorduk.

"Daha ne kadar kasabadasınız?" diye sordu Ryan.

Kadın cevabı bilmiyormuş gibi James'e baktı.

"Belki birkaç hafta daha," dedi James. "Babam biraz daha kendi kendine idare edebilir hâle gelsin de anca öyle içim rahat eder."

"İşten bu kadar uzun süre izin alabilmen de iyiymiş," dedi Ryan, sonra birasından bir yudum aldı. Bugün öğleden sonra da bundan bahsetmişti: James'in kasabaya gerçekten niçin döndüğüne dair endişelerinden. James dediği gibi hayatına çekidüzen verip bir işe tutunduysa, bu durum şu soruyu doğuruyordu: Bu kadar uzun süreli izin almayı nasıl başarmıştı?

“Dizüstü bilgisayarla çalışmanın güzelliği işte,” dedi James gülerek. “Her yerden çalışabiliyorum.”

“Ne iş yapıyorsun, James?” diye sordum.

Cevabı bilen tek kişi oymuş gibi yanındaki kadına baktı. Kadının ona bakarken yüzünde beliren ifade ise, bu sorunun cevabını berbat etmediğine dair bir umut taşıyordu sanki.

Sonunda James bize döndü tekrar. “Aslında Lucca bana kendi şirketinde bir iş ayarladı. Onun için çalışıyorum.”

Bu kadar somurtkan konuşmasaydı, çok daha iyi yutturabilirdi. İş konusunda eşit düzeyde olduklarını düşünmemizi sağlamak yerine, sanki kadın ona sadaka vermiş, iyilik yapmış gibi söylemişti.

Onları akşam yemeğine davet etmem konusunda Ryan heyecanlı değildi aslında. Bir saat boyunca garajda bir şeylerle uğraşmış, sonra da akşamüstünün kalanını evdeki değerli –ve kolayca taşınabilir– eşyaları saklayarak geçirmişti; mücevherlerim ve ecza dolabındaki reçeteli ilaçlar da dahil olmak üzere. Kızlar James’in en son kasabaya geldiğinde Ryan’dan para çaldığından bahsetmişlerdi ama Ryan bana böyle bir şey hiç söylemedi. Şimdi birbirlerine yönelik tavırlarından hareketle aralarında bir sorun olduğunu fark etmek de mümkün değildi.

Bu akşama hazırlanmak, Ryan’la aramızdaki en gergin şey olmuştu.

Ryan’ın korkuları ve James’in gerekçeleri ne olursa olsun, benim tek derdim o kadındı.

Yemeğin geri kalanı havadan sudan sohbetle geçti. İkisi de çakırkeyf olana kadar Ryan ile James bira üstüne bira yuvarladılar. Sonra onlar büyük oranda karanlık çökmüş arka bahçede eski bir topla oynarlarken –ikisi de yakalamaktan çok ıskalıyordu– kadın ile ben tabakları topladık.

Peşimden içeriye geldi, bulaşıkları halledip kalan yemekleri kaldırdık. Bay Smith bana onun niçin burada olduğunu söylemişti ama kadın sırf bir hatırlatma olarak kullanılmakla harcanamayacak kadar iyiydi. Şimdi eşyalarımı karıştırdığını da

bildiğimden, aktif bir rol oynadığından emindim; sadece gözlem yapan biri değildi. Taarruza geçmeye karar verdim.

“Yeni talimatlarını aldın mı yoksa hâlâ her gün posta kutunu kontrol mü ediyorsun?” Öylesine sohbet eder gibi söylemiştim ve parmaklarından kayıp eviyeye düşen tabaktan hareketle, onu hazırlıksız yakaladığımı anlamıştım.

Ama hızlıca kendisini toparladı. “Talimat derken?” diye sorduğu sırada, yüzünde kafa karışıklığı dolu bir ifade vardı.

“Cevap vermeni beklemiyorum. Ama benim de işimi yapmak için burada olduğumu ve herhangi bir müdahaleden hoşlanmadığımı anlamanı bekliyorum.” Beden dili, söylediğim şeyler karşısında gerçekten şaşırdığını ima ediyordu, ben de bu yüzden patronumuzun aynı olduğunu bilmediğini düşündüm. Biraz yaklaştım ona. “Tahmin ettiğinden daha fazla ortak noktamız var.”

Yüzündeki şaşkınlık yerli yerinde duruyordu ama şimdi daha kontrollüydü. “Pardon, ben gerçekten neyden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Eden’daki Kuzey Van Buren üzerinde olan şu Sheetz... Ara sokağın adı neydi?”

Ağzı hafifçe aralandı ama hiçbir şey söylemedi.

“Doğu Stadyum Sokağı. Liseye çıkan yol. Eden’daki herkesin hiç düşünmeden bileceği bir yol,” dedim. “Yukarıda bulduğun şeyin fotoğrafını ona çoktan gönderdin mi yoksa Bernardların evine döndüğünde mi göndereceksin?”

Ses tonum karşısında irkildi. “Ben anlamıyorum...”

Biraz daha yaklaştım. “Sadece soruma cevap verdiğin kısma geçebilir miyiz artık?”

Bir dakikalık gerginliğin ardından, “Fotoğrafı çoktan gönderdim,” dedi.

Bulduğu şeyin işe yaramaz olduğunu bilmesine imkân yoktu; onun gözünde sadece çekmeceme ait olmayan ve şüpheli görünen bir şeydi. Bay Smith’e iletmesi için de bu kadarı yeterdi.

O kadının burada olmasına dair hislerimi Bay Smith’in öğrenmesini sağlamaya dair bir fırsata karşı koyamamıştım işte.

Bu evde hassas hiçbir şey saklamayacağımı biliyordu Bay Smith. Ben de Opera Birliği Bağışı başlıklı bir tablo oluşturmuş, o gece yakalanmasaydım kulüpteki açık artırmadan almış olacağım listeye benzer, sahte isim ve kredi kartı numaralarından oluşan bir liste hazırlamıştım. Kadının dikkatini çekmek için yeterli bir şeydi bu ve Bay Smith de onu oyuna getirdiğimi anlayacaktı. Benim alanıma birini göndermesini gerçekten hiç hoş karşılamıyordum.

Kadın ilerlemeye başlasa da bir an için duraksadı sonradan. "Nereden anladın?"

"Eşyalarımı karıştırmanı bekliyordum, bu yüzden bulman için oraya bıraktım onu. Beklemeseydim bilemezdim." Neden onu biraz bile olsa övme ihtiyacı hissettiğimden emin değildim; sonuçta aynı tarafta değildik.

"Ben en iyisi James'e bakayım," dedi.

Veranda kapısına neredeyse ulaşmıştık ki, "Son bir uyarı. İş üstünde olmaktan işin kendisi olmaya geçmek çok zor oluyor," dedim. Söylemek istediğim daha çok şey vardı aslında ama zaten gereğinden fazla konuşmuştum ve bu kadınla dobra dobra konuşmuş olmam Bay Smith'in hoşuna gitmeyecekti.

Kapıyı açıp tatlı mı tatlı bir sesle, "James, tatlım, hazır mısın?" dedi.

"Evet, bebeğim. Sen de hazırsan çıkabiliriz," diye seslendi James de.

Ryan'la onları geçirdik ve sadece bizim ikimizin değil Ryan ile James'in arasında da bir gerginlik olduğunu fark ettim.

Yemek sırasındaki sevecenliğin yerini, vedalaşma faslında kısa ve ters bir hava almıştı. James arabaya zar zor yürüdüğünden, direksiyonun başına kadın geçti ve arabayı çalıştırdığında göz göze geldik.

Garaj yolundan geri geri çıkmalarını izledik.

"James'le aranda bir şey mi oldu?" diye sordum.

Ryan'ın gerildiğini hissettim o an. "Her zamanki şeyler işte."

Arabaları köşeyi dönüp de far ışıkları gözden kaybolduğunda, el ele tutuşup eve girdik.

14

Günümüz

Bir pazar sabahı için fazla erken uyanmıştım. Dün akşamki olaylar bitmek bilmeyen bir soru yağmuru oluşturmuş, bu da iyi bir uyku çekemememi garantilemişti. Ryan'ı uyandırmamaya çalışarak yataktan çıktım, sonra da merdivenleri yavaşça inip mutfağa geçtim. Önümüzdeki birkaç saati, Bay Smith'in bir sonraki hamlesini beklerken ne yapacağıma kafa patlatarak geçirmem gerekiyordu.

Kahve makinesini çalıştırdıktan sonra kahvaltı köşesindeki küçük televizyonu açtım. Ben istikrarlı bir şekilde, yavaş yavaş damlayan siyah sıvıya öylece bakarken arka planı siyah beyaz bir filmin uğultusu doldurmuştu.

Merdivenlerden gelen patır kütür ses üzerine hızla o tarafa döndüm. Ryan kayarak mutfağa girdi, telefonunu da kulağına yapıştırmıştı. Bana parmaklarını şaklatıp televizyonu işaret etti. Telefonunun ağız kısmını eliyle kapatıp, "Üçüncü kanalı açsana," dedi.

Paniklemişti.

"Ben seni sonra ararım," deyip telefonu kapattı.

Kanalı değiştirmemle ekranı yerel haber spikerinin görüntüsü doldurdu. Kadın bir yol kenarındaydı, arkasındaki doğan güneşin sıcak parıltısı, gölün üzerinden geçen köprüyü öne çıkarıyordu.

“Kaza dün gece on birden hemen sonra gerçekleşti. Yetkililer, arabanın yüksek hızda seyrederken yoldan çıktığını, köprünün başındaki korkuluğa çarpıp göle uçtuğunu söylüyor. Şoförün madde etkisi altında olup olmadığı sorulduğunda, polis toksikoloji raporu çıkmadan buna cevap verilemeyeceğini belirtti.”

Kamera dönüp olay yerini gösterdiğinde, büyük bir mide bulantısı dalgasına kapıldım. Dün gece garaj yolumuzdan çıkan araba, şu an ekranda devasa bir araç çekiciyle sudan çıkarılıyor. Sonra da James ile kadının derbi partisinde çekilmiş fotoğrafları doldurdu ekranı.

“James Bernard ve arkadaşı Lucca Marino, Baton Rouge’dan ziyarete gelmişlerdi. İkisinin de olay yerinde öldüğü belirtildi ve kısa süre içinde Bernard ailesi durumdan haberdar edildi,” diyordu spiker kadın.

Siktir.

Sonra görüntü tekrar spiker masasına döndü. “Chrissy, bu Bay Bernard’ın ailesi için korkunç olmuştur.”

Ardından ekran ikiye bölündü ve bir yanda Chrissy belirdi. “Evet, Ed. Bay Bernard’ın babası şu an evde, düştüğü için istirahat sürecinde. Oğlu James de babasının bakımı konusunda annesine yardım etmek için gelmiş. Bu zor zamanlarında mahremiyet istiyorlar. Lucca Marino’nun büyüdüğü yer olan Eden, Kuzey Carolina’daki ortak istasyonumuzu aradık ve bu akşamki yayında kendisiyle ilgili öğrendiklerimizi paylaşacağız.”

Ryan elini ağzına götürmüş hâlde bakıyordu küçük televizyona. Yüzünde bomboş bir ifade vardı; sanki hâlâ gördüklerini sindirmeye, anlamaya çalışıyordu.

Program bir sonraki habere geçtiğinde televizyonu kapattım. Ryan en yakınındaki sandalyeye bırakıverdi kendini, başını ellerinin arasına almıştı. Yanına gidip uzun saç tellerini okşamaya başladım.

“Buna inanamıyorum. Dün gece aramız kötü şekilde ayrıldık ve şimdi de bu oldu. Bütün hayatı boyunca burnu boktan çıkmamıştı. Sürekli başını belaya sokmalar, benden para çalmalar...

ama belki daha iyiye gitmiştir diyordum. Sonra da işte dün gece top oynuyorduk ve benden para istedi. Sarhoştum, kendimi kaybettim. Artık onunla işimin bittiğini söyledim.”

Hiçbir şey demeyip saçlarını okşamaya devam ettim, bir yandan da böyle bir şeyin nasıl gerçekleşmiş olabileceğini ve ne anlama geldiğini düşünüyordum.

“Gidip ailesini görmeliyiz,” dedi Ryan, başını kaldırıp bana bakarak. “Kadın sarhoş muydu bu arada? Araba kullanmasına engel olmalı mıydık?”

Başımı iki yana salladım ama konuşabilmek için biraz beklemem gerekti. “Hayır. Bütün gece sadece iki kadeh içmişti. Araba sürebilecek durumdaydı.” Bu olup bitenlerle ilgili Ryan’ın kendisini suçlamasını istemiyordum.

Söylediklerim onu biraz rahatlatmış gibiydi ama fazla sürmedi bu durum. Hızla fırlayarak kalktı sandalyesinden. “Benim gidip ailesini görmem lazım. Annesi mahvolmuştur. Babası da. Siktir, polisler bizimle konuşmak isteyecekler.” Gözlerini sımsıkı yumdu. “Onları hayattayken gören son kişiler biziz. Sorgulayacaklar bizi.”

Ryan kendini kaybediyordu ve benim onu toparlamam gerekiyordu. Ve umarım ki onu polisleri aramaktan vazgeçirebilirdim. İhtiyacım olan son ama son şey polislerin hakkımda bir şeyler öğrenmek istemesiydi.

“Sırayla gidelim. Şimdi giyinip James’in ailesine gidelim. Cenaze konusunda yardıma ihtiyaçları var mı diye bir bakalım. Geri kalanını da sonra düşünürüz.”

Başını onaylar anlamda sallayıp mutfağın ortasında yürüyerek küçük bir daire çizdi.

“Evet, öyle yapalım.” Sonra durdu. “Peki ya Lucca? Onun ailesini de aramamız gerekir mi? Şu onların orada ailesi olan lise arkadaşınla hâlâ görüşüyor musun? Belki tanıyor dur Luccaları.”

Derin bir nefes alıp tuttum. Yavaşça verdim.

“James’in ailesiyle bir başlayalım da. Belki onun ailesini aramışlardır çoktan.”

Tekrar başını sallayıp merdivenlere koştı. "On dakikaya hazır olurum."

Ryan'ın kalktığı sandalyeye oturdum.

Kaç.

Zihnimde, bu kasabadan arkama bile bakmadan topukluyordum.

Nefes al.

Bunu iyice bir düşünmem gerekiyordu. Kendimi Bay Smith'in yerine koyarak düşünmem gerekiyordu. O kadını bu iş amacıyla eğitmek için gereken zamanı ve enerjiyi harcayıp onu buraya yerleştirmek üzere gereken bağlantıları, geldikten çok kısa bir süre sonra öldürmek için kullanır mıydı?

Bu senaryo için uygun tek koşul, kadının yapması için gönderildiği görevi tamamlayıp artık işe yaramaz olmasıydı. Bunun da nasıl mümkün olabileceği aklıma gelmiyordu.

Ben bu işe bir test olarak gönderildiğimi biliyordum –Bay Smith'in onun için çalıştığım sekiz yılda beni ilk test edişi değildi– bu yüzden de burada bana söylenenden daha fazlasının olup bittiğini tahmin ediyordum. Kesin olan tek şey şuydu ki o kadının buraya gönderilmesi, patronumun son işimdeki performansımdan memnun olmamasıyla bağlantılıydı ve şimdi de kadın ölmüştü.

Şimdilik, James'in ailesinin evine giderken Ryan'a eşlik edecektim; James'in hayatının son saatlerinde ne kadar mutlu olduğunu söyleyerek belki onlara biraz olsun teselli sağlayabilirdik. Beni taklit etmek içi buraya gönderilen kadın hakkında da öğrenebildiğim her şeyi öğrenecektim. Arkadaşının yasını tutarken Ryan'ın elini bırakmayacaktım. Ona karşı sarf ettiği ağır sözlere rağmen, Ryan'ın onun dün geceki araba kazasında ölmemesini isteyeceğini biliyordum. Ölüm, kızgınlıkları unutturmanın bir yolunu bulurdu hep.

Ama en önemlisi de başladığım işi bitirecektim.

Oraya gittiğimizde, James'in ailesinin evinin önüne park etmiş iki polis arabası vardı. Bunun da bir ihtimal olduğunu bilsem de bir yanım biz gidene kadar çoktan gelip gitmiş olmalarını umuyordu.

Ryan, evin sokağında, iki ev aşağıya park etti; bulabildiği en yakın yer burasıydı.

Bernardlar gölün diğer tarafındaki eski bir mahallede oturuyorlardı; buradaki evler 80'ler tarzında, kahverenginin farklı tonlarında tuğladan, alçak çatılıydı ve garaj yolları dardı.

Ön kapıya doğru yürüyen bir sürü insan vardı, tıpkı bizim gibi.

"Şu an neden burada bu kadar çok insan var? Cenaze evinde olur böyle kalabalık," diye fısıldadım Ryan'a, o bizi kalabalığın arasından geçirip evin yan tarafına yönelirken. James'le birlikte büyüdüklerini ve çocukken burada epeyce vakit geçirdiğini bildiğimden, ön kapıyı es geçmesine şaşırmamıştım.

"Bunlar muhtemelen komşular ve gittikleri kilisenin cemaatinden birileridir. Cenaze evi ziyaretine bunun iki katı kadar insan gelir. Bu kadınların çoğu bu tür durumlar için buzluklarında güveç saklıyor." Omzunun üstünden bana bakıp gözlerini devirdi ve ekledi: "Ayrıca, dedikodu için de buradalar."

Ryan bizi yan kapıdan geçirdi, ardından dar bir koridorda ilerleyip oturma odasına girdik. Duvardan duvara insan doluydu içerisi ve alçak tavanlar da iyice klostrofobik hissettiriyordu. Resmi görünümlü yaka kartları ve birbirinin aynı önlükler takmış bir grup yaşlı kadın –yanılmıyorsam, Bernardların gittiği kiliseden gelen bir ekipti– içeride dolanıp gelenlere su veya kahve ikram ediyor, etrafın derli toplu olmasını sağlıyordu.

"Burada değiller," diye mırıldandı Ryan, sonra beni koridora çekip başka bir kapıdan geçirerek küçük bir ofise götürdü.

Rose Bernard'ın incecik, kırılgan bedeni büyük bir koltuğun kenarına tünemişti; onun yanındaki Wayne Bernard ise bir berbere oturmuş, ayaklarını da küçük bir pufa uzatmıştı. Karşılarındaki taburede üniformalı bir memur oturuyor, onun arkasında da iki polis ayakta duruyordu.

Kapı aralığına geldiğimiz anda polislerin dikkati bize yöneldi. Ryan da ben de birer adım geriledik. "Pardon, bölmek istemiştik..."

Ryan'ı gören Bayan Bernard kederli bir feryat kopardı. "Gitme," diye bağırdı. "Böyle bir şey nasıl oldu, Ryan? Dün akşam sizdeyken iyi miydi? Bir şey mi oldu?"

Ryan odaya girdi ve kadının yanına çöküp ellerini tuttu. "Hiçbir şey olmadı. James harikaydı! İkisi de öyleydi. Zaten iyi olduklarını düşünmeseydim gitmelerine asla izin vermezdim."

Ölen kişilerin kazadan önce bizim evimizde olduklarını öğrendikleri anda polislerin kendi aralarında bakışmaları gözümünden kaçmamıştı. Artık taziyeye gelen rasgele ziyaretçiler olmaksızın çıkmış, ölenlerin kazadan önceki durumlarının tanıkları hâline gelmiştik.

Bayan Bernard, Ryan'ın ona sarılabileceği kadar öne eğildi. Bay Bernard da destek olmak için eşinin elini kavrarken güçlükle yutkundu.

Buraya gelmemem gerekirdi. Ryan'ın bunu tek başına halletmesine izin vermem gerekirdi. Ona bunun özel bir mesele olduğunu, benim gibi bir yabancının burada olmaması gerektiğini söylemeliydim ama o kadına dair küçücük bir bilgi kırıntısına bile ulaşmayı o kadar çok istiyordum ki burada karşı karşıya geleceğim riskleri dikkate almamıştım.

Ne kadar büyük bir hata yaptığımı şimdi fark ediyordum. Taburede oturan memur gözlerini bize dikmişti. Şu an Bayan Bernard'ı düşüp bayılmaktan alıkoyan tek şey Ryan'ın ona sarılması gibi görüldüğünden de memur önce bana yaklaştı.

"Merhaba," dedi, not defterinin sayfalarını çevirirken. "Ben Şerif Yardımcısı Bullock. Elimden geldiğince bilgi topluyorum. Size birkaç soru sormamın sakıncası var mı?"

Sıkışıp kalmıştım. Bir şey bilmediğimi söyleyemezdim çünkü dün akşam bizde oldukları aşikârdı artık. Ve her ne kadar bu sorulara kendi istediğim zaman, kendimce cevap vermek istesem de bunu şu an yapmak zorundaydım.

"Tabii ki," dedim, sonra da Ryan'ı başımla işaret ettim. "Olanları duyar duymaz soluğu burada aldık. James ve Lucca dün akşam bizdeydiler."

Memur kalemini boş bir sayfanın üzerinde hazırlayıp sordu: "Peki sizin isminiz?.."

Cevap vermeden önce sadece bir anlığına tereddüt ettim. "Evie Porter." İşte şimdi polislere resmi olarak yalan söylemiştim.

"Evie tam adınız mı yoksa bir şeyin kısaltması mı?"

"Evelyn."

"Pekâlâ, Bayan Porter, Bay Bernard ile Bayan Marino'yu nereden tanıyordunuz?"

Ryan zar zor Bayan Bernard'dan ayrıldı ve birazdan döneceğine söz verdikten sonra gelip yanımda durdu. Sağ kolunu belime götürdüğünde, bunu birleşik bir cephe oluşturmaya çalışmak için mi yoksa benden destek almak istediği için mi yaptığından emin olamadım.

"Merhaba, Ryan Sumner ben. James benim çok eski arkadaşımı. Evie'yle dün akşam Lucca ile onu yemeğe davet etmiştik."

Şerif Yardımcısı Bullock bir şeyler yazıp sonraki sorusunu yöneltirken başını kaldırmadı. "Bayan Marino dün içki içmiş miydi?"

Ryan cevap vermeden önce bana baktı ve duraksaması, şerif yardımcısının da kaleminin durmasına, gözlerinin ise defterinden bize yönelmesine yol açtı.

"İlk geldiklerinde, saat altı gibi bir kadeh şarap içmişti, bir kadeh de yemekle içti. James çok daha fazla içmişti, zaten bu yüzden o kullanmadı arabayı," diye yanıtladım.

Şerif Yardımcısı Bullock bir an tereddüt ettikten sonra notlarına döndü. "Bayan Marino'nun evinizden ayrılırken kontrolsüz görünmediğini söyleyebilir misiniz?"

"Evet," dedi Ryan.

"Sizin gördüğünüzden daha fazlasını içmiş olması mümkün mü? Belki siz farkında değilken bir iki kadeh daha içmiştir?"

"Yani olabilir sanırım ama zannetmiyorum. Bir ara tuvalete gitmesi haricinde hep yanımdaydı."

Böyle bir kaza için en bariz sebep sarhoş araba kullanmaktı. Ne kadar alkol aldığı otopsi sonuçları çıktığında belli olacaktı ama iki kadehten fazla içmiş olamayacağını biliyordum.

“Bay Bernard arabayı kendisinin kullanamaması hakkında kavga çıkardı mı?”

Bu sorunun üzerine Bayan Bernard elini göğsüne götürdü. Kadının ne hâlde olduğunu gören Ryan da koridora geçmemizi işaret etti.

“Hayır, hiç öyle bir şey olmadı. Aksine, gayet isteyerek geçti yolcu koltuğuna,” dedi Ryan, odadan çıktığımızda.

Şerif Yardımcısı başını onaylar anlamda salladı. Söylediğimizden daha fazlasını yazıyordu ama defterini öyle bir açıyla tutuyordu ki notlarını göremiyordum.

“Dün akşam Bay Bernard ile Bayan Marino’nun arası nasıldı? Tartıştılar mı? Kavga ettiler mi?”

“Hayır, hiçbir sıkıntı yoktu,” diye cevap verdim.

“Bayan Marino’nun dikkatini dağıtacak, canını sıkacak bir şey oldu mu?” Ryan’a bakan adam omuzlarını silkerek ekledi: “Belki bir eski kız arkadaş muhabbeti? Eski arkadaşlar hatıralardan söz açınca böyle konular konuşulabiliyor. Bay Bernard’ın gençlik maceralarını dinleyip bunlardan dolayı üzülmüş olma ihtimali var mı?”

“Hayır, öyle bir şey olmadı,” dedi Ryan, sesinde hafif bir öfkeyle. “Lucca’nın da Evie’nin de rahatsız olmasını istemezdik ikimiz de.”

Memur bir elini kaldırdı. “Pekâlâ, anlıyorum ama sormam gerekiyor bunları. Sadece dün akşam direksiyonun başındayken kafasının içinde neler döndüğünü çözmeye çalışıyorum.”

Onun kafasının içinde neler döndüğünü ben gayet iyi biliyordum. Onu ifşa etmekle kalmamış, Bay Smith’in bana cephe aldığı kadar hızla ona da cephe alabileceğine dair tehdit etmişim. Ryan da James kendisinden para isteyince onunla işinin bittiğini söylemişti. İkisi de iyi durumda değildi.

“Evinizden ne zaman ayrıldılar?” diye sordu adam.

“Saat on bire geliyordu,” dedim.

Her soruyu cevaplayıp dün sabah Home Depot’da onları yemeğe davet etmemizden sessiz sokağımızda uzaklaşıp gözden kaybolan stop lambalarını seyrettiğimiz âna kadar bütün günümüzü anlattık. Şerif Yardımcısı Bullock, Ryan bir soruda boca- layınca başını kaldırıp baktı ama Ryan’ın kafasının bulanıklığı en az James kadar içmesinden kaynaklanıyordu ve dün akşamı belli belirsiz hatırladığından emindim.

“Kasabaya dönmeden önce Bay Bernard’la en son ne zaman temas kurmuştunuz?”

Ryan uzaklara dalıp gitti. Nihayetinde cevap verdi: “Belki bir sene olmuştur. Paraya ihtiyacı vardı. Ben de göndermiştim.” Cevaplarını asgari seviyede tutuyor, James’in ondan en son maddi yardım istediği andan bahsetmiyordu.

Şerif Yardımcısı bana baktı. “Peki siz Bay Bernard’la kasabaya dönmeden önce en son ne zaman temas kurdunuz?”

Başımı iki yana salladım. “Geçen hafta tanışmıştık.”

Ben onu durduramadan Ryan ekledi: “Evie birkaç ay önce Brookwood, Alabama’dan buraya taşındı. James’i önceden tanı- mıyordu.”

Ah, siktir. Adamın, muhtemelen Evelyn Porter için hazırla- dığı arka planın sağlam olmasını umarak Ryan’dan aldığı son yararlı bilgiyi de karalamasını izledim.

Sonunda, Şerif Yardımcısı defterini ve kalemini cebine koy- du. “Daha fazla sorumuz olursa, sizinle iletişime geçeriz.”

Ben başımı onaylar anlamda salladım ama Ryan adamı dur- durdu. “Lucca’nın ailesine haber verdiniz mi?” Hâlâ belimde duran koluyla beni kendisine yaklaştırdı. “Onu gören son kişiler biz olduğumuz için bizimle konuşmak isteyebilirler diye düşün- düm de.”

“Eden’daki yerel polisi aradık, bize dönüş yapmalarını bekli- yoruz. Kendisinin bir akrabasını bulmaya çalışıyorlar.”

Lucca Marino’nun Eden, Kuzey Carolina’da hiçbir akrabası yoktu, o da bunu yakında öğrenecekti.

“Pekâlâ, herhangi bir soruları olursa veya sadece konuşmak isterlerse, numaramı onlara verebilir misiniz lütfen?” diye sordu Ryan.

Şerif Yardımcısı Bullock başıyla onayladı. “Tabii ki.”

Polisler gittikten sonra, Bernardların ana oturma odasına geçmelerine yardım ettik. Başsağlığı dilemek isteyen bir sıra insan olsa da Bayan Bernard yine Ryan’a yapışmıştı. Kadın gelip giden herkesle konuşurken, Ryan da yanında oturdu. Bir süre buradan çıkamayacaktık belli ki. Ben de kiliseden gelen kadınların çoğunun bulunduğu mutfaktaki işlere yardım etmeye karar verdim. Hiç kimse Tanrı korkusu olan, güveç taşıyan kadınlardan daha fazla dedikodu yapmazdı, ben de bu yüzden kahve demliğinin yanına yerleşip karşıma çıkan her fincanı doldurdum ve James ile o kadının kaldığı odayı biraz gözetleyebileceğim bir açıklık görünceye kadar ilginç bir şeyler duyabilmeyi umdum.

Mutfakta benim dışımda üç kadın vardı. Görünüşe bakılırsa grubun aşçısı Francie’ydi ve getirilen türlü çeşit yemeği alıp Bernardların daha sonra yemesi için buzdolabına konulacak porsiyonlara ayırıyordu. Yemeklerin bir kısmı da ziyaretçiler alsın diye, yemek odasındaki masada açık büfe tarzında servis edilmişti. Toni diye biri, annemin “köpürtücü” dediği tiplerdendi. Aslında hiçbir şey yapmadan meşgul görünmeyi başarma konusunda iyi iş çıkarıyordu. Jane de liste ustasıydı. Aranacak insanların listesi vardı. Alınacak şeylerin de. Getirilen yemeklerin listesi. Uğrayan kişilerin listesi. Bir de yemek getiren veya uğrayanlara teşekkür notu yazacakların listesi.

Ölüm çok fazla organizasyon gerektiriyordu.

Francie mutfaktan çıkıp küçük çamaşır odasına gitti, birkaç dakika sonra da elinde katlı kıyafetlerle dolu geniş bir sepetle geri geldi. “Şunları James’in odasına bırakacağım,” dedi.

Sepetin ona fazla ağır geldiği belli oluyordu, ben de fırsatı kaçırmadım.

“Ah, lütfen, yardım edeyim. Odanın ne tarafta olduğunu gösterebilerseniz ben hallederim,” dedim, sepeti kavrayarak.

Francie rahatlamış gibiydi. "Ah, canım, ne kadar da tatlısın. James ve Lucca'nın kıyafetleri. Rose'un bunlarla uğraşmasını istemedim. James'in odası sağdan ikinci kapı," dedi, mutfağın dışındaki koridoru işaret ederek.

Mutfaktan hızla çıkıp koridorda ilerlemeye koyuldum. Dün akşam çıktıkları ve geri döneceklerini düşündükleri odayı görmek biraz ürkütücüydü. Çamaşır sepetini dağınık yatağın üzerine bırakıp küçük masadaki kâğıtlara bakındım ama önemli bir şey yoktu.

Yerde, yatağın hemen yanında, iki valiz açık vaziyette duruyordu; içlerinden kıyafetler dökülmüştü dışarı. Banyo tezgâhına da tuvalet eşyaları ile makyaj malzemeleri saçılmıştı. Önce kadının çantasını karıştırdım ama tek bulduğum kıyafetler ve ayakkabılar oldu. Ne kadardır burada olduklarını düşününce, eşyalarını çıkarıp da boş dolap ve sandığı kullanmamalarına şaşırmıştım. Kadının valizinin iç kenarında parmaklarımı gezdirdim ve bir sertlik, yükseklik hissedince durdum hemen. Astarı kurcalayıp cırcırtlı kısmı buldum, açınca da o aşına olduğum, 4'e 6 kahverengi zarflardan biriyle karşılaştım.

Talimatlarımın geldiği zarfın aynısıydı bu.

Çekip çıkardım ve açtım, hâlâ içinde duran bir adet kâğıdı görmemle de kalbim küt küt atmaya başladı.

Konu: Evie Porter

İlk temas kurulduğundan, kişiyle tekrar görüşmeye hazırlan. Kişinin evine girme fırsatı kendiliğinden ortaya çıkarsa, bunu kişinin eşyalarını araştırmak için kullan. Kişisel alanına ve eşyalarına odaklan. Ne olduğu fark etmeksizin, saklayacak kadar önemli gördüğü ne varsa rapor et. Şüphede kalırsan, belgeleyip bana gönder. Onun eşyalarıyla uğraşırken son derece dikkatli ol ve arkanda hiç iz bırakma.

Zarfın dışını inceledim ve bir nakliye şirketinin adresi ile 2870 posta kutusu numarası gördüm. Onu eşyalarımın bakmaya

gönderdiğine göre Bay Smith çaresiz durumda olmalıydı. Değerli hiçbir şeyimi Ryan'ın evinde tutmayacağımı bilirdi.

Talimat kâğıdını tekrar içine koyduğum zarfı katlayıp kot pantolonumun arka cebine attım.

O sırada, "Her şey yolunda mı?" diye sordu Francie kapı aralığından ve ister istemez irkildim.

Valizden çıkardığım birkaç kıyafeti alırken ona omzumun üstünden bir bakış attım. "Bayan Bernard'ı Lucca'nın kıyafetlerini toplama zahmetinden kurtarayım dedim de... Sonuçta eşyalarını ailesine göndermek isteyecektir. Böyle bir şey yapmak zorunda kalmasın istedim."

Bunun karşılığı olarak kocaman bir gülümseme aldım. "Ah, harikasin. Ben de yardım edeyim sana. Jane'den saklanıyorum da. Bulaşıkları yıkatıyor bana."

Francie'yle birlikte sonraki yarım saati eşyaları valizlere kaldırmakla geçirdik. Ben bir yandan da daha önceki talimatları ve hedefi olmamdan dolayı ona verilmiş olması gereken detaylı bir açıklamamı aradım ama hiçbir şey bulamadım.

Ardından Ryan'a bakmak için ana odaya geçtim. Buradan çıkıp gitmem ve bir sonraki adımımın ne olacağına karar vermem konusunda bana yardım edebilecek tek kişiyle konuşmam gerekiyordu.

Kimlik: Mia Bianchi

Altı Yıl Önce

Andrew Marshall'a en iyi ve en şaşılaştıran şekilde yardımcı olmaya çalışan pek çok insan vardı. Samimiyetsiz methiyeler düzmek ve yağ çekmek, tüm çalışan ve gönüllülerin temel nitelikleriydi. Ben tam tersi bir yol izlemeye karar vermiştim. Riskli olduğu kesindi ama karşımdakinin egosunun ne kadar büyük olduğu umurumda değildi; dobra bir dürüstlük, körlemesine tapınmaktan çok daha değerliydi ve Andrew da yeterince zekiye bunu bilirdi.

Tennessee valiliğine adaylığını koyan Andrew Marshall'ın seçim kampanyasına gömülmüş hâldeydim. Bu iş için ilk talimatlarımı aldığımda –bu arada yeni kimliğim Mia Bianchi'ydi, yeni dairem de Knoxville, Tennessee'de– sayfanın altında elle yazılmış şöyle bir not vardı: *Artık büyükler ligindesin, o yüzden bu işi sıçır batırma.*

Bay Smith için iki yılı aşkın süredir çalışıyor olsam da kendisiyle hiç yüz yüze görüşmemiştim ve Kingston işinden beri telefonda da konuşmamıştım. O yüzden de bu notu yazanın Matt olduğunu düşünüyordum.

Her şey Matt'ten geçiyordu.

İkinci talimat da Knoxville'e yerleşmemden bir hafta sonra gelmişti. Hedefin Andrew Marshall olduğu belirtiliyordu ve beni, Mia Bianchi'nin ertesi hafta gerçekleşecek kampanyada çalışmaya başlayacağı hakkında bilgilendiriyordu. Saçım, makyajım ve giyimim kusursuz olmalıydı. Odadaki en göze çarpan kişi ben olmalıydım. Kendimi vazgeçilmez kılmalıydım. Andrew

Marshall'ın hayatını ve rakipleri de dahil olmak üzere onunla ilişkili herkesi derinlemesine araştırmak için bir haftam vardı. Bu araştırmanın neticesinde de işteki ilk günüme hazır olacaktım. Tek istediğim şey yükselmek olduğundan, hazır olmamam mümkün değildi.

İlk işimden bu yana çok yol katetmiştim. Bay Smith'in dediği gibi pervasızdım öncesinde. Dağınıktım. Şans da benden yanaydı. Jenny bir haftalığına yapay komaya sokulmuştu. Başına aldığı darbe, içtiği onca içki ve hapla kötü bir kombinasyon oluşturmuştu. Kendine geldiğinde, düştüğü andan yirmi dört saat öncesini hiç hatırlamıyordu. Temize çıkmıştım kısacası. Daha doğrusu, Izzy Williams temize çıkmıştı.

Son iki yılda birkaç kez Miles'ı kontrol etmiştim. Kingstonlar boşanmıştı, Miles da Bay Kingston ve yeni Bayan Kingston'la yaşıyordu. Bu yeni kadının Facebook sayfasına gizlice son baktığımda, belli ki Jenny'nin tüm izlerini silmek için çalıştığı bir iç mimari şirketiyle ilgili bir gönderi paylaşmıştı. Gönderide, Miles'ın odası da dahil olmak üzere yenilenmiş evin fotoğrafları vardı. Kitaplığa yaklaştırdığımda, raflardan birinde duran origami kuğuyu görmüştüm. O gün Miles'la yaptığım origami miydi yoksa bunu kendi başına mı yapmıştı öğrenemedim hiçbir zaman ama o kuğunun önemli bir şeymiş gibi orada sergilenmesi, çok kısa süreliğine de olsa o evde bulunduğumun kanıtıydı.

Belki de zannettiğim gibi bir hayalet değildim tam olarak.

Andrew Marshall işi, bir yere yerleşmemi gerektiren ilk iş olmuştu; başlangıçta bana, daha sonraki talimatları almamın birkaç ay süreceği söylenmişti. Kira ve alışveriş, bir de Mia Bianchi olmam için gereken masraflar için sağlam bir nakit aldığım da ilk işti. Merdivenin bu basamağı epey güzeldi yani.

Üç ayımı almıştı ama artık Andrew Marshall hangi kravat takacağından belirli etkinliklere katılıp katılmamasına kadar her şey için benim tepkime başvuruyordu. Başımı hafifçe aşağı yukarı veya hızlıca sağa sola sallamam, başkasının onun için dikkatlice yaptığı planları boş vermesi için yetiyordu.

Bu durumla bir sıkıntısı olmayan tek kişi de Andrew Marshall'dı.

Sırtıma bir hedef tahtasının yerleştirildiğini bilmem için arkamda gözüm olmasına gerek yoktu. Ekibi, geçmişimi didik didik edip beni tahtımdan edecek herhangi bir şey bulmaya çalışmıştı ama çabaları sonuç vermemişti.

Mia Bianchi'ydim ben. Sadece yirmi iki yaşında olsam da işe alım evrakında yirmi yedi yaşında olduğum yazıyordu. İşin sırrı, doğru kıyafetler ve makyajdı. Clemson niversitesi'nden mezundum –*Bastırın Kaplanlar!*– ve kamu politikası derslerimde üstün başarı elde etmiş, münazara takımında herkesin canına okumuştum. Birilerinin nasıl olup da birkaç sene önce Kuzey Carolina niversite'sine karşı yapılan bir münazaraya fotoğrafımı eklediğini kesinlikle anlamıyordum ama böyle bir şey de vardı işe. Beni arıyorsanız bulacağınız kadar grenli ama oradaki öğrencilerin dikkatini çekecek kadar da net olmayan bir görüntüydü.

Matt'le iki yıl çalıştıktan sonra, onun beni byleyi tasarlanmış bir hayata tek başına entegre edemeyeceğinden emin olmuştum ve Bay Smith'in arkasındaki takımı giderek daha da merak etmeye başlamıştım. Acaba bu tür işler yapan kaç çalışanı vardı?

Ama bu başka bir zamanda düşünülecek bir konuydu.

Andrew Marshall'ın bugünkü tartışma konusu, Amerikan Barosu'nun Hillton Head, Güney Carolina'daki lüks bir otelde düzenlediği etkinlikti. Andrew gibi artık avukatlık yapmayan ama lisanslarını da güncel tutmaya devam eden avukatların, sabahları oynanan golf ile öğleden sonra içilen içkiler arasında sürekli öğrenim kredisi alabilecekleri bir hafta sonu konferansıydı bu. Bir araya gelip ilişkiler ve bağlantılar kurmak için olduğu kadar, küçük firmalar için en son teknolojiler gibi konularda otuz dakikalık, hızlandırılmış kurslar amacıyla da düzenleniyordu. Aldığım nc talimat raporunda Andrew'un kesinlikle orada olması belirtildiğinden, ben de bunun gerçekleşmesini sağlamaya çalışıyordum.

Fakat onun için bir fırsat daha çıkmıştı; Memphis'te, aynı tarihte, kampanyası için daha iyi bir fırsat. Tennessee'de değil Güney Carolina'da vali adayı olduğu için de zorlu bir görevle karşı karşıyaydım.

Andrew'un eşi Marie benden bıkmıştı. Kocasında gözüm olduğunu düşünmesine sebep olacak hiçbir şey yapmamıştım ama kadınlar ilginçti işte. Böyle bir şey beklemesi için ona sebep sunmama gerek yoktu.

Andrew Marshall'la ilgili şaşırtıcı gerçek de kendisinin aslında iyi bir adam olmasıydı. Elime geçirebildiğim her dosyayı ve şahsi kaydı incelemiştim. Benden hiçbir şekilde şüphelenmediği için de tüm bunlara erişimim vardı. Para çaldığına dair en ufak bir emare olmadığı gibi, halka açık olarak kabul etmeyeceği hiçbir söz vermiyordu, ayrıca eşine ilk günkü gibi âşıktı ve çalışanlarına karşı tavrı da gayet iyiydi. Evcil hayvanlarını bile barınaktan kurtarmıştı.

Daha önceki işlerimin merkezinde Bay Smith'in istediği veya ihtiyaç duyduğu bir şeyi almam vardı; kimi zaman bilgisayar dosyaları, dokümanlar veya fiziksel bir eşya ya da mülk söz konusu olmuştu. Fakat bu iş daha en başından farklıydı.

Neden burada olduğumu da biliyordum artık. Andrew Marshall, Tennessee'nin bir sonraki valisi *olacaktı* ve Bay Smith daha ilk günden onu avucunun içine almak istiyordu.

Şantaj yapacak bir şey olmadığı için de bunu bizzat yaratmak zorundaydım.

Kendisinin özel kalemi, Hilton Head yerine Memphis'i seçmesi için tüm iyi gerekçeleri koymuştu ortaya. Benim konferansı tercih etmesi için sunduğum iyi gerekçeler ise zaten ortadaydı. Hilton Head seçeneği sadece Güney Carolina için geçerli olmayıp bölgesel bir etkinlikti ve katılımcılar arasında nüfuz sahibi kimseler vardı, açılış konuşmacısı da başkanlığa adaylığını koyduğunu açıkladığı için ulusal seviyede medya ilgisi olacaktı. Yani hem iletişim ağı oluşturma hem de kampanya bağışçısı bulma açısından potansiyel daha yüksekti. Günümüzde sosyal

medyanın siyasi konjonktürü nasıl dönüştürdüğü de düşünüldüğünde, Tennessee valisi olmak için Tennessee'den daha büyük düşünmek gerekiyordu.

İçerideki herkes Andrew Memphis etkinliği için gelen daveti kabul edecek mi yoksa etmeyecek mi diye beklerken oda sessizliğe bürünmüştü.

Benim tercihim zaten bilen Andrew bana baktığında, son derece iyi bir adamı mahvetmekte rol oynayıp oynamayacağıma karar vermem için birkaç saniyem vardı.

Başımı hızlıca iki yana sallamamsa Andrew'un kaderini belirledi.

Andrew, ondan bir gün önce Hilton Head'e doğru yola çıktığını ve ekibinin geri kalanının da orada geçireceği vakitten en iyi şekilde faydalanabilmemiz için her şeyi ayarladığını zannediyordu. Gelgelelim, benim bir gün erken doğuya doğru yola çıkma sebebim bu değildi; gittiğim yer Güney Carolina değil Georgia'ydı. Cuma sabahı Savannah'daydım -Hilton Head'in bir saat güneyi- ve Old Town otobüsünün o günkü ilk seferini bekliyordum.

Biniş vakti geldiğinde, doğruca en arkaya gidip şoför tarafındaki son sıranın koridora bakan koltuğuna geçtim; kimsenin gelip de cam kenarı için yanımdan sıkışarak geçmemesini umuyordum.

Tur şirketi, otobüsün birkaç dakika içinde dolup da yola çıkacağı kadar popülerdi. Epey hevesli görünen yaşlı bir adamın elinde mikrofon vardı; gürültüyle patlayan sesi o kadar yüksekti ki sadece otobüstekiler değil, geçtiğimiz sokaklardaki herkes Savannah'a dair bilgi alıyordu.

İlk dönüşün ardından, benimle birlikte binen gruptan geriye sadece ben kalmıştım çünkü diğerleri yol boyunca farklı duraklarda inmişlerdi.

Üçüncü turumun ikinci durağında, uzun boylu ve zayıf siyahı bir adam bindi, koridorda ilerleyip tam karşımda durdu.

Atlanta Braves beyzbol takımı baskılı bir tişört ile şapka takmıştı, gözleri de epey koyu bir güneş gözlüğünün ardına gizlenmişti. "Burası boş mu?" diye sordu, neredeyse koruduğum cam kenarı koltuğu işaret ederek.

Bacaklarımı kenara çekip geçebileceğini işaret ettim.

Yanımdan kayarcasına geçip oturdu ve sırt çantasını kucağına yerleştirdi.

"Devon'sın sanırım," dedim. "Gizlilik için minnettarım ama yapacak çok fazla işim var ve otobüste daire çizerek iki saat harcamak planlarımın arasında yoktu."

Otobüsün tavanındaki hoparlörleri işaret etti başıyla ve ızgaranın arkasına saklanmış küçücük kırmızı ışığı yeni fark ettim. "Çok uzun süre bekletildiklerinde nasıl davrandıklarına bakarak, insanlar hakkında epey şey öğrenilebiliyor."

Dikkatimi tekrar ona verdim. "Sınavı geçtim o zaman."

Bir saniyeliğine yüzünde beliren sırtış hemencecik kayboldu. "Hem de üstün başarı derecesiyle, Bayan Smith."

Bu muhtemelen aptalca bir şeydi ama patronumla aynı sahte ismi kullanma arzusuna karşı koyamamıştım. Devon'ı bir sene önce, bir iş için ihtiyacım olan teknolojik bir zimbirtiyı kendi başıma elde edemediğimde internetten bulmuştum. Şimdi ilk kez yüz yüze görüşüyorduk, kendisini göstermeden önce otobüsle tur üstüne tur atmamı da bu yüzden istemişti.

Ne yalan söyleyeyim, paranoya seviyesini takdir etmiştim.

"Neye ihtiyacınız var, Bayan Smith?"

İşlerin biraz karıştığı noktaya gelmiştik. "Henüz tam olarak emin değilim. Hilton Head'de yapmam gereken bir iş var ama oraya varana kadar talimatların tamamını alamayacağım, bu yüzden de neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum. Öğrendiğimde de hızlıca elde etmem gerekecek, işte bu sebeple elinin altında ihtiyaç durumunda sunabileceğin kaynak ve destek olmasını istiyorum."

Hiçbir şey söylemeyip pencereden dışarıya baktı. Büyük bir şey talep ediyordum ondan, her zamanki gibi internet üzerinden

konusmak yerine yüz yüze görüşmek istememin sebebi de buydu.

Şu özel kulüpte neredeyse tutuklandığım akşamdan beri, işler ters giderse beni koruyacak birilerinin olmasını sağlamanın önemini iyice anlamıştım. Bay Smith'in göndereceği yardım, ancak meselenin ucu ona dokunmazsa işimi görürdü. Benimse –sadece benim– arkamı kollayacak birine ihtiyacım vardı. Hâliyle kendi ekibimi kurmaya başlama vakti gelmişti.

Nihayet Devon bana döndü. “Ya o kadar kısa sürede elde edemeyeceğim bir şeye ihtiyacın olursa?”

“O zaman da sorun üzerinde benimle birlikte çalışıp başka bir çözüm sunabileceğini umuyorum.”

Otobüs yolcu indirip almak için dururken, Devon yine pencereden dışarıya bakmaya başlamıştı.

“Sorun çıkmasını bekliyormuşsun gibi konuşuyorsun,” dedi.

Bana bakmasa da başımı onaylar anlamda salladım. “Bekliyorum. İçgüdüsel bir şey. Bu iş, oyuncuları benim kadar iyi anlamayan biri tarafından kurgulanıyor. Talimatlarımın geldiği ve planın işe yaramayacağına karar verdiğim an geldiğinde, bir adım önde olmaya çalışıyorum.”

“Normalde böyle çalışmam,” dedi.

“Anlıyorum. Harcadığın vakte değmesini sağlayacağım. Ayrıca, yarın bir gün olur da bana ihtiyaç duyarsan, yanında olacağım.”

Ne istediğimi anlıyordu: Ortaklık. Geçen sene sağlam bir iş ilişkisi kurmuştuk; o benim iyi para ödediğimi biliyordu, ben de onun işini iyi yaptığını.

“Deneme aşamasındayız, Bayan Smith. Problem kokusu alırsam tüyerim.”

Hafta sonu için gereken tüm bilgilerin yazılı olduğu kâğıdı çantamdan çıkarıp ona uzatırken, başımı onaylar anlamda salladım. “Ben de başka türlü süni beklemiyordum zaten.”

Otobüs durduğunda, inmeden önce son bir soru sordum: “Nasıl üstün başarıyla geçtim bu arada?”

“Öyle olmadığını bilmememe rağmen dünya kadar vaktiniz varmış, hiç aceleniz yokmuş gibi oturdunuz. Bu da bilmem gereken her şeyi göstermiş oldu bana.”

Andrew Marshall ve ekibin geri kalanı Hilton Head’e varmıştı. Andrew’u süitine yerleştirdikten sonra dört kat aşağıda yer alan ve çok daha küçük olan kendi odama bir baktım. Tam ayakkabılarımı çıkarıp çantamın fermuarını açmıştım ki kapım hızlıca tıklatıldı.

Kapıyı açtığımda, otelin üniformasını giymiş gülümseyen bir adamla karşılaştım. Önündeki servis arabasında duran, üzerine kubbeli bir kapak örtülmüş tabağa baktım.

“Yanlış oda. Ben oda servisi istemedim,” dedim ve kapıyı kapamaya yeltendim.

Adam arabayı, kapıyı kapatmamı engelleyecek şekilde ileriye itti. “Matt selamlarını ilettili.” Sesi alçak ve pesti.

Birden donakaldım. Matt için çalışan biriyle tanışmamıştım hiç. Şöyle bir baktığımda, bu adamın otuzlu yaşların ortalarında olduğunu söyleyebilirdim. Saçı kısaydı, şakaklarında beyazlar göze çarpıyordu ve benden sadece birkaç santim uzundu. Üniformasındaki yaka kartında George yazıyordu. Gerek yüzü gerekse vücudunda, onu kolayca unutulabilecek kılan bir sadelik vardı. Ama üzerimden hiç ayrılmayan gözleri, onu unutmayacağımı garanti altına alıyordu.

Kapıyı iyice aralayıp içeri girmesini işaret ettim. Arabayı odanın ortasına getirip hiçbir şey demeden çıktı. Kubbe şeklindeki kapağı kaldırdığımda, bir dilim havuçlu kek ile normalde posta kutusunda bulduklarına benzer bir zarfla karşılaştım.

Havuçlu keki çok sevdiğimi bilmeleri kesinlikle rahatsız ediciydi.

Hafta sonu beni nelerin beklediğini okurken keki mideye indireyim diye tabağı ve zarfı alıp küçük masaya geçtim.

Gelgelelim, talimatları okuduktan sonra bu planın işe yarama

ihtimalinin çok düşük olduğunu fark etmiştim. Zayıf bir plandı. Hem de çok zayıf.

Tam da korktuğum gibi.

Matt bu seferki işin başında kendisi olacağı konusunda böbürlenmiş, ben de bunun üzerine Bay Smith'in onun neler yapabileceğini görmek istediğini düşünmüştüm. Terfi eden tek kişi ben değildim belli ki. Fakat Matt'le iki yıl uğraştıktan sonra onun kendisine böyle bir özgürlük verilmesine hazır olduğuna hiç inanmıyordum, bu yüzden de Devon'ı bulmuştum işte.

Kapım tekrar çalındığında, bu sefer neyle karşılaşacağımı biliyordum. Üniformalı George yerine bir komi valiz arabası iterek odaya girdi ve üç büyük kutuyu yere indirdi. Bahşiş verip gitmesini bekledim. Sonra da monitörleri kurup dizüstü bilgisayarı bağladım, daha önce aldığım kâğıtta yazan internet sitesine giriş yaptım. Andrew'un odasını ve balkonunu her açıdan gösteren küçük bloklar doldurdu ekranı.

Matt nasıl becerdiyse, Andrew'un eşi Marie'ye Nashville'deki önemli bir etkinlik için davetiye ayarlamıştı. Böylece, bu geceki kokteyl sırasında bir kadın Andrew'a yaklaşıp onu odasına çıkmaya ikna ederken Marie ortalıkta olmayacaktı. Tabii ben de boş durmayacak, kameraların o odada olup biten her şeyi kaydettiğinden emin olacaktım.

Plan o kadar aptalcaydı ki neredeyse ağırıma gitmişti.

Matt'in anlamadığı şey şuydu ki, Andrew fırsatını bulsa da eşini aldatmazdı. *Kaç tane* güzel, neredeyse yarı çıplak kadının kendisini onun üzerine attığının bir önemi yoktu. Tek başına kaldığı bir oda olmasının, ne kadar içki içtiğinin de bir önemi yoktu. Hamurunda çapkınlık yoktu adamın.

Matt bu iş için ödevini yapmamıştı ve bu fazlasıyla belli oluyordu.

Ama bu hafta sonunu elim boş bitiremezdim. Çok daha riskli ve çok daha büyük bir oyun oynuyordum artık. Küçük hırsızlıkları geride bırakmıştım.

Paniğe kapılmamı engelleyen tek şey, Devon'ı devreye

sokmamın verdiği rahatlıktı. Yarım saat içinde yeni bir plan, daha iyi bir plan yapmamız bir telefonuma bakardı.

Devon ihtiyacımız olan şeylerle uğraşırken, ben de telefonu mu çıkarıp Andrew'u aradım. İkinci çalışta açtı.

"Selam," dedi. "Her şey hazır mı?"

Andrew'un odası bu oteldeki en büyük süitlerden biriydi. Yatak odasına ek olarak geniş bir oturma alanı ile yemek odası vardı. Bir de her köşeyi gören kameralar tabii; bu sayede şu an telefonu kulağında volta atarken onu izleyebiliyordum.

"Evet. Hazır. Sen ne âlemdesin?"

Pencere kenarındaki büyük koltuklardan birine oturdu. "İyi ben de. Yarın sabaha kadar konferansta olmam gerekmediğinden, biraz dinlenmeyi iple çekiyorum. Sanırım bu geceki şu kokteyli de es geçip kahvaltıda görüşeceğim herkesle. Konferansta ve yarınki akşam yemeğinde insanlarla temas kurmak için bolca vakit olacak zaten. Odaya bir şeyler söyleyip güzel bir uyku çekmeyi umuyorum."

İşte Andrew Marshall böyle biriydi. Dürüst, ahlaklı ve biraz da sıkıcı.

"Burada geçireceğin her ânı kampanyana fayda sağlayacak şeylerle doldurmam gerektiğini biliyorsun," dedim, telefona gülerek. "Özellikle de Memphis yerine buraya gelerek herkesi kızdırdığımız için."

Başını önüne eğdiğini görebiliyordum. "Mia, bir gece ara vermeye ihtiyacım var."

Suçluluk duygusu içimde baş gösteriyordu ki Kingston işi ni hatırladım. *Bu benim dünyam değil. Ben sadece geçip giden bir hayaletim.* Suçluluğu ve beraberinde gelen duyguları derinlere gömüp yoluma bakabilirdim. "Peki şuna ne dersin: Katılımcı listesine baktım; bazı ağır toplar burada. Birkaç tanesiyle senin süitinde özel bir kokteyl saati ayarlayabilirim. Ne dersin? Epey sade, sakın bir şey. Bir saat boyunca kaynaşırsın, sonra gönderirim hepsini, sen de gecenin geri kalanını kendine ayırırsın."

Şimdi başını koltuğun arkasına yaslamış yüzünü ovuşturuyordu. "Sadece bir saatliğine."

“Tamamdır! Oda servisi gönderip bar kurduracağım, biraz da yiyecek getirirler.” Telefonu kapatıp planımı faaliyete geçirdim.

Andrew’un özel kokteyl partisine çağırdığım herkes teklife balıklama atladı. Listem konusunda epey seçici davranmış, Güney’in her yerinden adamları tercih etmiştim çünkü bu bölgesel bir konferans olup Güney Carolina’yla sınırlı değildi. Bir de iki yıldır her işim Güney’de geçtiğinden, tüm eyaletlerdeki güncel politik iklime –buradaki büyük isimlerin iyi ve kötü yönleri de dahil olmak üzere– hâkimdim.

Yerel yönetimden Senato’ya kadar çeşitli seçimle gelinen pozisyonlarda bulunan Andrew gibi avukatlar da vardı. Ama ben sadece biraz oyun oynamak isteyen yaramaz çocukları davet etmiştim. Bir sonraki mitinglerinde aile kurumuna, inanca ve Tanrı’ya olan büyük sevgilerini belirtirken İncil’den alıntılar yapacak adamlardı bunlar.

Hazır işe koyulmuşken bunu onun için siyasi açıdan en iyi şekilde faydalanılacak hâle getirebilirdim.

Andrew bir gözünü saatinden ayırmayıp kokteylin bitmesi için dakikaları sayarken odada dolanıyordu. İçki su gibi akıyor, servis için getirttiğim kızlar sayesinde bardaklar boş kalmıyordu. Andrew’a bir şişe bira verdim, o da başını sallayarak teşekkür etti. Nadiren içer, içtiğinde de sadece bir tane Miller Lite’tan şaşmazdı.

Birasından bir yudum alıp sessizce, “Senatör Nelson’ı veya Kongre Üyesi Burke’ü davet eder miydin emin değilim,” dedi.

Bu yorumu beni hiç şaşırtmamıştı. Bahsettiği iki kişi de bencil piş kurularının tekiydi ama bu gece buraya davet ettiğim herkes öyleydi zaten. “Biliyorum ama bu oyunu oynamak için bunu yapmak da gerekiyor. Beğensen de beğenmesen de bunlar en güçlü adamlar.”

Başım la kızlardan birine işaret etmemle, müziğin sesi biraz açıldı. Kravatlar gevşetilmiş, eller serbest kalmaya başlamıştı.

Partideki değişimi fark eden Andrew, kafası karışmış bir hâlde bana baktı. Biraz terlemeye de başlamıştı. Gözleri de bulanıyordu.

Yanıma yaklaşıp biraz eğildi bana doğru. "Belki de bitirmeliyiz burada. Pek iyi hissetmiyorum kendimi."

Anlayışlı bir bakışla süzdüm onu. "İyi görünmüyorsun da. Gel biraz hava alalım." Onu balkona yönlendirip şezlonga geçmesine yardım ettim. Başını yaslar yaslanmaz kendinden geçmişti. Elindeki biranın yere düşmesiyle, kabarcıklı sıvı döşemeye yayıldı.

"Üzgünüm, Andrew," diye fısıldadım, sonra da partiye döndüm. Şu kızların harekete geçme vakti gelmişti.

Günümüz

O kadının eşyalarını toplamayı bitirdiğimde, Bernardların evinden gidebiliyorduk sonunda. Yarın tekrar gelip James için yapılacak anma töreninin planlanmasına yardım edeceğimize söz vermiştik. Bu, Ryan'ın tek başına yapmasına seve seve izin vereceğim bir ziyaretti çünkü Lucca'ya dair toplayabileceğim her şeyi toplamıştım oradan.

Ryan arabayı sürerken Instagram'da gezinip *Güneyli Hayatlar*'ın son gönderisinde durdum; beyaz, ahşap bir salıncak ve sarkan eğreltiotlarıyla tamamlanmış çok güzel bir ön veranda vardı. Muhteşem bir fotoğraftı. Yorum kısmına tıklayıp şöyle yazdım: *Bir araya gelip şarap içmek için ne mükemmel bir yer! İçkinin saati olmaz!*

Yorumum yüklenene kadar kaydırmaya devam ettikten sonra telefonumu çantama attım.

Eve girer girmez Ryan kendisini oturma odasındaki kanepeye yüzüstü atıverdi. Gidip yanına oturduğumda, başını kucağıma koyabileceği kadar kaykıldı. Parmaklarımı nazikçe saçlarında gezdirmemle gözkapaklarının ağırlaştığını gördüm. İkimiz de konuşma ihtiyacı duymuyorduk.

Öylece ona bakarken, malum son gelişmeyi düşündüm; ölümlerin getirdiği o ilk şok hafiflemişti şimdi.

Düşünülecek sadece iki seçenek vardı.

İlki, kazanın iki kişinin canını alan korkunç bir rastlantı eseri gerçekleştiği idi.

İkincisi ise onları öldürmenin patronum tarafından gerçekleştirilmiş, kasıtlı bir hamle olduğuydu.

İçgüdülerim ikinci seçeneğin doğru olduğunu söylerken, beynim Bay Smith'in böyle bir şey yapmasının nedenlerini bulmaya çalışıyordu. Kadın işini bitirmiş gibi değildi sonuçta. Bu kimlik –benim kimliğim– için eğitilmesi kapsamlı ve zorlu bir süreç olmuştu muhakkak, hâliyle onu şimdi devre dışı bırakmak vakitsiz görünüyordu. Bir de onları işten almak varken neden öldürmüş olabilirdi ki? Zamanlamayı anlayamıyordum.

Onları öldürerek ne geçebilirdi eline? Eden, Kuzey Carolinalı Luca Marino ölmüştü.

Gerçek kimliğimi şiddetle koruduğumu hiç gizlememiştim. İlk yılımda, Matt ne zaman bir sonraki işimi konuşmak için arasa, sohbete hoşbeş ederek başlıyordu ve ben de arkadaş olduğumuza inanacak kadar aptaldım. Lucca Marino olarak yaşamak için kimliğimi geri kazanma planlarım, değişmeyen tek konuydu. Yaptıracağım evden ve ekip biçeceğim bahçeden bile bahsetmiştim ona.

Ama ölmüş olması, Lucca Marino kimliğini geri almamı engellemeyecekti. İş zorlaştırmıştı elbette ama imkânsız kılmamıştı. Onu öldürmek çok büyük bir hamle olmakla birlikte, ne Devon'ın ne de benim beklediğim bir şeydi. Bay Smith onun bir hatırlatıcı olarak gönderildiğini söylemişti ama oynadığımız bu oyunun ne kadar tehlikeli olduğunun hatırlatılmasına ihtiyacım yoktu.

Bu da beni olayın doğal bir kaza olduğu ihtimaline –ve umuduna– döndürüyordu.

Ah, bir de Ryan vardı.

Kaza değilse, bu iş için anlamı neydi bunun?

Beni tutan eli gevşeyen Ryan hafif hafif horlamaya başladı. Bugün onu epey hırpalamıştı.

Ryan'ın belimdeki kolunu çekip yavaşça kayarak uzaklaştım ve başının altına yastık koydum. Bu sabah yaşadığı akşamdan

kalmalığın üstüne günün stresi de eklenince, kılını bile kıpırdatamayacağını biliyordum.

Fırının saatine baktığımda, işe koyulma vaktinin geldiğini gördüm. Devon'ın beni bekliyor olmasını, böylece onunla son yirmi dört saatte yaşanan her şeyin üstünden geçebileceğimi umuyordum.

Birlikte çalıştığımız altı yılda, Devon ile ben epey yol katetmiştik. Kim olduğumu ve nereden geldiğimi gayet iyi biliyordu, ben de onun gerçek kimliğini ve geçmişine dair detayları açıklama konusunda güvendiği epey az sayıda insanın listesine vâkıftım.

Telefonumu çıkarıp Instagram'ı açtım. Hiç paylaşımım olmadığı gibi, çoğu gerçek olmayan bir avuç takipçim vardı ama Devon'ın sahte hesabına ek olarak kırk yedi kişiyi takip ediyordum; yüzde doksanı her gün paylaşım yapan iş dünyasından veya ünlü insanlardı. Sahte hesabımın takip ettiği kırk yedi hesaptan otuz ikisini Devon da takip ediyordu. *Güneyli Hayatlar*'ın son gönderisine yaptığım yorum, bu akşam saat beşte onunla görüşmem gerektiğini ifade ediyordu aslında. Devon da tamamen farklı bir hesaba yorum yaparak cevap verecek, böylece hiç kimse bu yorumların aramızdaki kişisel bir iletişim olduğunu anlayamayacaktı.

Devon'ın paranoyası sınır tanımıyordu gerçekten.

Bu konuda onu eleştiremezdim gerçi, çünkü kullandığı yöntemin geçmişte kaç kez bizi kurtardığının haddi hesabı yoktu; öyle ki biz bile bilmiyorduk tam sayısını.

Ana sayfamda gezinirken, New Orleans Azizleri hesabına denk gelip de skate_life831043'ten gelen yorumu görünce durdum. Takipleştığımız ve bu hesabı da takip ettiğimiz için, Devon'ın yaptığı bu yorum ana sayfamda görünen tek yorumdu, böylece onunkini bulmak için yüzlerce yorumun arasında gezinme zahmetinden kurtulmuştum.

Şöyle yazmıştı: *O da kim! En sevdiğim üçüncü oyuncu resmen!!!*
#TamZamanında

Yeni bir işin detaylarını öğrendiğimde Devon'ın yaptığı ilk şey, buluşmamız konusunda rahat olacağı beş yer bulmak olurdu. Lake Forbing'e geldiğimiz zaman bana verdiği listedeki üçüncü mekân, Main'deki kafeydi. Kullandığı *hashtag*ler de ya toplantı saatini onaylar ya da bana bir alternatif sunardı. #Tam-Zamanında orada olacağından, yarım saatim vardı.

Buzdolabının yanındaki notluktan bir kâğıt alıp Ryan'a yiyecek bir şeyler almaya gittiğime dair not bıraktıktan sonra evden çıktım.

Beş dakika erken gitmişim ama Devon'ın benden önce geldiğini gördüm.

Devon'ın kendisi hakkında ilk kişisel detayı benimle paylaşması iki sene sürmüştü. Mesai saatlerinden sonra girmem gereken bir ofis binasının planlarını inceliyorduk ve erişmeye çalıştığım katta ofisleri olan kişilerin listesindeki bir ismi tanımıştı. "Teknoloji işinde o. Ben orada okurken MIT'de bir konuşma yapmıştı," demişti. Çok eşelemek istemiyordum ama bir yandan da onun hakkında öğrenebildiğim kadar şey öğrenmek istiyordum. Bunun üzerine, onu daha fazla konuşturabilmeyi umarak, bir şaka yapayım demiştim. "Koridordaki beyaz tahtada karmaşık denklemlerini mi çözüyordun?" Bana öyle bir bakmıştı ki yanlış yaklaşım yolunu seçtiğimi düşünmüştüm ama sonra kahkaha atmıştı. Gerçek bir kahkaha. Bu da aramızdaki buzları eritmişti. Yine de detayları küçük parçalar hâlinde vermişti bana ama artık onun aslında kim olduğuna dair net bir fikrim vardı.

Devon, mekânın arka duvarı boyunca uzanan tezgâhta oturuyordu. Bu yerler genellikle tek başına olanlar veya çiftler tarafından tercih edilirdi çünkü oturma biçimi hemen yanınızdaki kişi dışında kimseyle konuşmaya elverişli değildi. Çok sevdiği karmaşık bulmaca kitaplarından biriyle uğraşıyordu, kafasında da şu kocaman kulak üstü kulaklıklardan vardı. Başını ve omuzlarını ritim tutar gibi hareket ettirse de aslında müzik falan dinlemediğini biliyordum.

IQ'su standartların dışındaydı. Uyanık olduğu her an beynini bir şeyle meşgul tutması gerekiyordu; önündeki kitap gibi. MIT'ye on yedi yaşındayken başlamış ama orada fazla uzun süre

kalmayacağını bildiğini söylemişti; çalışma yükünü kaldıramayacağından değildi bu, daha ziyade, *aşırı sıkıldığındandı*. Onun kelimelerini aktardım. Canına tak ettiren şey, kendisine temsili bir reklam şirketi için bir ağ sistemi kurma ödevi verildiğinde, bunun gerçek bir iş olduğunu ve öğretmenin ek işleri için gereken her şeyi öğrencilerine yaptırdığını keşfetmesiydi.

Serbest girişimcilik sistemi böyle bir şey olduğundan, o işin müşterisine gitmiş ve onunla doğrudan anlaşarak kurduğu ağ daha düşük bir fiyata satmıştı. Sonra da sınıfındaki diğer öğrencileri bilgilendirmiş, onlar da aynı şeyi yapmışlardı.

Ardından da iş hayatına atılmıştı işte. En kârlı işin her zaman yasal olmadığını öğrenmesi çok sürmemişti. En büyük başarısı, insanların ihtiyaçları olduğunu bile bilmedikleri bilgileri alıp onlara cezbedici bir fiyata teklif etmektir. Karanlık yerlerde dolaşmayı severdi. Onu dışarıda tutması gereken sistemlere girme konusunda çok iyiydi. Bir de ona sadık olduğunuzu kanıtlarsanız, o da size sonsuza dek sadık olurdu.

Cappuccino söyleyip yanına gittim. Aramızda boş bir yer bırakacak şekilde taburelerden birine geçtim. Konuşurken bana doğru bakmadı: "Adli tabibin ofisine bağlandım, kadının diş kayıtları sisteme yüklenir yüklenmez bir kopyasını çıkaracağım. Eşleşme çıkacağını zannetmiyorum ama hiç belli olmaz bu işler."

Başımı hafifçe sallayarak onayladım ama ben de ona bakmadım. Eşleşme falan çıkmayacaktı. Bay Smith o kadar dikkatsiz değildi. Kadının gerçek kimliğini asla öğrenemeyebilirdik ve bu durum canımı çok sıkıyordu.

"Peki gerçekten o olduğundan emin miyiz? O kazada öldüğünden yani?" Bu zaten onayladığı bir şeydi ama yine de sormak zorundaydım.

Başıyla onayladı, ki morgdaki cesedin o kadına ait olduğuna dair bir şüphesi olmadığını anlamam için bu kadarı yeterliydi.

"Ona verilen son talimatları buldum," dedim.

Devon, "Ne yazıyor?" diye sorarken kitabının sayfasını çevirdi.

Arka cebimden çıkardığımı kâğıdı kenara atılmış bir derginin arasına koyduktan sonra aramızdaki boşluğa attım. Devon ben gidene kadar almayacaktı dergiyi. “Kendin bakabilirsin ama kı-saca temasa geçmesini, yapabiliyorsa odamı aramasını söylemiş. Epey muğlak. Kadın da kendisinden isteneni tam olarak gerçek-leştirdi. Bulması için bir şey bırakmıştım.”

“Bu hoşuma gitmedi. Hem de hiç,” dedi Devon sessizce.

“Kaza değil mi sence?”

Öyle düşünmediğini anlamama yetecek kadar küçük bir ha-reketle başını iki yana salladı.

“İyi de neden? Sence kadın işini bitirmiş ama biz fark etme-miş olabilir miyiz?”

“Veya sıçıp batırdı ve ipi çekildi.”

“Peki sence James’in rolü neydi?”

“Piyon,” dedi Devon hiç düşünmeden. “Yoğun uyuşturucu ve kumar sorunu. Paraya çaresizce ihtiyacı var. Manipüle etmesi gü-lünç derecede kolay. Herifi buraya getirmek için babasının bacağı-nın kırılması olayında da Smith’in parmağı varsa şaşımam.”

Tanrı aşkına. Bu ihtimal benim aklıma gelmemiştir.

“Peki Ryan’ın habersiz bir hedef olmaktan daha fazla işin içinde olduğunu söyleyebilir miyiz?” Buraya gönderilmemden ve hedefin kim olduğunu öğrenmemden önce oturup konuş-muştuk biraz. Ayrıca, bu işin genel olarak dalavereden ibaret olabileceği ihtimalini de tartışmıştık. Ryan’a atandığını öğ-rendiğimizdeyse Devon onun hakkında bulabildiği kadar şey bulmuştu. Bay Smith’in işler için bana verdiği notlar, Devon’ın verdiklerinin yanından bile geçemezdi. Ryan’ın ne iş yaptığını, işletmesinin nasıl da başarılı olduğunu öğrenmiştik. Birinin bu işi istemesi mantıklıydı gerçekten. Bay Smith birkaç sene önce, benim de dahil olduğum birkaç iş için, bir şeyler taşımak maks-a-dıyla Ryan’ın nakliye hizmetlerinden faydalanmıştı, bu yüzden de Ryan’ın onun radarına nasıl girdiğini anlamak kolaydı.

Sanki bu konuya dair nasıl hissettiğine karar vermeye çalı-şıyormuş gibi, Devon omuzlarını birkaç kez ileri geri oynattı.

“Öncelikle, her şeyin mümkün olduğunu biliyoruz, değil mi?”

“Evet.”

“Bu bir kenarda dursun ama yine de Ryan’ın dahil olması bana uzak ihtimal gibi geliyor. Ryan şaibeli işler çevirse de bu kasabanın toplumuna fazla bağlı ve bu da Bay Smith’in kendisi için çalışacak insanlarda en istemediği özellik.”

Ben ne ailesi ne de bağlantıları olan biriydim, hiç kimseydim yani. Ortadan kaybolacak olsam, sorular sormaya başlayacak birileri de olmayacaktı. İşler ters giderse benim için kimse adalet falan aramayacaktı. Ryan içinse böyle bir şey geçerli değildi. Bebekliğinden beri büyümesini izleyen komşularının olduğu –kelimenin tam anlamıyla böyleydi– bir evde yaşıyordu.

“Biz olgusal gerçeklerle ilgileniyoruz ve elimizde öyle bir şeye işaret eden bir gerçek yok,” dedi.

Bir dakika kadar sessizce oturduk; ikimiz de son gelişme üzerine düşünüyorduk tabii. Sonunda, “Mutfakta onu köşeye sıkıştırmıştım. Kimin için çalıştığını bildiğimi söyledim. Kendisini kolayca benim yerimde bulabileceğini söyledim,” dedim.

Oturduğumdan beri ilk kez kalemi hareketsiz kaldı. “L, neden?”

“Lucca” pek yaygın bir isim olmadığından, bir de kulak misafiri olan biri isminin “Elle” olduğunu varsayacağından “L” diyordu bana. Gelgelelim, bu tedbire rağmen, Devon bana çok nadiren doğrudan hitap ederdi. Bu yüzden de bunun ağırlığını hissetmiştim şimdi.

“Rasgele bir hedef olduğumu mu düşünüyor yoksa benim de aynı kişi için çalıştığımı biliyor mu, öğrenmek zorundaydım. Bilmiyordu bu arada. Yüzündeki şaşkınlık gerçektir. Bir de zaten Bay Smith onu göndereceğini söylediğinden, öyle büyük bir sırrı ortaya çıkarmış falan değilim.”

Devon’ın kalemi ileri geri gitmeye, başı da farazi ritme uyum sağlayarak sallanmaya başladı. “Smith’in en büyük başarısı, elinin altındaki tüm çalışanları organizasyonuna dair her şey ve herkese karşı bilgisiz tutarak hizaya sokması. Onun kim

olduğunu hiç kimse bilmediği gibi, insanlar komuta zincirinde kendilerinin nerede olduğunu da bilmiyor." Bay Smith, Devon'ın yıllardır üzerinde çalıştığı bulmacaydı.

"Bir de polisler Brookwood, Alabamalı Evie Porter'dan haberdar oldu tabii," diye ekledim fısıldamaya yakın bir sesle; sanki günah çıkarıyormuşum gibi.

Bu itirafım, Devon'un başını bana çevirmesine yol açmıştı. "Detaylar?"

O karşısında açık duran sayfa üzerinde özen ve sebatla uğraşırken, Ryan'la Bernardların evine yaptığımız ziyaretten bahsettim.

Bitirdiğimde, "Bu hiç hoşuma gitmedi. İşin nereye gittiğini görememek çok canımı sıkıyor. Sanırım bırakacağız," dedi.

Bunun üzerine bir an duraksadım. Kendimizi pek çok kez olumlu bir sonucun şüpheli görüldüğü durumların içinde bulmuştuk ama Devon daha önce hiç bırakmaktan bahsetmemişti.

"Peki sonra? Connolly'yle ilgili şantaj bilgilerini ona vermediğim için kızgın olduğunu biliyorduk. Aslında başarılı *olup* da her şeyi kendime saklayıp saklamadığımı öğrenmeye çalıştığını da biliyorduk. Bay Smith beni ortadan kaldırmak istiyorsa, bırakmak onu durdurmayıp sadece buradan gidebileceğim yerleri ciddi anlamda sınırlar. Özellikle de Lucca Marino diye biri artık var olmadığından."

"Yine de hoşuma gitmiyor bu durum," dedi. "Bir sonraki talimatların gelmesini beklerken kolay hedef olacaksın. Bir de talimat hiç gelmezse ne olacak?"

"Tek seçeneğim ilerlemek." Yine bir dakika kadar sessizce oturup kendi düşüncelerimizde kaybolduk. Sonra, "Heather nasıl?" diye sordum.

Devon başını eğince, beni duymazdan gelecek sandım ama nihayetinde, "İyi. Keyfi yerinde," dedi.

"Plana sadık kalıyoruz, Devon. Tek yol bu."

Bir an için tereddüt ettikten sonra konuştu: "Glenview Taşımacılık'ın bu perşembe günü yapacağı büyük sevkiyatın detaylarına ulaştım. Önündeki *People* dergisinde."

"Güzel. Bence, bu kadının ölümünden sonra bile bu işi yapmaya devam etmem Smith'in kafasını karıştıracak." Ryan'ın işiyile ilgili bilgileri Bay Smith'e iletmemin birinci ve ikinci aşaması arasındaki bir noktada, oynadığım rolden pişmanlık duymaya başlamıştım. Belki Ryan'ın evinin gerçekten benim de evim olabileceğine dair hayaller veya içten içe duyduğum bu kimliğin gerçek olmasına yönelik arzudan dolayıydı ama zayıf bir ânımda, teslim etmeden önce finans raporları ve müşteri isimleriyle ilgili birkaç anahtar veriyi değiştirmiştım. Bay Smith'in fark etmeyeceği, Ryan'ın ise işini korumak için bir fırsat bulabileceği seviyede bir değişiklikti.

İletmeden önce son bilgiler üzerinde de benzer bir oynama yapmayı planlıyordum.

Devon böyle bir şey yaptığımı bilmiyordu, ben de ondan bunu sakladığım için kendimi kötü hissediyordum açıkçası. Gereksiz bir risk aldığımı düşünürdü kesin. "Eve geçerken posta kutusuna bırakırım."

Devon'ın başı çok hafifçe bana döndü. "Orası senin evin değil, L."

Kurduğu cümle karşısında irkilsem de önümdeki dergiyi alıp çantama attım. Sonra da fincanımı kapıp ayağa kalktım. "Haberleşiriz."

Yürümeye başladığım anda Devon, "Dikkat et kendine lütfen," dedi.

16

Günümüz

Devon'la buluştuktan sonra eve döndüğümde, Ryan'la akşamı dışarıdan aldığımız yemeklere gömülerek, Netflix'te bir şeyler izleyerek ve geçirdiğimiz günün ne kadar korkunç olduğunu unutmaya çalışarak geçirdik. Gün boyunca Ryan'ın arkadaşlarından gelen aramalar ve mesajlar o kadar kesintisizdi ki sonunda telefonunu kapatmıştı; bunu çok nadiren yapardı. İkimiz de doğru düzgün uyuyamadığımızdan, bu pazartesi sabahı uyanıp hareket etmek ayrı bir zor geliyordu.

Ryan her ne kadar sonraki birkaç gün için izin alsa da James'in cenaze hazırlıklarına yardım edeceği için bugünü epey dolu olacaktı. Muhtemelen ben de izin alabilirdim ama tekrar Bernardlara gidebilecek müsaitliğimin olmasını ya da Devon'la öğlen bir kez daha buluşmak için ortadan kaybolmanın bir yolunu bulmak zorunda kalmayı istemiyordum.

Şimdi de Ryan merdivenlerden inerken, mutfakta ikimiz için de birer termos kahve hazırlıyordum.

"Çocuklardan birkaçıyla önce Bernardlara gideceğim," dedi. "Bayan Bernard, James'in işyeriyle iletişime geçip onlara haber verme konusunda yardımımızı istiyor. Sonra da cenaze evine gideceğiz."

“Tamamdır, bugün seni hiç kıskanmıyorum açıkçası.” Ona kahvesini verip çantamı hazırlamaya koyuldum. “Ah, kahretsin, telefonumu yukarıda şarjda unuttum.”

Ben çıkıp tekrar alt kata inene kadar, Ryan omzundan sarkan çantası, bir elinde kahve termosu, diğerinde de anahtarlarıyla kapıya geçmiş bekliyordu. “Akşam çok gecikmem.”

Sandalyeden eşyalarımı aldım. “Ben de. Eve geçerken beni ara, erken çıkarım,” dedim, sonra da peşinden garaja gittim.

Tam 4Runner’ımın kapısını açacakken, Ryan sarılıp beni kendine çekti ve nazikçe öptü. “Canım çok sıkkın bugün,” dedi sessizce. “Oraya gitmek istememem çok berbat bir şey mi?”

Yanağını okşayıp bir kolumla ona sıkıca sarıldım. O da yüzünü boynumun kenarına gömdü.

“Çok üzgünüm,” diye kulağına fısıldadım. O sırada çantamda titreyen telefonumu hissedebiliyordum ama kendisini hazır hissedene kadar Ryan’ı bırakmadım.

Orada öylece sarılarak ne kadar durduk bilmiyorum ama Ryan sonunda geri çekildi, bana son bir öpücük verip uzaklaştı ve arabasına geçti.

O arabasına binerken ben de kendiminkine yerleştim. Garaj kapısı açılırken önce benim çıkmam için başıyla işaret etti. Alan çok sıkışık olduğundan geri geri, santim santim çıkmaya koyuldum, Ryan’ın arabasını çizmeyeyim diye de gözümü sağ dış dikiz aynasından ayırmadım.

Yola çıktığımda çantamdan telefonumu alıp kolay kolay bildiririm almadığımdan hızlıca bir baktım. Bilinmeyen numaradan bir mesaj görünce kalp atışlarım hızlandı. Ryan’ın da garaj yolunun ortasında niçin durduğumu merak ettiğine emindim.

Mesajı açtım.

Bilinmeyen Numara: 911

Siktir. Devon’ın buradan defolup gitmem için kullanacağı uyarıydı bu. Başımı kaldırıp baktığımda Ryan’ın arabasından çıktığını gördüm; dikkatini sokakta, arkamdaki bir şey çekmişti.

Ne göreceğimden korkarak dikiz aynama baktım.

Arkamda park etmiş üç polis arabası vardı; Ryan'ın da benim de ilerlememizi engelliyorlardı.

Yanlarından hiçbir şekilde geçip gitmeme imkân olmadığını anlamam birkaç saniye sürdü. Bir de aklıma, garajda Ryan'la oyalanmasaydım Devon'ın mesajını gelir gelmez görebileceğim geldi. O birkaç dakika, bana temiz bir kaçışa mal olmuş olabilirdi.

Ryan yanıma gelip kapımı açmaya çalıştı ama hâlâ geri vites- te olduğumdan araba kilitliydi. Hızlıca arabada başımı belaya sokabilecek bir şey olup olmadığını düşündüm ama biliyordum ki hiçbir şey yoktu.

Hemen sonra Ryan camımı tıklattı. "Evie, açsana." Gözleri bize doğru gelen memurlardaydı.

Yavaş ve kasıtlı hareketlerle arabayı park moduna alıp motoru kapattım. Ryan da kilidin açıldığını duyar duymaz kapımı aralayıp beni dışarı çekti.

Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Şu arkasından iş çeviren çalışanıyla konuşurken yüzünü görmemiş olsam da o an tam olarak böyle görüldüğünü tahmin edebiliyordum.

Polislerin, Doğu Texas'taki faaliyetlerini öğrenip onun için geldiklerini mi düşünüyordu? Benimle polislerin arasında durmasını takdir ediyordum ama Devon'ın gönderdiği mesaj, polislerin buraya benim için geldiğini ve Devon'ın da biraz sonra olacaklardan beni kurtaramayacağı anlamına geliyordu.

"Merak etme," diye fısıldadı Ryan. "Ben hallederim."

Gerçekten onun için geldiklerini düşünüyordu.

Bernardların evinde karşılaştığımız memur, Şerif Yardımcısı Bullock, muhtemelen aynalı gözlüğünün ardındaki gözleri parlarken, garaj yoluna doğru ilerleyenlerin başını çekiyordu.

"Bayan Porter," dedi, ellerini belindeki alçak silah kemerine koyarak. "Birkaç soruyu cevaplamak için benimle merkeze gelmenizi istiyorum."

Ryan da ellerini kalçalarına koymuş, polislere karşı bana si- per olmuştu. "Konu nedir?"

Şerif Yardımcısı Bullock önce Ryan'a, sonra bana baktı. "Atlanta Polis Departmanı'ndan sizin için çıkarılmış baş tanık emri var, Amy Holder'ın ölümüyle ilgili."

Diğer memurlardan ikisinin yaklaştığını gördüm ve bu durumun olması gerektiğinden daha fazla çirkinleşmesini istemiyordum. Bir de Ryan'ın yan komşusu Rogerslar sabah yürüyüşlerinden dönmüşlerdi ve hem onlar hem de sokağın karşısındaki birkaç kişi bizi izliyordu. Sokakta birkaç araba da durmuştu. Malum, bu sessiz ve sıra sıra ağaçla dolu sokak daha önce hiç böyle bir heyecana şahit olmamıştı.

Bir elimi Ryan'ın omzuna koydum, o da bunun üzerine bana döndü. Bir şey demedim ama başımı aşağı yukarı sallayarak onlarla gitmemin sorun olmayacağını belirttim. Birkaç saniye öylece baktı bana; neler olup bittiğini anlayabilmek için âdeta okumaya çalışıyordu beni. Memurlar beni en yakındaki devriye arabasına götürürlerken gayet naziklerdi. Neyse ki kimse arabama yönelik bir hamle yapmadı, ben de bunun üzerine, geri geldiğimde hâlâ burada olacağını umdum.

Bu arada, Amy Holder son işimdeki hedefti; Bay Smith'i tatmin edecek şekilde bitirmediğim iş. Gelgelelim, şimdiki işimin kimliği Evelyn Porter'ın temiz bir kimlik olması ve Amy Holder'la da ölümüyle de herhangi bir şekilde arasında bağlantı kurulamaması gerekirdi. Şimdi beni onun ölümüyle ilgili sorgulamak için götürmeleri ise açığa çıktığımı ve bunun, Bay Smith'in benim için planladığı şeyin bir sonraki adımıyla öyle veya böyle bağlantılı olduğunu anlamamı sağlamıştı.

Tamamen hareketsiz durmak, insanın tahmin ettiğinden çok daha fazla konsantrasyon gerektiriyor. Ne ayağımı yere vurmuş ne koltuğumda kıpırdanmış ne de karşımdaki açık duvardan başka bir yere bakmıştım. Yavaş yavaş, burnumdan nefes alıp hafifçe araladığım dudaklarımın arasından veriyordum. Gözlerimi de rahat bir ritimde kırptıyordum; ne çok hızlı ne de çok yavaş.

Solumdaki aynalı duvardan beni izlediklerini biliyordum ama onlara serçeparmağımın seğirmesi gibi bir şey vermeyi kesinlikle reddediyordum, çünkü Devon'ın yüz yüze ilk görüştüğümüzde bana söylediği şey daima aklımdaydı: *Çok uzun süre bekletildiklerinde nasıl davrandıklarına bakarak, insanlar hakkında epey şey öğrenilebiliyor.*

Beni sorgu odasına getirip bu masaya oturtmaları epey yaygaralı olmuştu diyebilirim. Üniformalı memurlar ve sivil dedektifler içeri girip çıkmış, hepsi bu işte bir rol oynamak istemişti. Bana içecek bir şeyler teklif etmiş, tuvaleti kullanmam gerekip gerekmediğini sormuşlardı. Sonrasında da soru üstüne soru sormuşlardı ve hepsini olabilecek en asgari seviyede cevaplamıştım. Son soruyu ise ben sormuştum. Avukat istemiştim.

Rachel Murray'yi istemiştim ama bir yandan da Ryan'ın onu çoktan aradığına emindim.

Bir süre sonra, Rachel gelip karşıma oturdu. O açık açık beni incelerken sessizce oturdum. Ondan ne beklemem gerektiğinden emin değildim; buraya getirilmem hoşuna gitmiş miydi, bir cinayete karışmış olabilecek birinin karşısında oturduğu için korkuyor muydu veya onu istemem kafasını karıştırmış mıydı? Gelgelelim, bu soruların cevaplarını alamadım. Yüzü benimki kadar ifadesizdi ve seçmeye karar verdiğim yoldan memnundum.

Önce beni konuşturacaktı ki buna saygı duyuyordum.

"Beni temsil edecek misin?" diye sordum. Avukat-müvekkil gizliliğince korunmayacak hiçbir şey söylemeyecektim ona.

"Evet," diye yanıtladı, sonra da ayaklarının dibine bıraktığı çantadan bir belge çıkardı. "Bu olmadan benimle konuşmazsın sanıyorum."

Rachel'in artık resmen avukatım olduğu profesyonel bir ilişki kurduğumuzu belirten standart bir anlaşmaydı. İmzaladıktan sonra, onun da benimkinin altına adını karalamasını izledim.

"Sana göndereceğim fatura konusunda sorun yaşamazsın diye tahmin ediyorum?" diye sordu.

Başımı onaylar anlamda salladım. "Tabii ki."

Belgeyi tekrar çantasına koyup kapıya ilerledi. Hafifçe açtıktan sonra, "Ben Bayan Porter'ın resmi avukatıyım, o yüzden odadaki mikrofon ve video kaydını kapatın," dedi.

Kapı kapandı, ardından Rachel pencereye gidip jaluziyi örttü.

Şimdi bu sisteme güvenmek ve Rachel'a anlatmak üzere olduğum şeyleri kimsenin duymayacağını ummak zorundaydım. Bu küçük mahremiyet kırıntısı yerimde kıpırdanmama sebep oldu; ihtiyacım olan kısımlardaki kan dolaşımını yenilemeye çalışıyordum.

O sırada beni izleyen Rachel'ın sol gözü kısıldı. "Seni arka koltuklarına oturtup da garaj yolundan ayrıldıkları anda aradı beni Ryan. Seni beni istediğinde zaten buradaydım. En hafif tabirle şaşırdım diyebilirim."

Sonunda şöyle sordum: "Bana karşı ellerinde ne olduğunu biliyor musun? Neden baştanık olduğumu düşünüyorlar?"

"Memur Bullock, Bernardların evinden çıktıktan sonra ismini ve Brookwood, Alabama'yı araştırmış. Sorgulama emri çıkmış karşısına. Sabah ilk iş olarak da Amy Holder davasında çalışan memuru aramış. Kadın öldüğünde olay yerinde olduğuna inanmak için sebepleri var; aynı zamanda ya kadın ölmeden hemen önce neler yaşandığına dair bilgin olduğunu ya da ölümüne sebep veya yardımcı olmuş olabileceğini düşünmeleri için de. Sorguya alınmanı istemişler, buradaki memurlar da Ryan'ın evine gitmiş işte."

Evie Porter ve Brookwood, Alabama'nın Amy Holder'la hiçbir şekilde herhangi bir bağlantısı olmaması gerekiyordu.

"Orada olduğuma dair kanıtları ne?"

"Olay yerinde çekilmiş bir fotoğrafın olduğunu söylediler bana. Atlanta Polis Departmanı yerel polisle paylaşmamış, bu yüzden bana gösteremediler. Doğru olup olmadığından emin değilim. Yine de fotoğrafın kopyasını istedim ve gönderileceği söylendi."

Başımı onaylar anlamda sallayıp duyduklarımı sindirmeye çalıştım. "Fotoğraftaki kişinin Evie Porter olduğunu nereden biliyorlar tam olarak?"

Rachel başını yana eğdi. "Ne sorduğunu anlayamadım." Kendimden niçin üçüncü şahıs olarak bahsettiğimi merak ettiğinden emindim.

"Evie Porter'a dair başka bir kayıt var mı? Amy Holder'ın öldüğü yerde bulunmasından başka bir şey?" diye sordum sinirli bir tavırla. Ona her şeyi anlatmaya hazır değildim henüz ama bildiği her şeyi öğrenmem gerekiyordu. Lucca Marino kimliğini geri alabilecek noktada değildim ve bunu neler olup bittiğini tam olarak öğrenene kadar biraz daha korumak istiyordum. Şimdilik Lucca Marino ölmüş, yok olmuştu ve ben de Evie Porter kimliğine sıkışıp kalmıştım.

Rachel öne eğilip kollarını masaya dayadı. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin? Benden bir şeyler saklarsan sana yardım edemem."

"Amy Holder'ı tanıyordum." Bu itiraf karşısında hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermedi. "Ama onu tanıdığım dönemde, ismim Evie Porter değildi."

Başını yine yan yatırdı. "Neydi peki?"

"Regina Hale."

"Regina Hale," diye tekrarladı.

Başımı aşağı yukarı salladım, o ise gözlerini dikerek baktı bana. "İsmi Regina Hale mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Peki Regina Hale, kılığına girdiğin gerçek biri mi?" diye sordu bir süre sonra.

"Hayır."

"Özellikle mi yarım ağız konuşuyorsun? Çünkü sırlarını saklamak bana güvenmekten daha önemliyse, buradan hemen çıkıp gidebilirim."

Tanrım, çetin ceviz sürtüğün tekiydi gerçekten ama ihtiyacım olan bir sürtüktü işte.

"Atlanta dışında yaşarken kullandığım isim Regina Hale'di. Anladığım kadarıyla da Amy'nin ölümü kaza olarak değerlendirilmişti."

Rachel sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve açık açık beni inceledi.

"Evie Porter gerçek ismin mi?" diye sordu.

Cevabı anlayacağı kadar uzun süre tereddüt ettim ama yine de yanıtımı bekledi.

"Hayır."

"Gerçek ismin ne peki?" diye sordu.

"Evie Porter değil," dedim. Ona her şeyi vermeye hazır değilim. Henüz olmazdı.

Öylece birbirimizi izledik; ikimiz de önce kimin pes edeceğini görmeye kararlıydık. Bir süre sonra Rachel yerdeki çantasına uzanıp bazı belgeler çıkardı. "Kendi kişisel araştırmam bu. Polisin elinde bundan fazlası varsa bulabilirim."

Her ne kadar beni araştırmış olacağını beklesem de önüme koyduğu ilk şeye hazırlıklı değildim. Üzerinde Evelyn Porter ismi ve benim fotoğrafım olan Alabama Üniversitesi öğrenci kimliği fotokopisiydi, tarihi de yedi yıl önceydi.

"Bu ne?" diye sordum. Fotoğrafı biliyordum. İlk işimdendi. Izzy Williams ismiyle yaptığım Kingston işi. Gelgelelim, Evelyn Porter'ın öğrenci kimliğindeydi işte.

Rachel hiçbir şey söylemeyip bana başka bir kâğıt uzattı. Bu da üzerinde altı yıl öncesinin tarihi olan bir ehliyet fotokopisiydi. Bunda da benim fotoğrafım ve Evelyn Porter ismi vardı. Bu fotoğrafı Mia Bianchi ismini kullanarak yaptığım Andrew Marshall işinde kullanmıştım.

Masaya bir kâğıt daha koydu. Dört yıl öncesine ait, Evelyn Porter'ın pasaportu. Yine benim fotoğrafım; Wendy Wallace ismiyle yaptığım Florida'daki bir işten.

Bunların yanına üç kâğıt daha eklendi. Elektrik faturası, aşırı hız cezası ve bir doktor muayenehanesinden rapor. Evelyn Porter olduğuma dair üç kanıt daha.

Bay Smith benim için yeni ve aktif bir kimlik yaratırken, sekiz sene boyunca gerçek kimliğimi saklamıştım.

Devon'la yeni bir kasabayı ve hedefi araştırırken çok titiz

davranırdık ama bana verilen isimle ilgili derinlemesine bir inceleme yapamamak kör noktaydı.

Rachel karşımda oturmuş benden bir tepki bekliyordu. Herhangi bir tepki alamayacağını fark ettiğinde de tekrar arkasına yaslandı ve sertçe bir nefes verdi. “Hâlâ Evelyn Porter olmadığını mı söylüyorsun yani?”

Yine hareketsiz kalmaya geçmiştim. Sakindim. Olabildiğine soğukkanlı. Düşünceler, zihnimde vızır vızır uçuşuyor olabilirdi ama kimsenin bunu bilmesine izin vermeyecektim.

“Madem Evelyn Porter değilsin ve gerçekte kim olduğunu bana söylemeyi de reddediyorsun, bu durumda sana nasıl yardım edeceğim?” diye sordu.

“Buradan çıkmam lazım. İşleri yoluna sokmak için birkaç güne ihtiyacım var.”

Ben daha konuşurken başını iki yana sallamaya başlamıştı. “Uğraşırım ama fazla umutlanma. Seni uzun süredir arıyorlarmış ve kaybetme riskine girmek istemezler. Ellerindeki şey potansiyel baştanık olarak seninle görüşme yapılmasına dair resmi bir emir, kadının ölümünde şüpheli falan değilsin yani ama bugün buradan elini kolunu sallaya sallaya gitmene izin vereceklerini hiç sanmıyorum. Belki bir iki gün içinde çıkartabilirim seni ama sorgu için hemen Atlanta’ya gitmen beklenecek.”

Şu an en çok ihtiyacım olan şey zamandı. Birkaç saniye bekleyip seçeneklerimi değerlendirdim, sonra da Rachel’in not defteri ve kalemını önüme çektim. Birilerinin dinliyor olma ihtimaline karşı yüksek sesle söylemek istemiyordum. “Bu adamı ara. Müvekkilinin Haziran 2017’de Hilton Head’de olduğunu söyle. Beni buradan çıkarmasını söyle. Bugün.”

Rachel öne eğildiğinde, yüzü daha öncekinden de solgundu. “Onu aramamı ve Hilton Head, Haziran 2017’den bahsetmemi istiyorsun yani... Sonra ne olacak, salıverilmen için araya birilerini sokmasını mı isteyeceğim?”

Retorik bir soru olduğundan cevap vermeye zahmet etmedim.

Bana hızlıca başını sallayıp odadan çıktı. Şifreli mesaj konusunda

kafamı ütülememesine şaşırmıştım doğrusu ama bir yandan da Rachel'a yeterince hakkını vermediğimi öğreniyordum.

Şu an oturduğum yerde oturmayı, karşı karşıya olduğum şeyle karşı karşıya kalmayı hiç istememiştim ama yine de hazırlıklıydım buna. İyiliğimin karşılığını isteme vakti gelmişti.

Kapının yavaşça açıldığını duydum; Rachel bu kadar çabuk geri gelmiş olamazdı. Omuzlarımı gevşetip dedektiflerle oyun oynamaya hazırlandım. Gelgelelim, kapı aralığından Ryan'ın başı uzandı içeriye; doğru odaya gelip gelmediğinden emin değil gibiydi.

Polislerin onun için geldiklerini düşündüğünde, beni koruma derdine düşmüştü. Şimdiyse bana endişeli gözlerle bakıyordu.

"Rachel polislerle seni bir dakikalığına görmeme izin vermemi için konuştu. Sanırım ona hayır demeye korktular. Bu arada, kamera ve mikrofonları tekrar açabilirlermiş."

Muhtemelen Ryan'ın burada olmasını özellikle istemişlerdi; ona, aleyhimde kullanabilecekleri bir şey söylerim umuduyla.

Bir anlık tereddüdün ardından, Ryan yanıma oturup sarıldı bana. Kapıldığım duygu seli beni bile şaşırttı. Onu görmek içimi rahatlatmıştı. Beni sıkıca kavrayıp omuzlarımı sıktı, "Ne oldu böyle, Evie?" dedi sessizce.

Uzaklaşmalı, temasımızı kesmeliydim.

Ama bırakamıyordum onu.

Bırakmak istemiyordum. Uzun bir günün ardından düşen gardımı suçladım içten içe... birkaç uzun gündür düşen gardımı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Şimdi sen yanımda olunca daha iyiyim."

Bana bakabilmek için geri çekildi. "Rachel seni buradan çıkarmak için uğraştığını söyledi."

"Güzel. Gayet güzel." Ryan yorgun görünüyordu. Son yirmi dört saat ona pek nazik davranmamıştı. Önce çocukluk arkadaşını kaybetmişti, sonra da sevgilisini polisler alıp götürmüştü.

Parmaklarını benimkilere doladı. "Neler oluyor, Evie? O polis, Atlanta'daki bir kadının ölümüyle ilgili baştanık olarak

sorgulanman gerektiğini söyledi. Olay gerçekleştiğinde orada olduğunu düşünüyorlarmış.”

“Evet, bana da böyle söylendi. Benimle konuşmak istediklerinde ben de en az senin kadar şaşırdım açıkçası. Hakkımda böyle bir karar olduğunu bilmiyordum,” dedim, polislerin karşısında söylemeyeceğim hiçbir şey dememek için kelimelerimi özenle seçerek; muhtemelen dinliyorlardı.

“O kadının ölümüyle ilgili şüpheli bir şeyler olduğunu mu düşünüyorlar yani? Çünkü başka ne diye seninle konuşmak için emir çıkması gereksin?”

Derin bir nefes alıp burnumdan verdim. “Neden bir şey bildiğimi düşündüklerine dair hiçbir fikrim yok.”

Ben konuşurken Ryan da sanki söylediklerimin doğruluğunu tartıyor gibi başını aşağı yukarı sallıyordu.

O bir şey diyemeden Rachel kapıyı açıp içeri girdi. Gözleri aramızda gidip geldi; vardığı kanı çok açıktı: Arkadaşına yalan söylüyordum.

“Evie,” dedi ismimi ağır bir şekilde vurgulayarak, “aramayı yaptım. İşe yarayacak gibi. Yakında kesin olarak öğreniriz.”

Başımı onaylar anlamda salladım çünkü işe yarayacağını biliyordum.

Ryan’a bakan Rachel, “Bize birkaç dakika verebilir misin? Evie’yle bazı şeylerin üzerinden geçmem gerekiyor,” dedi.

Bunun üzerine Ryan da bir ona, bir bana baktı; onun duymaması gereken ne konuşacağımızı merak ettiğinden emindim.

Kalmasının sorun olmayacağını söylemediğimde, “Tabii ki, hemen dışarıda olacağım,” dedi. Sonra da çıktı.

Rachel eliyle odayı işaret etti genel olarak. “Mikrofonlar ve kameralar tekrar kapandı.”

Başımı aşağı yukarı sallayıp başka kimsenin duymasını istemediği şey her neyse söylemesini bekledim.

“Ona aslında kim olduğunu söyleyecek misin?” diye sordu.

“Hayatımın yasal kısımlarıyla ilgilenmen için seninle çalışıyorum, kişisel kısımlarıyla değil.”

Hiçbir şekilde gözü korkmamıştı. "Ryan benim arkadaşım."

Bir karşılık vermedim, o konuşmadan önce de birkaç saniye öylece birbirimize baktık. "Salınma kararın çıkar çıkmaz geri gelirim. Çıkarsa tabii."

"Çıkacak," dedim.

Odadan çıkarken Rachel bana mânâlı bir bakış attı.

Ben de sandalyemde arkama yaslanıp plan yapmaya başlayabilmek için zihnimi boşalttım.

Lucca Marino, Altı Yıl Önce

Hilton Head'den Raleigh, Kuzey Carolina'ya dönerken, arabayı yavaş yavaş kullanıp hiç acele etmedim; kafam hâlâ son on iki saatteydi. Andrew Marshall'ın hakkımda ne düşündüğünü umursamamam gerekirdi ama umursuyordum işte.

İzimi kaybettirmiştim. Matt herhalde milyon kere aramış ve tehdit üstüne tehdit mesajı atmıştı ama yılmadım.

Andrew'u Güney Carolina'daki o komplekste bırakmamın üzerinden yaklaşık kırk sekiz saat geçmişken, bir de buraya bir daha asla adımımı atmamam yönünde talimat verilmesine rağmen, pazartesi günü sabahın ortasında AAA Soruşturmalar ve Kefaletnameler'in önüne park ettim.

Matt beni beklemiyordu.

Buraya son geldiğimde dehşet içindeydim. Miles kanepede uyurken, yerde yatan Jenny Kingston'ı kanlar içinde ölüme terk edip Kingstonların evinden kaçmışım.

Bugünse farklıydı.

Bugün Matt'in ofisine sanki kendi ofisimmiş gibi girdim.

Bekleme odasında birkaç kişi, resepsiyonda da aynı kız vardı. Ona doğru yürüdüğüm sırada bana gönülsüzce gülümsedi ama masasını es geçip koridora yöneldiğimde yüzündeki ifade hızlıca değişti.

"Bir dakika! Önce giriş yapmanız gerekiyor!" diye bağırdı arkamdan.

Matt'in odasının kapısını açtığımda, kız da sırtıma toslamak için tam zamanında durdu.

"Hangi cehennemdeydin sen!" diye kükredi Matt beni görür

görmeyiz, sonra da arkamdaki resepsiyoniste baktı. "Siktir git, yerine geç!" Kız tam bir U dönüşü yaparken ben de kapıyı kapattım.

Masasının karşısındaki koltuğa oturdum; tam da iki yıl önce yaptığım gibi.

Görünüşüne bakılırsa, Matt cuma gününden beri uyumuyordu. Son konuşmamızdan beri yani. Kurduğu kameranın görüntüsünü son görüşünden beri. Ben bağlantıyı kesmeden hemen önce.

"Siktiğimin hafta sonu boyunca Andrew'u aradı benim kız! Gidip kapısını bile çaldı! Peki sen nereye kayboldun? Bu işten sıvıştın resmen!" Yüzü kıpkırmızıydı, konuşurken saçtığı tükürükler de cabası.

Cevap verirken ağırdan aldım. "Planın aptalcaydı. Ben de geliştirdim."

Dişlerini sıkıp gözleri hızla sağa sola giderek beni inceledi. "Bu da ne demek?" diye sordu sonunda.

"Bay Smith'i ara," dedim. Şimdiyse beni öldürmek istiyor-muş gibi bakıyordu.

Matt dolanıp masasının ön tarafına geçti ve tepeme dikildi. Sonra da eğilip ellerini koltuğumun kolçaklarına koyarak beni olduğum yere sıkıştırdı. "Sen bana hesap veriyorsun," dedi.

"Hayır, vermiyorum. Artık değil." Kolumu kaldırıp saatime baktım. "Beş dakikan var, yoksa çıkar giderim. Ve emin ol çıkıp gitmemi istemezsin."

Çok tehlikeli bir oyun oynuyordum ama içgüdülerime kulak vermem gerekiyordu. Çünkü beni hiç yarı yolda bırakmamışlardı.

Uzun ve gerginlikle geçen bir süre boyunca birbirimize baktık.

O işi resmen kendi kendime devraldığım da bir şey olmuştu bana. Ve önceki duruma dönmeye hiç niyetim yoktu.

"Dört dakikan kaldı."

Koltuğumu öyle bir itti ki neredeyse sırtüstü düşüveriyordum. Dengemi sağlamak için ayaklarımı sertçe yere basmam gerekti. O sırada Matt telefonunu çıkardı. Sırtını bana dönüp sessiz sessiz Bay Smith'le konuştu.

Birkaç saniye sonra da tekrar bana dönüp telefonunu hoparlöre aldı.

“Konuş,” dedi.

Hattın diğer ucundaki mutlak sessizliğin beni durdurmasına izin vermedim. “Andrew Marshall’dan iş çıkmaz. Eşini aldatacak değildi. Adam fazla temiz. Zorlarsak da bunun utancıyla adaylıktan çekilirdi. Güçlü olmayan birine çamur atmanın da size faydası olmazdı. Adamla on dakika geçerseniz, ne demek istediğimi anlarsınız.”

Ben Bay Smith’in sessizliğinin odayı doldurmasına izin verirken, Matt gözleriyle beni olduğum yere mihliyordu âdeta.

“Ama sizin için daha iyi bir şey buldum. Senatör Nelson. Georgia’daki pozisyonunu on sekiz yıldır koruyor. Tüm iyi komitelerde var. Tanrı’yı, eşini, ülkesini seviyor. Aynı zamanda, ağız topu takarak kışına şaplak attırmayı da seviyor. Tamamen sizindir. Flaş belleği nereye göndereceğimi söylemeniz yeterli.”

İletmesi için belleği ona vermeyerek Matt’i bir kenara attığım çok açıktı. Eklemediğim şeyse, Andrew Marshall’ın artık bana ait olduğuydu. Çok yakında vali olacaktı ve birilerinin ona sahip olmasına ne kadar yaklaştığını fark ederken, onu bundan kimin kurtardığını da anlamıştı.

Ben Matt’i izlerken o da telefonu izliyordu. Alnında çizgi hâlinde beliren teri görebiliyordum.

Andrew’la yaptığım konuşma zorluydu. Ertesi sabah uyanıp da hâlâ balkonda olduğunu fark edince merak ettiği bazı şeyler olmuştu. Ben de tüm sorularını yanıtlamıştım. Bundan böyle dikkatli olması gerekiyordu. Güvenli olduğunu ispatlasa bile karşısındaki kimseye körü körüne güvenemezdi. Öğrenilmesi zor bir dersti bu. Bana teşekkür etti, sonra da bu hayatı geride bırakmam için yardım etmeyi önerdi. Suçla dolu değil, onurlu bir hayat sürmem için. Çünkü Andrew Marshall böyle biriydi işte.

Ona sarılıp teşekkür etmiş ve hemen bırakıp gitmiştim onu.

Olur da bir gün ona ihtiyaç duyarsam –gerçekten ihtiyaç duyarsam– yardımına koşacağını biliyordum.

Bay Smith herhalde bugün benimle konuşmayacak diye düşünüp devam ettim: "İş değiştirmem hoşunuza gitmemiş olabilir, sonuçlar da umduğunuz gibi olmadı belki ama Matt'in planı başarısız olacaktı. Senatör Nelson ise başarısız bir plan ve boşa harcanmış kaynaklardan çok daha iyi. Benden hizmet almaya devam etmek istiyorsanız, sizinle doğrudan iletişim kurarım. Matt aracılığıyla değil. Yaptığım işte iyiyim. Matt'ten çok daha iyi. Ve siz de bunu biliyorsunuz."

Sessizlik.

Matt'in öfkeden deliye döndüğü her hâlimden belli oluyordu. Boynu kıpkırmızı kesilmiş, çenesi de sertçe kenetlenmişti.

En sonunda Bay Smith konuştu: "Matt, telefonunu Lucca'ya ver, sonra da çıkıp koridorda bekle. Lucca, Matt çıktığında kapıyı kapatıp telefonu hoparlörden al."

Matt'in gözleri kafasından fırlayıverecek gibi duruyordu. Ofisten çıkıp kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Ben de telefonu alıp ahize moduna geçtim.

"Evet," dedim.

"Cuma gecesi Andrew Marshall'ın süitinde büyük bir etkinlik olduğu söylendi bana."

Hiç tereddüt etmedim. "Doğru. Matt'in ne planladığını fark ettiğimde, birkaç kodamanı kokteyl partisine davet ettim. Andrew'a çamur atamayacağımı fark edince, onunla aynı derecede veya daha önemli birini bulmam daha iyi olur dedim."

Sessizlik.

Sonra da daha fazla soru: "Bu parti sırasında Andrew Marshall neredeydi? Madem elinde bir şey var, senatörün davranışlarına Marshall şahit oldu mu?"

"Andrew'un balkondaki şezlongda bayılmasını sağladım. Senatör Nelson da kızlardan birini odasına götürdü, aralarında geçenler de orada gerçekleşti."

Yine sessizlik. Soruları ile cevaplarım arasındaki bekleyiş gerçekten sinir bozucu ve yıldırıcıydı ama eminim ki amaç da buydu zaten.

“Matt’in talimatları sana akşamüstü dört buçukta ulaştı, Marshall’ın odasındaki kokteyl partisi için davetiyeleri ise altıya çeyrek kala gönderdin. Bu kadar kısa sürede böyle bir şey yapacak ekipmanı ve personeli nasıl buldun? Yoksa talimatların verilmeden önce mi yoldan çıkmaya karar vermiştin?”

Sadece ona verdiklerimle yetineceğini varsaymak büyük saflıktı.

“Daha önce de söylediğiniz gibi, becerikliyim ve çabuk tepki veriyorum. Bu da bunun başka bir örneği işte. Hafta sonuna girerken planı değiştireceğimi düşünmüyordum ama her türlü olasılığa hazırlanmamak da profesyonelce olmazdı. Talimatlar bana geldiğinde, Matt’in bu işte ipleri ele aldığı çok açıktı. Baştan savma ve amatörceydi plan.”

“Yani elinde Marshall’la ilgili hiçbir şey olmadan oradan çıktığına mı inanacağım? Onunla geçirdiğin bunca sürede, kendisinin aleyhinde kullanılabilecek tek bir şey bile bulamadığına?”

“Gerçek bu. Adam fazla düzgün.”

Bana inanmadığı belliydi. Bir dakika kadar sonra, telefonun kapanıp kapanmadığını kontrol etmem gerekti.

“Senatör Nelson belki faydalı olabilir ama biz seni onun için göndermedik, yine de işi kurtardığını anlayabiliyorum ve takdir ediyorum,” dedi. “Bundan sonra doğrudan benimle muhatap olacaksın. İkimiz için de nasıl olacağına bakacağız. Şimdilik. Gerçekten sürprizlerle dolusun. Bu sürprizlerin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu zaman gösterecek.”

Son cümlesindeki uğursuzluğa kulak asmadım. “Ödemem de yeni pozisyonuma uygun olacak, değil mi?”

Kıkırdamasını gerçekten beklemiyordum. “Beni zorlamayı hiç sorun etmiyorsun demek?”

“Etmezsem bana saygı duyar mısın?”

Soruma aldırış etmedi. “Düşündüğün kadar iyi olup olmadığına bir bakalım önce. Florida’da yardımcı olabileceğin bir durum var. Sessiz sakın ama epey paralı bir üniversite kasabası. Oraya gitmeni istiyorum.”

“Tabii,” dedim hiç duraksamadan. İşin ne olduğunu bilmesem de bunun seviye atlamayı hak ettiğimi ispat etmek için tek şansım olduğunu biliyordum.

“Havaalanının oradaki Holiday Inn Express’e git. Şimdiki isminle giriş yap ve daha sonra verilecek talimatları bekle.”

Sonra da hat kesildi.

“Konuşmamız bitti,” diye bağırdım kapalı kapıya ve Matt hemen içeri girip telefonunu elimden kaptı.

“Bu yaptığına pişman olacaksın,” dedi.

Omuzlarımı silkip cebimden küçücük bir kâğıttan kuğu çıkardım ve masasının köşesine bıraktım.

“Ne lan bu?”

“Beni hatırlatacak bir şey,” dedim kapıya yöneldiğim sırada.

Ben binadan çıkarken, küçük beyaz kutular çeşitli noktalara teslim ediliyordu. Kutuların her birinde az önce Matt’e verdiğime benzeyen origami kuğular vardı. Kuğular açıldığında, alan kişiyi uygunsuz bir pozisyonda gösteren resim ile kırmızı keçeli kalemle yazılmış “Hilton Head, 2017” yazısı ortaya çıkıyordu. Bu kadardı işte.

Üyeleri kendi isteğiyle katılmış olmasa da ekibimi biraz daha büyütmüştüm. Raleigh’de neredeyse tutuklandığım o gece, eskiden yapılan bir iyiliğin karşılığı istenmişti ve başımı beladan kurtarmak için tek gereken de buydu.

Bu adamlara ihtiyaç duyacağım bir an gelecek, onlar da yardımına koşacaklardı. Artık avucumun içinde son derece saygın, Tanrı korkusu olan, küçük bir grup politikacı vardı. Bir senatör, birkaç kongre üyesi, bazı belediye başkanları ve eyalet parlamenterleri. Bir de kokteyle bir arkadaşı tarafından sürüklenen, Louisianalı zavallı Yargıç McIntyre.

Günümüz

Yargıç McIntyre hemen geldi. Tam da yapacağını bildiğim gibi. Ryan'la eve dönüyordum, Rachel da kendi arabasında peşimizden geliyordu. Hareketlerimden sorumlu tutulmayı kabul etmişti, bu da demek oluyordu ki bana yapışıp kalmıştı.

Bugün oradan çıkıp gitmek için, cuma günü Atlanta'da dedektiflerle görüşüp Amy Holder'ın ölümüyle ilgili sorulara cevap vermeyi kabul etmem gerekmişti. Bunu yapmayı reddetseydim, Atlanta Polisi'nin göndereceği kişi gelip beni alana ve oraya sürükleyene kadar Lake Forbing Polis Departmanı'nda tutulacaktım. Cuma sabahı oraya gitmezsem de hakkımda tutuklama emri çıkarılacaktı.

Dün Bay Smith'in planı belirsizdi ama artık durum değişmişti. Ben her zaman bir noktada tekrar Lucca Marino olabileceğimi düşünürken, bugünden itibaren Evie Porter kimliğini bırakmak imkânsıza yakın bir noktaya gelmişti. Salınmamın şartı olarak fotoğrafım çekilmiş ve parmak izlerim alınmıştı, yani ilk kez sisteme girmekle kalmamış, sisteme Evelyn Porter olarak girmiştım.

Lucca Marino'yu temiz ve her şeyden uzakta tutma konusunda –hazır olduğum zaman istediğim gibi doldurabileceğim boş bir sayfa olsun diye– o kadar özenli davranmıştım ki aslında

o olduğumu ispatlayacak hiçbir şey yoktu elimde. Gelgelelim Evelyn Porter'ın, şimdi fotoğraflar, yeni alınmış parmak izleri ve Amy Holder'ın ölümü için sorgulanmasına yönelik baştanık emri de dahil olmak üzere dolu dolu bir geçmişi vardı.

Sekiz sene önce Bay Smith beni tutuklanmaktan kurtarmış, şimdiyse tutuklanmam için beni oyuna getirmişti.

Bugün pazartesiydi ve çoktan günü yarılamıştık, bu da demek oluyordu ki bu işi çözmek için sadece üç günüm vardı.

Arabanın içine sessizlik hâkimdi bu arada.

Şu an beynimi kemirip duran onlarca soru arasında beni en çok rahatsız eden şuydu: *Bay Smith neden bu iş için riske giriyor ki?* Bu kasabaya ve kimliğe şimdilik sıkışıp kalmış olabilirdim ama buradaki işim bitmişti. Bu sahiden de gerçek bir iş miydi yoksa beni belirli bir yerde tutmak için çevrilmiş bir dolap mıydı?

"İstediyini sorabilirsin," dedim sonunda, sessizlik fazla ağır gelmeye başlayınca.

"Nasıl öldü?" diye sordu. "Seni hakkında sorgulamak istedikleri kadın."

"Yangında."

Hafifçe yüzünü ekşiten Ryan gözlerini yoldan ayırmadı. "Nereden tanıyordun onu?"

"İşten," diye yanıtladım. Ki doğrudu da. Son işimdi kendisi.

Evine beş dakika kalmıştı ve o başka bir şey sormayınca ben üstelemeye karar verdim. "Orada olup olmadığını sormayacak mısın? Ona ne olduğu hakkında bir şey bilip bilmediğimi? Olanlarda bir parmağım olup olmadığını?"

"Hayır. Cevapları merak etmediğimden değil." Dönüp bir saniye kadar bana baktıktan sonra dikkatini tekrar yola verdi. "Bana gerçeği söylemeye hazır olmadığından ve bana yalan söylemeni istemediğimden."

"Bir suçluyla birlikte yaşamaya başlamış olmaktan korkmuyor musun?" diye sordum sesimde alaycı bir tınıyla. "O kocaman, güzel evini ateşe veririm diye korkmuyor musun?"

Üsteledikçe üsteliyor, zorladıkça zorluyordum.

Neşesiz kahkahası arabada yankılandı. “Yaşadığım sokaktaki herkes kız arkadaşımın polisler tarafından alınıp götürülmesine şahit oldu. Bütün günü polis merkezinde, salınması için elimden ne geliyorsa yaparak geçirdim. Şimdiyse kendisi gelmiş, ben bizi eve götürürken onunla oyunlar oynamayı reddediyorum diye kavga çıkarıyor.” Bana doğru bir bakış attı. “Böyle bir şey olduğu için mutlu muyum? Hayır. Bu süreçte sana destek olacak mıyım? Tabii ki. Senden korkuyor muyum? Hayır. Bu konu hakkında benimle konuşmaya kendini hazır hissedene kadar bekleyecek sabrım var. Ama seninle bu konuda ikiyeüzlü sohbetlere girmeyeceğim.”

Sözleri hiç beklemediğim bir şekilde vurucu oldu.

Ryan uzanıp elimi tutarak ortamı yumuşattı. “Atlanta’ya gidip onlara hiçbir şey bilmediğini söyleyeceğiz, sorulara cevap vereceğiz, sonra da normale döneceğiz.” O kadar kararlı söylemişti ki neredeyse böyle bir seçeneğim olduğuna inanacaktım.

Normalin nasıl bir şey olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu oysaki.

Garaja girdiğimizde Ryan motoru durdurmadı. “Daha önce gidemediğim için ofise uğrayıp bir şeyler almam gerekiyor,” dedi gözlerini ön cama dikerek.

Pişman olacağım bir şey söylemeden indim arabadan. Yaptığı o küçük konuşma, ona anlatmamam gereken her şeyi anlatmak istememe sebep olmuştu ve şimdi de beni bırakıp gidiyordu. Rachel’in kendi arabasının kapısını kapattığını duyduğumda eve girmek üzereydim; ayakkabılarının topukları betonda tıkırdıyordu.

“Evie, bazı şeylerin üstünden geçmemiz gerekiyor,” dedi arka kapıdan geçip beni takip ederken.

Başımı onaylar anlamda sallasam da dönüp ona bakmadım. “Önce bir duş almam lazım. Biraz da zamana ihtiyacım var. Bir saat sonra konuşalım.” Ona bir şey deme fırsatı vermeden üst kata yöneldim.

Kapalı yatak odası kapımızın önünde öylece kalakaldım. Oda boşken bu kapıyı kapatmazdık hiç. Sabah hazırlandığımız

anı düşündüm; ikimiz de hafta sonunun bitkinliğiyle çok yavaş hareket etmiştik. Alt kata önce ben inmiştim, Ryan da çok geçmeden peşimden gelmişti ama sonra yatağın yanında şarja takılı bıraktığım telefonumu almak için buraya koşmuştum.

Ben odadan çıkarken kapı açıktı.

Kulpu yavaşça çevirip kapıyı ittim.

Yatak toplanmış hâldeydi ve bu da çok nadiren yaptığımız bir şeydi, kaldı ki hâlimiz düşünöldüğünde bu sabah böyle bir şey kesinlikle yapmamıştık. Odayı şöyle bir inceledim ve yatağın benim tarafımdaki komodinin üzerinde beni bekleyen şeyi görünce hızlıca nefes aldım.

Origami kuğu.

Abajura yaslanmıştı ve benim dışımda kimsenin dikkatini çekmeyecek kadar küçüktü.

Gereğinden çok daha uzun süre öylece bakarak o küçük şeye hak etmediğı bir güç bahşetmiş oldum.

En sonunda uzanıp aldım ve kâğıdı açtım. Kuğunun içinde bir kâğıt daha vardı. Her yüzüne basılmış iki fotoğraf gördüm. Atlanta polisinin bana karşı elinde olan şey buydu eminim ki; Bay Smith sayesinde. Ve bunu bana, benim Yargıç McIntyre'a aleyhinde sahip olduğum şeyi gönderdiğim şekilde göndermişti.

Üstteki fotoğrafta, Atlanta'nın merkezindeki bir otelin önünde duruyordum ve Amy Holder sadece birkaç metre ilerideydi; yüzünde sinirli bir ifade vardı, bir de ellerini kaldırmış bana hareket çekiyordu. İkinci fotoğrafta ise Amy'yi otelin içinde takip ediyordum. Birkaç dakika sonra onun balkonundan kara dumanlar yükselirken sokaktaki herkesin cep telefonlarının kameralarını doğrulttuğı oteldi bu. Aramızda bir sorun olduğ u aşikârdı. Aşikâr olan bir başka şeyse, otele onun peşinden girdiğ imdi.

O ânı gayet iyi hatırlıyordum. Onun o hararetli sözlerini. Bana bağı rarak söylediklerini duyacak kadar yakında olan herkesin dönüp bakmasını. Sonra da havayı dolduran itfaiye aracı sirenlerini, insanların çığlıklarını, o buruk duman kokusunu.

Ölmüş kadınla olay yerinde karşı karşıya olduğumu gözler önüne seren mükemmel kanıt. Bay Smith'i biraz olsun tanıdıysam, farklı açılardan çekilmiş ve beni aynı derecede suçlu gösteren, kendisi hazır olduğunda Atlanta Polis Departmanı'na gönderilecek başka fotoğraflar da olduğuna yemin edebilirdim. Bu sadece iştahlarını açmak için önlerine koyulmuş bir aperitifti.

Kâğıdın arka tarafı ise benden ne istediğini gösteriyordu.

Aynı gün, farklı bir yerde çekilmiş başka bir fotoğrafımdı. Amy'nin kaldığı otelden birkaç sokak aşağıdaki bankadan çıkıyordum.

Kâğıdın en altında bir telefon numarası vardı. Çantamdan telefonumu çıkarıp numarayı hemen aradım.

"Senden bu kadar çabuk haber almayı beklemiyordum. Yapabileceğini düşündüğümünden çok daha hızlı çıkmayı başardın oradan," dedi Bay Smith; robotik ses her zamankinden biraz daha yüksek bir tondaydı.

"Beni hep hafife aldın." Sesime biraz olsun şakacılık tınısı katılmak için var gücümle çabalamam gerekmişti.

"Atlanta'da Amy Holder'dan aldığın şeyi vereceksin, yoksa bu işin sonunun senin için hiç de hoş olmayacağını öğreneceksin."

Gözlerimi sımsıkı yumup sessizce, derin bir nefes aldım. "Orada olanları açıkladım zaten. İstedğin şeyi alamadım. Gitti. Yangında kül oldu."

"O zaman kasada ne var?"

Bankanın girişindeki merdivenlerde çekilmiş fotoğrafa tekrar baktım. "Lütfen bu fotoğraf yüzünden beni polise vermediğini söyle."

"Şimdi de sen beni hafife alıyorsun," dedi homurdanarak. "Peachtree Sokağı'ndaki Wells Fargo şubesinin güvenlik kamerası görüntüleri elimde. İtfaiyeciler Amy Holder'ın cesedini saran alevleri tamamen söndürmeden önce kiralamışsın kutuyu. Önemli bir şeyi asla üzerinde tutmazsın ve o banka da aldığın şeyi saklamak için en hızlıca ulaşabileceğin, en yakın yerdi. Şu an bu konuşmayı yapmamızın tek sebebi, kasa numarasını bilmemem ve imza kartının bende olmaması."

“Düşündüğün gibi değil,” dedim. “Amy’yle de ölümüyle de alakası yok bunun.”

Ses değiştiriciyle mekanik tınlayan hırıltı irkilmeme sebep oldu. “Şimdi bana aptalı oynamanın hiç sırası değil. Atlanta’ya tekrar gideceksin ama çarşamba günü orada olmanı istiyorum. Atlanta’nın merkezindeki Candler Oteli’nde senin için ayırılmış bir oda var. Perşembe sabahı saat onda lobide temsilcilerimden biriyle buluşacaksın, kendisi bankaya ve kasaya kadar eşlik edecek sana. Kasanın içindekileri bizzat kendisi alacak. Dediklerin doğruysa ve kasadakilerin Amy Holder işiyle bir ilgisi yoksa, bu konuyu tamamen kapatacağız ve eskisi gibi devam edeceğiz. Sen de Atlanta’daki dedektiflerin sana yönelik ilgilerini birden kaybettiklerini göreceksin.”

“Yani kasanın içindekileri gösterirsem itlerini geri çekeceğine mi inanacağım? Peki bu iş ne olacak? Öylece bırakıp gidecek miyim? Başarısızlıktan nefret edersin sen, bu iş için neden sorun değil bu?”

“Yediğin boklardan sonra bilmek istediğin bu mu yani? Önemli olan tek şey Amy Holder’ın aldığını geri almak. *Hepsi-ni.*” Bir an için sessiz kaldıktan sonra ekledi: “Bir zamanlar en iyi çalışanımkken bak ne hâle düştün.”

“Ben hâlâ en iyi çalışanımk ve bunu ikimiz de gayet iyi biliyoruz.”

Havlamaya benzeyen kahkahası ürküttü beni. “Doğruca gidip polislerle konuştum. Üzerinde adın yazan bir dosyaları var artık. Parmak izini almak istediklerinde kavgaya çıkardın mı bari? O sorgu odasında çekilmiş videon var. Sakinliğin gerçekten takdire şayan.”

Sözleri âdeta birer mermiye dönüşüp hedefi on ikiden vuruyordu.

“Elinin altında kaç tane Yargıç McIntyre var bakalım?”

Kulağa çok zorlama gibi gelmediğini umduğum bir kahkaha atıverdim. “Bana attığın falsolu toplardan kaçınmaya devam etmeme yetecek kadar.”

“Maalesef ki Lucca, sen seçimini yaptın, şimdi de ben kendiminkini yapacağım,” diye hırladı.

“Başından beri beni oyuna getirmiyormuşsun gibi yapma şimdi. Bunca yıldır. Elindeki en iyilerden biriydim ben, buna rağmen bana cephe alacağın ânı kolluyordun.”

Dilini damağında şaklattı. “Tabii ki öyle yapıyordum. Elimdekilerden biri yoldan çıkarsa diye kenarda bir planım olmayacak mı sanıyordun? Hiç duygusallaşma şimdi. İş başka arkadaşlık başka.”

“Benim yerime geçen kadın, işi aldığı anda başına ne geleceğini biliyor muydu? Kalemimi kırdığını söylemiş miydin ona?”

“O kadın talihsiz bir zayıydı. Potansiyeli vardı aslında. Ama ben zor kararlar vermeye hazırlıklıyım her zaman. Holder işi çok daha önemli.”

İşte buydu. O araba kazasının kaza falan olmadığına onayı. “Onu gönderdiğin işi bitirmiş miydi bari? Yoksa seni bir şekilde yüzüstü mü bıraktı?”

“Senin gözünü korkutmak için gönderilmişti o. Korkuttu da. Lucca Marino olarak ismini duyurmak için gönderilmişti. Duyurdu da. O akşam yemeğine onu hayattayken gören son kişi sen olarsın diye gönderilmişti, böylece polisin birlikte geçirdiğiniz akşamı sorgulaması gerekecekti. Senin için çıkarılan şu emirden haberdar olmalarını sağlamak için devreye girmem gerekeceğini düşünmüştüm ama sen bunu da benim için kolaylaştırdın. Bu arada, eşyalarını karıştırması da seni rahatsız etmek içindi çünkü bundan ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Bulması için bıraktığın tablo beni güldürdü bu arada. Bravo.”

Çıglık atıp telefonu milyonlarca parçaya ayrılana kadar duvardan duvara fırlatma arzusu bütün benliğini kuşatsa da ne hâlde olduğunu ona belli edemezdim.

“Sonumun onun gibi olmayacağı ne malum? Buraya bir iş için geldi ama aldığı karşılığa bak. Köprüden aşağı uçuverdi.”

“İkinci kez seni alman için gönderdiğim şeyi teslim etmeyi başaramazsan, onunla aynı kaderi paylaşacağını garanti

edebilirim,” dedi, sonra da ses tonu yumuşayarak ekledi: “Şu her zaman istediğin masallardaki gibi bir mutlu sona kavuşmak için ne gerekiyorsa yapacağını biliyorum. Kendisi o karavanda solup giderken, annenle yıllar önce planladığınız şu büyük ev ve bahçe hani. Hâlâ sahip olabilirsin bunlara. Bana istediğim şeyi verirsen, Evie Porter’ı geçmişte kalan bir hatıra hâline getirip Lucca Marino’yu da ölümden döndürebilirim.”

Böyle bir şeyin mümkün olabileceğine inanmamı mı bekliyordu sahiden?

“Daha kaç kere söylemem gerek bilmiyorum: Atlanta işi patladı. Amy Holder’dan istediğin şey her neyse, kadın kendiyle beraber mezara götürdü. O kasada da zannettiğin şey yok.”

Biraz bekledikten sonra konuştu: “Bu konuşma biter bitmez bu numara devredışı kalacak. Nasıl işlediğini biliyorsun zaten. Söylediğim vakitte, otelin lobisinde temsilcimle görüşmezsen, Atlanta Polis Departmanı’na elimdeki her şeyi vermek zorunda kalacağım. O fotoğraflar sadece fragman, esas filmi kendime saklıyorum şimdilik. Hâlâ kaçabilirsin tabii ama artık bir hayalet falan değilsin.” Görüşmeyi sonlandırmadan önce son bir şey daha söyledi: “Peşindekiler de sadece polis olmayacak.”

Sonra da hat kesildi. Tekrar aramayı denemeye hiç kalkmadım çünkü Bay Smith boş tehditlerde bulunmazdı.

Bana bıraktığı kâğıdı alıp banyoya götürdüm, sonra da lavaboya atıp küvetin yanında mumlar için bıraktığım çakmağı aldım. Küle dönmesi sadece birkaç dakika sürdü. Dumanlar alarmları çalıştırmadan önce suyu açıp tüm izlerden kurtuldum.

Sonra da duşun suyunu dayanabildiğim kadar sığağa aldım, soyunup tazyikin altına bıraktım kendimi; suyla birlikte son birkaç saatin de üzerimden akıp gitmesine o kadar ihtiyacım vardı ki.

Cevaplanması gereken çok fazla soru mevcuttu.

Elekten geçirmem gereken de çok fazla duygu vardı. Bunca yıldır çalıştığım adamın hayal bile edemeyeceğim şekilde bana düşman olmasına duyduğum öfke. En başından beri sırf beni alaşağı etmek için bana bir kimlik hazırladığını duymam üzerine

yaşadığım hayal kırıklığı. Daha ilk işten beri biletimi kesmeyi planladığını öğrendiğimde gelen o keskin yakıcılık. Hazırlıklı olduğumdan çok daha zorluydu bunlar.

Ama bana en çok koyan, o kadının ölümü olmuştu. O sadece gelip işini yapmıştı. Ölmesi benim hatamdı. James'in ölmesi de. Bay Smith'le bu oyunu oynamasaydım, onlar hâlâ hayatta olacaktı.

Vücudumun her yerini ovaladım. Saçımı şampuanladım. Yüzümü güzelce yıkadım. Temizlendiğimi hissedebilmek için her şeyi yaptım.

O kadının ölümü omuzlarımda bir yük, ciğerlerimi dolduran zehirli bir gaz, görüş alanımı bulandıran bir sisti.

Ofisten döner dönmez Ryan'ın beni kontrol edeceğini beklesem de banyo kapısı gıcırdayarak açıldığında yerimde sıçrayıverdim.

Camlar buğulandığından kapıyı açana kadar tam seçemedim hatlarını. Bana bakarken alnının ortasında bir çizgi oluştu. İfade-sini anlayamıyordum. Yürüyüp gideceğini düşündüğümde, soyunup yanıma geldi. Beni duş duvarına doğru çevirmeden önce elimden lifimi aldı. Bir eli kalçamda beni sabit tutarken, diğer elindeki lifle uzun uzun, dairesel hareketlerle sırtımı ve omuzlarımı ovalamaya koyuldu.

Su üzerimize yağmur gibi yağarken, dönüp yüzümü Ryan'ın göğsüne gömdüm. Sonra da ağlamaya başladım. Bir kere başlayınca da durmak bilmedim. Büyük, içli hıçkırıklar sarsıyordu bedenimi.

Ryan kulağıma bir şeyler fısıldadı. Anlamsız şeyler. Tatlı sözler. Birtakım vaatler.

O kadife gibi sesi, kuşandığım zırhın çatlaklarını buluyordu.

On dakikalığına dağılma izni verdim kendime. On dakikalığına, hak edip etmediğim fark etmeksizin, bana sunduğu rahatlığa bıraktım kendimi. O on dakikanın tadını çıkardıktan sonra da toparlandım.

Su soğumaya başlayınca Ryan duşu kapattı, sonra da beni bırakmadan havlumu aldı. O beni kurularken hiç hareket etmedim.

“Yatağa geçmek ister misin? Yoksa önce bir şeyler mi yemek istersin?” diye sordu, ben taytımı ve büyük beden tişörtümü alırken.

“Rachel hâlâ burada mı?” diye sordum.

Kendisi de kurulanırken başını onaylar anlamda salladı. “Evet, sana karşı kişisel olarak sorumlu hissediyor. Biz Atlanta’ya gidene kadar yakınlarımızda kalmak istiyor.”

Derin bir nefes aldım. Sonra bir daha. “Atlanta’ya benimle gelmek zorunda değilsin.”

Omuzlarını silkti. “Tabii ki geleceğim. Ama bunu bu gece konuşmayacağız. Planlarımızı yarın yapacağız.”

Şimdi neyle karşı karşıya olduğumu da bildiğimden, zihnim halihazırda farklı farklı senaryoların üstünden geçiyordu. Önce birkaç yere uğradıktan sonra Atlanta’ya gidecektim.

“Neler geçiyor aklından bakalım?” diye sordu Ryan.

Beni bu kadar iyi anlaması hoşuma gitmiyordu. Konu o olunca gardımı ne kadar düşürdüğümü fark ediyordum böyle durumlarda.

“Bana ne soracaklarını düşünüyordum. Bir de sorularını cevaplayamazsam ne yapacaklarını.”

Ryan beni kendisine çekti. “Yanımdan hiç ayrılmayacağım. Rachel da öyle. Biz senin yanındayız. Bir şeye inanacaksan buna inan.”

Ellerini kavrayıp dudaklarıma götürdüm ve parmak eklemlerinin her birini teker teker öptüm. “Açım ben. Ama önce kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım var.”

Gülümseyip elimi sıktı. “Ben gidip yiyecek bir şeyler alayım. Hazır olduğunda gelirsin aşağıya.”

Ryan çıkıp gidince yatağıma çöktüm.

Kendime acıma faslını yeterince uzatmıştım, artık işe koyulma vaktiydi.

Günümüz

Bay Smith öbür gün Atlanta'da olmamı istiyordu, benim istediğim son şey de Rachel'in orada yanımda olmasıydı.

Alt kata indiğimde, yemek odasında kendisine küçük bir ofis kurduğunu gördüm. Klasörlerin komple saçıldığı masanın bir ucunda dizüstü bilgisayar duruyordu.

"Ryan nerede?" diye sordum selam vermek yerine.

Bilgisayarının yanındaki dosyaları düzenlerken başını kaldırıp bakmadı. "Yiyecek bir şeyler almaya gitti."

Sinirini bozacak kadar uzun süre izledim onu. Sonunda yaptığı işi bırakıp dikkatini tamamen bana verdi ve masanın ucundaki sandalyeye bıraktı kendini. "Cuma günü sabah dokuzda Atlanta'da olmamız gerekiyor, yani perşembe yola çıkmalıyız," dedi. "Uçuşlara baktım; öğleden sonra dört buçukta direkt bir uçak var. Havaalanının yakınlarındaki otellerden birinde oda tutabiliriz. Hazırlıklı olalım diye bugünü ve yarını her şeyin üzerinden geçmeye ayıralım derim."

Yanındaki sandalyeye oturup masaya yaslanabilmek için önümdeki kâğıtları bir kenara ittirdim. "Seninle Atlanta'da cuma sabahı sekiz buçukta buluşurum ama öncesinde yapmam gereken bazı şeyler var. Tek başıma."

Ben daha cümlemi bitiremeden başını iki yana sallamaya

başlamıştı. "Senden sorumluyum ben. Gelmezsen benim başım belaya girer. Zaten kolaylıkla ve seve seve ortadan kaybolabileceğine emin olduğumdan burada yaşıyorum. Bütün hayatım burada benim."

"Ryan'a böyle bir şey yapmam," diye karşılık verdim sessizce.

Gözlerini devirip, "Ryan senin gerçek adını bile bilmiyor," dedi.

Rachel tepemin tasını attırmaya çalışıyordu ve bunu başarmaya da fazlasıyla yaklaştı. "Tartışmaya açık bir konu değil bu. Canım ne zaman isterse kurtulabilirim senden, ruhun bile duymaz. Ama sana seninle Atlanta'da cuma günü buluşacağımı söyleyerek kibarlık ediyorum. Nereye geleceğimi söyle sadece."

Gözlerimizi birbirimize diktik; ikimiz de karşımızdakinin çözülmesini bekliyorduk. O sırada arka kapıdan gelen ses Ryan'ın evde olduğunu fark etmemizi sağladı ve bu meseleyi Ryan için içinde olmadan çözmem lazımdı.

"Bunun senin için pek bir anlamı olmayacağının farkındayım ama sana söz verdim. Orada olacağım. Verdiğim sözde durmazlık etmem ben. Asla."

Kabaca, düzensiz şekilde bir nefes verdi Rachel. "Davanın üzerinden geçmemiz gerektiğini düşünmüyorsun."

Hazırlanmam gerekiyordu ama bunu Devon'la yapmalıydım, Rachel'la değil. "Düşünmüyorum."

Ryan başını yemek odasına uzattı. Bakışları benimle Rachel arasında mekik dokuyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Yolunda," dedi Rachel.

"Tabii ki," diye yanıtladım ben de.

"Hadi gelin de bir şeyler yiyin," dedi, biz de peşinden mutfaka geçtik.

Ryan aldığı yiyecekleri açık büfe gibi mutfak adasının üzerine dizerken, birkaç tabak ve çatal bıçak çıkardım.

"Kim ne ister bilemediğimden farklı farklı şeyler aldım öyle."

Masayı hazırladığımız sırada Rachel, Ryan ile beni dikkatle izliyordu. Odada nasıl hareket ettiğimizi, ikimizin de bir

diğerimizin nerede durduğunun daima bilincinde oluşumuzu seyrediyordu. Benden bıkmıştı ve şuna da emindim ki şimdi bildiği şeylerle birlikte buna şahit olmak onun için ayrıca zordu.

Parmesanlı tavuktan tabağıma koca bir parça aldığım sırada, Ryan'ın bugün Bernardların evine gideceği geldi aklıma. "Bayan Bernard bugün gitmediğin için bir şey dedi mi?"

Cevap vermeden önce birasından büyük bir yudum aldı. "Ben aradım, bir işimin çıktığını ve gelemeyeceğimi söyledim."

Mutfak masasında Ryan'ın yanına oturmuştum. "Cenaze bu hafta olacak, o yüzden de benimle Atlanta'ya gelmek yerine kesinlikle burada olmalısın."

"Kasaba dışında acil bir işim çıktığı için gelemeyeceğimi söyledim Bernardlara."

Başımı iki yana salladım hemen. "Bak, gitmen gerekiyor gerçekten. Atlanta meselesini Rachel'la hallederiz biz."

Ryan'ın çatalını tabağına bırakmasıyla çıkan ses bütün mutfakta yankılandı. "Nerede olmam gerektiğine kendim karar verebilirim."

Artık iyice Rachel'a gösteri sunar hâle geldiğimizden, bu konuşmayı yatak odamızın mahremiyetine kavuşana kadar rafa kaldırmaya karar verdim. O zaten bu evden tek başıma ayrılmayı planladığımı biliyordu. Sonra ona döndüm ve "Sanırım cenazeyi kaçırmak senin için de sorun değil?" dedim.

"Aynen," diye karşılık verdi y'nin üzerine basarak. "James'le en son iki sene önce konuşmuştum; para dilenmek için aramıştı. Gidip yardım alması şartıyla para göndermiştim. Bir rehabilitasyon merkezinde yer bile ayarladım ona. Parayı alır almaz başından savdı beni. Birkaç hafta önce kasabaya geldiğinde, bizim gruptan onunla görüşmeyenlerden biriyim."

Ryan homurdandı. "Evet, bunun gibi on tane filan hikâye dinlemiştir."

Yemeğin geri kalanı anlamsız çene çalmalarla geçti ve kısa süre sonra da Rachel'ı alt katta bırakıp Ryan'la odamıza geçtik.

Odanın ortasında durup uzun, yavaş bir nefes koyuverdim.

Kendimi hazırladım. "Bazı şeyleri tek başıma halletmem gerekiyor," dedim Ryan birinin bizim için topladığını fark etmediği yatağımıza dönerken. Yüzünde keskin bir ifade belirse de devam ettim: "Rachel'la Atlanta'da buluşacağım. Sen de istersen benimle orada buluşabilirsin."

Ryan kıyafetlerini çıkarıp yatağa geçerken beni izliyordu. "Bugün daha fazla konuşmak istemiyorum." Yorganı yukarıda tutup yanına kıvrılmaya davet etti beni.

Daha fazla zorlamam gerekirdi ama konuşmaya doymuştum ben de artık, bu yüzden ışıkları söndürüp yanına uzandım.

Mutfak masasına oturmuş, not defterimi de önüme açmıştım. Rachel içeriye girdiğinde, yazdığım iki sayfayı koparıp kot pantolonumun arka cebine girecek kadar katladım. Sonra da defteri sırt çantama atıp termosuma kahve doldurdum.

"Fincanlar nerede?" diye sordu Rachel.

Demliğin üzerindeki dolabı işaret ettim başımla. Sallana sallana yürüyüp bir fincan aldı. "Bu sabah mı çıkıyorsun?"

Saate bir bakış atıp, "Bir saate," dedim. Telefonumdan Instagram'ı açıp Bobby Flay'in yüzünde nispet yapar gibi bir sırıtışla -alameti farikasıydı tabii bu- bir mangalın önünde poz verdiği Food Network'un son gönderisini bulana kadar kaydurdum. Şöyle bir yorum yazdım: *Beat Bobby Flay* benim #1 numaralı programım!! Onu 45 dakikada yenmek imkânsız! #TümülyiTariflerYazıldı

Normalde, Devon'a listenin ilk sırasındaki mekânda benimle buluşması için kırk beş dakikadan daha fazla süre tanırdım ama dünün ardından onun da tıpkı benim gibi beş dakikada bir ana sayfasını yenilediğine emindim. Kullandığım *hashtag* de Devon dışında kimse için bir anlam ifade etmeyecekti ama ona bir şey vereceğimi bilmesini ve bana nereye bırakmasını söylemesini istiyordum.

* (İng.) Bobby Flay'i yen. -yılı

Rachel kahvesine biraz şeker ve krema ekledikten sonra karıştırırken bana döndü. "Ryan biliyor mu?"

"Biliyor," dedim, ekranımı kaydırıp ana sayfamı yenilemeye devam ederken. Sadece birkaç dakika sonra, Devon Spotify'nın son gönderisine yorum yazdı: *Coldplay'in "See You Soon" şarkısının değeri bilinmiyor #TwinkielerinDe*

Sanırım buluşma yerimize gittiğimde Twinkie™ bulmaya çalışacaktım.

Uygulamayı kapatıp toparlanmak üzere üst kata çıktım. Bir çantaya birkaç parça kıyafet atıp tuvalet eşyamı almak için banyoya geçtim. Yatak odasına döndüğümde, Ryan kendi valizini yatağın üzerine yerleştirmiş, yarısını da doldurmuştu.

"Sence takım elbise almalı mıyım yanıma?" diye sordu.

Kollarımın arasındaki eşyaları çantama doldurduktan sonra ayakkabı dolabıma gittim. "Benim bu işi tek başıma halletmem lazım." Şu an ona bakamıyordum.

"Yalnız yapman gerektiğini düşünmeni anlıyorum ama artık yalnız değilsin, Evie." Yatağın diğer ucundan bakışlarımı yakaladı. "Seninle geliyorum."

Ben de ona diktim gözlerimi. "Ama *perşembe* günü işi kaçırmış olacaksın ve *perşembeleri* olan randevuların senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum." Yakamdan düşmesini sağlayabilmek için zorluyordum biraz.

Ryan başını yana eğip gözlerini kıstı. "Sen bana seninkileri söylemek istersen, ben de sana kendi sırlarımı anlatmaya hazırım." Sesi pesleşmişti ve açıkçası biraz huzursuz ediciydi bu. "Önce sen." Şu depoyu yöneten adamdan bir emare vardı şimdi üzerinde.

Gelgelelim, sadece kollarımı kavuşturup ona baktım.

Önerisine kulak asmayınca, Ryan pes eder gibi ellerini kaldırdı. "Hiçbir şey sormayacağım. Öyle kolay da korkmam. Bir de şu yalnız yapman gerektiğini düşündüğün şey her neyse yapmanı

* (İng.) Yakında görüşürüz. -çn

** Bir tür atıştırılmalık kek. -çn

istemiyorum." Bir süre daha birbirimize gözlerimizi dikerek bakmamızın ardından ekledi: "Ayrıca, sıkıntılı bir durumda becerilerim işe yarayabilir." Ve işte o gülümseme karşımdaydı. Ryan'ı büsbütün çekici kılan gülümseme.

Her ne kadar şu an gülümsemenin imkânsız olduğunu düşünsem de ben de ona karşılık verdim. "Hangi becerilerinmiş onlar?"

Omuzlarını silkip valiz hazırlamaya devam etti. "Beni yanında götürürsen öğrenirsin."

Ryan'ı ne yapacağımı bilmiyordum gerçekten. Bay Smith, biz şu malum korkunç oyunu oynarken *bu* işi bana vermeye karar vermişti ve bunun sebebini öğrenmem gerekiyordu.

Bay Smith oraya yalnız gitmemi bekleyecekti. Şimdiye kadar da yüzde yüz tahmin edilebilir olmak istemiştım ama şimdi tam tersi olmam gerekiyordu. Bir de her ne kadar James'in cenazesi ile işyerinde bir haftayı kaçırarak olsa da Ryan fazla ısrarcıydı. Çok ilginçti.

Aldığım derin nefesi güç bela vererek pes ediyormuş gibi yaptım. "Bütün kararları ben vereceğim. Kendi kendime halletmem gereken bir şey için sınışımam gerekirse itiraz etmeyeceksin. Tek bir kelime bile etmeyeceksin."

Başını onaylar anlamda salladı. "Yolda beni ekmeyi aklından bile geçirme ama," dedi pis pis sırıtarak. "Böyle bir niyetin olduğu yüzünden okunuyor da."

O seçeneğin her zaman mevcut olduğunu ikimiz de biliyorduk.

Ryan'ın benimle gelip de kendisinin gelmemesi Rachel'ı sinirlendirmişti.

Ben çantalarımızı 4Runner'ıma yüklerken, Ryan da evin orada Rachel'la hararetli bir konuşma sürdürüyordu. Bagaj kapağını kapatıp sokağa döndüm ve manzarayı hafızama kazıdım. İtiraf etmek istemeyeceğim kadar çok özleyecektim burayı.

Şoför koltuğuna geçip Ryan'ı bekledim. Motorun çalıştığını duyduğunda, omzunun üstünden bana baktı. Arabaya doğru harekete geçtiğinde ise Rachel ona uzandı. Ryan'ın bilmediği şeyler biliyordu hakkımda; müvekkil-avukat gizliliğince korunduğum için ona söyleyemeyeceği şeyler. Bu yüzden de benimle gelmesini engellemek istiyordu.

Ryan ise yemiyordu bunu.

Yolcu koltuğuna geçip Rachel onun tarafına doğru yaklaştığından camını indirdi. Kendi Tahoe'sini almamızı istemişti aslında ama benim kendi arabama ihtiyacım olacaktı.

Rachel bana kesinlikle hoşuma gitmeyen bir bakış attıktan sonra Ryan'a odaklandı. "Şaka yapmıyorum, Ryan. Atlanta'da cuma sabahı sekiz buçuğu geçirmeyin sakın. Dedektifleri polis bölgesi dışında bir yerde buluşmaya ikna etmeye çalışıyorum, kesinleşince haber veririm."

"Tüm bunları defalarca anlattın," diye karşılık verdi Ryan. Başını koltuğuna yaslamış, gözlerini de ön cama dikmişti. Rachel ise açık pencereyi iki eliyle kavramıştı; sanki fiziksel olarak gitmemize engel olmaya çalışıyordu.

Oturduğum yerde kıpırdandım; gitmeye hazırdım artık. Vedalaşmaları da hiç sevmezdim.

Ryan huzursuzluğumu fark etmiş olacak ki başıyla bana bir işaret yaptı, ben de geri vitese takıp Rachel'in ellerini çekmesine ve bir adım gerilemesine yetecek kadar frenden çektim ayağımı. "Arayacağın seni," dedi Ryan ona, yavaşça geri geri ilerlediğimiz sırada. "Bir de Evie beni bir yerlerde terk edip giderse gelip alman için de arayabilirim, şaşıрма."

Rachel'in bu şakayı komik bulmadığı o kadar açıktı ki.

Pencere kapanıp da evin önündeki sokağa çıktığımızda, "Atlanta'da bir otelden yer ayırmamı ister misin?" diye sordu Ryan. "Yani oraya gittiğimizi varsayıyorum da."

"Hallettim ben o işi," dedim.

Kasaba boyunca devam eden işlek caddelerden birine çıktıktan sonra yakınlardaki bir akaryakıt istasyonuna döndüm. "Ben

yolluk bir şeyler alayım, sen de depoyu doldurabilir misin?”

Ben daha sorumu bitiremeden inmişti arabadan.

“Bana kola ve cips alsana. Barbekü soslu olanlardan,” dedi ben markete girerken.

Abur cubur reyonuna gidip birkaç farklı cips ile fıstık ezmeli M&M aldım ve tam o sırada kenardaki makineden bir bardak su dolduran Devon’ı gördüm. Arka cebimdeki katlı kâğıdı çıkarıp Twinkie’lerin altına sıkıştırdım. Kasadan aldıklarımı geçirttiğim sırada, Devon dün olanlarla ilgili onu bilgilendirdiğim ve planımın detaylarını açıkladığım notu almak üzere abur cubur reyonuna gitti. En iyi iletişim biçimi değildi belki ama *hacklenemeyecek* kadar eksi usuldü işte. Her şey olması gerektiği gibi giderse, yakında bizzat görüşecektim onunla.

Arabaya döndüğümde yolcu koltuğuna geçtim.

Hâlâ benzin dolduran Ryan, şoför koltuğunun penceresinin ardından bana baktı. “Galiba benim sürmemi istiyorsun?”

“Evet, lütfen,” diye karşılık verdim, sonra da diyet Dr. Pepper’ımdan bir yudum aldım.

“Ben süreceksam nereye gittiğimizi söylemen lazım,” dedi, arabaya döndüğünde.

“Eyaletler arası otoyola çıkıp doğuya devam et.”

Bir süre hiç konuşmadan ilerledik. Arabaya mutlak sessizlik hâkimdi. Müzik de çalmıyordu. Hiçbir sohbet de dönmüyordu. Sadece gerektiğinde yol tarifi.

Mississippi Deltası’na yöneldiğimizde etraftaki arazi düzleşti, öyle ki kilometreler boyunca sıra sıra ekinler vardı sadece. Sonra da eyaletler arası yola çıktık ve neredeyse her saat başı karşımızda biten küçük kasabalardan geçen arka yolları takip ettik. Bu tür kasabalarda hız sınırı elli beşten otuz beşe pek de bir uyarı olmadan düşerdi, hâliyle şoförler, gelir sağlayan hız tuzaklarına hazırlıksız yakalanırdı.

Tekrar benzin için durduğumuzda, Ryan kendisi ödemek için ısrar etti. Ben de bunu nakitle yapması için ısrar ettim. Bunun üzerine yirmiliklerle dolu şişkin bir cüzdan çıkardı cebinden.

Açıkçası, bunu görünce bu yolculuğa beklediğimden daha hazırlıklı olduğunu fark ettim ve kendime onun da en az benim kadar karanlık birisi olduğunu hatırlattım.

“James’in cenazesini kaçıracağın için üzgünüm gerçekten,” dedim, tekrar yola koyulduğumuzda.

Derince bir iç çekti. “Ben de.” Başka bir şey demeyeceğini sanmıştım ama sonra şöyle ekledi: “James’e yardım ederek yıllar harcadım... onu kurtararak. Para verdim, kıyafet verdim, kalacak yer ayarladım. Birden fazla kere rehabilitasyona yatırdım onu. Koltuk değneği gibi bir şeydim onun için. Destek için yanında olacağımı bilirdi. Onu kurtaracağımı bilirdi. Demem o ki, seni kurtaracak birisi varken neden kendi başına uğraşıyorsun?”

Birkaç dakika geçtikten sonra cevap verebildim: “Kurtarılmaya ihtiyacım yok.”

Başını hızla bana çevirdi. Ben gözlerimi dümdüz karşıma dikmişken bana baktı öylece. Sonra da dikkatini tekrar yola verdi. “Biliyorum. İhtiyacın olan bazı şeyler olabilir ama kurtarılmak bunlardan biri değil.”

Bu söylediği üzerine soru sormak istedim. Bir sürü soru sormak. Ama bir noktayı gayet net şekilde belirtmişti: Elindeki kartları bana açardı, ama önce ben açarsam. Ben de bu yüzden, soru sormak yerine, “İki mil sonra sola dön,” dedim.

Kimlik: Wendy Wallace

Altı Yıl Önce

Bu küçük kasabayı seviyordum. Başka bir hayat yaşasam, liseden mezun olur ve doğruca üniversite için buraya gelirdim. Tüm spor etkinliklerine, oyunlara ve sanat sergilerine katılırdım. Ders aralarımı avluda geçirir, sınıf arkadaşlarımla profesörümüzün son sınavları okurken ne kadar insafsız davrandığından yakınır-dım.

Ama o hayatı yaşamıyordum.

Raleigh'deki havaalanı otelinde sadece bir gün kalmıştım ki kapım çalındı. Açtığımda, UPS üniformalı bir adamın karşımda durduğunu gördüm. Fakat biraz dikkatli bakınca, bu kişinin Matt'ten gelen son talimatlarımı getiren adam olduğunu fark ettim.

"George'sun sen," dedim.

Kafası karışmıştı. "Pardon, kim?" diye sordu.

Bir yaka kartı takıyor olsaydım tişörtümde duracağı yeri işaret ettim. "George. Hilton Head'deki otelde giydiğin üniformada öyle yazıyordu." Bunu hatırladığıma şaşırılmış gibiydi. "Ama dur tahmin edeyim, gerçek ismin bu değil."

Üzerinde herhangi bir adres veya kargo etiketi olmayan, düz kahverengi bir paket uzattı ve "Evet, değil," dedi. Benimle konuşmaması, sadece vermesi gereken şeyi teslim etmesi gerektiğinden de emindim.

"Bana gerçek adını söyleyecek misin yoksa sana George demeye devam mı edeyim?"

Omuzlarını silkti. "George iyi sanırım."

"Pekâlâ, George o zaman." Gitmeye yeltendi ama sorum karşısında durdu: "Benimle Florida'ya geliyor musun? Yoksa yapman gereken başka teslimatlar mı var?"

Yine omuzlarını silkti. "Bekleyip görmen gerekecek." Sonra da gitti.

Paketi yırtıp açınca, Wendy Wallace ismine Florida ehliyeti buldum. Ayrıca, posta kutusu numarası da dahil olmak üzere bir nakliye ve depo dükkânının adresinin, bir apartman ile daire numarasının yazılı olduğu kâğıt da vardı. Bunların yanında paketten çıkan bir diğer şey de bir anahtarlığa takılı iki anahtardı; biri diğerinden çok daha büyüktü. Son olarak, otuzlarının ortalarında veya sonlarındaki bir adamın fotoğrafı çıkmıştı paketten. Fotoğrafın arkasında da adamın ismi –Mitch Cameron– ile "Hakkındaki her şeyi öğren," yazıyordu.

Mitch Cameron'ı çabucak buldum. Kendisi Central Florida'daki bir üniversitenin baş futbol antrenörü olduğundan herkes tanıyordu onu. Eşit oranda sevilen ve nefret edilen biriydi.

Mitch otuz yedi yaşındaydı, on senedir de Mindy'yle evliydi. Mitch ve Mindy. Ne kadar da tatlı ama. Mitch'in ayrıca iki küçük çocuğu vardı: oğlu Mitch Jr. ve kızı Matilda.

Aile M harfinden gidiyordu resmen.

Mitch hakkındaki her şeyi ve günlük hayatının nasıl olduğunu öğrenmem sadece dört günümü almıştı ama bir üniversite futbol antrenörünün niçin hedef olduğunu bir türlü çözememiştim. Müşterilerin kim oldukları bana hiç söylenmezdi zaten ama Mitch'in Bay Smith'in hedefi olmasını gerektiren sebebi gerçekten merak ediyordum.

Bu haftanın her günü, onu çalışırken izleyebilmek için bisikletimle antrenman sahasına gitmiştim. Bugünse çimenlere bir battaniye sermiş, bu sonbahar öğle sonrasında altı kadar öğrencinin de yaptığı gibi etrafımı ders kitaplarıyla çevrelemiştim. Florida güneşi tenime harika bir bronzluk kazandırıyordu. Bir de dışarıda hiç bu kadar vakit geçirmezdim.

Görünüşe bakılırsa Mitch oyuncularını tarafından epey seviliyordu. Onlara karşı sertti ama bir yandan da cesaretlendiriciydi, sıkı çalıştıklarında bunu söylemekten de imtina etmiyordu. Her gün olduğu gibi, antrenman bitip de Mitch oyuncularını duşlara gönderdiğinde, eşyalarımı toplayıp posta kutusunu kontrol etmeye gittim. Şimdiye kadar her baktığımda boştu ama bugün kendimi şanslı hissediyordum.

Kutudaki küçük zarfı gördüğümde de ağzımdan kaçiveren küçük heyecan çılgılığına engel olamadım. Nihayet! Zarfı şortumun kemerine sıkıştırıp tişörtümü üzerine çektim ve dükkândan olabildiğince hızlı şekilde çıktım.

Daireme, güvenli alanıma ulaşana kadar açmadım.

Zarfta tek bir kâğıt vardı; her birinin yanında tarih ile saat olan beş isim sıralanmıştı.

İsimlerden ikisini Google'da aratmak, örüntüyü çözmeme yetmişti. Bu listedeki her isim, üniversitenin altmış yıllık çevresinde yaşayan lise son sınıf öğrencisiydi ve şimdiye kadar muhteşem birer futbol geçmişleri olmuştu. Bir de ertesi sonbahar nerede oynayacaklarına dair spekülasyonlar vardı.

İlk başta gözüme çok saçma göründü bu. Ben niye buradaydım ki? Bir futbol antrenörü ile bir grup on sekiz yaşındaki oğlanı izlemek için mi?

Lise ve üniversite futbol takımlarıyla ilgili detaylı araştırma yaptım. Bu öğrenciler profesyonel sporcu olmadan önce –profesyonel olabilecek kadar şanslılarsa tabii– üniversitelerin onların sırtından milyonlarca dolar para kazandıklarını fark ettim.

Çok büyük bir iş koluydu bu.

Bir de oyunculara bir üniversite yerine diğerini seçmeleri için el altından para verildiğine dair epey konuşuluyordu; gece geç saatlerde para bırakan adamlar, tek kullanımlık telefonlarla yapılan konuşmalar, hatta mezun oldukları okulun şampiyon olması umuduyla büyük paralar harcayan üniversite teşvikçilerine –yaşlılar da deniyordu bu adamlara– kadar bir sürü hikâye kol geziyordu. Bazı programlara para yatırıp sonuç bekliyordu

bu tipler. Tabii istedikleri sonuç alınmazsa para da kesiliyordu. Buradaki asıl soru, bu programları kimin yönettiği idi: Okulların antrenörleri mi yoksa çekleri yazan ensesi kalınlar mı? Genel fikir edinmek için tek yapmak gereken Google'a "T. Boone Pickens" ve "Oklahoma Devlet Üniversitesi" yazmaktı.

Kuralların değiştirilmesi ve üniversite sporcularının isimleri ile benzerlikleri üzerinden kâr sağlamalarına izin verilmesi için büyük bir baskı vardı. Hatta ve hatta, sektördeki çoğu kişi NCA-A'in* 2020 veya 2021 gibi erken bir tarihte sporcu öğrencilerin sponsorluk kabul etmelerine izin vereceğine inanıyordu ama şimdilik bu kesinlikle yasaktı. Oyunculara para verdikleri ortaya çıkarsa, okulların büyük meblağlarda ceza ödemeleri gerekirdi ve sezon sonundaki final maçlarına katılma fırsatlarını bile kaybedebiliyorlardı, bu da oyuncu toplamaya yönelik çabalarını boşa çıkarıyordu. Fakat en büyük ceza sporculara kesiliyordu. Oynama haklarını kaybediyorlardı. Her yerde.

Son birkaç işimde, bilgi edinmek ile asıl talimatların gelmesi beklemek arasındaki bu süreci, müşterinin bizi ne yapmak için tuttuğunu tahmin etmeye çalışmak için kullanmıştım.

Oyuncu adaylarının isimleri bana verildiğinden, onların bu işte bir rol oynadığını tahmin ediyordum. Mitch oyuncu bulan ve kirli çamaşırları olan biri miydi? Yoksa müşteri, Mitch'in programını sıkıntıya sokmak isteyen, rakip okuldan birisi miydi?

Tarihlere ve isimlere odaklandım. Oyuncuların yaşadıkları yerlerin haritasını çıkarıp istatistiklerine baktım ve sosyal medya hesaplarını taradım.

Beş isim. Beş tarih. İlki bir hafta sonra. Teknik ekipmana ve kurulum için de yardıma ihtiyacım olacaktı, bunun üzerine Devon'ın belirlediği adımları izleyip Florida'ya gelmesini istedim.

Mitch Cameron'ın malum oyunculara dalkavukluk etmesini

* Ulusal Kolej Sporları Birliği. -çn

izlemeyi planlamıştım ama bir yandan da diğer okullardan onların ziyarete gelen antrenörleri göreceğimi hiç beklemiyordum. Bu çocuklar bu bölgedeki en iyilerin de en iyisiydi ve herkes onları istiyordu. Mitch'in antrenörlük yaptığı üniversite gayet iyi olsa da buradan çok da uzak olmayan, daha büyük ve daha iyi birkaç okul da vardı; hâliyle güçlü bir rekabet söz konusuydu.

Devon ihtiyacımız olan ekipmanla geldiğinde, oyuncuların evlerine girip kurulum yapmak düşündüğümünden de kolay olacaktı. Hepsinin evi fakir mahallelerdeydi ve güvenlik yok denecek kadar azdı. Kazandıkları bir sezonda üniversiteler için inanılmaz paralar söz konusuydu ama bu çocukların üniversiteyle bağlantılı biri tarafından akşam yemeği masrafları bile ödenmiyordu. Hiç adil değildi gerçekten.

Çocukları bir hafta gözlemlememin ardından, posta kutusuna bir not daha bırakıldı.

Herhangi bir futbol programına ilişkin toplantıları, konuşmaları ve tartışmaları (aile fertleriyle geçen tartışmalar da dahil) gösteren, önceki listedeki kişilerin tüm kayıtları, videoları ve fotoğrafları teslim edilmeli. Almak için, her akşam saat 10'da dairene bir kurye gelecek. Bu notu da posta kutusunda bırakma.

Bay Smith'in beni sıkıgözetim altında tuttuğunu biliyordum ama ne kadar sıkı olduğunu daha fark etmemiştim. Ayrıca, müşterinin rakip okullardan birinden olması ihtimali de ağır basmıştı bunun üzerine. Bay Smith oyuncuların sadece Mitch'le ne konuştuklarını değil, tüm antrenörlerle ne konuştuklarını öğrenmek istiyordu. Ama gidip bu çocuklarla konuşanlar da sadece antrenörler değildi.

En değerli oyuncunun kim olduğu hızlıca anlaşıyordu: Tyron Nichols. Tyron üniversiteyle aynı kasabadaki, en fakir siyahi topluluklarından birinde yaşıyordu. Evinde üç küçük yatak odası ile küçücük bir banyo vardı ve Tyron, anne babası,

Cameron'ın kendisine karşı finansal veya toplum nezdinde olumsuz bir sonuç olmadan pozisyonundan alınması gerekiyor; üniversiteden, programdan ve gelecekte olabilecek herhangi bir ilgili olasılıktan. Skandal olmasın.

Benden ne isteneceğine dair pek çok teorim vardı ama bu ilk ona bile girmezdi. Bir de her ne kadar istenen sonuç ve parametreler gayet açık olsa da bu talimatlarda bir muğlaklık vardı yine de.

Sınav gibi hissettiriyorsa öyledir.

Eh, hadi bakalım.

Seçeneklerimin üzerinden geçmek ve başarı potansiyelini Bay Smith'in koyduğu bir kuralı çiğnemenin risklerine karşı ölçüp tartmak birkaç günümü aldı.

Mitch'in bilgisayarına çocuk pornosu yükleyip istifa etmesi için şantaj yapamazdım çünkü her şeyden önce bu rahatlıkla bir skandala dönebilirdi, ayrıca istifa ederse ceza olarak sözleşmesinden kalanı –altı milyon dolar– kaybederdi, bu da finansal açıdan ona zarar verirdi.

Eşi üzerinden bir şantaj da aynı sonuca götürürdü, üniversitedekilerden birine şantaj yapmak da hem skandala kapı aralar hem de onun kontratını satın almalarını gerektireceğinden yine finansal zarara sebep olurdu.

Sıkışıp kalmıştım.

Sınavdan kalacakmışım gibi hissediyordum.

Yapacak tek şey en baştan başlamakti. Bay Smith tamamen başarısız olacağım bir düzenleme yapmazdı, hâliyle bir şey kaçırıyor olmalıydım. Kendimi kanıtlamamı istediğinden, bu işi yapmamın bir yolu olmalıydı. Sadece bulmam gerekiyordu işte.

Ford bayisi yepyeni ve parıl parıldı; kocaman, açık bir alan olan ana salonda epey bir cam ve krom vardı. Satış temsilcileri

köpekbalıkları gibi çevrelemişti ön kapıyı ama hiç yavaşlamadan ve biriyle bile göz teması kurmadan geçip ilerledim.

Danışma masasındaki genç, sarışın kadın beni hızlıca baştan aşağıya süzdü, sonra da yüzüne devasa bir gülümseme yerleştirdi.

"Southern Ford'a hoş geldiniz! Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Phil Robinson'la konuşmam gerekiyor."

"Müsait olduğunu sanmıyorum..."

"Bunu verin kendisine." Kadının önündeki tezgâha beyaz bir zarf bıraktım. Florida'nın merkezinde Phil'in beş tane Ford bayisi vardı ama ana ofisi buradaydı.

Bununla birlikte, resepsiyonistin geri gelip beni ona götürmesi sadece bir dakika sürdü. Phil kapıda karşıladı bizi. Gözleri ayakkabılarımın ucundan başımın tepesine kadar izledi beni. Öğrenmesini ve hatırlamasını istediğim detaylar sunuyordum ona. Kıyafetlerim güzeldi ama öyle çok da güzel değildi. Ceke-tim özel kesilmiş gibi oturuyordu üzerime ama eteğim bariz şekilde konfeksiyondtu. Mücevherlerim çok az miktarda olsa da zevkliydi. Saçımı da geride toplamış, her zamankinden daha ağır bir makyaj yapmıştım. Rahat otuz yaşında vardım.

Adama yaklaşırken elimi uzattım, o da birkaç saniyelik tereddüdün ardından sıktı.

"Bay Robinson, benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim," dedim tokalaşırken.

Eliyle ofisine geçmemi işaret etti, ben de fırsattan istifade hızlıca bir inceledim odayı. Sıkı bir hayran olmakla birlikte, üniversitenin en büyük foncularındandı. Çerçevesiz formalar ve maç hatırası toplanlarla doluydu odası. Oyuncularla ve antrenörlerle –Mitch Cameron da dahil– çektiirdiği fotoğraflar da göze çarpıyordu hemen. Phil masasının arkasındaki sandalyesine çökerken, bana da önündekilerden birine geçmemi işaret etti.

"Ne demek oluyor bu?" diye sordu. Zarfı açtı ve arka penceresinde kendi bayisinin logosu olan bir Ford kamyonunun arkasındaki para tomarlarının fotoğrafını çıkardı. Hoşbeşe yer yoktu tabii.

"Roger McBain için buradayım."

Phil'in yüz ifadesine kafa karışıklığı hâkimdi ama kolalı beyaz yakasının altında baş gösteren kızarıklık gözümünden kaçmamıştı. "Roger McBain diye birini tanımıyorum."

Sanki söylediğine inanmışım da kafam karışmış gibi kaşlarımı çattım, sonra da birkaç fotoğraf daha çıkardım. Phil ve Roger'ın birlikte çekilmiş fotoğraflarıydı bunlar. "Ah, ama burada pek içli dışlı görünüyorsunuz." Sonra da iPad'imi masaya koyup ona çevirdim. Ekrandaki videoyu başlattım. Phil, Roger ve birkaç diğer mega bağışçının yemek yerken çekilmiş videolarıydı. Tartışmaları, Roger'ın hangi liseli adaylara gitmesini istediklerini ve her birine ne kadar para teklif edeceklerini detaylandırıdıkları kısımda başlıyordu. Phil gerekirse birkaç araba teklif etmeyi bile öneriyordu. "Florida Devlet Üniversitesi'ne gitmelerini engellemek için ne gerekiyorsa," diyordu. Geçen sene en iyi oyuncuları bulma konusunda ne kadar başarılı olduklarına dair şişindikleri bir kısım da vardı. Phil'in, "O F-250'yi vermek, şu on iki gole değdi sahiden," dediği yerde videoyu durdurdum.

Phil ekrana bakakalmıştı, yüzünün bembeyaz kesildiği de rahatlıkla görülüyordu.

Bay Smith'ten gelen kâğıtta bahsi geçmeyen tek grup foncuları. Hedef: Korumalı. Okul: Korumalı. Program: Korumalı. Adaylar: Korumalı.

Ama bu ensesi kalın, kendini bu işe fazla kaptırmış fonculara dair tek bir kelime bile yoktu.

Oyuncuların sadece antrenörlerle konuştuklarını değil, Roger McBain gibi foncular adına onlarla iletişime geçen adamları da gördüğümü Bay Smith biliyordu.

"Roger senin için çalışıyor. Mezun olduğun okula hangi oyuncuları istediğini ona söylüyorsun, bunu gerçekleştirmeleri için de fonluyorsun onları."

Yanımda makbuzlar vardı ve o da bunu gayet iyi biliyordu. Sessizliğini koruyup elindeki siyah tükenmezkalemle oynadı.

"Spor direktörü, üniversite rektörü ve antrenörlerin yarısıyla çekilmiş de bir o kadar fotoğrafın var, hâliyle okulun ne yaptığını

bildiğini hatta buna göz yumduğunu söylemek hiç de abartılı olmaz. Sence NCAA onlara üç dört sezonluk men cezası verir mi?” Tek blöfüm buydu çünkü okulu bu işe karıştıramazdım. Gelgelelim, Phil bunu bilmiyordu. Tek ihtiyacım olan şey, kendisinin faaliyetlerini okula bağlayabileceğim kadar korkmasını sağlamaktı. Nitekim, bütün programı çökerten kişi olmak istemezdi kesinlikle.

Nihayet konuşmaya karar verdi. “Ne istiyorsun?”

Phil’in kendi yaptığı bir şey yüzünden takımın sıkıntı yaşamasına izin verme ihtimalinin olmadığını bilsem de tehdidim karşısında gardını düşürünce rahatlamıştım.

“Mitch Cameron’ın gitmesini istiyoruz. Sen ve şu küçük arkadaşların, ona bırakması konusunda ısrar edeceksiniz ama bunu sıkıntı çıkarmadan yapacaksınız. Mitch’in vizyonuna katılmadığını söyleyeceksiniz. Revizyon vaktinin geldiğini belirteceksiniz. Sonra da onun kontratını satın alacaksınız. Her şey sizin hatanızken okulun o altı milyonu hiç etmesine hiç gerek yok.”

Dudakları dişlerinin üstüne doğru çekildi; bana hırlamak istiyordu sanki. “Sahip olduğumdan daha fazla nüfuzum olduğunu zannediyorsun.”

“Yoo. Ben sana inanıyorum, Phil,” dedim neşeli bir sesle. “Bence sen bu işi halledebilirsin.”

“Neden?” diye sordu. “Neden Cameron?”

“Tıpkı senin gibi, biz de okul için en iyisini istiyoruz. Hepimiz aynı taraftayız, Phil.”

Cevabım hiç hoşuna gitmemişti ama başka bir şey de sormadı. Ben de eşyalarımı toplamaya koyulup her şeyi çantama yerleştirirken hiç acele etmedim. “Pazartesi sabahından önce resmi bir duyuru bekliyorum.”

Sonra da çıkıp gittim.

Üç gün geçmişti ve daireme dönmüştüm; bir gözüm ESPN kanalında, diğer gözüm de adayların evlerinden gelen görüntülerdeydi. Bir daha ne posta kutusuna not bırakılmış ne de George

tahsilata gelmişti. Oynadığım kumarın karşılığını alıp alamayacağıma bekliyordum. Foncuların bir antrenörün gitmesini istemesi ve onları satın almak için parayı artırması duyulmamış şey değildi. Ama bu genellikle antrenörün kötü iş çıkardığı kaybedilen sezonun sonunda olurdu.

ESPN'de verilen son dakika haberi, dikkatimi oyunculardan birinin evinin karlı görüntüsünden televizyona çekti. Ekranın alt kısmında yanıp sönen sözcüklere odaklandım.

ANTRENÖR MITCH CAMERON FLORİDA'DA BOŞTA

Sonra da detaylar geldi. Üniversite onunla olan sözleşmesini feshetmişti ve foncular tarafından adamın satın alımı için para toplanmıştı. Gösterilen sebep de programın geleceği için Antrenör Cameron ile spor direktörünün farklı vizyonları olmasıydı.

Bu kadardı işte.

Bir dakika bile geçmemişti ki kapımın tıklatılması üzerine ödüm koptu. Saçımı arkaya yatırıp birkaç derin nefes aldıktan sonra kapıyı açtım. Ve o kahverengi UPS üniformalı, uzattığı elinde bir paket olan tanıdık simayı gördüm.

"Selam, George!" Paketi alıp, "Sınavı geçtim galiba," dedim.

"Galiba öyle." Gülümseyip kapı pervazına yaslandı. "Nasıl bir his bakalım?"

"Epey güzel," diye cevapladım.

Birkaç saniye daha oyalandıktan sonra uzaklaştı. "Yakında görüşürüz."

Ardından çekip gitti.

Kapı kapanır kapanmaz paketi açtım. İçinde daktiloda yazılmış tek bir sayfa, bir fatura, bir de kapaklı cep telefonu vardı.

Kâğıtta şöyle yazıyordu:

Ödemen yapıldı. Detaylar da dahil. Telefonunun şarjı bitmesin,
bir sonraki işin için iletişime geçilecek.

Bu kadardı. Faturaya bakıp notu tekrar okudum. Faturadaki rakama bir kez daha baktım. Epey yüklü miktarda bir paraydı bu. Ve hepsi benimdi.

Dairenden almam gerekenleri toparlamam sadece birkaç dakika sürdü. Gelgelelim, Kuzey Carolina'ya dönme niyetim yoktu. Kimsenin beni bulamayacağı bir yer, işler arasında güvenli bir lokasyon bulmam lazımdı. Yıllar boyunca dikkat kesilmiş, o kaçınılmaz kara gün için birikim yapmanın ne kadar önemli olduğunu öğrenmiştim. Belki de burası gibi küçük bir üniversite kasabasına saklanabilirdim. Öğrenci selinin içinde kaybolabileceğim bir yer.

Şöyle bir gözümde canlandırdım. Burası gibi uyuşuk, ufak bir kasabada hayal ettim kendimi. Sessiz sakin bir sokakta küçük, tatlı bir ev. Güvenli bir yer işte.

Şimdi bunun gerçekleştiğini görmem gerekiyordu.

Ama gitmeden önce yapmam gereken bir şey vardı. "Benim için fazla yeni" Honda'm, küçük bir evin önünde durdu ve kapıları kilitledikten sonra küçük avludaki kısa mesafeyi yürüdüm.

Tıklatmamdan birkaç dakika sonra Tyron kapıyı açtı.

"Selam, dışarı gelebilir misin?"

Kafası karışsa da istediğimi yaptı. Arabama dönüp kaputa yaslandım, o da gelip kaldırımında hemen yanımda durdu. Evinde bulabileceğimizden daha fazla mahremiyet söz konusuydu burada.

"Beni tanımıyorsun ama ben sana biraz tavsiye vermek istiyorum. Seni çok parlak bir gelecek bekliyor ve çok zeki bir çocuksun ama daha da zeki olman gerekiyor. Daima birinin seni dinlediğini farz et. Sürekli. Birisinin sana pislik yapacağını varsay. Tüm teklifler... ve ekstra teşvikler hakkında kardeşinle konuşmayı sevdiğini biliyorum... ama bunu yapmayı bırakmalısın. Bu tür şeyleri kendine sakla."

Gözleri irileşmişti, hem de fena hâlde.

"Ve ne alabiliyorsan al. Hepsini. Hiçbir söz verme ve diğer takımlar sana teklif ederse etsin kendi istediğin takım ile anlaşma imzala. Ama bu konuda da akıllıca davran."

Birkaç dakika daha konuştum. Tyron da söylediklerimi özömsüyor gibiydi. Bazı sorular sordu, ben de cevap verebildiklerimi yanıtsız bırakmadım. Parasını artırmak için nerelere yatırabileceğıyle ilgili ipuçları da verdim. Nasıl göze batmayacağını anlattım. Teknolojiye asla güvenmemesini söyledim. Tam gitmek üzereyken de, “Sen kimsin?” diye sordu.

Ona hafifçe gülümseyip, “Hızlı büyümek zorunda kalmış biriyim, tıpkı senin gibi,” dedim. Yine tam dönüp gitmek üzereydim ki bu sefer ben son bir şey sordum: “Nerede oynamak istediğini düşündün mü?”

Omuzlarını silkti. “Emin değilim henüz. Muhtemelen Koç Cameron nereye giderse oraya giderim.”

Başımı onaylar anlamda salladım. “Evet, yeni bir okul aradığını duymuştum.”

“Aynen, böyle bir şey olacağını beklediğini ve endişelenmediğini söylemişti zaten.”

Bunu söyleme tarzı doğrulmama sebep oldu. “Ne zaman söyledi bunu sana?” Tyron ile Mitch arasında bu evde geçen tüm konuşmaları dinlemiştim ama böyle bir şey söylediğini hiç duymamıştım.

“Geçen hafta rastladım ona. Gizli kapaklı konuşup saçmalıyordu ama ne demek istediğini anladım. Florida’da olmasa bile beni istediğini bilmemi istedi.”

Ona rastlamıştı.

Geçen hafta.

Mitch Cameron’ın işine bu sabah son verilmişti. Böyle bir şey olacağını bir hafta öncesinden bekliyor olamazdı.

Çok ilginçti gerçekten.

19

Günümüz

Oxford, Mississippi’de park ettiğimizde akşamüstü olmuştu.

Oxford, insanın her şeyi mümkünmüş gibi görmesine yol açan, pitoresk, küçük bir kasabaydı. Üniversite öğrencilerinin çok sevdiği meydanın oradaki oteli tarif ettim Ryan’a. Öğrenciler gün içinde lobide ders çalışır, güneş battığında da kokteyller için asansörle hemen çatıya çıkarlardı.

“Onca yer arasında beni buraya getireceğin hiç aklıma gelmezdi,” dedi Ryan, otoparka girdiğimiz sırada.

Bu üniversite kasabası, onun mezun olduğu okulun rakiplerinden biri olan Ole Miss’e evsahipliği yapıyordu.

“Daha önce gelmiş miydin buraya?” diye sordum, esasen dikkatini dağıtmak için. Uzun, sessiz bir yolculuk yapmıştık ve açıkçası niçin burada olduğumuzdan bahsetmek istemiyordum.

“Evet, LSU* takımı bir keresinde burada oynamıştı, o zaman gelmiştik.” Arabayı park edince bana döndü. “Gece burada mı kalacağız?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Çatıdaki bara gitmeni istiyorum. Bir şeyler ye. Bira iç. Ödemelerini nakit yap. Bir saat sonra arabada buluşalım.”

* Louisiana Devlet Üniversitesi. -yhn

Kapımı açıp dışarı fırladım. Ryan da hemen arkamdaydı.

“Birbirimizden ayrılmamalıyız,” dedi. Sırt çantaları ve el çantalarının ağırlığı altında yürüyen bir grup kız geçti önümüzden o sırada; tişörtlerinde Yunan harfleri vardı ve bize meraklı bakışlar atıyorlardı.

Onların geçip gitmesini bekledikten sonra Ryan’a yaklaştım ve ellerimi göğsüne koydum. “Bunu konuşmuştuk. Ben uğraştığımı şeyle uğraşırken burada, bu kasabada benimle olman çok büyük bir şey. Seni dışladığımı düşündüğünü biliyorum ama yıllardır özelime bu kadar dahil ettiğim tek kişi sensin. Ama bir saate ihtiyacım var gerçekten. Başka türlü bir şey yapmaya zorlama beni.”

Bir dakika kadar öylece birbirimize baktıktan sonra, Ryan beni iyice kendine çekip alnımdan öptü. “Bir saat,” dedi. “Anah-tarlar lazım mı?”

Bay Smith arabamı takip ediyorsa, ki mümkündü bu, Oxford’da olduğumuzu bilmesini istiyordum ama şu anki tam lokasyonumu bilmesini de istemiyordum. En azından şimdilik.

“Hayır, çok uzak bir yere gitmeyeceğim, bir de bacaklarımı biraz esnetsem iyi olacak.”

Ryan’ın otele yönelmesiyle, ben de tersi istikamette yürümeye koyuldum. Meydandan pek uzak olmayan, sessiz, küçük bir sokağa saptım ve üstü kapalı verandası olan, çok güzel, beyaz bir evin karşısında durdum. Evin önündeki ortanca çalılıkları pembe pembe çiçek açmıştı, kocaman meşe ağacının dalından sarkan yemliklerin etrafında da sinekkuşları uçuşuyordu.

Tuğla basamakların her birine saksılarından taşan bahar çiçekleri yerleştirilmişti. Verandanın sol tarafında küçük bir oturma köşesi vardı, sağ tarafta da eski tarz bir salıncak yer alıyordu. Kapının önünde durup önce sağa, sonra sola baktım. Ardından oturma köşesine geçtim; küçük bir kanepeler ile sallanan sandalye vardı burada, ikisi de üniversitenin imza renkleri olan kırmızı ve maviydi. Kirlentlere de “Hotty Toddy!” yazısı işlenmişti. Kirlentlerden birkaçını kabartıp yılın bu zamanında her yana sinen

ince polen katmanlarını silkeledim, bir de yastıkları sandalyeye tam istediğim gibi yerleştirerek biraz fazladan vakit harcadım.

Hayallerimdeki evdi burası, o çok istediğim güvenli cennetti. Benim olmaması da çok yazıktı tabii.

İçimde kabaran hasret dalgasını bastırıp kapıya döndüm. Zili çalmamdan birkaç dakika sonra sarışın bir ergen açtı kapıyı.

“Selam,” dedim. “Baban evde mi?”

“Evet, bir saniye çağırayım,” diye karşılık verip sineklikli iç kapıyı yüzüme kapattı. Babasına bağırarak seslenmesini, sonra da evin arkalarından bir yerden gelen adamın ağır ayak seslerini duydum.

İç kapı yavaşça açılırken Mitch Cameron, “Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu.

Evine gelmenin riskli olduğunu biliyordum ama yılın bu zamanında ve günün bu saatinde, adamın olabileceği başka yer yoktu. Benim de onunla buluşmak isteyeceğim başka bir yer yoktu açıkçası.

“Bir dakikanızı alabilir miyim? İsmim Wendy Wallace, Florida’daki antrenörlük işinden kurtulmanıza yardımcı olan kişiyim,” dedim.

Kendisine fiziksel saldırıda bulunmuşum gibi geri çekildi birden. Omzunun üstünden arkasına attığı bir bakışla yalnız olduğumuzu anladı ama ailesinin beni görmesini istemediğinden, verandaya çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

İçeri davet edilmeyi beklemiyordum zaten.

“Pardon, neden bahsettiğinizi tam anlayamadım...”

Oturma köşesine geçip o beni izlerken ve ne yapmaya çalıştığımı çözmeye çalışırken küçük kanepenin ortasına oturdum. Gerginlik dolu birkaç saniye boyunca birbirimize baktık, sonra da biraz gevşeyip yanımdaki sallanan sandalyeye geçti. “Niçin burada olduğunuzu gerçekten anlamıyorum, Bayan...”

“Wendy diyebilirsin bana. Ayrıca anladığından da eminim.”

Tuhafliğin aramıza çöreklenmesine izin verdim. Bu konuşmaya üçüncü kişi olarak davet etmişim ben o tuhafliği. Başka

hiçbir şeyin yapamayacağı gibiilmekilmek sökmelerini istiyordum Mitch'i.

Ellerini havaya kaldırdı ve sesi normalden daha tiz bir tona büründü. "Bak, niçin burada olduğundan veya ne istediğinden emin değilim ama ben kovuldum. Ve buna hazırlıksız yakalanmış, gafil avlanmışım. Yani belki de yanlış bir fikre falan kapılmışsındır."

Öne eğilip fısıltıyla konuşmaya başladım. "Saçmalamayı kesip direkt sadede geleceğim. Kontratından seni kurtarsın diye patronumla çalıştın. Spor direktöründen nefret ediyordun ve şu foncular da başının belasıydı. Açıkçası birkaçıyla görüştükten sonra bunun nedenini anladım. Kendi başına işi bırakman tonla paraya sırt çevirmen anlamına gelecekti, bu yüzden de seni kurtarması için birini tuttu. Ama bu süreçte programı mahvetmek istemeyecek kadar da onurlu bir adamdın. Yani içinde bir yerlerde ahlak anlayışı var."

Mitch sandalyesinde arkasına yaslanmış, dirseklerini de kolçaklara dayamıştı. Kıpırdamaya korkar gibi bir hâli vardı.

"Neye ihtiyacım olduğunu veya ne istediğimi sormanın, bir şeyi itiraf etmişsin gibi olacağını düşündüğünü biliyorum, bu yüzden de seni zahmetten kurtaracağım. Paraya ihtiyacım var. Ben gidip işimi yapmışım. Sen de sağlam bir çekle oradan ayrıldın ve hızlıca yeni bir iş teklifi aldın. Tahminimce bu teklifin geleceğini biliyordun da. Ben sana oradan ayrılman konusunda yardım ettiğimden, senin de şimdi bana yardım etmenin gayet adil olacağını düşünüyorum."

Çenesi seğirdi ve beni tepeden tırnağa süzdü.

"Üzerimde ses kayıt cihazı olduğunu falan mı düşünüyorsun?" Ayağa kalkıp kollarımı iki yana açtım. "Ara istersen."

Komik bulmamıştı. Bir şey diyemeden de telefonu çaldı. Cebinden çıkarıp kontrol ettiğinde, bir şeylere tıklamadan önce ekrana bir saniye kadar baktı. Hemen sonra da işini bitirip telefonunu cebine geri koydu.

Önerimi kabul edip üzerimi aramayacağını anlayınca tekrar

otururdum. O yavaşça ileri geri sallanırken birbirimizi izledik öylece. Kafasının içinde dönen çarkları görebiliyordum âdeta.

“Kimsin sen?” diye sordu sonunda.

“Hiç kimseyim,” diye yanıtladım.

Mitch Cameron “sinirleri çelik gibi bir antrenör” olarak saldı-
ğı namın hakkını veriyordu gerçekten.

“Pekâlâ, Hiç Kimse, bir hata yaptığını söyleyebilirim. Florida’daki işimi seviyordum ben ve bana izin verselerdi emekli olana kadar kalırdım orada. Burada dört ayak üstüne düşüp bu evi almak benim için büyük bir şanstı. Ve evimi ne olursa olsun korurum. O yüzden en iyisi sen git artık. Hemen.”

O dudaklarını sıkıp başka bir şey söylemesini engellerken, ben de kanepede çöküverdim. Bana bakarken gözlerinde beliren o acımayı görebiliyordum.

Sonra ayağa kalkıp verandanın basamaklarına ilerledim. O ise sandalyeden ayrılmadı.

Verandadan inmek üzereyken tekrar ona döndüm ve içimde biriken hayal kırıklığının su üstüne çıkmasına izin verdim. Sekiz yılın ardından patronumun bana cephe almasının verdiği tüm o öfke, onca hiddet... Patlayıp kustum hepsini. “Biliyor musun? Yavşağın tekisin sen. Sana çok büyük bir iyilik yaptım ve şimdi de biraz yardıma ihtiyacım var işte. Siktiğimin yarak kafalısı. Siktir git götüne sok o aldığın parayı.”

Yüzü kıpkırmızı kesildi ve o kadar hızlıca ayağa kalktı ki sallanan sandalye neredeyse sırtüstü düşüverecekti. Sandalyesine odaklanmışım ama neyse ki son anda düzeltti kendini. Şu an sandalyesinden her şeyin düşüp gitmesi hiç iyi olmazdı.

Mitch bana bağırırken tükürükler saçıyordu. “Mülkümden çıkıp gitmek için otuz saniyen var yoksa polisi ararım! Kimse evime gelip de benimle böyle konuşamaz, ufaklık!” Dikkat çekme konusunda endişelenmiyordu artık.

İyice sinirlenmesini sağlamam lazımdı, bunun için ön basamakları inerken hareket çektim ona. İş görmüştü bu. Sallanan sandalyeden uzaklaşıp en üst basamakta durdu, iki elini de

yumruk yapmıştı. Sonunda bizi duyan oldu mu diye etrafa baktığı sırada, kaldırımda, komşusun evinin önündeydim.

“Siktir git, Mitch!” diye şöyle sağlam bir bağırdım, sonra da sokaktan aşağıya hafif tempoda koştum.

Birkaç sokak uzaklaştıktan sonra sinirim yatışmıştı. Kontrol-den çıkmıştım gerçekten. Pervasızlık etmiştim. Daha önce hiç yapmadığım şekilde serbest bırakmıştım kendimi.

Ve bu kesinlikle çok ama çok iyi gelmişti.

Saatime baktım. Ryan otelin otoparkına dönmüş beni bekliyor olmalıydı. Arkama bir bakış daha atmadım.

Arabama ulaştığımda, Ryan’ın şoför koltuğunda oturduğunu gördüm. Araç da çalışır hâldeydi. Yolcu koltuğuna atlayıp, “Gazla,” dedim. Yüzümdeki gülümsemeyi gizlemeye çalışıyordum var gücümle.

Ryan’ın eli vites koluna giderken yüzü bana döndü. Ağzı seçirerek, “Yüzündeki gülümsemeye bakılırsa, bir hinlik peşindeymişsin sen. İyi bir kaçış şoförü gibi hızla uzaklaşmamı mı istersin yoksa genel bir yol tarifi verecek misin?” dedi.

“Oxford’dan çıkıp kuzeyden Tennessee’ye devam et.” O benimle alay ediyor, ben de bir bakıma buna kendimi kaptırıyordum.

“Sana yiyecek bir şeyler aldım,” dedi arka koltuğu başıyla işaret ederek.

Arkaya uzandığımda beyaz, plastik bir paket geldi elime. İçinde soğan hariç her şey olan bir çizburger ile tatlı patates kızartması vardı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Ben hamburgeri kavrayıp koca bir ısırık alırken yola koyulduk. Yemeğimi yerken Ryan sessiz kaldı, bense boğazımdaki yumrudan dolayı yutkunmakta güçlük çekiyordum. Beni etkileyen şey yemek olmuştu. Bir de Ryan’ın tatlı patatesi standart patatesten daha çok sevdiğimi bilmesi. Ayrıca pişmediği sürece soğan sevmediğimi de bilmesi. Bu düşünceli tavır benim dünyam için o kadar ender bir şeydi ki.

Hızlıca yedikten sonra çöplerimi pakete geri koydum.

“Eee, sadece Tennessee mi yani?” diye sordu.

Başımla onayladım. “Evet.”

Çenesini gererken, söylemek istediği şeyi içinde tutmakta zorluk çekiyormuş gibiydi. En sonunda dökülüverdi. “Perşembe günleri olan toplantılarımın ne kadar önemli olduğundan bahsetmiştin. Glenview, Texas’ta bir işletmem var. Lake Forbing’de yaptığımdan farklı bir iş o. Şüpheli bir şekilde bazı şeyler alıyorum, sonra da o şeyleri yüksek bir fiyata satıyorum. Bizim kasabadakilerce bilinen bir şey değil ve böyle kalmasını planlıyorum.”

Bu itiraf afallatmıştı beni. “Bana söylüyorsun ama,” dedim.

Bana şöyle bir bakıp yüzümü inceledi, ardından dikkatini tekrar yola verdi. “Önce ben başlayayım dedim.”

İkimiz de başka bir şey söylemedik. Kilometrelerce bu şekilde, Ryan gözünü yoldan ayırmadan, bense yan camdan bulanık manzarayı izleyerek devam ettik.

“Sana her şeyi anlatacağım. Ama şimdi değil. Cuma günü bir geçsin.” Fısıldayarak söyleyebilmişim bunları ama her kelimeyi duyduğunu biliyordum. Cuma gününden sonra, ben bizzat bilmem gereken her şeyi öğrenmiş olacaktım.

“Bekleyebilirim o kadar,” dedi. “Ama cuma günü gelip çatığında, her şeyi masaya yatıracağız.”

O sırada çalan telefonum, beni Ryan’a bir karşılık vermekten kurtarmış oldu. Bildirimi görünce de içimi büyük bir rahatlama dalgası kapladı.

Ryan bana doğru bakıp bendeki değişimi gözden kaçırmadı. “İyi haber mi?”

Başımı aşağı yukarı sallayarak, “Evet. Tam olarak ihtiyacım olan şey,” dedim.

Telefonumu açıp bana Mitch’in telefonunda şu an neler olduğunu eksiksiz gösteren uygulamaya girdim. Adam tam da yapmasını istediğim şeyi yapmıştı. Bay Smith’e ulaşip beni şikâyet etmişti.

Mitch'i ziyaret etmek kesinlikle riskli bir hamleydi. Beni içeri davet edeceğini düşünmemiştim zaten ama kökleşmiş Güneyli terbiyesiyle uğraşınca insan neler olabileceğini asla bilemezdi. Gelgelelim, neyse ki Mitch ailesi ile benim aramda bir mesafe olduğunu garantilemek istemiş ve beni verandada tutmuştu. Bir de gidip şu sallanan sandalyeye, tam da benim birkaç dakika önce oraya yerleştirdiğim cihazın üzerine oturmuş ve ben karşısındayken Devon'ın ona gönderdiği mesajı açmıştı. Gerisi malum.

Eski patronumla şimdi temasa geçmesi, bu konuyu biraz düşündüğü anlamına geliyordu ki bu da onun ne kadar ölçülü bir insan olduğunu gösteriyordu. Tekrar temasa geçme riskinin onu endişelendirdiğine emindim ama benim kapısında belirmem çok daha tehlikeliydi onun için, ben de zaten bu yüzden giderken öyle olay çıkarmıştım. İlk başta benim için üzüldüğünü fark etmiştim ama bu yeterli olmayacaktı. Sinirlenmesine ihtiyacım vardı. Biraz da benden korkmasına. Bay Smith'e ulaşma riskini göze almasına yetecek kadar.

Bay Smith'e dair bilmediğimiz çok şey vardı. Devon, o etkiyici yeteneklerine rağmen, Smith'in gerçek adını veya nerede yaşadığını bulmayı başaramamıştı. Bulamadığımız bir başka şey de müşterilerin onunla nasıl temasa geçtiği ve nasıl iletişim kurduklarıydı. Devon'la yıllarca çalıştıktan sonra, bunun sahte bir e-posta adresi almak kadar basit bir şey olmadığını anlamıştım. İşte bu noktada da Mitch devreye girmişti. Yaptığım onca iş arasından bu, Tyron Nichols'ın o konuşmamızda farkında olmadan verdiği bilgiye dayanarak müşterinin kim olabileceğine emin olduğum tek işti. Mitch Cameron, ben o foncuyla temasa geçmeden bir hafta önce kovulacağını biliyordu. Üstüne üstlük, hangi okulda antrenörlük yapacak olursa olsun Tyron'ı takımında istediğini ona söylemek için çocuğun evindeki dinleme cihazlarından uzak bir yerde onunla konuşması gerektiğini de biliyordu. Bu bilgilere sahip olmasının tek bir yolu vardı.

Müşteri Mitch Cameron'dı.

Kendisi şimdi, yetmişli yıllardaki bir müzik grubu olan King Harvest sevenlerinin takıldığı bir forum sitesine bakıyordu. Buradaki çoğu mesajın patronuma yönelik olduğunu tahmin ediyordum ama bazısı da gerçekten grubun tek hit şarkısı "Dancing in the Moonlight" için övgüler düzüyordu. Yeni mesaj penceresi açıldı ve Mitch bir şeyler yazmaya başladı.

Gridiron Boss: Bugün Dancing in the Moonlight'ı ilk kez dinledim.

İşte bu. Bay Smith'le ilk teması böyle kuruyor olmalıydılar.

"Karar zamanı," dedi Ryan. İlerideki tabelaları işaret etti başıyla. "Memphis'e mi yoksa başka bir yere mi?"

"Memphis'e değil. Kuzeydoğuya dön," dedim, o da sinyal verdi. "Nashville'e gidiyoruz."

Şöyle bir baktı bana. "Atlanta'ya değil mi?"

"Henüz değil."

Başını onaylar anlamda salladı. "Bir benzin istasyonuna çekeceğim, malum yol uzun. Biraz atıştırmalık da alırsız hem."

Bir sonraki çıkışta, Ryan depoyu doldurduktan sonra market kısmına girdi.

Bense telefonuma yapışmış, Mitch'e cevap gelmesini bekliyordum. Bay Smith belki Mitch'in mesajına cevap verme konusunda tereddüt edecek olsa da beni takip ettiği ve Oxford'da olduğumuzu da bildiği şeklindeki yüksek ihtimalle birleşen Mitch'in ne istediğine dair ezici merakın galip geleceğini umuyordum. Beklediğim şekilde tepki vermesine ihtiyacım vardı yoksa işim biterdi.

Şimdi nereye bakmam gerektiğini de bildiğimden, Mitch'in ekranına öylece gözümü dikmektense tarayıcıyı açıp forum sitesine girdim. Devon da Mitch'in ekranını görebildiğinden, onun da aynı şeyi yaptığına emindim. *Bugün "Dancing in the Moonlight"ı ilk kez dinledim*, diyen bir sürü gönderi vardı. Patronum

* (İng.) Ay Işığında Dans. -çn

için çalışan tek kişinin ben olmadığımı başından beri biliyordum elbette ama şimdi bu gönderilerin sayısını görünce, başta düşündüğümünden çok daha fazla iş çevirdiğini anlamıştım. Geçmişte yaptığım işlerle eşleşebilecek birkaç kullanıcı adı vardı ama onların sadece ilk gönderilerini görebiliyordum. Hiç şüphem yoktu ki Bay Smith'le yapılan konuşmalar özel mesaj üzerinden ilerliyordu.

Mitch'in mesajına yanıt aldığına dair bildirimin gelmesi sadece bir dakika daha sürdü.

Kingharvestmegafan: Sana nasıl yardımcı olabilirim?

Gridiron Boss: evime kızın biri geldi. Senin için çalışıyormuş. Wendy bilmem ne. Para istedi benden! Kontrolden çıkmış resmen. Evimden gitmesini isteyince siktir çekti bana. Komşuların duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdı. Delinin tekinin kapıma dayanmamasına yetecek kadar fazla para ödedim ben sana!!

Kingharvestmegafan: Bu beklenmedik ziyaret için üzgünüm. Seni temin ederim, o kadının icabına bakılacak ve bir daha rahatsız edilmeyeceksin.

"İşte bu kadar," diye fısıldadım. "Yakaladım seni."

Nashville'e vardığımızda saat geç olmuştu. Ryan kasabanın bir ucundaki köhne bir motelin önüne çektiğinde, o daha park etmeden kapımı açmıştım.

"Bekle burada. Ben oda tutarım," dedim, bir ayağım çoktan dışarıdaydı.

Ryan motoru durdurdu. "Emin misin? Ben de..."

"Eminim. Burada bekle." Oxford'dan beri bana kızgındı çünkü her ne sorduysa savuşturmuştum.

Birkaç dakika sonra arabaya dönüp Ryan'a oda numarasını verdim. Zemin katta bir oda istediğimden, tam da kapının karşısına park etmiştik. Çok daha konforlu bir yer için durumumuz

müsait olsa da olur da gerekirse diye hızlı bir çıkış seçeneğinin elimin altında olmasını tercih ederdim.

Yanımıza çok bir eşya almadığımızdan yerleşmemiz de kısa sürdü.

“Duş alacağım ben,” dedi Ryan. “Çıkınca da yiyecek bir şeyler bakarım.”

Suyun açıldığını duyar duymaz telefonumu çıkarıp yarınki buluşma saatini belirten yorumu bulana kadar Instagram’da ekranımı kaydardım. Sonra da başka bir gönderiye, Devon’a mesajını aldığımı belirtecek bir yorum yaptım.

Banyo kapısı açıldığında, Ryan üzerinde sadece bir havluyla çıktı.

Gözümü ayırmadan, bütün gün bakabilirdim ona. Vücudu tam benim tipimdi; formunda ve bakımlı ama öyle aşırı kaslı da değil. Ryan gözümdeki parıltıyı yakalamış olacak ki çantasına uzanmak yerine yatağın üzerinden bana doğru emekledi. Ruh hâli büyük oranda iyileşmişti.

Ben de bu ânı hediye ettim kendime. Kafamda dönüp duran planları bir kenara itiverdim. Zaman çizelgemde duraklat tuşuna basma vaktiydi. Normal olabileceğimiz birkaç çalıntı dakikanın tadını çıkarabilirdim.

Onu kendime çekmemle ağırlığı üzerime çöktü. Ellerimi hâlâ nemli olan saçlarına götürdüm.

“Amma zor bir haftaydı be,” dedi, dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaktı.

“Ve daha salı günündeyiz,” diye karşılık verdim. Sonra yüz ifadem ciddileşti. “Benimle yola çıktığına pişman mısın?”

“Henüz değil,” dedi gülerek.

Ryan boynumdaki o bayıldığımı bildiği noktadan öptü beni ve o öpücüğü ayak parmaklarıma dek bütün bedenimde hissettim.

“Ya yaptıysam? Ya Amy Holder’ın ölümünde parmağım varsa?” Fısıldayarak sarf ettiğim kelimeler aramızda öylece asılı kaldı. Kendi kendini sabote etmenin dibine vuruyordum.

Hiç kıpırdamadan durdu Ryan. Sonra başını kaldırıp göz göze geldi benimle. “Bu cevaplamam gereken bir soru değil.” Öne eğilip dudaklarını benimkilerle usulca birleştirdi. Tenlerimizin birleşmesi de çok uzun sürmedi ve onun elleri ile dudakları bedenimde yavaş yavaş aşağılara süzülüp sonra tekrar yukarılara ilerlerken, kendimi bu ânın içinde kaybettim.

Elleri beni daha da sıkı tutup daha da çekti kendine; sanki ortadan kayboluvermemden korkuyordu. Sonra da boynumun omzumla birleştiği o hassas noktaya gömdü yüzünü. Dudaklarından fısıltılar dökülüyor, hiçbir anlam ifade etmemesi gereken kırık dökük cümleler bana yine de mânâlı geliyordu.

Tırnaklarımı omuzlarına, sırtına geçirirken söylediği her şeyi âdeta içime çektim, özümstedim. Benim de tıpkı onun gibi hissettiğimi söze dökmeden gösterdim ona.

Kimlik: Helen White

Dört Yıl Önce

Bu iş için Helen White olmuştum ve daha önce hiç gitmediğim kadar batıdaydım: Fort Worth, Texas.

Bana verilen tüm işlerin niçin Güney'de konuşlandığı benim için hep bir merak konusu olmuştu ama galiba Bay Smith'in ülkenin diğer kısımlarında başka çalışanları vardı, Güney de belli ki benim mıntıkamdı.

İşimizden kurumsallık akıyordu âdeta.

Gelgelelim, Texas benim için yeni bir yerdi. Burada her şey bir farklı geliyordu. Daha büyük ve daha gürültülü olduğu kesindi ama başka bir şey de vardı. Kültür şoku yaşıyordum sanki.

Dışarıdan bakıldığında, Fort Worth işinin basit bir eşya alma olması gerekiyordu. Yıllar önce milyon dolarlık bir tablo çalınmıştı ve bunun petrol kralı Ralph Tate'in o kocaman evinde saklandığı düşünülüyordu. Bizi bu iş için tutan kişi, görünüşe bakılırsa bu tabloyu Ralph'ten satın almaya çalışmıştı yıllarca ama Ralph satmıyordu, biz de bu yüzden çalacaktık.

Fakat bu yola baş koymuş tek kişi ben değildim.

Bay Smith oynadığı oyunları pek severdi ve bu iş de kendisinin ne kadar çarpık biri olduğunun mükemmel örneğiydi. Tablo için gönderdiği tek kişinin ben olmadığımı söylemişti ama yarışta tam olarak kaç kişi olduğumuza dair bilgi vermemişti. Bu bir müsabaka olduğundan da tabloyu evden çıkaran kişi ikramiye alacaktı. Hem de büyük bir ikramiye.

Kazanmayı delicesine istediğimi fark ettim. Son birkaç işime

dayanarak, merdivenin en üst basamağına giderek daha da yaklaştığımı hissediyordum ama o tabloyu alıp getirmem, Bay Smith'in elindeki en iyi kişi olduğumu garantileyecekti.

Söz konusu sanat eserini araştırdıktan sonra, Van Gogh'un sarı ve patlak resimleri gibi şu büyük parçalardan biri olmadığını görünce biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Peşinde olduğum tablo beş milyon değerindeydi ve hoş bir resim bile değildi. Bu işle ilgili detaylar bana otuz altı saat önce verilmişti ve ne kadar derinlemesine araştırırsam, Bay Smith'in bu tabloyu kendisi için istediğine ve bu yüzden böyle bir yarışma kurduğuna o kadar ikna oluyordum.

Ortada bir müşteri olmayan ilk iş de olmazdı bu.

Tate'in evindeki güvenlik sistemi tam bir kâbustu ve benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Hem de hiç. Daha ziyade, engelli koşu parkuru gibi bir şeydi. Bu işi kaç sene yaparsam yapayım, zenginleri asla anlamayacaktım.

Petrolcü Ralph, sisteminin aşılamaz olduğunu düşünüyordu ama benim de Devon'ım vardı. Ondan istediğim ama yapamadığı bir şey olmamıştı hiç, ki o da benim için aynısını söyleyebilirdi.

Buffalo Wild Wings restoranına girip ona bakındım. Göz göze geldiğimizde başıyla işaret yapınca, kalabalığın arasından ilerleyip beklediği masaya geçtim.

Karşısına oturduğumda bir bira uzattı bana. Baş başa olsaydık, üzerine atılıp kocaman sarılırdım ona çünkü uzun süredir görüşmemiştik ama kalabalık yerlerde görüşürsek dikkat çekmeyeceğimizde ısrarcıydı. Yine de küçük bir gülümsemeyle selamladı beni, ben de daha büyük bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Bu renkler yakışmış sana," dedim. Cowboys forması giymişti ama o takımdan nefret ettiğini biliyordum. Bunu giymesinin sebebi, bu restorandakilerin yarısının yerel takımlarını kutlamak üzere giyineceğini bilmesiydi. İçeriye şöyle bir bakındığımda, tek görebildiğim mavi, beyaz ve gümüş kombinasyonlarıydı.

"Hiç başlama. Senin için nelere katlanıyorum işte." Gözlerini devirip yalandan öğürür gibi yaptı.

“Beni sevdiğini biliyorum.” Şişemi eğip onunkine vurdum hafifçe. “Şerefe!”

“Evet, evet,” diye mırıldandı, sonra da birasından büyük bir yudum aldı. “İlk defa Texas’a gönderiliyorsun. Bu hoşuma gitti mi emin değilim.”

Devon’ın her şeye yönelik bu tedbirli tavrı, hayatımda sürekliliği olan tek unsurdur. “Belki de mantıkam genişliyordur,” dedim gülerek. Başını yana eğdiğinde kararsız bir ifade yerleşmişti yüzüne ama o sırada garson masamıza geldiğinden hiçbir şey söylemedi.

“Selam, tatlım,” dedi kadın. “Yiyecek bir şeyler getireyim mi?”

Devon’a baktığımda, “Ben hamburger ile patates kızartması yedim. Güzeldi bayağı. Seversin,” dedi.

Ben de başımı onaylar anlamda sallayıp, “Aynısından,” dedim. Garson yürüyüp uzaklaştığında, çantamdan zarf çıkarıp Devon’a uzattım; şimdiye kadar öğrendiğim her şey içindeydi. O zarfın içindekileri okurken, eyalet sınırını aşmış da Texas’a geldiğimden beri ilk kez rahatlayarak biramı içtim. Devon’ın benden en az bir saat önce geldiğini ve buraya geleceğimizden kimsenin haberi olmamasına rağmen dinleme cihazı gibi bir şey var mı diye mekânı incelediğini biliyordum.

Siparişimiz geldi, Devon her sayfayı dikkatle okurken ben de insanları izledim.

Masamızın birkaç metre ilerisinde bir çocuk durup, “Bu telefon bok gibi. Resim indiremiyorum,” diye yakındı. O ve arkadaşları çocuğun telefonunu inceleyip uzaklaşırken kıkırdadım, Devon da başını kaldırıp bana baktı.

Masadaki küçük, siyah cihazı işaret ettim. “Ne kadar büyük bir alanı etkiliyor şu şey bakalım?”

Pis pis gülen Devon çocuğa şöyle bir baktı. “Çapı yetmiş santim.” Sonra dikkatini tekrar karşısındaki planlara verdi.

Mekâna biraz daha göz gezdirdiğimde, herkesin telefonlarıyla benzer sorunlar yaşadığını fark ettim. Devon etrafımızda kaosa sebep oluyordu. “Herkes kafayı yiyor.”

“Şu an pek çok insanı kötü kararlar vermekten kurtarıyorum.” Gözleri, çok da uzak olmayan derme çatma bara kaydı birkaç saniyeliğine. “Yapabilseler, sonra bana teşekkür ederler.”

Nihayet son sayfayı da çevirip bana baktı. “Bu şekilde tasarlanmış bir güvenlik sistemi daha önce hiç görmemiştim.”

“Hackleyebilir misin?”

Başını eğip bir bakış attı bana. *Sakın bana böyle hakaret etmeye kalkma*, diyen bir bakıştı bu.

“Anlatsana bana,” dedim gülümseyerek.

Kâğıtları karıştırıp üzerinde yerleşim planı olanı çıkardı. “Bu harika bir kurulum. Fazla iyi. Düzenlenme şekli için hiçbir sebep yok ki bu da bunu bu kadar müthiş yapan şey.” Belirli bir bölümü işaret edip, “Tablonun, evin ortasındaki bu odada olduğu düşünülüyor, doğru mu?” diye sordu.

“Evet, adamın ganimet odası orası; Afrika’da öldürdüğü egzotik taksidermi hayvanları saklıyor orada. Odanın içini gösteren birkaç fotoğraf buldum. Ayrıca şu ticari puro kutularından ve ağzını sulandıracak bir tekila koleksiyonu var.” Desteden bir kâğıt çıkardım. “Bu çizim de tablo ortadan kaybolduktan çok kısa süre sonra odaya yapılan eklentiye gösteriyor. Görünüşe bakılırsa, şu açılıp kapanan sahte duvarlardan var. En iyi tahminim, odada güvenmediği insanlar varsa o tablonun ve elindeki yasadışı şeylerin o duvarın ardında olduğu yönünde.”

Devon eklenti kısmın çizimini inceledi, sonra da ana planlara döndü. “Tablonun bulunduğunu düşündüğün odanın dışındaki klavyeye ulaşman gerekiyor” –sonra parmağını kâğıtta gezdirip kabloları ve telleri temsil eden çizgileri takip etti– “ben de o sırada hemen devreye girmesini engellemek için yedek sistemin başında olacağım. İkisine de uzaktan erişilemez. Etkileyici bir basitliği var ama karmakarışık. Ayrıca sadece beş dakikan olacak, o da belki. Hiç görmediğimiz bir odada geçireceğin beş dakika, hâliyle seni orada başka neyin beklediğini bilmiyoruz. Başka yolu da yok. Gerçekten harika.”

Devon’ın hayatında özel birisi yoktu ama bir gün olursa, iyi

tasarlanmış güvenlik sistemlerine karşı hislerinin aynısını o kişiye de beslemesini umuyordum.

“İçeride neden sadece beş dakikam olacak? Devredışı bırakırsan, o şekilde kalmaz mı?”

Başını yavaşça iki yana salladı. “Maalesef. Bay Tate o odada neler olduğunu her saniye kaydeden bir sistem ayarlamış ve kayıt belirlenen süreyi aşacak şekilde aksarsa alarm çalar. Ben de alarmı geçersiz kılamam veya baypas edemem çünkü sistem o odada. Ona da uzaktan erişilemiyor.” İki bölgeyi işaret edip kısa devre yapılması gereken kabloların karmaşık bir tarifini vermeye ve hiç anlamadığım bir sürü şey daha anlatmaya koyuldu.

“Zamanlamanın kusursuz olması şart. Son derece kusursuz olmalı. Saniyesi saniyesine. Alarm sadece bekçi kulübesinde çalıyor, hâliyle çok geç olana kadar kapana kısıldığını fark etmeyeceksin bile.”

Devon’ın gözleri planlarda gezinmeye devam etti, bir yandan da başını yavaş yavaş ileri geri sallıyor, sanki gördüklerine inanmıyordu. “Bunu her ne kadar sevsem de doğru değil hiç. Yani kim böyle bir şey yapar ki? Senin adına hiç hoşuma gitmedi. Başka bir şeyler dönüyor.”

“Bence oyun bu. Tablonun peşindeki tek kişi olmadığım söylendi zaten.”

“İyi ama neden?” diye sordu. “Smith mi birden fazla kişi gönderiyor yoksa işin içinde başka oyuncular mı var?”

“Bence sadece Bay Smith.”

“Ama neden?” diye sordu Devon tekrar. “Hiç anlamı yok ki.”

Omuzlarımı silktim. “Böyle bir şeyi ilk yapışı olmaz. Bence canı sıkılıyor ve oyunlar oynamaya karar veriyor. Zenginler bir tuhaf işte.”

Devon başını yana eğdi. “İşi reddedebilir misin?”

Bunun üzerine biraz duraksadım. “Gerçekten böyle bir şey yapmam gerektiğini düşünüyor olamazsın.”

“Bilemiyorum.” Bir yandan planları incelerken altdudağını ısıırıyordu.

Onun gibi görmeye çalışarak öne eğildim. "Reddedebileceğimi sanmıyorum. Daha önce bir işi geri çevirmişliğim yok hiç."

"Bunun için biraz daha zamana ihtiyacım var. Ne kadar kısa sürede denemeye kalkmayı düşünüyorsun?"

Bir sonraki hamlemi değerlendirirken ağzıma birkaç patates kızartması attım. "Birkaç günlüğüne Austin'e gitmem gerekiyor. Tate bu hafta sonu evinde büyük bir 4 Temmuz partisi veriyor. O zamana kadar her şeyi çözebilirsen, saldırıya geçmek için en iyi vakit olabilir. Ben yokken ihtiyacımız olan her şeyi halledersin." Başka kimin, hatta kaç kişinin tabloyu ele geçirmeye çalıştığını bilmediğimden, ertelemek büyük bir riskti ama almaya değer bir riskti de işte; özellikle de Devon'ın daha fazla zamana ihtiyacı olduğu düşünüldüğünde.

Bir an duraksadıktan sonra ekledim: "O partiye girmenin bir yolunu bulman gerekecek. Karavanı yakın bir yere çekip hünerini orada konuşturabileceğin bir iş değil bu."

Başını onaylar anlamda salladı. "Biliyorum."

Devon karanlık yerlerde, perde arkasında rahat biriydi ama bu iş için böyle bir şey mümkün değildi.

Masanın altından küçük bir tekme attım ona. "Halledersin sen."

Bir patates alıp bol miktarda ranch sosa buladı. "Sanırım bekleyip göreceğiz."

"Sweet Home Alabama"nın şu an çalan yorumu, solist detone ve mızımız olmasaydı epey güzel olurdu çünkü grubun diğer üyeleri harikaydı. Başımı ritme göre umarsızca salladım.

Onlar sahneye çıkmadan hemen önce gelmiştim Austin'e ve bütün konser boyunca ön sıradaydım. Solistin dikkatinden kaçmamıştı bu. Son iki şarkı boyunca memelerimden ayırmamıştı gözlerini, ben de dar V yaka tişörtümü onun için işleri biraz kolaylaştırmak amacıyla aşağıya çekmiştim.

Performansları bittiğinde, bana bakıp başıyla sahne arkasını işaret etti.

Kalabalığın arasında kendime yol açarak ilerledim ve perdeyi açtığımda onu beni beklerken buldum. Beni kendine çekip sertçe öptü, hiçbir giriş yapmadan. Ben de geri çekilmeden önce ona biraz serbestlik tanıdım.

"Sesin çok seksiydi sahnede," dedim. Ben ellerimi onun göğsünde gezdirirken, o da parmaklarını saçıma gömmüştü; kısa süre önce kobalt mavisinin güzel bir tonuna boyanmış saçıma.

"Bu renk çok güzelmiş," dedi.

"Blue Line'ın büyük hayranıyım." Ona hafifçe sürtündüm. "Hatta en büyüğü."

Başıyla kulübün arka kapısını işaret etti. "Buradan çıkıp gitmek ister misin?"

Onu duyan grup arkadaşları ona seslendi: "Sawyer! Ekipmanı kaldırmadan hiçbir yere siktir olup gidemezsin!"

Beni iyice yakınına çekip elimi beline götürdü. Ben de parmaklarımı kemerinin altına geçirip tırnaklarımla tenini nazıkçe kaşıdım. "Evet, hadi gidelim buradan," dedim.

"Benim çıkmam lazım! Borcum olsun," diye bağırdı onlara dönüp bakmadan.

"Siktir git, Tate!"

Düşüncem şuydu ki Sawyer, sevgili babası Ralph Tate bu küçük girişimi fonlamasaydı, gruptan çok uzun süre önce atılırdı çünkü yetenek açısından da yararlılık açısından da açık ara en kötü üyeydi.

"Adın ne senin bakalım?" diye sordu bana, arkamızdaki herkesi görmezden gelerek.

Helen White işe yaramazdı.

Burnumu kırıstırıp altdudağımla ısırdım. Tam da yapacağını bildiğim gibi ağızma dikti gözlerini. Sonra da, "Kitty," diye fısıldadım.

Kedi gibi mırladı. Gözlerimi devirmemek için kendimi ölümüne zorlamam gerekti.

Sawyer bir eliyle kıcımlı avuçlayıp diğer eliyle de kapıyı açarken bana sırtarak baktı. Üstesinden gelmek zor olacaktı bu

adamın. Ama bildiğim tek bir şey varsa, o da güven fonu olan, egosu kendi boyundan büyük bebeklerle başa çıkmaktı.

Tate'in 4 Temmuz partisi, domuz kovalama ve halat çekme yarışmalarıyla eksiksiz bir eğlenceydi, ayrıca günbatımından hemen sonrası için planlanmış yarım saatlik bir havai fişek gösterisi vardı. Davetiye bulmak da hayli zordu.

Tabii oğlunun grubunun hayranlarından değilseniz.

Sawyer ile ben, kendisinin yirmi yakın arkadaşıyla birlikte, bir saat geç gitmiştik partiye. Grup üzerine epey bir araştırma yapmış, eve girmek için onu kullanan başka birilerinin de olup olmadığını öğrenmeye çalışmıştım ama dün gecedan beri kendilerine gelemeliklerinden sanırım bunu yapan tek kişi bendim. Bu şekilde kalmalarını sağlayan kız olmanın da zararı yoktu.

Bir valenin önüne çektik, diğer dört araba da konvoyumuzdaydı. Sawyer standın başındaki zavallı, suratı sivilceli ergene anahtarlarını fırlattı. "Yakınlarda tut. Çok kalmayacağız."

Yanına sokulup elimi sırtına attım ve devasa eve girdik. "Ama havai fişek sözü vermiştin," dedim dudaklarımı bükerek.

"Havai fişek patlatacağım ben sana, Kitty Kedidik," dedi kısığını avuçlayarak.

Bu her ne kadar partiye girmenin en kolay yolu olsa da bir yandan da en iğrenç yoluydu.

Eve girdiğimiz anda birinin, "Sawyer!" diye bağırdığını duydum.

Dönüp baktığımızda, Ralph Tate'in merdivenlerin başında durmuş gözlerini bize diktiğini gördük. Sawyer'ın yanında buraya gelerek akılda kalacağımı biliyordum ve buna uygun oynamıştım oyunumu. Kot şortum, kalçalarımın arkadan biraz görüneceği kadar kısaydı ve Amerikan bayrağı desenli bikini üstüm, içeride neler olduğuna dair insanların hayal gücüne çok az iş bırakıyordu. Saçım da ülkemin doğum gününü ve Sawyer'ın grubu Blue Line'ı onurlandıracak şekilde maviydi. Özenle

konumlandırılmış birkaç dövme, duman rengi göz makyajı ve ateş kırmızısı ruj da görünümümü tamamlıyordu. Göz önünde saklanıyordum âdeta.

Ralph Tate yavaş yavaş yanımıza gelirken, hemen dibimdeki Sawyer'ın gerildiğini hissedebiliyordum. Olay çıkarmak istiyordu. Babasının parasına burun kıvrıyormuş gibi görünsün istiyordu. Ama babası parayı kesmekle tehdit ettiği anda süt dökmüş kediye döneceğini biliyordum. Bu tür çocukları okumak öyle kolay oluyordu ki.

"Oğlum, sanki birkaç arkadaşını getireceğini söylemiştin." Arkamızdaki grubu şöyle bir süzdü. "Planladığımızdan biraz daha fazlası bu."

Sawyer kollarını iki yana açtı. "Ya hepimiz ya hiçbirimiz."

Numara çekiyordu siktiğimin salağı. Nefesimi tutup Ralph'in sırf ona hak ettiği muameleyi göstermek için bizi dışarı atmamasını umdum. Neyse ki Bayan Tate ortamı yumuşatmak için araya girdi.

"Tatlım, sana ve arkadaşlarına her zaman yerimiz var!" Kendisinden sadece altı yaş kadar büyük olup onun annesi falan da değildi ama en az Sawyer kadar gösteriş yapmayı seven biriydi. Hanımefendi bize yiyeceklerin ve içkilerin olduğu tarafı gösterirken, Ralph de dışarı çıktı. Ben de arka cebimden telefonumu çıkarıp Devon'a hızlıca mesaj attım: *Tik tak*.

Sawyer çocukluğundan beri tanıdığı bir grup kızla çevrelendi, ben de kaçıp bara gittim; birlikte geldiğim gruptakiler kadar kafam iyiymiş gibi görüneceğim şekilde yalpalıyordum hafifçe.

"Votka kızılıcık," dedim.

Barın arkasındaki kişi Devon'dan başkası değildi. O olduğunu bilmesem tanımazdım ama. Diğer hizmet görevlileriyle aynı üniformayı giyyordu ve demode bir bıyığı, normalde kısa olan saçlarında da örgüler vardı. Gözden geçirilmiş planından bana bahsettiğinde, bu kadar fazla insanla etkileşime girmeye gönüllü olması şaşırtmıştı beni ama konfor alanından çıktığı için de mutlu olmuştum. Çok uzun süredir gölgelerin arasında kalmıştı.

İçinde zerre alkol olmadığını bildiğim bir içeceği bana uzattıktan sonra saatine baktı. “Değişiklik yok. Kameralar dördü on yedi gece kapanacak.”

Bu işte bizden başkalarının da olduğunu bildiğimizden, Buffalo Wild Wings’ten çıktuktan birkaç saat sonra güvenlik sistemine girmişti ve o zamandan beri de evi izliyordu. Dün gece bana dört yazdığı bir mesaj göndermiş, şimdiye kadar tabloya ulaşmaya yönelik kaç başarısız girişimde bulunulduğunu haber vermişti. Detaylara henüz hâkim değildim ama “değişiklik yok” dediğine göre, belli ki kimse bizim planladığımız şekilde denememişti.

“Kaç kişi var?” diye sordum.

“Üç ama umalım da gösteriye kadar beklesinler,” diye yanıtladı. Ben de başımla onaylayıp yanından uzaklaştım.

Devon’ın diğer üç kişinin de yapacağını düşündüğü gibi, tabloya yönelik hamlemizi yapmak için havai fişek gösterisi başlana kadar bekleyip vakit öldürdük ama bir yandan da o kadar uzun süre beklersek büyük bir kalabalıkla karşı karşıya kalabileceğimizi biliyorduk. Bu yüzden de güneş batmadan harekete geçmeye karar verdik.

Veranda kapısının yanındaki sandalyeye oturup saate baktım. Zamanlamayı saniyesi saniyesine planlamıştık, o yüzden de saat 16.17’yi vurur vurmaz içkimi küçük sehpaye bırakıp eve girdim. Ana kısmı geçtikten sonra, doğruca arka koridordaki banyoya gittim. Kat planlarını ezberlediğimden yanlış bir dönüş yapma ihtimalim yoktu. İçeri girince kapıyı kilitleyip Devon’ın daha önce dolaba koyduğu çantayı çıkardım. Siyah bir peruk, hizmetli üniforması, bir çift eldiven, bir kol saati, bir de büyük, siyah çöp poşeti vardı. Her şeyi şortumun ve bikinimin üstüne geçiriverdim çabucak. Kameralara yakalanmazdım ama koridorda birine rastlayacak olursam, Kitty’yi fark etmeme ihtimalleri yoktu. Banyodan çıktığımda Devon’a mesaj gönderdim: *Hadi*.

Evde ilerleyip sol tarafın beni Bay Tate’in ganimet odasına götüreceği arka koridora ulaştım.

Gelgelelim, sağı döndüm.

Mutfaktan geçerken başımı eğip çöp poşetini de kalkan gibi önümde tuttum. Çöpü çıkarıyor gibi görüldüğümünden kimse bana dönüp bakmıyordu bile.

Birkaç dönüşün ardından çamaşır odasının kapısındaaydım.

Tekrar mesaj gönderdim: *Hazırım.*

Kapının dışında küçük bir tuş takımı vardı ve ışığı kırmızı ile yeşil arasında gidip geliyordu. Kapıyı açıp içeriye girdim ve poşeti kurutma makinesinin üzerine koydum, sonra da poşetin içinden küçük, siyah bir cihaz çıkardım. Cihazı çamaşır makinesinin yanındaki dolap kapaklarına tutup Devon'ın bana mesaj olarak gönderdiği bir dizi sayıyı girdim. Dışarıdan bakıldığında bu dolapta bir kilit olduğu anlaşılmıyordu ama birkaç saniye sonra bir *klik* sesi duydum ve kapaklar ardına kadar açıldı.

Dolapta av kıyafetleriyle dolu askılar vardı. İkişer üçer alıp tüm kıyafetleri çıkardım, sonra da arkalarına gizlenmiş panele siyah kutuyu tuttum. Devon bana bir kod dizisi daha gönderince cihaza girdim.

Birkaç saniyenin ardından bu da açıldı ve çok pahalı, bir o kadar da çirkin tablo tam karşımdaydı.

Resmi alıp çöp poşetindeki replikayı yerine koydum. Neyse ki tablo öyle çok büyük değildi. Kıyafetleri de tekrar dizdiğimde, Devon sistemden çıkış yapmama yardımcı oldu ve her kapağı kilitledim.

Dakikalar sonra çamaşır odasından çıkmış, koridora dönmüş-tüm ve garaja doğru ilerliyordum. Evi kolağan etmesi için tutulmuş adamlardan biri köşeyi dönüp de neredeyse bana çarpınca yüreğim ağzıma geldi. Koluma tutunarak kendini durdurdu.

"Çok pardon. O kadar hızlı dönmeliydim," dedi.

Beklediği gülümsemeyle karşılık verdim. "Sorun değil," dedim.

Elindeki neredeyse boş su şişesini bana sallayıp başıyla çöp poşetimi işaret etti.

Poşeti açmamla şişesini içine atması bir oldu. "Teşekkürler," dedi.

“Ne demek,” diye karşılık verdim, bir yandan da birazcık suyun resme zarar vermemesini umuyordum.

Başım önümde ilerleyerek yan kapıdan garaja, çöp konteynırlarının bulunduğu yere geçtim. Üniformadan kurtulup tekrar şort ve bikini üstüyle kaldım. Kıyafetleri ve peruğu da poşete, tablonun yanına tıktıktan sonra torbanın ağzını sıkıca bağlayıp konteynıra atıverdim. Arka bahçeye çıktığımda da Devon’a mesaj attım: *Çöpü çıkardım.*

Kameraları tekrar açmadan önce gelip poşeti alacaktı.

Sehpaya koyduğum içkimi, bıraktıktan yirmi dakika sonra geri alıyordum. İçindeki buz neredeyse erimemişti bile. Büyükçe bir yudum aldıktan sonra Sawyer’ı bulmaya gittim. Havuzun başında otururken buldum onu. Kendisi ile sarışın bir kızın arasına sıkışarak girip yanındaki yerimi aldım. Bu durum kızın hiç hoşuna gitmemişti.

“Nerelerdeydin, bebeğim?” diye sordu Sawyer dili dolanarak.

“Seni arıyordum.”

Bir kolunu omzuma atıp kendine çekti beni, sonra da diğer yanındaki kızla konuşmaya koyuldu.

İçeceğimden bir yudum daha alıp derin bir nefes çektim içime. Bu iş için Devon’a hakkını ödeyemezdim gerçekten. Buffalo Wild Wings’teki buluşmamızın ertesi günü Austin’e gelmişti.

Onu Merkezi Halk Kütüphanesi’nin çocuklar ve gençlere ayrılmış katında, gerçek boyutlu bir tahtada ortaokul öğrencisi üç kıza satranç oynamayı öğretirken bulmuştum. Tüm kurallarına rağmen, söz konusu çocuklar olduğunda yumuşacık birine dönüşüyordu. Mekândaki bir sürü sandalyeden birine geçip işlerinin bitmesini beklemiştim. Kızlar yeni bir oyun için kocaman taşları dizerlerken, Devon karton bir boru alıp özel çalışma odalarından birine geçmemi işaret etmişti. Konuşmamızı kimsenin dinlememesini sağlayan siyah kutunun yanında, evin planlarının üzerinden bir kez daha geçmiştik.

“Tablonun o odada olduğundan emin misin?” diye sormuştu.

Masanın üzerine eğilip onun gördüğü şeyi görmeye çalışmış-
tım ama dikkatimi hiçbir şey çekmemişti. “O oda evdeki diğer
her yerden daha sıkı korunuyor. Sahte duvar eklentisi de ada-
mın orada bir şey sakladığını gösteriyor. Sistemin şey olduğunu
söylemiştin... hangi kelimeyi kullanmıştın ya? Muntazam mı?
Neyse işte, her şey tablonun o odada olduğuna işaret ediyor.”

“Ama sen de bunun bir oyun olduğunu düşündüğünü söyle-
miştin, değil mi? Orada tabloyu arayan tek kişi sen olmayacak-
sın?”

Başımla onayladığımda, evin küçük bir köşesini göstermişti
parmağıyla.

“Şurayı görüyor musun?”

İyice yaklaşıp sanki görmemi istediği şeyi görmeme bir yardı-
mı olacakmış gibi gözlerimi kısmıştım.

Olmadı tabii.

“Aptala anlatır gibi anlatsana,” demiştim sonunda.

Çamaşır Odası etiketli kısma vurdu parmağıyla. “Bu odadan
geçen kabloları gördün mü?”

Tekrar başımla onaylamıştım.

“İçinde en fazla bir çamaşır makinesi ile kurutma makinesi
olan bir oda için aşırı güç kullanımı bu.”

Anlamam fazla uzun sürmemişti. “Yani sence ganimet odası
sadece bir yem. İnsanları geçemeyecekleri, korkunç bir sistemle
korunan odaya yönlendiriyor. Alarmı tetiklediklerinde de... ki
tetikleyecekler... korumalara sessiz bir uyarı gidiyor, onlar da
gidip kim varsa yakalıyor. Bu sırada da tablo derin dondurucu-
nun falan yanında güvende kalıyor.”

Devon yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bakmıştı bana.
“Aynen öyle düşünüyorum.”

“Benimle gelmeyi de hâlâ sorun etmiyor musun? Bu işte bir
rol oynamayı?”

Başını onaylar anlamda sallamıştı. “Gizli kılığım üzerinde
çoktan çalışmaya başladım.” İlginçtir, sesinde hiç beklemediğim
bir heyecan emaresi vardı.

Haklı da çıkmıştı. Devon şimdiye çoktan tabloyu almış ve Tate'in mülkünden çıkıp gitmişti. Ben de Sawyer istediği kadar burada takılacak, çıktığımızda da ekecektim onu.

Bu sabah arka cebime attığım küçük, beyaz, kâğıttan kuğuyu çıkarıp suya bıraktım. Hafifçe sallanıp havuzda ilerlemeye başladı.

İçkimden bir yudum daha aldım. Havai fişek gösterisinin eli kulağındaydı.

Arama gelmesini her ne kadar beklesem de telefonum çaldığında yerimden sıçradım. Kullan-at telefon, partiden çıkıp eve geldiğimden beri mutfak masamda duruyordu.

"Evet."

"Mavi saç düşündüğümünden daha çok yakışmış," dedi Bay Smith mekanik sesiyle.

"Boyayı çıkarmak epey uğraştıracak."

Hafifçe güldü. "Paket kısa süre içinde alınacak, yeni işinin detayları da ödeme onayınla birlikte iletilecek. Ödemene ikramiye de dahil tabii."

Dizüstü bilgisayarımı açıp hesabıma giriş yaptım; ödemenin yapıldığını şimdiden görebiliyordum. Her zaman yaptığım gibi havale işlemi başlattım.

"Orada olacağım."

Kapatmak üzere olduğunu sanmıştım ama şöyle ekledi: "Şunu da söylemeliyim ki halletmenden etkilendim."

"Kaç kişiyi yendim?" Kendimce avlanıyordum biraz. Cevap vereceğini zannetmediğimden azıcık üstelemeye karar verdim. "Zayıf oyuncu ben miydim?" En tepeye ulaşmak için tırmanmam gereken merdivenin daha kaç basamağı olduğunu bilmek istiyordum.

Kıkırdadığını duydum. "Senin hep bir ego sorunun vardı, Lucca."

"Ben ona özgüven diyorum ve şimdiye kadar fazlasıyla işime yaradı," dedim kedi gibi mırılayarak.

Sessizlik uzayıp giderken beklemekte kararlıyım. Söylemeyecek olsa şimdiye kapatmış olurdu.

Sonunda konuştu: "Zafer sende olduğu ve soracak cesaretin olduğu için söyleyeceğim sadece."

Tam bir dakika boyunca başka bir şey söylemeyince, "Beni hazırladın, şakaya vurma şimdi," dedim.

Yine güldü. "Elimde ideal şartlar altında olmadan tepeye çıkacak kim olduğunu görmek istedim diyelim. Bir de en bariz yolun yanlış yol olduğunu kimin anlayacağını merak ettim. Tebrikler."

"Bir müşteri var mıydı bari? Gerçek bir iş gibi gelmedi açıkçası."

"İş her zaman gerçektir ama nihai hedefin ne olduğunu her zaman fark etmeyebilirsin."

Ben bir şey diyemeden Bay Smith tekrar konuştu: "Kapıya bak. Yakında temasa geçerim."

Aramanın sona ermesiyle kapıya gittim. Delikten baktığımda, elinde küçük bir kutu tutan, her zamanki UPS üniformasını kuşanmış adamımı gördüm.

"Tam zamanında," dedim, kapıyı açarken. Kutuyu bana verdi, ben de ona paket kâğıdına sarılmış tabloyu uzattım. "Girip bir şeyler içmek ister misin? Sarhoş olup tüm sırlarımızı dökebiliriz," dedim göz kırparak. "Bunu istediğini biliyorsun, George."

"Ne kadar istesem de yapamayacağımı biliyorsun."

George'la yıllar içinde rahat bir dostluk geliştirmiştik. Sürekli hareket hâlinde olduğumdan, bu meslekte arkadaş edinmek zordu. Devon aslında tek gerçek arkadaşımdı ama zaman zaman birbirimizi aylarca görmediğimiz oluyordu. George hayatımda sürekliliği olan diğer tek şeydi. Yani Bay Smith dışında ama onun günün birinde benim için mekanik bir sesten daha fazlası olacağından şüpheliydim.

"Demek mavi saç, ha?" dedi George.

Başımı şöyle bir salladım. "Beğendin mi?"

"New Orleans'taki sarı saçın hoşuma gitmişti. Favorim o şahsen."

Güldüm. "Demek öyle, belki bu boyayı çıkardıktan sonra sarışın olurum tekrar."

"Pekâlâ, Lucca, şunu koca adama götürmem gerekiyor. Beladan uzak dur."

O uzaklaşmaya koyulunca eğilip seslendim arkasından: "Bir gün seni yıldırıp bir içki için kalmaya ikna edeceğim!"

Birkaç metre sonra durup bana döndü. "Birisi beni kuralları çiğnemeye ikna edecekse, o kesinlikle sen olursun." Bir adım yaklaşıp ekledi: "Şunu unutma: İş ne kadar büyükse, o kadar yakından izlenirsin. Her yerde göz var."

Uyarısı üzerine düşünürken yürüyüp gitmesini izledim. Beni ilk uyarması değildi bu ve umarım son da olmazdı.

20

Günümüz

Ryan motel odamızın kapısına kadar peşimden geldi ama dışarı çıkmadı. Dönüp uzandım ve nazikçe öptüm onu.

“Çok gecikmem,” dedim usulca.

Kollarıyla beni sarıp kendine çekti. “Sorun olmayacağına emin misin? Seninle gelmemi istemiyor musun gerçekten? Belki kaçış şoförüne ihtiyacın olur yine?”

Kulağa gerçekçi gelecek kadar yüksek sesle kahkaha attım. “Keşke ama bu tek başıma halletmem gereken bir şey. Ayrıca, senin de işini kontrol etmen gerektiğini biliyorum. O yaşlı hanımları mutlu etmeye devam etmelisin.”

Elleri bedenimde gezinirken hızlı öpücüklere boğdu beni. “İhtiyacın olursa ara beni.”

Son bir öpücüğün ardından yürüyüp uzaklaştım.

Ben köşeyi dönene kadar Ryan açık kapının ardından beni izledi. Bugün gerçekten önemliydi ve kafamı toplayıp niçin burada olduğumu kendime hatırlatmam gerekiyordu. Bir sonraki durağımdan önce biraz vaktim vardı, ben de biraz kendimi toparlamak için boş boş araba sürdüm.

Bu aynı zamanda beni kimin takip ettiğini belirleyip atlatmak için de süre tanıyordu bana.

Çünkü arkamda birisinin olduğunu biliyordum. Tate işinden beri daima biri vardı orada.

Bir mahallede turlarken o işi düşündüm. Tahnitlenmiş ölü hayvanlarla, bir dolap dolusu puroyla korunan o karmaşık güvenlik sistemi geldi aklıma. Bir işten ziyade hepimizi birbirimize düşürmeye çalıştığı çarpık bir oyun gibiydi.

Devon o evi, annemin zamanında *The Young and the Restless*'taki Victor Newman'ı izlediği gibi dikkatle, bir saniye bile gözünü ayırmadan izlemişti. Kimin girip çıktığını incelemiş, ekranda olabilecek en az süre gözükmek için tüm kameraların yerini bilmemi sağlamıştı ve tablo için gelen herkesi teşhis etmişti.

Tablo teslim edilip de ödemem yapıldığında, bunu geride bırakıp yoluma bakma vakti gelmişti ama oraya gidip de başarısız olanları merak etmeden duramıyordum. Kim olduklarına ve benim gibi bir işten diğerine koşmak dışında hayattan ne istediklerine duyduğum merak peşimi bırakmıyordu.

Nihayetinde Devon bildiğim Devon'dı işte; neredeyse ben daha talep bile etmeden, tam olarak istediğim şeyi göndermişti bana. Onların güvenlik kamerası kaydından alınmış ekran görüntülerinden daha fazlasını istediğimde, isimlerini ve adreslerini talep ettiğimde kendimi tuhaf hissetmeme sebep olmamıştı. Bay Smith o iş için ben dahil altı kişi göndermişti ve ben hepsiyle tanışmak istiyordum.

Onun için kimin çalıştığını öğrenmeye ilk kez bu kadar yaklaşıyordum ve bu fırsatı ziyan etmek istemiyordum. Hepsinin benimle konuşmak istememe ihtimalleri olduğunu biliyordum ama en azından birkaçıyla konuşabilmeyi umuyordum.

Tate işinde rakip olmuştuk belki ama sonrası için neden mütefrik olamayacaktık ki? Ekibimde sadece bana hesap veren birinin olmasının değerini anladığım ilk iş değildi bu. Kaldı ki bu sefer, Devon olmasaydı işi başaramayanlardan biri olacaktım. Diğerlerine ulaşmaktan zarar gelmeyeceğine ikna etmiştim onu. Kaynaklarımızı birleştirebilirdik. Stratejilerimiz üzerine beyin fırtınası yapabilirdik.

Bir topluluk oluşturabilirdik.

Araştırmanın sonunda, Devon bana sadece bir isim ve adres verebildi. Yeni işimi beklerken Cape San Blas, Florida'ya kadar onca yolu direksiyon sallayarak aşım. Aşırı tatlı, küçücük pembe eve yürüdüm; ön verandadan sarkan altı tane rüzgâr çanı vardı, üzerinde kum ve sörf çizimi olan paspasta da, *Biz gideriz kumsala, kumsala, kumsala*, yazıyordu.

Tate işinin diğer adaylarını araştırıp konuşmayı başardığım tek kişiyle ettiğim sohbet, benim için her şeyi değiştirmişti.

İlk kez bu işi, bu yaşam tarzını bırakmak istemiştim. Kaçıp gitmek ve Andrew Marshall'ın Güney Carolina'daki o sabah bahsettiği gibi tek bir amacı olan yeni bir hayata başlamak. Bu hayatın parıltısı artık eskiyip yıpranmış, arkasında hasarlar, çizikler bırakmıştı. Ama bu öyle iki hafta önceden ayrılacağınızı haber verdiğiniz işlerden değildi. Lucca Marino olmaya ve bunun getirdiği diğer şeylere dönmek istiyorsam yapamazdım bunu.

Ben de kalmıştım. Bay Smith'in teklif ettiği işleri, sanki reddetme seçeneğim varmış gibi almaya devam etmiştim.

Louisiana'ya gönderildiğimde ve Ryan Sumner ismi verildiğinde, beni bekleyen işe hazır olduğumu düşünmüştüm.

Teoride, beni nasıl bir şeyin içine atarsa atsın halledebileceğime inanmak kolaydı.

Gerçeklikte ise onun yaptığı şeye kendimi hazırlamama imkân yoktu. Bay Smith en çok acıtacak yerden vurmuştu.

Kaçmak için çok geçti artık, hâliyle nasıl gideceğini görmem gerekiyordu.

Sonunda hedefime ulaşıp park edecek bir yer buldum. Parkmetreye bir çeyreklik atıp kontürlü telefon, bir paket Advil ve bir şişe de su almak için CVS'e girdim. Sol gözümün arkasında başlayan ve kurtulmam gereken bir baş ağrım vardı. Arabamın arkasına yaslanıp telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırdım, böylece iki elimi de kullanarak ağzıma iki hap atıp su içtim.

Devon ikinci çalışta açtı ama hiçbir şey söylemedi.

"Benim," dedim.

“Bir saate otel 21C. Lobideki kafe.”

“Numara?”

“Beş yüz on beş.” Sonra da kapattı.

Otel arabayla kısa mesafedeydi ve neyse ki ön kapının ilerisinden köşeyi dönünce park yeri bulmuştum. Otel olmanın yanı sıra, 21C’de bir de müze vardı ve bu sebeple lobi insan kaynıyordu; kalabalığın arasından makas yapa yapa ilerlemem, sürüklenen valizlerden ve sallanan evrak çantalarından kaçınmam gerekti. Sonunda ana girişin sağında kalan kafeye ulaşmıştım. Kongre odalarına giden koridorun üzerindeki kocaman pankart dikkatimi çekti:

ANDREW MARSHALL’I TEKRAR SEÇİN—
SÖZLER VERİLDİ, SÖZLER TUTULDU

Kahve alanların oluşturduğu uzun sırayı es geçip lobiyi güzelce gören küçük bir masa buldum.

Kırk beş dakika sonra, Vali Andrew Marshall’ı ön kapıdan girerken görünce ufak bir gülümseme belirdi yüzümde. Yanında epeyce insan vardı; ikisini, onun çalışanı olarak geçirdiğim kısa süreden hatırlıyordum. İlk anketler kendisinin oy çokluğuyla tekrar seçileceğini gösteriyordu ve daha şimdiden potansiyel bir başkan adayı olduğu konuşuluyordu.

Kimse yerimi kapmasın diye ceketimi masaya bırakıp onlara doğru ilerledim. İki üç metre kala Andrew beni fark etti ve her ne kadar görünümümde altı yıl önceki hâlimden eser kalmamışsa da yüzünde beliren tanıma ifadesini görebiliyordum.

Grubundan ayrılıp yanıma geldi.

“Mia?” dedi soru sorarcasına.

“Evet, valim. Ta kendisi.”

“Nasılsın?” diye sordu. Bir şekilde uzanıp belki bana sarılmak, belki elimi sıkmak istediğini görebiliyordum ama bu şartlarda ikisi de uygun olmayacağından öyle bir şey yapmayıp ellerini ceplerine soktu.

“İyiym. Kariyerini takip ediyordum. Ne kadar gurur duy-
sam az.”

Omuzlarını silkti. “Bana muazzam yardımı dokunduğuna
inandığım çok iyi tavsiyeler almıştım erkenden.”

Derin bir nefes alıp, “Özel konuşabilir miyiz?” diye sordum.

Yardımcılarından biri hemen yanında bitti. “Üzgünüm ama
Vali Marshall’ın programı çok sıkışık. Birkaç dakika içinde öğle
yemeğinde konuşma yapması gerekiyor.” Elini Andrew’un om-
zuna atıp onu çekerek uzaklaştırmaya kalktı ama Andrew onu
durdurdu.

“Margaret, sorun yok. Birkaç dakikam var.”

Elimle kafeyi işaret ettim, o da peşimden ayırdığım masaya
geldi. İkimiz de oturduğumuzda, “Başın belada mı? O yüzden
mi buraya geldin?” diye sordu.

Çekingen bir gülümsemeyle baktım ona. “Belki birazcık.
Ama iyiym. Şimdilik.”

Andrew öne eğilip dirseklerini masaya dayadı, alçalttığı sesi
de âdeta fısıltı olmuştu. “Sana borçluyum ve ikimiz de bunu bi-
liyoruz. Yardımcı olmak için ne yapabilirim?”

Başımı iki yana sallayıp, “O iyiliğin karşılığını almak için
henüz hazır değilim, sadece hâlâ bunun geçerli olduğundan ve
senin de hâlâ yardım etmek istediğinden emin olmam lazımdı,”
dedim.

Bir süre birbirimize öylece bakarken, Andrew beni anlamaya
çalışıyordu ama hiçbir şey açık etmedim. “Sana yardım etmeye
gücüm yetiyorsa kesinlikle ederim.”

Başımı olumlu anlamda salladım; ahlak abidesi Andrew Mar-
shall’dan alıp alabileceğimin bu olduğunu biliyordum. “Benim
de bunu duymaya ihtiyacım vardı. Neyse, ben ve sorunlarımı
konuştuğumuz yeter. Sen nasılsın?”

Sandalyesinde arkasına yaslandı, gözlerini de üzerimden
ayırmıyordu. “İyiym. İş ile yeniden seçim kampanyasını denge-
liyorum, hâliyle yoğun bir dönem. Ama şunu sormam gerekiyor
Mia, iyi misin gerçekten? Mutlu musun?”

Tanrımı, bir bilseydi. "Halletmem gereken birkaç pürüz var ama yaklaşıyorum."

Bu onu gülümsetmeye yetmişti sonunda, gerçi beklediğimden daha küçük bir gülümsemeydi. Saatine bakarak vaktimizin dolduğunu belirtmiş oldu.

"Gitmen gerekiyor," dedim işleri onun adına kolaylaştırarak.

Andrew ayağa kalkıp cebinden kartvizitini çıkardı, sonra da bana uzattı. Alıp incelediğim sırada, "Özel cep numaram. Ne yapmam gerektiğini söylemen yeter," dedi.

Sonra da beni bırakıp gitti.

Yerime oturup uzaklaşmasını izledim. Kartı da önümde tutup tekrar okudum.

Yüksek bir gıcırta sesi dikkatimi karttan uzaklaştırıp Andrew'un az önce kalktığı ve bir adamın sürüklediği sandalyeye çekti. George'tu bu ama UPS üniforması yerine siyah bir takım elbise vardı üzerinde.

Sandalyeye oturup yüzümdeki şaşkınlık ifadesini gizlememe fırsat kalmadan yakaladı.

"Takım yakışmış."

Gülümseyip, "Senin Atlanta'da olman gerekiyor," dedi.

"Oraya gidiyorum zaten. Öncesinde birkaç yere uğramam gerekti sadece," diye karşılık verdim.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu alçak sesle. "Ateşle oynuyorsun. Andrew Marshall'ın adını lekeleyecek hiçbir şey yapmayacağını ikimiz de biliyoruz."

Gözlerimi George'un yüzünden ayırmadım. "Ne demek istediğini anlamıyorum. Ben sadece buradan geçiyordum ve eski bir arkadaşla araya kapatmak iyi olur dedim."

Kaşlarını çattı. "Başka herkese yalan söyleyebilirsin ama bana söyleme. Birlikte geçirdiğimiz bunca zamandan sonra yapma bunu."

"O zaman sen de cevap veremeyeceğimi bildiğin sorular sorma."

George bir eliyle ağzını şöyle bir ovuşturduktan sonra, "Bay

Smith biraz daha teşvike ihtiyacın olduğunu düşünüyor," dedi.

Yüksek sesle, sinirli bir hâlde nefes verdim. "Dedektiflere sokakta çekilmiş başka bir fotoğrafımı mı göndereceksin?"

"Ben yapmayacağım," dedi. "Ben sadece elçiyim. Bir sonraki fotoğraflar, beladan kurtulmayı senin için epey zorlaştıracak. Adamın şakası yok."

Dediklerini düşünerek yavaşça başımı aşağı yukarı salladım. "İletmen gereken başka bir mesaj var mı?"

Ne söylemek istediğini ciddi ciddi düşünüyor gibi, gözlerinin kenarları seğirdi. "Sadece bir mesaj var, o da benden. Atlanta'ya git doğruca. Hâlâ bankaya gidip yarın öğleden sonraya kadar yetişebilirsin o kasaya. İstedığı şeyi ver ona. Bunu yapmazsan benden isteyeceği şeyi yapmak istemiyorum. Lütfen, Lucca."

Bu biraz afallatmıştı beni. George daha önce bana karşı hiç bu kadar samimi olmamıştı.

Tek söylediğim, "Uyarı için teşekkürler," oldu.

O kalkarken ben sandalyemde kaldım. "Senin adama da dikkatsizleşmeye başladığını söyle. Tamirci üniformasıyla servis girişinden girerken gördüm onu."

Devon'dan hep "senin adam" diye bahsederdi. Devon ile George yıllardır kendi kedi-fare oyunlarını oynuyor, birbirlerinin gerçek kimliklerini bulmaya çalışıyorlardı ama ikisinin de başarılı olduğunu zannetmiyordum. En azından Devon'ın olmadığını biliyordum.

"Keşke bir şeyler içebilseydik," dedim.

Güldü. "Sen bir an önce Atlanta'ya git de içeriz belki." Tam yürüyüp gitmek üzereyken, dönüp ekledi: "İyi şanslar."

Omuz silkip gülümsedim. "Şans benim neyime?"

Kahkahası da onunla birlikte süzülüp gitti kafeden.

Bir on dakika daha kıpırdamadan oturdum öylece, az önceki konuşmayı düşünüp durdum tekrar tekrar.

Kaçma dürtüsü her yanıma sarmıştı.

Ama kaçmak, hayatımın geri kalanı boyunca sadece Bay Smith'e karşı değil polislerle karşı da tetikte olmam anlamına gelirdi.

Nihayetinde kalkıp asansörlere yöneldim. Binince sekizinci kat düğmesine bastım. Koridorda ilerleyip merdivenlere açılan kapıya ulaştım. Hem asansörü hem de merdivenleri kullanarak üç kere daha inip çıktıktan sonra beşinci katta durdum ve beni takip eden kimsenin olmadığından emindim artık. Devon'ı tanırıyorsa, bu katı izleyen kameraları otele adımını attığı anda döngüye almıştı.

515 numaralı odanın kapısını tıklattım.

Kapıyı açan Devon, "George karşına oturduğunda yüzünde oluşan o şok ifadesi hoş bir dokunuştı," dedi.

"Fort Worth'tayken bana 'gözlerin her yerde olduğunu' söylemişti ama izleyenin o mu yoksa başka biri mi olduğunu bilmiyordum, karşıma oturunca da gerçekten biraz şaşırdım." Yanındaki sandalyeye oturdum. "Senin de yeteneğini kaybettiğini söylüyor bu arada. Servis kapısından girdiğini görmüş."

Devon'ın üstdudağı kıvrıldı. "Siz geldiğiniz anda binaya girmemin tesadüf olduğunu mu sanmış?" Gözlerini devirip ekledi: "Beni sadece fark etmesini istediğim zaman fark edebilir."

Devon otel odasındaki masaya bir monitör ile yazıcı kurmuştu, ben de ekrandaki fotoğrafları inceledim. Andrew ile ben kadrajdaydık ama ana odak biz değildik. George'tu. Ben Andrew'la sohbet ederken lobideydi o; berjerde oturmuş, bir de gazete açmıştı önüne ama beni izliyordu.

"George'un ses kaydı da aldığını tahmin ediyorum. Andrew ile benim söylediklerimizi duyabilmiş midir?"

Devon birkaç tuşa bastı ve Andrew'la aramda geçen konuşmanın kaydını oynattı. "Evet, şu Titans şapkası takan yaşlı adam. Masadan kalktıktan sonra otelin dışındaki kaldırımında George'a verdiğinden, mikrofonun bastonunda olduğunu düşünüyorum."

Ekranda onu buldum; masasına dayadığı bastonu kesinlikle bana doğrultulmuştu.

"Beni görünce Andrew'un nasıl bir tepki vereceğinden emin değildim ama bekleyebileceğimin en iyisi oldu gerçekten,"

dedim. Buraya gelmek büyük bir riskti ama altı yıl önce kendisini bana karşı borçlu hissettiği de çok açıktı, ben de bu duyguların tekrar kendini göstereceğinden emindim. Sadece dile getirmesine ihtiyacım vardı, o da beni yüzüstü bırakmamış oldu. Öte yandan, Bay Smith'in bunu yorumlamasını istediğim şekilde yorumlayacağından da emindim. Andrew'ın sadece iyi bir insan olduğu için değil elimde ona karşı bir koz olduğu için bana yardım edeceğini düşünecekti. Bay Smith başından beri Andrew Marshall'a karşı elimde bir şey olduğunu ama kendime sakladığımı düşünmüştü zaten. Victor Connolly'yle ilgili bilgi konusunda da aynı şeyi yaptığımı düşünmesinin sebebi buydu. Amy Holder'dan alıp ona vermektense kendime sakladığımı düşünüyordu.

Bankada kasa kiralamam da sadakatimi şüpheli göstermişti işte.

Suçlu görülmem de en yakın denize balıklama dalış yapmaktan beni alıkoyan tek şeyin, bir banka kasasının ardındaki küçük bir kutunun içindekiler olduğu anlamına geliyordu.

"Connolly öylece oturmuş bekliyor mu yoksa onun için endişelenmeli miyiz?" diye sordum.

Birkaç tuşa basılmasının ardından ekran değişti. "Şimdilik oturuyor ama gözümü üzerinden ayırmıyorum."

Söz konusu adamın fotoğrafına baktım. Kendi araştırmalarım sayesinde, altmış yedi yaşında olduğunu biliyordum ama Devon'ın çektiği fotoğraflarda daha yaşlı duruyordu. Geriye kalan az miktardaki saçı bembeyazdı ve yıllarca güneşe maruz kalmak da cildine hiç nazik davranmamıştı. Gelgelelim, her ne kadar iyice ihtiyarlamış bir moruk gibi görünse de son derece tehlikeli olduğuna hiç şüphe yoktu.

Connolly'nin işleri meşru ile gayrimeşru karışımıydı, tam da beklenileceği gibi. Lüks arabaları, özel uçakları ve ülkenin dört bir yanındaki evleri nasıl karşılayabildiğini göstermesi gerekiyordu insanın. Fakat vergi beyannamesinde belirttiği sağlam gelir, alçakça yollarla elde ettiği gelire kıyasla hiçbir şeydi.

İşte bu yüzden Bay Smith, Victor Connolly'nin mutlu bir müşteri olmaya devam etmesi için her şeyi yapardı.

Benim de Connolly mutsuz olmaya başlarsa Bay Smith'in kurbanlık koyunu olmaya niyetim yoktu.

İşte bu yüzden Devon ile ben hücumla geçmiştik.

Bay Smith'in aleyhimde daha fazla kanıta sahip olduğunu biliyordum ama bunların ne olduğunu öğrenmek için o dedektiflerin karşısına oturtulana kadar bekleyecek değildim, bu sebeple de elindekileri hemen şimdi ortaya sermesi için onu zorlayacaktım. Bunların geri kalanını da polise vererek beni korkutacağını sanıyordum ama bu konuda hâlâ bir şeyler yapabiliyorken bunları açığa çıkardığım için mutluydum. İhtiyaç duyarsam hâlâ kaçır gitme şansım da vardı.

"Bay Smith'in kimliğini tespit etmene ne kadar kaldı?" diye sordum.

Oxford ziyaretinin üç farklı sebebi vardı. İlki, biraz denge-siz görünmek istemiştin. Bay Smith'in kontrolü kaybettiğini ve nereye gideceğin konusunda endişeli olduğumu düşünmesini istemiştin. Kararsız davrandıklarında insanların bir sonraki hamlelerini tahmin etmek zorlaşırdı.

İkincisi, müşterilerin onunla nasıl temas kurduğunu bulmamız gerekiyordu. Kapısına dayandığımda Antrenör Mitch'in başvuracağı tek bir kişi olacağını biliyordum.

Son olarak da Bay Smith'in gerçek kimliğini hâlâ bilmiyorduk ve buna her şeyden daha çok ihtiyacımız vardı. Hayran sitesini ve Bay Smith'in kullanıcı adını öğrenince, Devon sistemde yolunu bulup bizi ona yönlendirecek bir şeyi ortaya çıkarmayı umarak araştırma yapıyordu.

Tek söylediği, "Yaklaştım," oldu, ben de üstelemedim.

Dün marketteki Twinkie'lerin altına onun için bıraktığım kâğıtları çıkardı. "O kadını ve James'i öldürmesi senin suçun değil."

Bay Smith'in bu kadar ileri gideceğini tahmin etmem ve o gece gitmeden önce kadına daha fazla şey söylemem gerektiğini

bilsem de başımı onaylar anlamda salladım. Bir şekilde uyarmalıydım onu.

“Hâlâ bırakıp gitmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?”

Derin bir nefes alıp yüzümü inceleyerek verdi. “Hapse atılmana ya da öldürülmene sebep olacak bir yolda devam etmektense, bırakıp gitmeyi ve sonra tekrar bir araya gelmeyi tercih ederim.”

O daha cümlesini bitirmeden başımı iki yana sallamaya başlamıştım. “Şimdi bırakıp gitmek o iki seçenekten de kurtarmaz beni.”

Devon’ın arkasındaki bilgisayardan gelen zil sesi, söyleyeceği şeyi –artık her neyse– kesintiye uğrattı. Gelen uyarı üzerine ekranı değiştirdi ve sonunda Atlanta Polis Departmanı’nın sistemine girdiğini gördü.

“Amy Holder dosyasını çıkartacağım; ellerinde ne varmış görelim.” Ekranı birkaç görüntü doldurdu ve Devon şöyle dedi: “Bu girdilerin tarihlerine bakılırsa, görüntüler sen Lake Forbing’e gitmeden bir ay önce yüklenmiş, yani baştanık emrini isteyenler onlar olmalı.”

İkimiz de daha iyi görebilmek için ekrana yaklaştık.

“Şu Amy’yi arabadan sürüklediğin fotoğrafın hiç de en iyi ânın sayılmaz,” dedi.

“Elimden başka bir şey gelmemiştir.”

Tıklayarak fotoğrafları geçmeye koyuldu. “Kameraya ters açılarda durma konusunda gerçekten iyi iş çıkarıyorsun. Gölgenin nerede olduğunu biliyor muydun?”

George, ilk kez tek başıma olduğum Antrenör Mitch işi gibi özellikle önemli bir iş olmadığı sürece, nadiren işler sırasında beni takip eden kişi olurdu. Gölgem olmak çok fazla vakit gerektirirdi ve George’un yapacak daha önemli işleri olduğundan emindim. Çoğu zaman beni kimin izlediğini fark ederdim ama bazen de, o gece gibi, fark edemezdim. Bir metreden uzağı göremeyecek kadar karanlıktı etraf.

Başımı iki yana sallayıp, “Hayır,” dedim. “Yani bu durumların

çoğunda nerede olduklarına dair iyi bir tahminim olur... izleyen kişi ben olsaydım nerede duracağıma dair."

"Pekâlâ, işte burada. Kadının dosyasına yeni görüntüler eklendi, bakalım Smith ne göndermiş. Onu gerçekten sinirlendirmiş olmalısın. Hiç vakit kaybetmedi."

Fotoğrafa ekli nota bakınca, başka bir departmanda başka bir vaka üzerinde çalışan bir dedektif bu kritik kanıta denk gelip de göndermiş gibi görünüyordu. Bir de Devon muhtemelen şu an bunu silebilirdi sunucularından ama Bay Smith daha sonra tekrar gönderirdi. İyisi mi hiç dokunmamaktı.

Devon'ın birkaç tuşa basmasıyla, aleyhimdeki son kanıtı da görmüş olduk.

Bir videoydu bu.

Oynat tuşuna bastı ve ekranda kendimi gördüm.

21

Günümüz

Motelin otoparkına geldiğimde akşam olmak üzereydi. Ryan'ı odamızın açık penceresinin önünde volta atarken gördüm; telefonu da kulağındaydı. Ben park eder etmez telefonu kapatıp dışarı çıktı.

Ben daha motoru kapatmadan, Ryan arabanın kapısındaydı.

"Seni arayıp duruyordum." Bütün gün onu görmezden geldiğim için sinirlendiğini görebiliyordum. "Motelin ofisini arayıp bize bir gece daha ayırttığımı söylemiştim mesajla," dedim, sonra cevap vermesine fırsat tanımadan eğilip öptüm onu. Birkaç dakikalığına sarmaş dolaş kaldık; aramızda bir sorun olabileceğine dair tüm endişeleri yatıştırmaya yetecek kadar. "Üzgünüm, düşündüğümden daha fazla zaman aldı."

O videoyu izlediğimizde, bazı kararların alınması ve bazı planların yapılması gerekmişti. Hakkını vermeliydim ki Bay Smith, beni hapse gönderip orada kalmamı sağlayacak tuşa basmıştı.

Peşimden odamıza gelen Ryan, çantamdan yeni kıyafetler çıkarmamı izledi. "Rachel'la konuştum," dedi. "Yarın öğleden sonra Atlanta'da olacak. Cuma gününki sorgudan önce hazırlık yapmaya vaktiniz olsun diye erken kalkıp yola koyulmamızı bekliyor. Dört beş saat sürüyormuş yol sanırım."

"Tamamdır." Çantamı kaldırıp yedek kıyafetlerimi aldım.
"Duş alacağım."

"Aç mısın?" diye sordu Ryan.

"Karnım zil çalıyor."

"Yandaki benzin istasyonunun diğer tarafında bir pizzacı var. Sen duştayken gidip bir şeyler alırım." Yaklaşıp bana hızlıca bir öpücük verdikten sonra odadan çıktı.

Eşyalarımı banyoya taşıyıp tuvalet malzemesi çantamda Advil aradım. Sabahki baş ağrım tekrar başlamıştı. Maalesef ki şişenin boş olduğunu anlamam için çıkarmam gerekmedi.

Ryan'ı arayıp bana Advil almasını istesem mi yoksa asansör koridorundaki otomattan bu sabah satın aldığım gibi tek dozluk paketlerden bir tane mi alsam diye kararsız kaldım bir an için.

Kafam zonklamaya başlayınca, pizzanın biraz uzun sürebileceğini düşünerek otomata doğru ilerledim.

Hâlâ giyinik olduğumdan sadece ayakkabılarımı ayaklarıma geçirmem gerekiyordu. Gideceğim yere neredeyse varmıştım ki, otomatların olduğu açıklıktan gelen konuşma sesleri durmama sebep oldu. Burada kalan müşterilerden birileri olabilirdi ama içimden bir ses tetikte olmamı söylüyordu.

Yavaş yavaş yaklaştım. Arkamdaki tuğla duvara yaslanıp nefes alıp verişimi yavaşlatarak gözlerimi kapattım. Diğer duyularımın kontrolü devralıp niçin böyle hissettiğimi belirlemesini istiyordum. Derin bir nefes alıp yavaşça verdim.

İki ses, ikisi de erkek. Biri diğerinden çok daha pes.

Oraya doğru kulak kabarttım. Sadece birkaç metre ilerideki seslere açtım kendimi. Sözcükler beni bulduğunda, can evimden vuran iki tanesini seçmek çok kolaydı: *Atlanta* ve *Amy Holder*.

Arka cebimdeki telefonumu çıkarıp Ryan'a mesaj attım.

Ben: Sana geri gelmeni söyleyene kadar restorandan ayrılma. Lütfen soru sorma

Gönder tuşuna bastım.

Sonra da otomatlarla aynı taraftan gelen tanıdık zil sesini duydum.

Neler oluyordu böyle?

Ryan'ın cevap yazdığı belirten küçük noktaların zıplayışını izlediğim sırada, belli belirsiz sesler duymaya devam ettim. Telefonum sessizde olduğundan, mesaj geldiğinde çıt çıkmadı.

Ryan: Tamamdır, ne yapmamı istediğini haber verirsin

"Siktir, bir şeyden korktu." Ryan'ın sesiydi bu ve donakaldım. Konuşan kişiler bana biraz daha yaklaştılar.

Sonra da yine tanıdığım birinin sesini duydum. "Sorun neymiş, söyledi mi?"

George.

George'la konuşuyordu.

"Hayır. Gitmem lazım şimdi. Atlanta'ya ulaştığımızda haber veririm sana."

"Peki yarın vaktinde gidemezse?" diye sordu George.

Derin bir nefes aldım. Hayır, hayır, hayır. Bu olamazdı.

"Ne yapmak istediğimi söylerim sana. Bunları burada konuşmak istemiyorum."

"Senden haber bekleyeceğim," dedi George. "Şunu da al; kasabadan ayrılmadan önce veremedim sana."

Sessizce birkaç adım uzaklaştım, sonra da binanın yan tarafına yapışıp odaya koştum.

Kapıyı açarken telefonum elimde titremeye başladı; biri arıyordu. Ekranı Ryan'ın fotoğrafı olduğunu gördüm.

İçeri girene kadar açmadım. "Selam."

"Selam. Neler oluyor? İyi misin?"

"Evet, iyiyim. Kendi kendimi korkuttum bir an." Sesim biraz bitkin çıkmıştı ama bunun söylediğim şeye uygun olduğunu umdum, az önce keşfettiğim şeyden dolayı olmadığını.

"Geri geliyorum. Bekle, birazdan oradayım," dedi ve aramayı sonlandırdı.

Ayakkabılarım ve kot pantolonumdan kurtulup banyoya geçtim. Duşu kapattıktan sonra ince, beyaz bir havlu sardım vücuduma. Kendime bir anlığına izin verip birkaç derin nefes alıp vererek küt küt atan kalbimi yavaşlatmaya çalıştım.

Sonra da kapının açıldığını duydum.

“Evie!”

Banyodan başımı uzattım. “Buradayım.”

Saniyeler içinde yanımda bitiverdi. Kollarıyla beni kendine çekip mengene gibi sarıp sarmaladı. Ben de sarılışına karşılık vermeye zorladım kendimi. “Ne oldu?” Az önce kiminle konuştuğunu bilmeseydim, endişesinden çok etkilenirdim.

Gözlerimi sımsıkı yumup beşe kadar saydım içimden. Tekrar derin nefes alıp verdim.

“Bir şey yok, gerçekten. Dışarıda bir şey duydum da. Temizlik görevlisi bir yere çarpmış meğer.”

Gözlerimi açtığımda, Ryan’ın arkasındaki aynada birbirimize sıkı sıkı sarılışımızın yansımasını gördüm. Bir de rulo hâline getirilip arka cebine tıkılmış kâğıtları. George’un ona verdiği şey bunlar olmalıydı.

Küçük alanı duştaki buharın doldurmasıyla aynanın gözden kaybolmasını izledim. Musluktan sızan damlalar arasındaki saniyeleri saymaya koyuldum.

Çünkü kendimi bu andan ayırmalıyım. Az önce duyduğum şeye tepki verme arzusu yerine başka bir şeye odaklanmalıyım. Sadece zihnimde bile olsa, Ryan’la aramda biraz mesafe olmasına ihtiyacım vardı.

Onun ağzı ise hemen kulağımın dibindeydi. “İyi misin gerçekten?” Hareketleri tam olarak olması gerektiği gibiydi ve o otoparkta lastiğimin patladığı ilk andan başlayarak paylaştığımız her ânı zihnimden geçirip onun da işin içinde olduğundan emin bir şekilde inceledim.

Bir yandan da konuşma konusunda şu an kendime güvenmediğimden başımı onaylar anlamda salladım.

George’la buluşmuştu. George’la benim konuştuğum samimiyetle konuşmuştu.

Ryan’ın tüm sırlarını bana söylemeye çok yakın olduğunu hissettiğim epey zaman olmuştu. Öyle ki, arabadayken bana Texas’taki işinden bile bahsetmişti. Benim de her şeyi itiraf

etmenin eşiğine geldiğim anlar olmuştu. Hem de pek çok kez.

Ama benimle oynuyordu o... ben onun için her şeyi tehlikeye atmaya hazırdım.

Kapıldığım keder görüş alanımı bulandırıyordu. Düşüncelerimi. İçimdeki her şeyi.

Elleri bedenimden yüzüme uzandı. Bana bakabilmek için biraz geri çekildi. Gözlerim onunkilerde bir şeyler ararken, onun gözleri de benimkilerde arandı.

"Bir şeyden korkmuş gibi değilsin," diye fısıldadı. Haklıydı da.

O da beni benim onu incelediğim gibi mi inceliyordu? *Tatlı patates kızartması ve kahvesini iki şekerli sever, yazan bir kâğıt mı vardı elinde?*

"Bütün gün korkunç bir baş ağrısıyla uğraştım. Sonra da bir gürültü duydum, o da korkuttu beni işte." Duşa doğru baktım. "Sıcak su bitmeden girsem iyi olacak."

Ellerini bir kez daha sırtımda gezindirdikten sonra geri çekildi. "Kasiyere pizzaları bize göndermesi için fazladan yirmi dolar verdim, sen çıkana kadar gelmiş olur muhtemelen."

Arkasından kapattığında kapıyı kilitleyemezdim çünkü onun kız arkadaşının yapacağı bir şey değildi bu. Sıcak suyun altına adımımı atmamla da ihtiyacım olan şokun bu olduğunu anladım. Yüzüme yediğim bir yumruk gibiydi. Bulanıklığı söküp atmıştı ama iliklerime işleyen ıstıraba zerre faydası olmamıştı. İçim boşalmıştı sanki.

Gerçek olmamız ihtimalinin yasını tutmak için beş dakika müsaade ettim kendime. Olabilecek şeylerin yasını tutmak için beş dakika. Mükemmel bir adamla, mükemmel bir sokaktaki mükemmel bir evde yaşayabilecek bir kız olma ihtimalimin yok olup gitmesi için beş dakika.

Sonra da bunun benim dünyam olmadığını hatırladım.

Ben sadece bir süreliğine gelip geçen bir hayalettim.

Yeni kıyafetlerim ve ıslak saçımla ana odaya döndüğümde, Ryan bir şeyler yiyebilmemiz için küçük masayı temizliyordu.

Yarım saat önce açlıktan midem kazınıyordu ama şimdi yemek yeme düşüncesi kusmak istememe sebep oluyordu.

Fakat masaya oturup bir dilim pizzayı zar zor tıktırdım ağzıma. Saçma sapan, havadan sudan muhabbetle doldurdum sessizliği. Çünkü onun kız arkadaşı böyle yapardı.

“Rachel’la cuma gününe hazırlanmak için yeterince vaktinin olmayacağından endişeleniyorum,” dedi Ryan, boş kutuları dışarıdaki çöp tenekesine attıktan sonra.

O kâğıtların artık arka cebinde olmadığı dikkatimden kaçmamıştı ve onları da atmadığını umdum.

“Rachel’la epey vaktimiz olacak. Söz veriyorum.” Yatağa geçip yorganların altına gömüldüm. “Soğuk burası. Klimayı biraz kısabilir misin?”

Ryan sıcaklığı ayarlamak için pencerenin altındaki kumanda sistemine gitti.

Odada biraz dolandıktan birkaç dakika sonra da banyoya girdi. Çok geçmeden yatağa kıvrılıp yanımda yerini aldı. Beni kendine çekmesine izin verdim. Konuşmadığı gibi, artık daha fazlası için zorlamıyordu da. Tepeden tırnağa bağlanmıştık birbirimize ve sırtıma dayalı bedeninden kalp atışlarını hissedebiliyordum. Birkaç kez bir şey söylemeye niyetlendiğini sandım ama hiçbir sözcük dökülmedi dudaklarından.

Ryan ile George arasında geçen konuşmayı zihnimde tekrar tekrar dinledim.

“Biraz dikkatin dağılmış gibi. Kafanda neler var, konuşmak ister misin?” Fısıldanarak sorulan bu soru kulağıma o kadar yakındı ki çok samimi hissettirdi. Sanki bu işte gerçekten birlikteymişiz gibi.

“Yorgunum sadece.”

Bir cevap almak için üstelemeyip bunun yerine parmaklarını, sevdiğimi bildiği şekilde, saçımda gezdirdi. İkimizin de uykuya dalması biraz vakit aldı.

Günümüz

Gün doğmadan uyandım.

Evvelsi gece uykuya dalmam çok uzun sürmüştü ve sonunda daldığımda da olabildiğine huzursuzdum. Ryan'ın uykusu daima uyanmadan birkaç saat önce çok ağır olurdu, yani George'un ona verdiği şu kâğıtları aramak için şu an büyük bir fırsatım vardı.

Ryan'ın bana sarılan kolu gece boyunca gevşediğinden, onu uyandırmadan yataktan çıkmak zor olmadı. Yavaşça ilerleyerek çantalarının yanına gittim. Kıyafetlerini, ayakkabılarını ve tuvalet eşyalarını koyduğu silindirik şeklinde bir spor çantası ile işle ilgili ıvır zıvırının olduğu bilgisayar çantası vardı. Daha önce bu çantayı birkaç kez karıştırmış, bilgisayarındaki dosyaları kurcalamış ve internet geçmişini kontrol etmişim ama Bay Smith için bulduğum şeyler dışında, etrafta neler bıraktığı konusunda epey titizdi.

Şimdiyse bunun sebebinin, aradığımı bilmesi olduğunu fark ediyordum. Ben sadece bulmamı istediği şeyleri bulmuştum. Ne kadar da aptaldım.

Gelgelelim George'un verdiği o kâğıtlar, okuyup da pizza kutularıyla birlikte atmadıysa, buralarda bir yerde olmalıydı.

Pencerenin altındaki klima tekrar çalışıyor ve açılıp kapanan çanta fermuarı seslerini bastırıyordu. En çok alanı o kapladığı

için önce bilgisayarı çıkardım. Müşterileriyle konuşurken not aldığı sarı not defteri ile yola çıktığımızdan beri yaptığı birkaç telefon konuşmasında bahsettiğini duyduğum bir yatırım fonunun spiral ciltli açıklama belgesi vardı.

İç ceplerden birine, bir tomar kâğıt istiflenmişti. Sayfa sayfa inceledim hepsini; çoğu finansal hizmet işiyle ilgili çıkınca, aradığım şeyin burada olmama ihtimaline kendimi hazırladım ancak son birkaç kâğıtta, kas hafızası devreye girmiş gibi kâğıtların uçları kıvrılıverdi.

Rulo yapılmış olanlardı bunlar.

Açıp baktığımda, ne olduklarını anlamam fazla uzun sürmedi.

Kafamın içinde tehlike çanları bangır bangır çalmaya başladı.

Bay Smith'e verdiğim son bilgilerdi bunlar. Devon şu *People* dergisinin içine koyup vermişti bana, ben de neleri Bay Smith'e teslim etmek istediğime karar vermek için üzerlerinden geçmiştim. Son sayfanın alt köşesindeki mavi mürekkepli küçük elyazısı –ertesi gün kutuyu tekrar kontrol edeceğimi yazmıştım– bunun kopya falan değil, asıl kâğıt olduğunu anlamamı sağladı çünkü çantamda sadece mavi mürekkepli tükenmezkalem vardı.

Bunun burada olmaması gerekiyordu.

Dönüp mışıl mışıl uyuyan Ryan'a baktım ve zihnimdeki bulmaca yeniden şekil almaya başladı. Ryan merdivende benden daha üst bir basamaktaydı diyelim, yine de bunun onda olmaması gerekirdi. Asıl malzemeler olmazdı. George vermezdi ona bunu. George gidip posta kutusundan almış ve doğruca buraya, ona getirmiş gibi görünürken durum böyle olamazdı.

Ryan'ın işini Bay Smith'in bizzat kendisi için istemesi en muhtemel senaryoydu ama ya bundan daha fazlası söz konusuysa? Zaten sahibi olduğu bir işletmenin zorla devralınmasını berbat etmem gibi bir tehlike olmazdı. Aslında iş falan olmayan bir işte beni tutması için herhangi bir sebep olmazdı.

Beynim son hızda çalışıyor, teorilere ve spekülasyonlara, şüphelere ve ihtimallere takılıp düşüyordu âdeta. Bu sırada klimadan hafif bir uğultu geliyor, Ryan da uyumaya devam ediyordu.

Ryan ile George arasında dün gerçekleşen görüşme birkaç şeyi doğruluyordu. George, Ryan ona söylediği için nerede olduğumuzu biliyordu. Birbirleriyle konuşma biçimleri ise, aralarında yalnızca zamanla kurulabilecek bir yakınlık olduğunu gösteriyordu.

Yıllardır Bay Smith'in kim olduğunu bulmaya çalışıyordum. Şimdi dönüp birkaç metre ilerimdeki Ryan'a bakınca, bir noktadan sonra nefret etmeye başladığım patronumun o olduğuna inanmak zordu.

Hayır. O değildi tabii ki. Fazla gençti. Zaman akışı uymuyordu.

Her şeyi tam olarak bulduğum şekilde çantaya geri koyarken, Bay Smith'le yaptığım her konuşmayı aklımdan geçirdim.

Onunla ilk kez sekiz yıl önce konuşmuştum. Ryan o zamanlar hâlâ üniversitedeydi ve Kuzey Carolina'yla bir bağlantısı yoktu.

Bay Smith beni, sadece iki sene uğraştığım Matt'e devretmişti. Altı yıl önceki Andrew Marshall işinden sonraya kadar Bay Smith'le tekrar konuşmamıştım.

Altı yıl önce.

Altı yıl önce Ryan'ın büyükannesi kansere yakalanmıştı. Ryan da öne çıkıp büyükbabası için taşımacılık işini –hem yasal hem yasadışı tarafını– devralmıştı, böylece adam evde kalıp eşine bakabilmişti ve çok geçmeden o da öldükten sonra Ryan tamamen işin başına geçmişti.

Devraldığı tek şey bu muydu?

Hayır.

Hayır.

Ryan benimle birlikte, bir sürü polisle konuşacağım Atlanta'ya geliyordu. Kendini böyle açıkta bırakır mıydı?

Sonra Bernardların evini düşündüm. Bize sorulan tüm soruları cevapladığımız o küçük odaya döndüm. Dedektifin Brookwood, Alabamalı Evie Porter'ı öğrendiği yere. Öğrenmesinin sebebi ise Ryan'ın söylemiş olmasıydı. *"Evie buraya birkaç ay önce Brookwood, Alabama'dan taşındı. James'i tanımıyordu."*

Hayır, hayır, hayır.

Bir de pazartesi sabahı olan şu garaj olayı vardı. Ryan oyalanmıştı garajda. Ben de Devon'dan gelen 911 mesajını görmemiştim. Çünkü Ryan beni bırakmaya hazır değildi. Şöyle düşündüğümü hatırlıyordum: *Ryan'la garajda oyalanmasaydım, Devon'ın mesajını gelir gelmez görebilirdim. O birkaç dakika bana temiz bir kaçışa mal oldu.*

Ama bir dakika. Hayır. Biz Oxford'dan ayrıldıktan sonra, Bay Smith şu forum sitesinden Mitch'e yanıt vermişti. Ryan o sırada araba kullanıyordu. O an gelen mesajı düşündüm. Arabamın yolcu koltuğundaydım. Ryan benzin doldurmuş ve atıştırmalık bir şeyler almak için dükkân kısmına girmişti. Bay Smith ile Mitch arasında geçen konuşmayı izlediğim sırada da oradaydı.

Ryan ile George arasındaki konuşma ânı tekrar aklıma geldi ve bunu farklı bakış açılarıyla tekrar gözden geçirdim. George'la aramdaki aynı samimiyet söz konusuydu. Fakat kararları veren Ryan'dı. George ona boyun eğiyordu. George ona kâğıtları teslim ediyordu.

Bu iş bir sınavdı gerçekten. Sadakatim sınanıyordu.

Ve kahretsin ki Ryan, işine dair bilgileri teslim etmeden önce değiştirdiğimi hemen anlardı. Yapmam için gönderildiğim işi yapmadığıma dair doğrudan kanıtı vardı. Ben de gitmiş işini Bay Smith yüzünden kaybedecek diye endişelenmişim onun için.

Yakından izleneceğimi biliyordum elbette.

Beni birlikte yaşadığım kişiden daha iyi izleyecek biri var mıydı?

Hayır.

Şu an bunu düşünemezdim. Henüz olmazdı.

Hemen bir sonuca atlamak kolay olsa da tahminlerde bulunmak son derece tehlikeliydi.

Yatağa geçip komodinde duran telefonumu aldım ve Instagram'ı açtım.

Ana sayfamda kaydırıp Skimm'in günün en önemli beş haberini gösteren gönderisinde durdum ve yorum yazdım: *Bu*

gerçekten son dakika haberi! Halledemeyeceğim kadar büyük! #Tekrar-Yollarda #TekKişilik

Devon'ın bunu birkaç saat görmeme ihtimali yüksekti ama buradan derhal gidip Ryan'ı arkamda bırakacağımı bilmesini istiyordum.

Yorumum yüklendiğinde, çantamı ve anahtarlarımı alıp geri kalan her şeyi bıraktım. Kasabadan çıkınca devam etmem için gereken bazı şeyleri almak üzere Goodwill'e uğramayı planlamıştım zaten ama şimdi alışveriş listeme birkaç şey daha eklemem gerekecekti.

Açılan otel kapısının sesi odada yankılandı ama neyse ki Ryan'ın kılı kıpırdamadı. Dakikalar içinde arabama geçmiş, yola çıkmıştım. Eyaletler arası otoyola varır varmaz, Lake Forbing'de Evie Porter olarak kullandığım telefonda kurtuldum ve Devon'ın verdiği küçük siyah kutu sayesinde de arabamda takip cihazı varsa herhangi bir bilgi sağlamayacaktı hiçbir yere. Şimdiye kadar Bay Smith'in nereye gittiğimi bilmesini istiyordum ama artık işler değişmişti.

İki saat kadar direksiyon salladıktan sonra, durup ön ödemeli bir telefon aldım ve Devon'ı aradım.

"Selam," dedim, açılır açılmaz.

"Ne oldu?" diye sordu.

Ona son gelişmeleri aktardığımda, birkaç saniye ikimiz de sessizliğe gömüldük. "Ne düşündüğümü anlamışsındır," dedim sonunda, Ryan'ın aslında kim olduğuna dair fikrimi dile getirmek istemeyerek.

"Sen de benim ne düşündüğümü anlamışsındır," diye karşılık verdi. "Ama tahminler..."

"Biz sadece gerçeklerle uğraşırız," dedim sözünü keserek. Mantramızdı bu.

Hâlâ telefonu aldığım dükkânın otoparkındaydım ve arabamın yanında ileri geri gidip geliyordum. Gergin olduğum için böyle yaptığımı söylüyordum kendime ama beni asıl güdüleyen şey korkuydu.

“Lake Forbing’deyim tekrar,” dedi Devon. “Ben kendi üstüme düşeni yapacağım, sen de yapman gerekeni yap.” Ben kapatmadan ekledi: “Şu forum sitesi konusunda epey yol katettim. Bu telefonu elinde tut; sana ulaşmam gerekebilir. Instagram hesabına erişimin yoktur artık diye tahmin ediyorum. Risk yeterince düşük.”

Devon’ın bu şartlar altında riske karşı ödülü ölçmek için nasıl bir parametre kullandığından emin değildim ama mantığını sorgulamayacak kadar inanıyordum ona.

“Tamamdır.” Bir an için duraksadıktan sonra şöyle dedim: “Yarın sabah işler umduğumuz gibi gitmezse hemen toz ol. Yaptığın şeyi bırakıp kaybol ortadan.”

“L, seni terk etmeyeceğimi biliyorsun.”

“Bir yandan Bay Smith bir yandan da polisler varken, bu boktan elimi kolumu sallayarak kurtulma ihtimalimin düşük olduğunu ikimiz de biliyoruz. Düşünmen gereken başkaları da var ayrıca. Mesele Heather’ın sana ihtiyacı olacak.”

“Aynı şey senin için de geçerli ama,” dedi. “Bırakıp gitmek için hiçbir zaman geç değil. Sadece kalk ve harekete geç.”

“Bugünkü işim bitince haber veririm,” dedim, sonra da telefonu kapattım. Bu konuşmada baştan sona öyle bir veda havası vardı ki, gerçekten veda etmeye dilim varmamıştı.

“Eden’a Hoş Geldiniz” tabelasını geçtiğimde öğleden sonra olmuştu. Uzun bir yolculuktu; sadece Devon’ı aramak için telefon almak, bir de Winston-Salem’de Goodwill’den birkaç kıyafet almak için durmuştum.

Bir zamanlar evim dediğim kasabayı inceledim. Hatıralar öyle hızlı şekilde bastırdı ki aralarında boğulacaktım neredeyse. Arkadaşlarımla takıldığım *fast-food* restoranı, annemle her hafta gidip yeni gelen parçaları uzun uzun incelediğimiz kumaşçı hâlâ duruyordu ama bu binalar hem zaman hem de ihmal yüzünden harap hâldeydi. Gittiğim lisenin önünden geçen yola saptım ve

otopark ile yan kapı arasındaki binlerce kez geçtiğim çimenlikteki yıpranmış patikayı görünce neredeyse nefesim kesildi.

En son burada olmamın üzerinden bir ömür geçmişti sanki.

Ama aynı zamanda daha dün gibiydi de.

Gelgelelim, her şey ne kadar tanıdık gelse de ben burada hâlâ bir yabancıydım. Arayabileceğim veya ziyaret edebileceğim kimse yoktu.

Son bir dönüşün ardından eski sokağıma geldim. Karavan parkında durup motoru kapatmadan indim. Buraya istiflenmiş tek üniteli mobil evlerin her birini inceleyip eski ve şimdiki hâllerini kıyasladım, onlara yuva diyenleri hatırladım. Sol ortadakini ise sona sakladım.

Annemin bunu bu hâlde gören olursa ne kadar utanacağını düşünüp yüzümü buruşturdum. Bize aitken bakacak pek bir şey olmasa da annem daima düzenli ve temiz tutar, basamakların oradaki dar tarhlara çiçekler ekerdi. Şimdiyse her yeri yabancı otlar sarmış, çatıdaki bir hasarı örtmek için mavi bir muşamba serilmişti. Hemen bitişikte de yıkık dökük bir kamyon vardı.

Bir zamanlar olduğum kızı hatırlamak acı veriyordu gerçekten. Burayı evi olarak gören o kızı. O kız mutluydu burada. Gerçekten mutluydu. Annesi hastalandığında bile o genç, saf kız ona bakabileceğini düşünmüştü. Ölmekten kurtarabileceğini sanmıştı onu.

Fakat o küçük kız bu karavanda pek çok şey de öğrenmişti. Mesela insan ne kadar çabalarsa çabalasın bazen yeterli gelmediğini öğrenmişti. İnsanın gerçekten güvenebileceği, gerçekten bel bağlayabileceği tek kişinin kendisi olduğunu öğrenmişti.

Bana en yakın karavandaki bir perdenin ardından bakan kadın, bunca yolu eski anıları yâd etmek için gelmediğimi hatırlamamı sağladı.

Eden'a tekrar gelmemin tek bir sebebi vardı.

Arabama geçtiğimde, dönüp tekrar anayola çıktım ve benzin almak için Sheetz'de durup tuvalette hızlıca üzerimi değiştirdim. Sonra da kasabanın yeni kısmına, dökme camlı pencerelerin

ardında uzun bir sıra hâlinde sıralanan işletmelerin olduğu yere gitmek sadece birkaç dakika sürdü.

Sıranın sonundaki Dr. Brown'un ofisinin yakınına park ettim ve kapıya ilerledim.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu resepsiyonist, tezgâha ulaştığımda.

"Evet, mülk yönetimi gönderdi beni. Tüm birimlerdeki devre kesicileri kontrol ediyoruz. Dün gece evcil hayvan dükkânında bir elektrik sorunu yaşanmış ama neyse ki birisi oradaymış da yangın çıkmadan kontrol altına alabilmişler. Sadece birkaç dakika sürer." Goodwill'de bir üniforma gömleği ile hâki pantolon bulacak kadar şansım yaver gitmişti neyse ki.

"Ah!" dedi kadın geçmemi işaret ederek. "Tabii, bir şeye ihtiyacınız olursa söyleyin lütfen."

Ona kocaman gülümsedikten sonra ofisin arka tarafına geçtim. Şansıma, tüm çalışanların muayene odalarında hastaları vardı da fark edilmeden ilerleyip mekanik odasına girdim. Elektrik kutusunu baypas ettikten sonra doğruca ana sunucuya ulaştım ve çantamdan çıkardığım USB belleği takıp Devon'ın yazdığı komutları girerek dosyaların yüklenmesini sağladım.

Beş dakika sonra odadan çıkmıştım. Resepsiyon kısmına döndüğümde, masadaki kıza başımı salladım. "Her şey tamam, iyi günler."

On dakika sonra da Eden'dan son kez ayrılıyordum.

Devon'ı arayıp açar açmaz, "Hallettim," dedim.

"Ekran görüntüsü yolluyorum," dedi. "Antrenör Mitch kumarı işe yaradı. Smith'in kim olduğunu öğrendik."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi olurken yol kenarına çekip görüntünün yüklenmesini bekledim. Ve karşımdaydı işte. Ekran ufacak olsa da görebildiğim tek şey o aşına olduğum yüzüydü. Bakmam gerekenden daha uzun süre gözümü dikerek baktım öylece.

Sonunda telefonu tekrar kulağıma götürdüm. "Artık gerçeklerle uğraşıyoruz," dedim.

“Aynen öyle.” Bir an duraksadıktan sonra şöyle devam etti: “Bunun hiçbir şeyi değiştirmesine gerek yok, L.”

Güçlkle yutkundum. “Biliyorum. Sen gereken aramaları yap. Önce şu polis meselesini halletmek istiyorum. Banka için sonra endişelenirim. Polislerden kurtulamazsam gerisinin bir önemi kalmayacağından, şimdilik onlar öncelik.”

“Pekâlâ. Söylediğim şeyi unutma. Bırakıp gitmek için hiçbir zaman geç değil. Sadece harekete geç.”

Beni göremese de başımı aşağı yukarı salladım. “Sen de Lake Forbing’deki işleri hallediyor musun?”

“Çoktan hallettim. Eve hiç sorun yaşamadan girdim. Sabah ilk iş de polise ihbar edeceğim,” dedi. “Şimdi bir sonraki adımın o telefondan kurtulmak olsun. Polislerle görüştüğünde üzerinde bulundurma.”

“Tamamdır. Atlanta’ya gittiğimde yeni bir tane alırım. Bu da demek oluyor ki, benden bir sonraki haber alışında, o dedektiflerle işim bitmiş olacak. Arayamazsam da anlarsın ki...”

“Hayır, enseyi karartma. Senden haber bekleyeceğim.” Sonra kapattı telefonu.

Bense silmeden önce o fotoğrafa birkaç dakika daha baktım.

Kimlik: Regina Hale

Altı Ay Önce

İlk defa bir işte canım sıkılmıştı. Decatur, Georgia'daydım ve bana verilen tek şey yeni kimliğim, yerel golf kulübü için üyelik numarası ve Amy Holder ismiydi. Bir de talimatlar vardı:

Amy Holder'ın elinde, Victor Connolly ve Connolly aile işi hakkında son derece hassas bilgiler var. Bu bilgileri Victor'ın aleyhinde kullanmakla tehdit ediyor, karşılığında para istiyor. Tehdidini gerçekleştirmeden önce bu bilgileri almanın ne kadar kritik olduğunu açıklamaya kelimeler yetmez. Bu iş için sana güvenildi ve gizlilik mecburi. Hiçbirimiz Victor Connolly'yle ters düşmek istemeyiz. Amy Holder'ı izleyecek ve hakkında her şeyi öğreneceksin. Ben söyleyene kadar temasa geçme ama her an harekete geçmeye hazır ol.

Sanki saat kurulmuş gibi, Amy barın çift cam kapısından 17.25'te girdi. Son iki haftadır akşam beşe kadar evinde kalıyor, sonra üç kilometre yol yapıp bu golf kulübüne geliyor, burada da kapanış saatine kadar kendisini votka martiniye boğuyordu.

Amy 1.70 boyunda, atletik yapılı biriydi. Bal rengi-sarı saçları, omuzlarının hemen altına geliyordu. Hafif bir makyaj yapıyor, mücevher takmıyordu ve daimi bir suratsızlığı vardı.

En sevdiği tabureye geçtiği sırada, ütülü gömleğinde kulübün logosu olan ve yaka kartında da Morris yazan barmen, peşinden daha pek çoğu gelecek ilk içkiyi sıcak bir gülümseme ve neşeli bir selam eşliğinde servis etti. Devon gerçekten de son birkaç yılda aktif rol oynama konusunda epey rahatlamıştı.

“Menüye bakmak ister misiniz, Bayan Holder?” diye sordu.

“Belki birazdan,” diye karşılık verdi Amy.

“Tabii ki, hazır olduğunuzda haber verirsiniz,” deyip uzaklaştı Devon.

Bu sohbet de daimi bir şeydi; aynı soru, aynı cevap. Amy menüyü istemeyecek, Devon da bir daha teklif etmeyecekti ama hafifçe bir baş sallamayla, Amy’nin kadehi saniyeler içinde tazelenecekti.

Son on bir gündür bu bara şöyle bir girip çıkıyordum ama şimdi, üst üste üçüncü gün, artık saklanmaya zahmet etmeyip bir süre kalıyordum içeride. İçkisinden bir yudum alan Amy etrafındaki herkesi görmezden geliyordu. Sadece saate bakmak için bile olsa telefonunu en az bir kez kontrol etmemiş kimse yoktu burada. Ben dahil.

Fakat Amy için geçerli değildi bu.

O barda oturacak, dört veya altı kadar martini içecek, sonra çantasını alıp arabayla evine giden kısa mesafeyi aşacaktı; bazı geceler bütün yol boyunca sarı şeride çıkıp dururdu. Konumu yüzünden, olması gerekenden çok daha değerli bir evde yaşıyordu. Ertesi sabah da uyanacak ve tüm sürece baştan başlayacaktı.

Onu gözden kaybetmeden evine girmenin bir yolu olmadığı için de bu kulüpte takılmak tek seçeneğimdi.

Mekânın karşısındaki yerimden, gecelerce yaptığım gibi gelip giden grupları izledim. Bar kısmı golf ve tenis sahalarından gelen üyelerle doluydu; günün maçını ya kutluyor ya da birbirlerine dert yanıyorlardı. Restoran kısmında da akşam yemeği için gelen aileler vardı. Her iki alan da gürültülü ve karmaşıktı.

Bu oturup bekleme işi de iyice canımı sıkmaya başlamıştı.

Genellikle işler başlamadan önce biraz vaktim olurdu ama Bay Smith’ten haber aldıktan sonraki yirmi dört saat içinde, Decatur şehir sınırını geçmiştim. Buraya acilen gelmemden dolayı, hemen temasa geçeceğimi varsaymışım ama tam tersini yapmam üzere talimat verilmişti. Şimdiyse iki hafta gelip geçmişti ve tek yaptığım kadının akşam yemeği yerine içtiği içkileri izlemektir.

Burada neler olduğunu bilmediğim anlamına da gelmiyordu bu.

Böyle bir bekleme sürecinde olmamın sebebi, perde arkasında birinin Amy'yle elindeki bilgileri kendi kendine vermesi için bir anlaşma yapmaya çalışmasıydı. Huyuna gitmeye çalıştıklarından değildi bu, Amy'nin aldığı her şeyi geri almanın en iyi yolu bu olduğundandı.

Şu an Amy'yi koruyan tek şey, şantaj için kullandığı unsurun hâlâ elinde olmasıydı. Ve ister kendi isteğiyle teslim etsin isterse ben ondan alayım, o bilgiler elinden çıkar çıkmaz Bay Smith'in ve Connolly ailesinin pür gazabıyla karşılaşacaktı.

Bir de Tate işinden sonra uyarılmamdan beri, burada yalnız olduğum yanılsamasına kapılmıyordum. Amy Holder, Bay Smith'in bir numaralı önceliği hâline gelmişti ve bu yüzden işini şansa bırakmazdı asla.

Bara geçip Amy'yle aramda üç tabure boşluk bırakarak oturdum ve bir kadeh şarap istedim.

Devon kadehi önüme bırakırken, "Menüye bakmak ister misiniz?" diye sordu.

Gülümseyerek, "Hayır, teşekkürler," dedim, o da barın diğer tarafındaki bir grupta ilgilenmek için uzaklaştı. Bu iş için ona ihtiyacım olacağından emin değildim ama onsuz çalışmak istemediğim bir noktaya gelmiştim. Ayrılmaz bir ekip olmuştuk artık.

"Sen burada yenisin," dedi Amy.

Benimle konuştuğundan emin olmak için etrafa şöyle bir baktım. Emin olunca da, "Evet, buraya yeni taşındım," diye karşılık verdim. Taburemde ona döndüm ve sohbete açtım kendimi.

Amy beni baştan aşağıya süzdükten sonra martinisine döndü.

"Ne aradığını biliyorum, burada bulamayacaksın." Bir parmağını içkisine daldırıp ağzına götürdü, üzerindeki sıvıyı iştahla emdi. "Bulamayacaksın! Seni tutanlara söyle!"

Yaşadığı patlama karşısında olduğum yerde sinmeden edemedim.

Amy kadehini dudaklarına götürüp büyük bir yudum aldı, hepsini bitirdikten sonra da kadehini kaldırıp salladı. "Asla ama asla bulamayacaksın!" Birkaç kişinin başını çevirip bakacağı kadar yüksek sesle konuşmuştu.

Tekrar dönüp bana baktı ve dişlerini göstererek kocaman sırttı. Sonra da bara çevirdi bakışlarını. "Gitti," diye bağırırçasına fısıldadı.

Birkaç gün önce Amy'yi izlerken beni izlemesi için gönderilen adamı fark ettim. Köşede bir yere geçmiş yaşlıca adam, bir golf oyununu yeni bitirmiş gibi giyinmişti. Büyük ihtimalle şu anda olup bitenleri ânında Bay Smith'e rapor ettiğini biliyordum, bu yüzden de çok dikkatli davranmalıyım çünkü temasa geçmem söylenmişti. Bu işten alınmak istemiyordum.

"Galiba beni biriyle karıştırdın. Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim, sonra bara dönüp önümdeki şaraptan bir yudum aldım. Kadının benim yüzümden kafayı yemesi, Bay Smith'i epey sinirlendirecekti.

Gözümün ucuyla Amy'yi izlerken, sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi omuzlarının düştüğünü gördüm. Birkaç saniye daha onu izledim. Ardından, önüne yeni bir kokteyl koyulmasıyla, neşeyle bağırdı. "Morris! Kahramanım!" diye ciyakladı.

Kalabalığın ona yönelik ilgisi kayboldu ve etrafımızdaki konuşma sesleri tekrar yükseldi.

Onu biraz daha rahat izleyebilmek için hafifçe döndüm.

O da döndüğümü fark edip aynısını yaptı. "Kulübe ilk kez geçen pazartesi saat tam 18.17'de gelmiştin. Üzerinde açık mavi tenis eteği ile beyaz, kolsuz tişört vardı. Saçını arkada toplamıştın. Votka kızcılık söyledin. Ertesi akşam da saat 17.45'te geldin. Kolsuz, çiçekli bir elbise giymiştin. İki kadeh Chardonnay içtin." Bir yandan plastik kaşığı bana doğrulturken, buraya her gelişimin tam saatini -ne yediğim, içtiğim ve giydiğim de dahil olmak üzere- söyledi, devam ederken sesi de yükseliyordu. "Bir de her gece, lacivert Lexus SUV araban beni eve kadar takip ediyor." Plakama kadar söyledi.

İçeriye göz gezdirdim ve yine insanların dikkatini üzerimize çektiğimizi fark ettim. Arka köşedeki gölgem açık açık bize bakıyordu. Daha önce böyle bir yüzleşmeyi sadece bir kez, yine sarhoş bir kadınla yaşamıştım: Jenny Kingston. Yerde yatarkenki hâli, başının etrafında küçük bir göl olan kan gözümün önüne geldi. Ardından da patronumun sonrasında sorduğu soruyu hatırladım: *Kendi kendine düşmeseydi ne yapacaktın?* Sekiz yıldır peşimi bırakmayan, beni rahatsız eden bir soruydu bu.

Gelgelelim, durumu kurtarmaya çalıştım. "Kasabada yeniyim, burası da birileriyle tanışmak için en iyi mekân gibi gelmişti."

"Anlıyorum," dedi. "Geri istediklerini biliyorum ama ikimiz de şunu biliyoruz ki verirsem ölürüm."

Bara şöyle bir göz gezdirip bu gece aramızda geçen konuşmanın ne kadarını Bay Smith'in duyacağını anlamaya çalışarak, etrafta kamera veya mikrofon var mı diye bakındım. Göze çarpan bir şey yoktu ama yine de bu ihtimali göz ardı edemeyeceğimden maskaralığa devam ettim.

"Neden bahsettiğinden emin değilim ama yardıma ihtiyacın varsa, ben..."

"Buraya bana yardım etmek için gelmedin. Bana hiç kimse yardım edemez. Ama başka seçeneğim yok. Almasaydım çoktan ölmüş olurdum." Bana bir karşılık vermem için vakit tanımadan devam etti: "Git hadi artık." Sonra da kokteyline döndü.

Şarabım bitene kadar oturdum barda, sonra hesabımı kapatıp tabureden kalktım ve yürüyüp çıktım bardan.

Arabama geçtiğimde, bana ayarlanan küçük daireye dalgın dalgın sürdüm. Barda çıkardığımız olaydan Bay Smith'in çoktan haberdar olduğu kesindi. Bu gece yaşananların beni işten alması için yeterli olup olmadığını bilmiyordum ama artık beni daha da dikkatle izleyeceğinden şüphem yoktu.

Bir sonraki hamlemi yapmama üç gün vardı. Amy'nin evinin karşısında, sokakta saklanıyor ve eve gelmesini bekliyordum.

Benimle kulüpte yüzleşmesinden sonraki sabah ikinci talimatlar gelmişti. Haklıydım. Bay Smith benden memnun kalmamıştı hiç.

Basit yönergeleri takip edememen sebebiyle, program öne çekildi. Cep telefonu, bilgisayar, tablet, sabit disk vs. gibi her türlü dijital cihazı bulup alman için gereken her şeyi kullan. Dijital bilgi kaydedilebilen her şeyi al. Söz konusu bilginin ne kadar hassas olduğunu ve nasıl idare edeceğini hatırlatmamam gerekir.

İnceliğe dair her türlü tavrı bir kenara atmıştık ve uyarı gayet açıktı: Alacağım bilgiler sadece onun görmesi içindi, yoksa kendimi Amy Holder'ın durumuna düşmüş hâlde bulabilirdim. Onunla arkadaş olmayacak, yakınlık kurmayacak, onu konuşturmayacaktım. Sadece her şeyi alacaktım ondan. Hem de hemen.

Dar garaj yoluna giren Amy'nin farları bahçenin diğer tarafından parladı; arabasının sağ tarafı, çöp konteynirini kıl payı ıskalamıştı. Bu gece en az beş martini içtiği kesindi.

Araba dursa da şoför kapısı açılmadı.

Dakikalar geçmiş, Amy hâlâ arabadan inmemişti. On dakika bekledikten sonra saklanma yerimden çıkıp garaj yolundan yavaş yavaş park ettiği yere yürüdüm. Arabaya yeterince yaklaşır yaklaşmaz da direksiyona kapanmış kambur bedenini gördüm.

Şoför kapısını açıp betona düşmeden yakaladım onu. Çantasını karıştırıp anahtarlarını aldım ve cebime attım. Amy'yi de kollarının altından kavrayıp arabadan çıkardım, sonra da garaj yolunda sürükledim. Önce ayakkabısının bir tekini, sonra da diğerini düşürdü. Bana doğrultulduğunu bildiğim kameraya dönüp hareket çekesim gelmişti ama direndim ve elimden geldiğince sokağa sırtımı dönerek hareket ettim. Ön kapıya ulaşana kadar yavaş, istikrarlı adımlarla ilerledim. Kapının kilidini açıp içeriye girdiğimde, huzurlu bir sessizlik karşıladı bizi.

Amy'yi kanepeye götürene kadar durmadım. Onu yatırdığımda da dışarı çıkıp ayakkabıları ile çantasını aldım ve arabasını araştırdım. Yeni alınmış gibi temiz ve boştu.

Sonra da evini araştırmaya koyuldum çünkü şu noktada Bay Smith'in böyle yaptığıma bakmak için birisine pencereden beni

izletmesine hiç şaşırmazdım. Evi de arabası kadar temizdi. Teknolojik hiçbir şey bulunmuyordu burada. Sabit hat vardı ama cep telefonu, bilgisayar veya tablet yoktu. Teknolojik bir şeyler olduğunu ama ortada bulunmadığını gösterecek bir şarj aleti de göze çarpmıyordu. Bir televizyon vardı ama çeken tek kanal da tepesindeki antenden geliyordu. Klasik bir şeyler saklama yerlerinin hepsini kontrol ettim fakat sanki 1980'den beri bu eve hiçbir şey girmemişti.

Belki eski kafalıdır diye not defteri, yapışkan notlar, kâğıtlar da arandım ama yoktu da yoktu.

Sandalyelerden birine oturup Amy'nin uyumasını biraz izledikten sonra, geceyi sona erdirmeye karar verip evden çıktım.

Evini aramamın ertesi günü, Amy Atlanta'nın merkezindeki bir otele geçti. Dört gün önce olmuştu bu. Şimdi arabamda oturmuş, köşedeki bardan –en az dört martini içtiğinde yaptığı gibi– sendeleyerek çıkmasını izliyordum.

Neredeyse her gün yeni talimat alıyordum çünkü Amy'nin davranışları aynı hızda değişiyordu. Son talimatta Bay Smith'in sabrının taşıdığı bildirilmişti.

Amy kontrolden çıktı. Hemen getir onu. Tartışmaya kapalı.

Hemen getir onu. Bu yeniydi benim için. Bir de nereye götürecektim? Onu yakalayıp birinin gelmesini mi bekleyecektim? Bağlayıp bagajıma mı atacaktım? Bay Smith en az Amy kadar düzensiz davranıyordu. Belli ki kafayı yiyordu ve bu meseleyi çözmesi için Victor Connolly'nin ona ne kadar baskı yaptığını merak etmem işten değildi.

Arabadan dışarı fırlayıp sokağın diğer tarafına geçtim, Amy'yle aramda da makul bir mesafe bıraktım.

Yaya geçidi için yeşil yanar yanmaz Amy caddeye attı kendini. Yeterince hızlı şekilde önünden çekilmeyen insanlara çarptığı sırada parlak kırmızı paltosu arkasından dalgalanıyordu. Diğer tarafa geçerken neredeyse kaldırıma takılıp düşecekti.

Kendisini maskara ediyordu resmen.

Karşısından geçen grubu görmezden gelip kaldırımında hızla ilerledi ve kaldığı otelin önüne geldi.

Amy orada durunca, ben de sokaktan çıkıp ona da çok yakın durmamak için sağa döndüm.

Yaya trafiğinin tam ortasına yerleştirmişti kendisini ve yanından geçip gitmeye çalışan insanlarla çevrelenmişti. Sonra da bana dönüp durana kadar daire çizdi. Gözleri benimkilere kenetlendi.

Beni tanıdığı yüzünden anlaşıyordu.

Elini kaldırıp işaretparmağını bana doğrulttu. "Sen. *Senin* ne işin var burada? Gitmeni söylemiştim sana."

Birkaç adım gerileyip köşeye doğru ilerledim ama ben kaçamadan Amy biraz yaklaşıp bağırdı: "Geri dönüp o yarak kafalı Smith'e siktirip gitmesini söyleyebilirsin. Zannettiği kadar zeki biri değil o. Yıllardır insanları sikip duruyor ama ben bütün detayları öğrendim! Ona dair o kadar bok var ki elimde. Sandığından da çok!" Kaşlarını çatıp bana hareket çekti ve dönüp sanki az önce sokakta kendini kaybetmemiş gibi dans edercesine otelin lobisine girdi.

Bay Smith'e dair söylediklerinin yarattığı şok yüzüme yansımışsa da mükemmelleştirmek için yıllar harcadığım o boş ifadeyi takındım hemen, çünkü şu an izlendiğimi biliyordum. Bay Smith'in gönderdiği o yaşlıca adamı bulmak için sokağa bakındım. Amy'nin sadece müşteriye dair hassas bilgiler çalmadığını ilk kez duyacaktı. Hiç şüphe yoktu ki bunu öğrenince öfkeden deliye dönecekti. Victor Connolly'ye dair Amy'nin elindekileri benim görmeme bile zar zor güvendiğinden, kendisine dair bilgiler alma ihtimalim olduğunu bilse beni bu işe kesinlikle göndermezdi. İsteyeceği son şey, onun aleyhinde kullanılabilecek bir şeyleri ele geçirmem olurdu. *Benim* onun aleyhinde kullanabileceğim bir şeyleri.

Yıllardır onun hakkında bilgi arıyordum. Gerçek kimliğine dair bana ipucu verecek herhangi bir şey. Ona dair bilgiler elime geçerse ne yapacağım hakkında endişelenmekte haklıydı.

İşi ve kendini kurtarmak için ne yapman gerekiyorsa yap. Bay Smith'in zamanında verdiği bu tavsiye aklımda yer etmişti. Her işimde beni yönlendirmesine izin verdiğim tavsiyeydi bu.

Gelgelelim, şu anki işim henüz bitmemişti.

Yaptığım plana sadık kalıp Amy'nin peşinden otele girdim. Birkaç dakika sonra, temizlik bölümüne giden kapıdaydım. Dolaplardan birinde, içinde otel hizmetlisi üniforması olan bir poşet buldum. Üzerimi hızlıca değiştirip siyah saçımı sıkı bir topuz yaptım. Poşeti iyice karıştırıp mikrofonu ve en alttaki kulaklığı buldum. Mikrofonu üniformamın yakasının iç tarafına takıp kulaklığı da kulağıma iyice yerleştirdim hazırıldım artık.

Devon genellikle bu tür teknolojilere karşı çıkardı çünkü yakınlardayken frekansının yakalanması çok kolaydı ama şu an başka bir seçeneğimiz yoktu. "Hazırım."

Kulaklıktan, "İyi bir başlangıç. Ama dikkatli ol," diyen Devon'ın sesini duydum. Devon dün gece binaya girip sistemlerini *hack*-lemişti, şimdi de kaldırıma park ettiği karavanda çalışıyordu. Bir gözü bende, diğeri de otelin güvenlik kamerası görüntülerindeydi. Plan, geçeceğim bir alan boş olduğunda görüntüyü dondurup ben geçtikten sonra devam ettirmekti. Otelde dura dura, tepemdeki kameralar beni görmeden ilerlemeye koyuldum.

Temizlik arabaları kenarlara itilmiş, gece vardiyasında çalışanlar tarafından yeniden doldurulmayı bekliyordu; odaların hepsi saatler önce temizlenmişti. En yakınumdaki arabayı kapıp siyah spor çantamı kirli çarşaflar için ayrılan kısıma attım ve asansör çağırdım.

"Asansör boş. Kapıyı açmadan önce koridorun boşalmasını bekleyeceğim."

"Anlaşıldı," dedim.

Kapılar açılınca arabayı içeri ittim ve beşinci kat düğmesine bastım. Asansörün kapıları açıldığında da arabayı koridora ittim.

"Dur," dedi Devon. "Amy şimdi ana asansörden çıktı, odasına doğru gidiyor. Kamerada görünmesi lazım, o yüzden odasına girene kadar kesmiyorum görüntüyü."

Saatime baktım. "Niye bu kadar uzun sürdü ki odasına geçmesi? Çoktan girmiş olması gerekirdi."

Koridorun bir ucundan diğerine bakıp durdum, bir yandan da şu an kimsenin odasından çıkmaması için dua ediyordum. Günün bu saatinde temizlik arabasıyla bu kattan geçen bir hizmetliden tek bir kişinin bile bahsetmesini istemiyordum.

"Kapısında hâlâ. Kartını beşinci kez okutmayı deniyor."

"Yok artık," diye mırıldandım.

"Tamamdır, girdi odaya. Devam edebilirsin."

Yola koyulup koridor boyunca arabayı ittim, ana sahanlığa gelince de Amy'nin odasına döndüm.

Kapısının önünde durup tıklattım ve "Temizlik!" diye bağırdım.

Bir dakikadan kısa sürede açtı Amy. Ona hiçbir şey deme şansı vermeden arabayı içeri sürdüm ve onu da geriye ittirdim, ardından kapıyı kapattım arkamdan.

23

Günümüz

Atlanta'nın merkezindeki Westin Otel'e tam vaktinde ulaştım. Rachel beni lobide bekliyordu ve son âna bırakmamdan hiç de hoşnut olmadığını görebiliyordum.

Candler Otel'de benim için yapılan rezervasyona gitmediğim ve banka için belirlenen son tarihi de geçirdiğimden, buraya gelişimi doğru ayarlamalıyım.

"Geleceğinden emin değildim," dedi Rachel, yaklaştığım sırada.

Birkaç metre arkasında duran kişi dikkatimi çekmişti. "Geleceğime söz vermiştim," dedim.

"Seninle konuşabilir miyim?" diye sordu Ryan, yanımıza gelirken.

"Beni arayıp onu ektiğini söyledi," diye açıklama yaptı Rachel o sırada. Ses tonundaki değişim de kaldırdığı kaşı da gözüm-den kaçmamıştı ama görmezden geldim.

Rachel'a döndüm. "Randevumuz beş dakika sonra, değil mi?"

Saatine bakan Rachel, asansöre doğru onu takip etmem için eliyle işaret etti. "Ryan, önce şu işi halledelim de gerisine sonra bakarız, olur mu?"

Rachel basit bir sevgili tartışması yaşadığımızı sanıyordu. Düzeltmedim.

Lobideki koltuklardan birine geçen Ryan, asansör kapıları kapanana kadar bizi izledi.

Çıkacağımız kata geldiğimizde, Ryan'ı zihnimden uzaklaştırıp beni bekleyen göreve odaklandım.

"Nasıl ayarladın bunu?" diye sordum Rachel'a. Görüşmeyi polis merkezi yerine bu otelin toplantı odalarından birinde yapmayı kabul ettirmesinden etkilenmiştim açıkçası. İşinde iyiydi, hakkını vermeliydim.

"Bir emir çıktığından haberimiz yoktu ve sorularını yanıtlamak için onca yol geldik. Bu yanlış anlamaya bir son vermek için iyi niyetle geldik buraya, bu yüzden de polis merkezine gitmemizin istenmesi çok fazlaydı."

Bu işte benim tarafımda olduğuna seviniyordum ama polisin eline geçtiğini bildiğim o videoyu izledikten sonra, muhtemelen beni korkutmamak ve gelmemem gibi bir riske girmemek için isteğini kabul etmişlerdi.

"Unutma," dedi Rachel, toplantı odalarının olduğu koridorda ilerlerken. "Ben izin vermediğim sürece hiçbir soruya yanıt verme. Fazladan bir şey sunma."

O beni incelerken başımı onaylar anlamda salladım. Yanında Oda 3 yazan bir kapının önünde durduk.

"Sana bir de duygularını belli etmemeni söyleyecektim ama o konuda epey iyisin belli ki."

Bu açıkçası hafifçe gülümsememe yol açtı çünkü bir de gerçek yüzümü bilse kimbilir ne derdi.

Kapıyı itip açtı, ben de peşinden içeri girdim. Etrafına sandalyeler dizilmiş uzun bir masa görmeyi bekliyordum ama burası çok daha sıcak bir yerdi. Harika bir Atlanta manzarasına bakan, yerden tavana kadar camlardan oluşan bir duvarın yanındaki sehpanın etrafına yerleştirilmiş bir kanep ve iki de fazla büyük koltuğun olduğu, küçük bir odaydı. "Burada anahtar nokta, işbirliği yapıyor olmamız ve saklayacak hiçbir şeyimizin olmaması," dedi, odanın ortasına ilerlerken. Oda karşısındaki şaşkınlığımı fark edip ekledi: "İmaj her şeydir. Böylesi sıcak, hoş bir yerde kötü bir şey olabilir mi hiç?"

Ortadaki sehpanın üzerinde yeni demlenmiş bir demlik kahve ile yabanmersinli küçük keklerle dolu bir tabak vardı.

“Sen şu koltuğa geç,” dedi Rachel kanepenin solundakini işaret ederek. “Ben de buradakine geçeceğim. Dedektifler de aramızdaki kanepede sıkışsınlar.”

O evrak çantasını masanın yanına bırakırken ben de yerleştim.

“Doğrusu, pek iyi hazırlanmış hissetmiyordum. O gün hakkında ve bunu nasıl ele alacağımıza dair hiç konuşmadık.”

Arkama yaslanıp bacak bacak üstüne attım ve “Bana güvenmeni ve beni takip etmeni istiyorum,” dedim.

Sehpanın diğer tarafından beni izliyordu ve kafasında tonlarca soru olduğunu biliyordum, ama neyse ki hiçbirini dile getirmedi. O tuhaf, rahatsız edici sessizliğin oluşmasına fırsat kalmadan kapı tıklatıldı.

“Yap şovunu bakalım,” dedi Rachel, sonra kalkıp kapıyı açtı ve bir adam ile bir kadının odaya girebilmesi için kenara çekildi. Bense yerimden kıpırdamayıp tanışma ve tokalaşma için onların yanıma gelmelerini sağladım.

“Ben Dedektif Crofton, yanımdaki de meslektaşım Dedektif West,” dedi adam, karşıma geldiklerinde.

Diğer koltuğa geçen Rachel, oturmaları için kanepeyi işaret etti. Dedektif West önce şöyle bir kanepeye, sonra Rachel’a, nihayet de bana baktı. Aynı anda ikimize birden bakamayacağını fark ediyordu.

Birkaç saniye tereddüt etseler de kanepeye geçtiler. İyice yerleşip rahat etmeye çalışmaları ve sonunda başlamaya hazır görünmeleri bir dakika kadar daha sürdü.

Dedektif West çırpı gibi zapzayıf, beyaz bir kadındı ve muhtemelen on yıl öncesinin üniforması sayılabilecek kıyafetler giymişti: beyaz gömlek, siyah blazer ceket, siyah pantolon. Taktığı tek mücevher, sol yüzükparmağındaki sade, altın yüzüktü. Ağzının etrafındaki çizgilerden, sigara içmeyi sevdiğini anlayabiliyordum. Dedektif Crofton ise onun tam tersiydi. Uzun boylu,

siyahi bir adamdı ve cüssesine bakılırsa, muhtemelen önceki hayatında defans oyuncusu falandı. Gömleğinde mavi bir şal deseni vardı, taba rengi pantolonunu tutan kemerinin fazla sıkılmış olması da yakın zamanda bel çevresinden birkaç kilo verdiğini gösteriyordu. Boynunda, ucundan haç sarkan sade, altın bir zincir vardı. Tam oturduğu sırada şöyle bir görebildiğim çorapları da espri anlayışı olduğuna delaletti. Soluk pembe çoraplarda tek boynuzlu at süren kediler vardı.

Sonra bunların doğru bir temsil olup olmadığını merak ettim.

Yoksa onlar da benim gibi miydiler? Bir maskenin ardına mı saklanıyorlardı?

Çünkü ben bu sabah giyinirken fazlasıyla kasıtlı hareket etmiş, görmelerini istediğim bir imaj sunabilmek için çaba sarf etmişim. Beyaz, dümdüz bir tişört ile kot pantolon. Sıfır makyaj, atkuyruğu saç. Olduğumdan en az beş yaş küçük gösteriyordum.

“Kahve alır mısınız? Kek de var,” diye teklifte bulundu Rachel.

Hafifçe karnına vuran Dedektif Crofton, “Ben almayayım. On kilo verdiren sıkı bir rejim uyguluyorum da, iki kilom daha kaldı,” dedi.

Dedektif West ise çantasından küçük bir not defteri çıkarıp açtı. “Başlayalım artık,” dedi sunulan ikramları yoksayarak. Dedektif Crofton da küçük bir ses kayıt cihazı çıkarıp üstündeki kırmızı, yuvarlak tuşa bastı. Ardından derin, boğuk bir sesle devam etti Dedektif West: “Dedektif West ve Dedektif Crofton, Amy Holder’ın ölümüyle ilgili baştanık Evelyn Porter’ı sorguluyor.” Tarihi, mekânı ve saati de ekledikten sonra gözlerime baktı.

O sırada Rachel bir elini kaldırıp araya girdi: “Amy Holder’ın ölümünün kaza olduğuna hükmedildiğinin de kayıtlara geçmesini istiyorum. Ayrıca, bizim de şu an, müvekkilim Evelyn Porter’ın Bayan Holder’a olanlarla bir ilgisinin olmadığı konusunda yetkililerle işbirliği yaptığımızın.”

“Notunuz kayıtlara geçti,” dedi Dedektif West. Sonra bana döndü. “Amy Holder’ın öldüğü sırada, Decatur, Georgia’da

niçin Regina Hale kimliğini kullanıyordunuz?" diye sordu.

Eh, bodoslama giriyorduk demek. Bay Smith'in elini zorlamak, beni alt edebilmek için elindeki her Şeyi onlara vermesini kesinleŐtirmişti tabii. Rachel'a Şöyle bir baktığımda, hafifçe omuzlarını silkti; Őovumu yapmamı hatırlatıyordu.

"ok sıkıntılı bir ilişki yaşıyordum ve eski sevgilimle arama biraz mesafe koymak için taşınmıştım. Ama o beni bırakmak istemiyordu, ben de peşimden gelmesinden korktum. Polise başvurdum ama tek yaptıkları uzaklaŐtırma kararı çıkarmak oldu, onların da ne kadar işe yaramaz olduğunu biliyoruz. İŞte bu yüzden, beni o Şekilde bulamaz diye umarak, sahte isim kullandım."

Bunun üzerine bir an duraksadılar. Rachel'ın sol kaşı hafifçe kalkmıştı; cevabımdan etkilenmiş gibiydi.

"Bu olay olduğunda nerede yaşıyordunuz?" diye sordu Dedektif West.

"Brookwood, Alabama."

Patronum beni ömrü boyunca Brookwood, Alabama'da yaşamış Evelyn Porter yapmak için çok uğraşmıştı, ben de bunu kullanacaktım tabii.

"Brookwood Polis Departmanı'nı arayıp bunu kontrol etmemiz gerekiyor," dedi Dedektif Crofton alçak sesle.

Başımı onaylar anlamda salladım. "Elbette. Eski sevgilimin adı Justin Burns. Ağabeyi oradaki polis kuvvetinde. YüzbaŐı Ray Burns."

Dedektif West verdiğim bilgileri not defterine karaladı. Gerçekten ararlarsa, orada YüzbaŐı Ray Burns diye biri olduğunu ve o kişinin de yaŐı benimkine yakın, Justin diye bir kardeşi olduğunu öğreneceklerdi. Justin'in de sabıkası vardı. Birkaç kez alkollü araç kullanmaktan ceza almış, kız arkadaşıyla ön bahçede kavga ettiği için de komşular tarafından polise Şikâyet edilmişti.

Benimle tartıŐtığına dair bir kayıt bulamazlarsa, böyle bir Şeyin gerçekleŐmedięini değil Justin'in abisinin kayıtları sildiğini varsayacaklardı.

Eee, ilk yalan kazanır.

Bu işe öyle bir hazırlanmıştım ki.

Dedektif West soruları sormaktan sorumlu kişi gibi duruyordu ve cevaplarım her ne kadar yelkenlerini biraz suya indirse de üstelemeye devam etti. "Amy Holder'ı nereden tanıyordunuz?"

"Oak Creek Kulübü'ne üyeydik ikimiz de," diye yanıtladım.

Not defterinden bir şeyi kontrol etti Dedektif; sanki önceden belirlenmiş sorulardan oluşan bir listesi vardı. "Amy Holder için bir anma töreni veya cenaze olmamış. Tek çocukmuş, evli değilmiş, çocuğu da yokmuş. Sizin bildiğiniz bir akrabası veya arkadaşısı var mı?"

Rachel koltuğunda öne eğildi. "Biz buraya Bayan Holder'ın hayatına dair sorulara cevap vermek için gelmedik. Bize, müvekkilimin olay yerinde olduğuna dair elinizde kanıtlar olduğu söylendi. O kısma gelebilir miyiz lütfen?"

Dedektif West kucağındaki kâğıtları karıştırdı. "O kısma geliyoruz, Bayan Murray," dedi Rachel'a, sonra tekrar bana döndü. "Amy Holder'ı en son ne zaman gördünüz?"

Hadi bakalım. Gerçeğe olabildiğince yakın kalmayı çok uzun zaman önce öğrenmiştim. "Decatur'dan eylül ayının başlarında taşınmıştım, taşınmadan önce de görmüştüm onu ama tam tarihi de söyleyemem." İşin aslı şu ki, doğru şekilde dile getirip doğru tonlamayı kullanırsanız, gerçeği söyleyebilirdiniz. Kullandığım ton sayesinde, hatırlayamadığım için *Tam tarihi söyleyemem*, dediğimi düşüneceklerdi ama işin aslı, beni suçlu göstereceği için söyleyemeyecek olmamdı.

"27 Ağustos günü saat 18.12'de, Amy Holder Amerikan oteline giriş yaptı. Yirmi yedi dakika sonra da odası alevler içinde kaldı," dedi Dedektif dümdüz bir sesle. "Siz o otelde bulundunuz mu hiç?"

"O otelin restoranında yemek yemişliğim var." Bu da doğrudu.

Dedektif Crofton çantasından bir iPad çıkardı. Sehparın ortasına koyduğu tabletin ekranında ne olduğunu görmek için Rachel da ben de eğildik. Dedektif Crofton videoyu oynatma tuşuna

basarken Dedektif West, "Bayan Holder'ın ölmeden önce otele girdiği sırada çekilmiş güvenlik görüntüleri," dedi.

Hafif karlı videoda Amy'nin sokakta karşıya geçerken dört kişilik bir aileyi ittirip ilerlemesini, sonra gittiği yol yerine telefonuna bakan bir adama çarpmasını ve bu yüzden kendi etrafında dönmesini izledik hep beraber. Üzerindeki kırmızı palto fark edilmesini kolaylaştırıyordu, özellikle de kollarını sallayıp bana hareket çektiği sırada. Bu videoyu çeken kameranın açısına göre, ben arka planda ve biraz odakdışıydım.

Videonun bitmesiyle Dedektif West bana baktı. Ekran donmuştu ve ben kadrajın köşesinde zar zor görölüyordum. "Bu size bir şeyler hatırlattı mı, Bayan Porter?"

Ben bir şey demeye fırsat bulamadan Rachel benim yerime cevap verdi: "Şu arkadaki bulanık görünen kişinin müvekkilim olduğunu mu ima ediyorsunuz? Georgia eyaletindeki beyaz kadınların yarısının saç kahverengi. Bu görüntüdeki de herhangi biri olabilir." Öne eğilip videoyu yeniden oynatma tuşuna bastı. "Benim gördüğüm, sarhoş olduğu çok açık bir kadın. Bayan Holder'ın sigara içtiği biliniyor, hayatını kaybettiği yangın da belli ki sarhoşken yatakta sigara içmesinin sonucu. Elinizde Bayan Porter'ın Amy Holder'ın ölümüyle bir alakası olduğunu gösteren bir şey ve Tanrı aşkına, müvekkilime azıcık bile olsa benzeyen bir fotoğraf varsa, görmeyi çok isteriz."

Vay be Rachel. Etkilenmişim gerçekten.

Dedektif Crofton ekrana uzanıp bir sonraki videoya geçti. "Bu bir görgü tanığı tarafından çekilmiş."

Atlanta'nın merkezi hafta içi günlerde öyle çok yoğun, kalabalık bir yer değildi ama hafta sonları tıklım tıklım olabiliyordu. Devon, güvenlik kamerası görüntülerinden sosyal medyadaki gerek lokasyon gerekse yakınlardaki işletmelerin *hashtag*lerine kadar, o günle ilgili tüm videoların izini sürmüştü. Bu videonun varlığından kırk sekiz saatten kısa sürede haberimiz olmuştu, bu yüzden de tahminimce şu "görgü tanığı" ile patronlarımız aynıydı.

Sokağın karşısındaki binadan çekilen bu videonun açısı Amy'nin odasına tam denk geliyordu, dolayısıyla balkon penceresinden dumanlar çıkmaya başladığında kameralarını yukarı doğrultmak zorunda kalan ve söz konusu odanın sadece bir kısmını kadrâjlarına sığdırabilen gerçek görgü tanıklarının çektiklerinin aksine, düz ve engelsiz bir görüntüyle karşı karşıyaydık.

Videonun başlangıcında kamera binada geziniyor, sonra Amy'nin odasının açık balkon kapılarında duruyordu. Balkonun tırabzanı beton olduğundan, odanın sadece üst yarısı görülüyor, yatak kadrâja tam girmiyordu.

Video da ses de vardı ama Devon ile ben, videoda tam da zamanında görünmem tuhaf durmasın diye sesin sonradan eklendiğini düşünüyorduk.

Dedektif Crofton sesi açtı ve bir erkek sesi duyduk.

"Seksi hizmetçi geliyor! Belki biz de yatak açma hizmeti alırız, ha."

Ve sonra da üzerimde otelin temizlik üniformasıyla ben göründüm ekranda. Odanın iç kısımlarındaydım ama balkon kapılarından da açıkça görülüyordum. Balkon duvarının kapattığı, yatağın olduğu yere bakıyordum. Az önceki videoya kıyasla da bu gayet net bir görüntümdü.

O ânı gayet iyi hatırlıyordum. Çantamdan bir kutu kibrit çıkarmıştım ve birini çakmak üzereydim. Yatağın alevler içinde kalmasından hemen önceydi. Birkaç saniyenin geçmesiyle bu hatıra gözlerimin önündeki küçük ekranda can buldu, sonra da görüntüm odayı ele geçiren yoğun siyah dumanların ardında kaldı.

24

Günümüz

Sakin kalıp hiçbir duygumu belli etmemeye çalıştım. Açıkçası çok zor bir şey de değildi bu çünkü videoyu ilk kez izlemiyordum.

Pekâlâ, kader ânı gelmişti.

Dedektiflerin ikisi de bir şeyler bekler bakışlarla bana dikmişti gözlerini.

“Lucca Marino bu,” dedim, birkaç saniyelik sessizliğin ardından.

İkisi de birbirlerine bakıp sonra tekrar bana döndü.

“Lucca Marino mu?” diye sordu Dedektif Crofton.

“Evet, bu videodaki kadın Lucca Marino.”

Lucca Marino kimliğini korumak için yıllar harcamıştım. Oraya dönüp tekrar o kız olabileceğimi garanti altında tutmuş-tum. Annemle yapmayı planladığımız o hayallerimizdeki ev için arazi bile almıştım. Annemin bayılacağı bir bahçe için peyzaj tasarımıları da hazırdı. Ama o isim tehdit altında kaldığında, sadece bundan ibaret olduğunu fark etmiştim. Sadece bir isimdi. Lucca Marino fikrini korumuştum yıllarca ama artık o saf, küçük kız değildim. Sonunda o kızı bırakmaya karar vermek zor olsa da aslında o gideli çok uzun zaman olmuştu. Annemin hatırasını canlı tutabilmem için Lucca Marino olmama gerek yoktu. Annemin yapmamı isteyeceği şeyler yapmama da.

Şu an tüm gözler üzerimdeydi, Rachel'ınkiler de dahil.

"Bir saniye şimdi, bu kişinin siz olmadığını mı söylüyorsunuz?" diye sordu Dedektif West.

Kaşlarımı kaldırıp ağzımı açıverdim. Sonra da başımı eğip sorgulayıcı bir bakış attım onlara. "O otel odasındaki kadın Lucca Marino. Bunu başka nasıl söyleyebilirim bilmiyorum." Şu an beni yalan makinesine bağlasalar o kadar rahatlıkla geçerdim ki.

Rachel araya girdi: "Müvekkilim son zamanlarda Lake Forbing, Louisiana'da bulunmuş bir kadından bahsediyor. Geçtiğimiz hafta trafik kazasında öldü."

Başımınla onaylayıp ekledim: "Amy öldüğü sırada Lucca burada yaşıyordu. Amy'yi tanıyordu."

"Amy Holder'la bağlantısı hakkında bilginiz var mı?" diye sordu Dedektif West. Dizüstü bilgisayarını çıkarıp tahminimce Lucca Marino'yu araştırmaya koyuldu.

"Tekrar ediyorum," dedi Rachel. "Biz buraya Bayan Holder'ın tanıdığı kişilere dair soruları cevaplamaya gelmedik."

Bir elimi kaldırıp, "Sorun yok, Rachel. Buna cevap verebilirim," dedim. Bunu kılıfına iyi uydurmam gerekiyordu. "Amy bazı kötü insanlara bulaşmıştı. Lucca da o grubun bir parçasıydı. Bu kadarını söyleyebilirim ancak." Ve tekrar, bütün mesele tonlamaydı.

Bana birkaç fotoğraf uzattılar, ellerinde olduğunu zaten bildiğim fotoğraflardı bunlar ve içlerinden birinde Amy'yi arabasından evine sürüklüyordum.

Fotoğraflara bakıp omuz silktim. "Bu fotoğrafların hepsindeki Lucca Marino."

Dedektif West ekranındaki bilgiye gömülmüş durumdaydı. Dedektif Crofton da eğilerek bakıp, "Çarpıcı bir benzerlik," diye mırıldandı.

Onun fotoğrafını bulduklarını tahmin ederek yana eğilip ekrana baktım. Evet, James'in annesinin Facebook'ta paylaştığı şu aptal çorba hakkındaki gönderiydi. Saçını atkuyruğu yapmıştı, yüzünde sıfır makyaj vardı ve kot pantolon ile düz bir tişört

giymişti. İkiziz desem yeri ydi. Bay Smith bu kadar iyi bir eşleşme bulduğuna pişman olabilirdi.

Şimdiye kadar Dedektif West'in bulduğu kayıtlar, Devon'ın oluşturduklarıydı şüphesiz ve bu kayıtlarda Lucca Marino'nun Amy'nin öldüğü dönemde Atlanta'nın merkezinde bir daire kiraladığı da gösteriliyordu. Ayrıca, aynı isme kayıtlı bir aracın Amy'nin yaşadığı sokakta aldığı birkaç park cezası da Lucca Marino'nun o bölgede bulunduğunun kanıtıydı.

Devon'la Nashville'de ayrılıp farklı yollara gittiğimizde, ben Kuzey Carolina'ya direksiyon sallarken o Louisiana'ya dönmüştü. Karşımdaki dedektifler Lake Forbing polisini arayıp Lucca Marino ve kendisinin orada geçirdiği zamana dair sorular sorduklarında, onlara James'in odasında unutulmuş bir çantada bulunan Amy Holder'a ait fotoğraf ve bilgilerle dolu klasörden bahsedilecekti. Devon yerleştirmişti o çantayı oraya. Ayrıca, yardımsever kilise gönüllülerinden biri olarak, polisi de aramış ve evden aldıklarına ek olarak Lucca Marino'nun bir kişisel eşyası daha olduğunu haber vermişti.

"Lucca Marino niçin peşinizden Louisiana'ya geldi?" diye sordu Dedektif West.

Omuzlarımı silktim. "Bu cevap verebileceğim bir şey değil."

Ellerindeki suçu çözmek için gelmemiştim buraya, sadece bakmalarını istediğim tarafa baktıklarından emin olmak için buradaydım.

Patronum, benim kimliğimi üstlenip kendi kimliği hâline getirebilmesi için bana tıpatıp benzeyen birini bulmak için çok uğraşmıştı. Sosyal medyaya ondan izler bırakmış, herkesin ondan söz etmesini sağlamıştı. Tüm detayları hesaba katmış, sıkı bir iş çıkarmıştı. Sonra da onu öldürmüştü.

Onu öldürmeleri kadının sorgulanmasını da imkânsız kılmış, böylece de bugün bu dedektiflerin benim sözümü teyit edebilmek için gidebilecekleri bir yer kalmamıştı.

Bay Smith bir gün gerçek kimliğime dönmemi zorlaştırdığını düşünüyordu ama deyim yerindeyse o tabuta son çivi

çakmıştım dün. Goodwill'den aldığım üniforma ve Eden'da uğradığım son yer sayesinde, kadının diş kayıtları şimdi Eden, Kuzey Carolina'daki bir diş hekiminin ofisinde Lucca Marino ismiyle eşleşiyor, böylece ceset teşhisi tamamlanmış oluyordu.

Madem Lucca Marino'yu sonsuza dek kaybedecektim, o zaman buna değmeliydi.

İki dedektif bilgisayar ekranına dalıp gitmişken, Rachel karşıdan beni süzdü. Ben de doğruca gözlerimi ona dikerek karşılık verdim.

"Bakın," dedi sonunda Rachel, "bunca yoldan geldik ama müvekkilimi Amy Holder'ın ölümüne bağlayan hiçbir şey yok kesinlikle. Şimdi başka bir şey yoksa..."

"Bu yeni bilgileri kontrol edeceğiz. Ama sizden almamız gereken tüm bilgileri aldığımızdan emin olmamız için, lütfen bize 27 Ağustos akşamı nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?" Peşini bırakmalarına daha vardı demek.

Oturduğum yerde gevşedim. Sakinleştım. Kontrolümü sağladım.

"Lake Forbing'deki polisten hakkımda bir emir olduğunu öğrenince takvimime baktım, Amy öldüğünde nerede olduğumu hatırlamak için yani. O akşam yemek için bir arkadaşımın evine gitmiştim. O ve eşinin yeni bebekleri olmuştu, onu görmem için çağırmışlardı beni de."

Verdiğim yanıtta tek yalan akşam yemeğinin tarihiydi. O yemek bir hafta önce gerçekleşmişti.

Dedektif West kalemini not defterinin üzerinde hazırladı. "O akşam yemek yediğiniz kişinin adını ve numarasını verebilir misiniz?"

"Evet, tabii ki. İsmi Tyron Nichols."

Dedektif Crofton hızlıca başını kaldırdı. "Falcons'ta top oynayan Tyron Nichols mı?"

Gülümsedim. "Evet, eski bir arkadaşımdır."

Bir başka gerçek.

Telefonumu kaldırıp göstererek şöyle dedim: "Bu sabah sizinle görüşmem olduğunu söylemiştim ona. Kendisiyle doğrulamam

gereken bir şey olursa arayabileceğimi söyledi. Aramamı ister misiniz? Mümkünse özel numarasını vermememi tercih eder de.”

Dedektif Crofton, Atlanta Falcons’ta oynayan meşhur bir sporcuyla konuşma fırsatına balıklama atladı.

Görmek daha inandırıcı olduğundan FaceTime üzerinden aramaya karar verdim.

Tyron ekranda göründü. Ev-ofisindeki sandalyesinde oturuyordu. Arkasındaki duvarda çerçevelenmiş bilgisayar çıktıları, makaleler ve Central Florida’daki lisede, sonra Antrenör Mitch Cameron’un takımında Ole Miss’te oynadığı ve NFL’e yükseldiği zamanlarda giydiği formalar vardı. En büyük hayali ailesine daha iyi bir hayat sunabilme umuduyla üniversitede futbol oynamak için tam burs kazanmak olan o on sekiz yaşındaki saf çocuktan bu yana çok yol katetmişti.

“Selam, dostum,” dedi o kocaman, gürültülü sesiyle.

“Selam, Tyron. Yanımdaki dedektiflerle konuşmak için bir dakikan var mı?” diye sordum gözlerimi devirerek.

“Tabii, verebilirsin.”

Telefonu inanılmaz heyecanlı görünen Dedektif Crofton’a uzattım. “Evet, merhaba, Bay Nichols. Ben Atlanta Polis Departmanı’ndan Dedektif Crofton. Bayan Porter’ın 27 Ağustos akşamı nerede olduğunu teyit etmemiz gerekiyor da. Kendisi o akşam evinizde olduğunu söylüyor.”

Koltuğumda arkama yaslandım ve Rachel’in yine gözünü dikmiş bana baktığını gördüm. Hafifçe gülümsedim ona.

“Ah, evet,” dedi Tyron. “Buradaydı o akşam. Saints’e karşı kendi sahamızda maçımız vardı o hafta. Sezon zamanı akşam yemeği için sadece salı günleri evde olabiliyorum, hâliyle oğlumuzu görsün diye o gün çağırabilmiştik onu.”

Dedektif Crofton tatmin olmuştu ama onun kadar ünlü delisi olmayan Dedektif West bir başka soru sordu: “Bayan Porter o gün evinize saat kaçta geldi ve kaçta gitti?”

“Antrenman merkezinden çıktıktan sonra ben gidip almıştım onu, saat beş gibi oluyor bu da. Uzun süredir görüşmediğimiz

için de epey geçe kadar kaldı. Eşimle ikisi bir şişe şarap açtıklarında saat dokuz mu, on mu neydi." Sağlam bir kahkaha attı. "Ah bir de, tabii ki, karaoke makinesini açmışlardı. Tanrım, ikisi de şarkı söyleyebildiklerini zannediyor."

Tüm detayları hesaba katmak işte böyle olurdu.

Dedektif Crofton, "Teşekkürler," dedi. "Hepsi bu kadardı. İşbirliğiniz için çok teşekkür ederiz."

"Tabii, her zaman," diye karşılık verdi Tyron.

Telefonu geri alınca ekrandaki Tyron'a baktım. "Yardımanın için sağ ol."

Güldü. "Ne demek. Madem kasabadasın yemeğe geliyorsun, değil mi? Jayden'ın ne kadar büyüdüğüne inanamazsın."

"Tabii ki! Buradan çıkınca ararım seni, plan yaparız."

Aramayı sonlandırıp dikkatimi dedektiflere verdim.

İkisi de bana bakıyordu. Sonra birbirlerine bakıp sessiz bir iletişim kurdular.

Dedektif West not defterini kapattı. "Sanırım bugün burada olma sebebimiz için bu kadarı yeterli gayet. Bayan Porter'a soracak daha fazla sorumuz olursa, iletişime geçeriz."

Eşyalarını toplayıp toplantı odasından çıkmaları sadece birkaç saniye sürdü.

Rachel ile ben hâlâ karşılıklı oturuyorduk.

"James'le o derbi partisinde ilk ortaya çıktığında, Lucca Marino'yu tanıımıyordun," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Hatırlarsan James'in yanında bir kadınla geldiğini söylemiştim. Kadını tanıyıp tanımadığıma dair bir şey demedim."

İşte bu yüzden elimden geldiğince sık doğruyu söylüyordum.

Rachel yerinden kalkıp eteğini düzeltti. "Pekâlâ, her şey güzelce paketlenip rafa kaldırılmış görünüyor."

Omuz silktim. "Bittiğine rahatladım gerçekten." Bitmemişti. Benim için bitmemişti. Başımdaki tehditlerden birini savuşturmuştum belki ama diğeri çok daha tehlikeliydi.

Rachel evrak çantasını alıp kapıya gitti ama açmadı. "Evet,

ben de. O kadının ölümüyle bir alakan olabileceğini düşünmek hiç hoş değildi.”

Doğruca ona bakarak şöyle dedim: “Doğru olduğuna inanman gereken tek bir şey var, o da o gün o odadaki kadının Lucca Marino olduğu.”

Birkaç saniye birbirimizi izledikten sonra Rachel başka bir şey demeden odadan çıktı.

O gider gitmez de başka bir durumla karşı karşıya kalmıştım. Geldiğim kadar rahatça gidemeyecektim.

Çantamdan yeni telefonu çıkarıp koridora çıkınca Devon’ı aradım.

“Polis işi halloldu,” dedim açılır açılmaz.

“Güzel,” dedi. “O zaman şimdi diğer sorunu halledelim.”

“Geldiğimde Ryan buradaydı. Gitmesi lazım. Bu konuda yardımcı olabilir misin?”

Klavyesinde harıl harıl çalıştığının işareti olan o aşına olduğum tıkırtıları duydum. “Bugün üzerinde ne vardı?”

Zihnimde Ryan’ın görüntüsü belirdi. “Kot pantolon. Mavi gömlek.”

“Tamamdır, otel güvenliğini arayıp şüpheli davranışları olduğunu söylerim. Çok uzun süre oyalamaz ama muhtemelen binadan çıkmaya yetecek kadar vakit verir. Bluetooth kulaklığa geç. Hatta seninle kalmak istiyorum.”

Devon’ın tasarladığı küçük, tenrengi kulaklığı çantamdan çıkarıp telefona bağladım. Saçımı da atkuyruğundan çıkarıp kulaklığı sağ kulağıma yerleştirdim. Tenimle aynı tonda olması ve bir tutam saçın ardına saklanması, fark edilmesini zorlaştırıyordu.

Telefonumu arka cebime koyup koridora çıktım. Ben kurtlar sofrasına yürürken Devon’ın bu hattı açık tutmamda ısrarcı olması gerçekten etkilemişti beni. Şu an benim için kendisini savunmasız bırakıyordu.

“Belki daha sonra söyleme şansım olmazsa diye söyleyeceğim, her şey için teşekkür ederim. Arkadaşım olduğun için sağ ol.”

Boğazını temizledi. “Şu an böyle bir şey yapmayacağız.

Oyuna odaklan. Gerekiyorsa da yürümeye başla. Bırakıp gitmek için hiçbir zaman çok geç değil.”

Koridorun sonundaki merdivenlere açılan metal parmaklığı ittim. Beton oda nemli ve karanlıktı, sesim duvarlarda yankılanıyordu. “İniyorum.”

Lobi katına geldiğimde, kapıyı yavaşça açıp iki üniformalı otel güvenlik görevlisinin Ryan’a doğru ilerlediklerini tam göreceğim anda baktım dışarıya. Ona giderek yaklaşıp Ryan büyük alana göz gezdirirken duyamadığım bir şeyler söylediler. Onları takip etmesini işaret ettiler ama Ryan karşı çıktı; önündeki adamlardan ziyade hâlâ asansörlerdeydi dikkati.

Adamların her ikisi birer yanından onu tuttuğunda, kendisini rahat bırakmadan önce bir an için karşı koyacak gibi oldu. Onu alıp götürürlerken de arkasına son bir bakış attı.

O gider gitmez merdiven sahanlığından çıkıp fısıldadım: “Çıkışa ilerliyorum.”

“Sokaktaki kameralara bağlandım, kapılardan çıktığın anda seni görebileceğim.”

En yakın çıkış, yan sokağa açılan bir kapıydı. “Merhaba, Lucca,” diyen sesi duyduğumda sadece birkaç adımım kalmıştı.

Arkamı döndüğümde karşımda gördüğüm kişi donakalma sebep oldu.

“Seni burada görmek ne kadar ilginç, George.”

“Sokağa çek onu,” dedi Devon. “Oradayken seni göremiyorum.”

“Dün beni ektin sonuçta, şaşırmamalısın,” dedi George.

Bu konuşmayı dışarı taşıyacağımızı belirterek başımla kapıyı işaret ettim. O da bunun sorun olmayacağını ifade eder gibi başını aşağı yukarı salladı.

“Tamamdır. Kuzey yönündeki kavşağa doğru yürü,” dedi Devon.

Kameraları göremesem de, her ne kadar şu an benim için yapabileceği pek bir şey olmasa bile dünya üzerinde birinin arkamı kollayıp beni izlemesi içimi rahatlatıyordu.

“Dedektifler başarısız olursa B planı sendin, ha?” Sesimin güçlü ve sabit çıkmasını sağlamak için var gücümle uğraşmam gerekiyordu.

George güldü. “A planı olacaktım aslında. Ona istediği şeyi verseydin, o polislerle uğraşmana gerek kalmayacaktı.”

Omuz silktim ve yanımda yürürken ona baktım. “Onu sinirlendireceğim bir sonraki sefere kadar tabii. Elindeki kartı yine oynardı. Cinayette zaman aşımı yok sonuçta.”

“Belki de bunu o kibriti yakmadan önce düşünmen gerekirdi,” dedi sessizce.

“Ryan otelden ayrıldı,” diye bilgilendirdi o sırada beni Devon.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Sonra bir kez daha tekrarladım bunu. “Pişmanlık listem uzun ve yaptığım şeylerle yaşamak zorundayım.” Sonra onunla göz göze geldim. “Bunu yapmana gerek yok.”

Yaya geçidinin birkaç metre ilerisinde durduk. Bana diktiği gözleri, yüzümü taniyordu. “Ben de bunu yapmak istemiyorum. Ama o kasada olan şeyi almak zorundayım. Şu an tek seçeneğin bu olduğunu ikimiz de biliyoruz. Benim de elim kolum bağlı, Lucca. Bana başka bir şans bırakmadın.”

“Peki sonra ne olacak?” diye sordum fısıldayarak.

Ellerini kalçalarına koyup benden bir adım uzaklaştı, sokaklara şöyle bir baktı. Sonra tekrar bana döndü. “Belki kutunun içindekilere bakarken dikkatim dağılır. Belki kaybolup gittiğini görmem.”

Gitmeme izin vereceğini düşünmemi istiyordu. Haklı da olabilirdi şu an için ama omzumun üstünden baktığımda onu arkamda görmem fazla uzun sürmezdi.

Sokakta yeşil ışık yanınca ilerlemeye koyulduk ve sonraki iki bloğu sessizce geçtik. Sonunda bankaya gelmiştik.

“Kaçacaksan şimdi tam zamanı,” dedi Devon. “İçeri girdiğin anda, bu işin geri dönüşü olmayacak.”

Ben kıpırdamadan dururken George bankanın girişindeki basamakları çıkmaya başladı.

“Geliyor musun?” diye sordu.

Silkinip onu takip ettim. Bırakıp gitmek hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı.

Kimlik: Regina Hale

Altı Ay Önce

Kibrit yanarken yayılan sülfür kokusu burnumu yakıyordu. Yanmaya devam ettiğinden emin olmak için birkaç saniye sabit tuttum, sonra da yatağa fırlattım. Yorganın yapay elyafıyla beslenen alevler yayılıp büyüdü ve parlak kırmızı paltoya ulaştığında iyice sağlamlaştı.

Amy'nin son eşyasını da siyah çantaya atıp her şeyi aldım mı diye odaya son bir kez bakındım, sonra da çantayı temizlik arabasına koydum tekrar. Alevler dans ederken yoğun, siyah duman da odayı doldurdu. Gitme vaktim gelmişti.

Odanın kapısını açıp arabayı koridora ittirdim ve doğruca beklemedeki servis asansörüne gittim. Zemin kata indiğimde, Devon'ın beni beklediğini gördüm. Çantayı alıp arabayı ona devrettim. Farklı yollara giderken konuşmadık; o otoparktan blokun diğer tarafındaki çıkışa, ben de mutfaktan otelin yanındaki dar sokağa çıkan kapıya gidiyordum.

Arabamın kilidini açıp şoför koltuğuna gömüldüm. Telefonumu çıkarıp acil durumlar için bana verilen numarayı tuşlar-ken ellerim titriyordu.

Bay Smith ilk çalışta açtı.

"Ne sikim oldu öyle?" Yangını çoktan duymuştu.

Duyabileceğini umduğum şekilde, titrek bir nefes verdim. "Odasına girdiğimde yataktaydı. Epey sarhoştı, ağzından da yanan bir sigara sarkıyordu. Bir şırınga Rohypnol'la yanına yaklaştım ama yatağa ulaştığım sırada saldırganlaştı. Sigara ağzından yatak örtüsüne

düştü. Yanında boş bir şarap şişesi vardı, muhtemelen yatağa dökülmüş çünkü bütün yatak saniiyeler içinde alev aldı. Ona uzandım ama... çoktan yanıyordu. Kıyafetleri..." Sesim çatladı ve titreyerek inledim. "Korkunçtu. Ve çok hızlı oldu her şey. O sadece... alevler içindeydi." Delirmiş gibi çıkıyordu sesim. Korku içinde. Titriyordu.

Hattın diğer ucunda ise sessizlik vardı. "Odada işe yarar bir şey var mıydı?" diye sordu sonunda.

"Bilmiyorum. Ona sakinleştirici verip araştıracaktım ama yangın alarmı başlar başlamaz çıkmam gerekti," diye yanıtladım hızlıca. "Hiçbir şey bulamadım."

"Herhangi bir şey almadın mı yani?"

"Hayır. Hiçbir şey." Siyah çantayı ceketimin altına tıkmıştım, hâliyle kimse beni onunla görmemişti.

Bir tepki veya başka bir soru bekledim ama sadece sessizlik vardı. Sonunda konuştu: "Otelin önündeki kaldırımında seni tehdit etmiş. Beni de içeren bir tehdit."

"Zilzurna sarhoştı. Deli gibi davranıyordu," dedim ama Amy'nin söylediklerini de inkâr etmedim.

"Aleyhimde kullanılabilecek bir şeyi ele geçirip de bana söylememen çok olası." Sesinde daha önce hiç duymadığım bir soğukluk vardı.

Yine sesim titreyerek konuştum: "Sana karşı elinde ne olduğunu bilmiyorum. Evinde de arabasında da o otel odasında da hiçbir şey bulamadım. Orada yanıdaysa da şu noktada küle dönmüştür zaten."

Sessizlik. Sonsuza dek süren bir sessizlik.

Asırlar geçmiş gibi gelen bir sürenin ardından, "Haberleşiriz," dedi. Sonra da telefonu kapattı.

Başımı direksiyona yaslayıp derin bir nefes aldım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Kontaktaki anahtarı çevirmeye kalktığımda elim titredi. Birkaç dakika sürse de arabayı çalıştırdım ve birbiri ardına itfaiye aracı gelirken oradan uzaklaştım.

İki blok sonra, Wells Fargo bankasının önünde bir park yeri buldum ve bankaya girdim.

25

Günümüz

Bankaya girdiğimizde, kasaya ulaşmak için imza atacağım masaya doğru ilerledik.

“Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu danışmadaki kadın.

Ona hiç içimden gelmeyen bir gülümsemeyle baktım. “Merhaba, kasama bakmak istiyorum.”

“Tabii ki! Kasa numarası ve isim alabilir miyim?”

“Regina Hale. Kasa numarası 3291.” Son kimliğim için kullandığım nüfuz cüzdanını ve aylardır saklı tuttuğum küçük anahtarı çıkardım. Kayıt defterinden kutumun yazdığı sayfayı açtı ve bu kutuya son –ve tek– kez eriştiğim günkü imzamın altına yine imza attım. Kasanın açıldığı gündü o.

“Dışarıda misafiriniz var. Şimdi geldi. Basamakların orada duruyor,” diye fısıldadı Devon.

George’la banka görevlisini takip ederek kasadan geçip duvarları küçük, pirinç kapaklarla kaplı, ortasında da bir masanın bulunduğu özel odaya girerken yavaşça derin bir nefes aldım. Kadın anahtarını deliklerden birine sokarken ben de benimkini diğerine soktum. Aynı anda çevirdik.

Kapak açıldığında, “Çekmecenizi masaya koyabilirsiniz ve ne kadar ihtiyacınız varsa kalabilirsiniz,” dedi kadın. Sonra çıkıp

kapıyı arkasından kapattı. Duvardaki saatin tıkırtısı dışında oda-ya sessizlik hâkimdi. *Tik, tik, tik.* Oda sanki üzerime kapanıyor gibiydi.

George kasanın içine uzanıp çekmeceyi çıkardı, içindekiler hâlâ kapalı kapağın ardında gizliydi. Çekmeceyi masaya yerleştirdi.

Sonra da gözlerini bana dikti. Beş saniye. Sonra on. Bu noktadan sonra işlerin asla eskiye dönmeyeceğini ikimiz de biliyorduk. Bakışlarında bir parça hüznün, belki biraz da pişmanlık görsem de kendi duygularımı belli etmeyi reddettim. Sonunda, dikkatini karşısındaki kasaya çevirdi. Yavaşça kapağı açtı.

Kasanın içindeki tek şey küçük, beyaz bir origami kuğuydu.

Bir saniyeliğine yüzünden bir kafa karışıklığı ifadesi geçti, sonra bu iki saniye oldu.

Kafa karışıklığı yerini öfkeye bıraktı. Öylesine yiyip bitiren, insanı tüketen bir öfkeydi ki bu, sanki odadaki tüm havayı alıp götürmüştü. Gözlerini kısıp kaşlarını çatı. Çenesi kenetlendi.

Tik, tik, tik.

“Sanırım sana artık George dememe gerek yok,” dedim, sırf saatin sesini bastırmak için.

Kuğuyu küçük kanatlarının birinden tutup kaldırdı ve çevirdi. Sonra hiç acele etmeden, yavaşça açtı ve kâğıdın boş olduğunu gördü. Bu kasada ne ona ne de Victor Connolly’ye dair bir bilgi olduğu aşikârdı.

Pek çok farklı tepkiye hazırlıklıydım ama boş kasaya pürdikkat kesilmek bunlardan biri değildi. “Eskiden Bay Smith ismini büyük bir *Matrix* hayranı olduğun veya hayal gücün olmadığı için seçtiğini düşünürdüm ama sen gerçekten Bay Smith’mişsin. Bay Christopher Smith. Epey yaratıcı açıkçası. İsmi zaten en yaygın isimlerden biri.” Boş boş konuşuyordum özellikle.

Ağzından bir kahkaha kaçsa da ardında neşeden eser yoktu bunun.

Sonunda, açılmış kâğıdı hâlâ elinde tutarak, bana baktı. Bir adım attı, sonra bir tane daha. Bana doğru attığı her adımda, ben de bir adım geri gidiyordum.

Elinden ayrılan kâğıt süzülerek yere kondu.

Bir adım daha attı.

Ben de bir adım daha geriledim.

“Ne zaman öğrendin?”

“Patronum ile kargocumun aynı kişi olduğunu mu? Yoksa gerçek ismini mi? Dün akşamüstü,” diye yanıtladım.

Başıyla açık kasayı işaret etti. “Ama bu beni çok daha uzun süredir bekliyordu.”

Başımı onaylar anlamda salladım.

“Geçmişte pek çok kişinin deneyip de başarısız olduğu şeyi çözebilmeden etkilensem de ismimi bilmen hiçbir şeyi değiştirmmez.” Sesinde öyle bir şey vardı ki kontrolünü kaybetmemek için bütün gücüyle çaba sarf etmesi gerektiğini anlıyordum. “Amy Holder’ın benden çaldığı bilgi nerede? Amy’nin odası yarken o otelden çıktın ve ilk uğradığın yer burası oldu. Bana tekrar yalan söyleme ve aldığın şeyi kendine sakladığını kabul et.” Duvarlardaki yüzlerce kutuya göz gezdirdiğinde ne düşündüğünü biliyordum; birden fazla kutu kiraladığımı ve aradığı şeyin hâlâ yakınlarda olabileceğini sanıyordu.

“Ah, Amy’nin elindeki şeyi aldım tabii ama buraya bırakmadım,” dedim, odanın diğer tarafını işaret ederek. “Ama senin öyle yaptığımı düşüneneceğini biliyordum. Bana öğrettiğin pek çok dersten biri: *Seni yakaladıklarında aldığın şey üzerinde değilse, yakalanmak daha zor olur.*”

Şimdi sırtım duvara dayanmıştı ve aramızda sadece birkaç santimlik mesafe vardı. Arkamdaki kutuların metal tutamaçları tenime gömülüyordu. Acıyı, odaklanmama yardımcı olması için kullandım. Bu odada onun merhametine kalmış olabilirdim ama kapının diğer tarafında bir kalabalık vardı. Buradan bensiz çıkması hiç kolay olmazdı çünkü bizi içeri alan kadın kasayı kilitlemek için bekliyordu.

“Kendi çıkarın için bir işte başarısız oldun.”

“Sen başarısız olduğumu düşünüyorsun. O iş gayet başarılıydı, sadece sen nihai hedefi anlamadın.” Kendi sözlerini yüzüne

vuruyordum ve bana attığı bakışa bakılırsa, şu an olduğumuz yer dışında herhangi bir yerde olsaydık çoktan ölmüştüm.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Görünüşe bakılırsa, kabul etmek istemediğin kadar benziyoruz seninle. Sana verilen işi tamamlamak yerine, durumdan istifade ettin.”

Sözleri hedefini vurmuştu ama aklıma girmesine izin vermezdim. “Yıllar içinde... senden epey şey öğrendim. Ama muhtemelen öğrendiğim en önemli şey şuydu: *Kendimi ve işi kırtarmak için ne gerekiyorsa yapmak*. Hayatımı bu söz üzerine kurdum ben.”

“Kuzey Carolina’daki o karavan parkından bu yana uzun bir yol katettin. Sana karşı büyük umutlarım vardı ama bir hayal kırıklığı olup çıktın işte,” dedi küçümser bir edayla.

“En iyi çalışanın bendim ve bunu ikimiz de biliyoruz. Hayal kırıklığının ne demek olduğuna dair de hiçbir fikrin yok.”

Üzerime eğilmiş, yüzüne bakabilmek için başımı geriye yatırmaya zorluyordu beni. “Ne zamandır bana ihanet etmeyi planlıyorsun?”

“Dört yıldır,” diye cevap verdim, düzeltme zahmetine girmeden. “Senin bana ihanet etmeyi planladığın sürenin sadece yarısı kadar yani.”

Geçmişini düşündüğünü, dört yıl önce ona sırt çevirmeme sebep olan şeyin ne olduğuna karar vermeye çalıştığını görebiliyordum.

Sonunda, “Tate işi,” dedi.

Başımla onayladım. “Tate işi.”

Geriye esneyip kollarını iki yana açtı. “Sadede gelecek misin artık? Bu küçük numaranın bir sebebi olduğunu varsayıyorum.”

“Amy sana Victor Connolly ve ailesinin işlediği suçlara dair elinde bilgi olduğunu söylemişti ama aslında elinde olan bilgi, *senin* yıllardır *onlara* ihanet ettiğine dairdi. Doğu Yakası’ndaki en büyük suç ailelerinden birine kazık atmak hiç de iyi bir fikir değil. Elinde her şey vardı: banka havaleleri, dokümanlar ve para kaçırdığını, sırlarını sattığını, onlar yerine kendi yararına

bilgiler kullandığını gösteren konuşmalar. Onlar için en büyük tehdit senken onları koruduğunu düşünmelerini sağladın. Ama gerçek ismini bilmezken sana şantaj yapmak işe yaramazdı tabii, Christopher.”

Yüzündeki bütün neşe siliniverdi. “Saçmalamayı kes artık. Ne istiyorsun, Lucca?”

“Kesinlikle hiçbir şey. Bir de adım artık Bayan Porter. Bütün enerjimi sana harcadım. Bu sadece dostça bir uyarı, sonuçta uzun bir geçmişimiz var. Dışarıda seni bekleyen bazı eski arkadaşların var. Onları daha fazla bekletmemeliyiz gerçekten.” İki saniye, sonra üç saniye kadar ona gözlerini dikerek baktıktan sonra ekledim: “Acil durum planım olmayacağını mı sanmıştın?”

Bana bakarken bir kaşı kalktı. Sessizliği bir silah gibi kuşanma konusunda hep çok iyiydi zaten ve şimdi de bir istisna söz konusu değildi.

“Bugün biteceğini düşündüğün gibi bitmeyecek,” dedi, yüzü ile benimki arasında sadece birkaç santim vardı. “Her fırsatını bulduğunda omzunun üstünden arkana baksan iyi edersin çünkü sana söz veriyorum ki bir gün orada olacağım.”

“Önemsediğim tek şeyi aldın zaten. Lucca Marino gitti, öldü, toprağa verildi. Beni tehdit edip korkutabileceğin hiçbir şey yok artık.”

Benden uzaklaştı ve çöküp yere kapaklanmamak için âdeta savaş vermem gerekti. Bir hışımla açtığı kapı duvara çarptı.

Kasadan çıkmadan önce, “Hiç duygusallaşma şimdi. Sadece iş yapıyoruz,” dedim.

Bankanın lobisine girdiği anda telefonunu çıkarmış birisiyle konuşuyordu. Bizi odaya alan kadın yanıma yaklaştı ama elimle uzaklaştırdım. “Kasaya artık ihtiyacımız yok. Anahtar içeride.”

“Tabii, Bayan Hale, sadece kapanış evrakları için imzanıza ihtiyacım...”

Ona kulak asmayıp Bay Smith’in arkasından bankadan çıktım ve Victor Connolly ile Connolly ailesinin birkaç ferdinin dışarıdaki basamaklarda onu beklediğini gördüğü âna şahit

oldum. Bir an için tereddüt ettikten sonra görüşmesini sonlandırıp telefonunu arka cebine koydu. Milyonlarını çaldığı adamla yüzleşmek için dışarı çıkmadan önce sanki boyu biraz daha uzun duruyordu. Dönüp bana bakmadı bir daha.

Onu bir SUV'nin arkasına bindirdiler, Victor Connolly de yolcu koltuğuna geçmeden önce başıyla selam verdi bana. Amy'nin topladığı tüm bilgileri, bugün ona ihanet eden adamı teslim edeceğimiz sözyle birlikte, Victor'un kaldığı otel odasına göndermiştik dün gece. Geçmişte Bay Smith'in kendisini pek çok kötü durumdan kurtardığına inanıyordum ama bu sefer paçayı sıyıracığını hiç ama hiç sanmıyordum.

"Ulan be, L, keşke sana video yayını yapabilseydim; o kutuyu açtığı anda yüzünün hâlini görmeni çok isterdim," dedi Devon.

"Kusacağım galiba." Şimdi her şey bittiğinden, vücudum için yakıt işlevi gören adrenalin hızla azalıyordu. "George olarak bildiğim adamın Bay Smith olduğunu kabullenmek çok zor."

"İnsanın beynini sikiyor gerçekten. Bir taksi çevir. Uçağın bir buçuk saat sonra kalkıyor."

Şimdi indim, diye mesaj gönderdikten sonra telefonumu yolcu koltuğuna attım.

Gideceğim yer arabayla otuz dakikalık mesafedeydi ve ben yorgunluktan ölüyordum. Son birkaç mili uyuyakalmadan gidebileceğimden emin değildim. Neyse ki çok geçmeden garaj yolu görüş alanıma girdi. Dönüp dolambaçlı çakıl yolda ilerledim.

Ön taraftaki ışıklar açıldı ve etraf zifiri karanlık olduğundan buna minnettar kaldım. Arabadan güç bela inip verandanın basamaklarını çıktım. Zile asılıp kapı açılana kadar bırakmadım.

"Bu biraz fazla olmadı mı sence de?" dedi Devon kapıyı açarken.

"Hayatımın en uzun üç günüydü." Kendimi kanepeye atıp ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım. "Üç gün aralıksız uyuyacağım."

“Koridorun aşağısında bir yatak odası var,” dedi ama üzerime bir battaniye rtmeyi de ihmal etmedi, sonra da sehpanın üzerindeki lambayı kapattı çünkü yerimden kıpırdamayacağımı gayet iyi biliyordu.

“Sanırım her şey yolunda gitti?”

Epey çaba gerektirse de başımı kaldırdım. zerinde sade bir pijama olan, saçı başı dağınık kadına baktım. Geçirdiğim haftadan sonra bir yanım onu uyandırdığıma sevinmişti açıkçası.

“şöyle diyelim, seni öldürdüğüm için hapsi boylayacak gibi değilim.”

Amy Holder kahkaha atarken gözlerim kapanıverdi ve âdeta bayıldım.

Lucca Marino

Dört Yıl Önce

Fort Worth, Texas'taki Tate işi, Bay Smith için bunun gibi görevlere koşturan tek kişi olmadığımı emin olduğum ilk işti. Ben oraya gitmeden önce Devon birkaç gün güvenlik kameralarını izlediğinden, aynı amaç doğrultusunda oraya gönderilen diğer kişilerin görüntülerini ele geçirmişti. Devon ondan Tate evindeki o tabloyu almaya çalışan herkesi bulmasını istediğimde, elinden geleni yapmıştı.

Şimdi de küçük bir Florida kasabasındaki kumlu bir sokakta durmuş gördüğüm en tatlı, pembe sahil evine bakmamın sebebi buydu. Okyanusu buradan göremiyordum ama duyabiliyordum.

Eve giden patika, tuhaf şekilli taşlarla dolu, verandaya çıkan gevşek bir çizgi hâlindeydi. Bu kadın bana biraz olsun benziyorsa şu an burada olduğumu zaten biliyor olmalıydı.

Birkaç metre ilerisine geldiğimde, kapının açıldığını gördüm.

"Merhaba," dedim, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Amy Holder, değil mi? Biraz konuşabilir miyiz?"

Tetikteydi, tıpkı olması gerektiği gibi. Onun yerinde olsam yapacağım gibi. İnsanın güvenli bölgesi ne pahasına olursa olsun koruduğu yer olup davetsiz misafirlerin uğrak noktası değildir.

"Ne istiyorsan oradan söyleyebilirsin."

Başımla onaylayıp ilerlemek için en iyi yolu düşündüm. "Seninle Fort Worth'taki Tate işi hakkında konuşmak istiyorum."

Ondan aldığım tek tepki, kaldırdığı kaşları oldu.

"İşverenimiz aynı," diye ekledim.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gitmelisin."

Lanet olsun. Gözlerinden okuyabiliyordum. Kaçmak üzereydi.

Sıvışmasını engelleyecekmişim gibi ellerimi kaldırdım. "Biri böyle kapıma dayansa ben de seninle aynı şekilde hissederdim. Gerçekten konuşmamız gerekiyor ama ne zaman ve nerede olacağını sana bırakacağım." Çantamı karıştırıp bir kalem ve az önce depomu doldurduğum akaryakıt istasyonundan aldığım fişi çıkardım, arkasına bilgilerimi yazdım. İçtenliğimin anlaşılması için doğruca ona baktım ve "Numaram. Ve gerçek ismim. Sadece birkaç kişi biliyor adımlı. Konuşmamız çok önemli. Senden haber alana kadar Panama City Sahili'nde olacağım," dedim.

Sokağa dönüp kâğıdı posta kutusuna bıraktım ve başka bir şey demeden uzaklaştım oradan. Bunu yaparak risk almıştım ama başka seçeneğim de yoktu.

Temasa geçmesi beş gün sürdü.

Sahile yakın bir pazarda onunla buluşmam için bana sadece on beş dakika vermişti. Kalabalık ve gürültülü bir yerdi; onun yerinde olsam tam da buluşmak isteyeceğim gibi bir yer.

"Yaşına ve etnik kökenine uyan tek Lucca Marino, bir ölüm ilanında adı geçen Eden, Kuzey Carolinalı Angelina Marino."

Başımla onayladım. "Ben başka türlüünün olmasına karar verene kadar da herkesin bulacağı tek şey bu."

Tezgâhların arasından geçip küçük çocuklara çarpmamaya çalıştık ve sonunda piknik masalarıyla dolu, küçük bir alana ulaştık. Arka köşede boş bir masa bulunca karşılıklı oturduk.

"Evet, konuş."

Doğruca konuya girdim. "İşlerde bana yardım eden bir arkadaşım var. Ben Tate işine gitmeden önce güvenlik sistemine girdi. Sen oraya benden hemen sonra gittin. Bıraktığım sahte tabloyu aldın."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu: "Sahte tablo verdiğim için epey azar yedim."

“Gördüğüm en çirkin tabloydu o muhtemelen. Birilerinin taklidini yapacağını düşünmemeni anlayabiliyorum,” dedim gerginliği azaltmak için.

Kahkaha attı. Sessiz, kısa bir kahkahaydı ama kabul edebildim.

Sonra ona söylemem gereken şeyi düşününce gülümsemem kayboldu. “O tabloyu almaya çalışan bizim dışımızda birilerinin de olduğunu biliyor muydun?”

Başını onaylar anlamda salladı. “Evet, saçma sapan bir test olduğu söylenmişti bana. Kazanan ikramiye alacaktı.”

“Bence testten fazlasıydı,” dedim sessizce. “Arkadaşım diğer herkesi teşhis edebildi, ben de onlara bakmaya gittim; tıpkı sana yaptığım gibi.”

“Ee?”

Boğazımı temizledim. “Eesi şu ki sadece biz varız artık. Sadece biz kaldık.”

Amy biraz daha dik oturdu. “Ne demek istiyorsun?”

“Bay Smith temizlik yapıyordu ve bu da kimi elinde tutup tutmayacağını belirleme yoluydu. Gördüğümüz ve yaptığımız şeylerden sonra bizi basitçe kovamazdı sonuçta.”

O gözünü kırpmadan bana bakarken, diğerlerinin isimlerini ve ölüm sebeplerini sıraladım.

“Bence sen, her ne kadar sahte eşyayı alsan da, çamaşır odasına giderek bulmacayı çözdüğün için bağışlandın.”

Devon’dan videoda gördüğü herkesin yerini bulmasını istediğimde, bunu bencilce sebeplerden istemiştim. Sürekli hareket hâlinde olmak ve gerçek kimliğiniz hakkında yalan söylemek, çok münzevi bir yaşam biçimiydi. Diğerlerini sadece rakip olarak değil potansiyel arkadaş olarak da görmüştüm. Onlar böyle yaşamanın ve çalışmanın zorluklarını anlayabilirlerdi. Gerçek benliklerimiz olabileceğimiz, hatta zor bir görevle karşı karşıya kaldığımızda birbirimize yardım edebileceğimiz bir grup. Devon diğerlerini bulma konusunda biraz daha tereddütlüydü ama ikna etmiştim onu. İkimiz de Amy dışında herkesin o işten

çok kısa süre sonra korkunç bir kazaya kurban gittiği veya ani bir ölümcül hastalıktan can verdiğini öğrenmeye hazırlıklı değildik.

Amy hâlâ hiçbir şey söylememişti bu arada.

“Bay Smith’in testlerinin yanlış tarafında kalmamız sadece an meselesi. Şahsen, arkadaşım olmasaydı o çamaşır odasına gitmem gerektiğini bilemezdim. O resmen hayatımı kurtardı.”

Amy gözlerini benden ayırıp kalabalığa baktı.

“Beni de ortadan kaldırmasını bekleyecek değilim,” dedim.

Sonunda bir tepki aldım. Söylediklerimi ve ne anlama geldiklerini düşünen Amy kaşlarını çatmıştı. “Ne yapacaksın yani, istifa mı edeceksin? Ben denedim onu... Bu işte istifa falan yok.” Sesi çatladı; söylemediği bir sürü şey olduğu o kadar açıktı ki.

“Bay Smith’in gitmesi gerekiyor,” dedim.

Başını iki yana salladı. Ayağa kalkmak üzere gibi duruyordu. Korkutmuştum onu.

Tek yapabileceğim biraz daha zorlamaktı. “Bir süredir düşünüyorum bunu. Tek başıma yapamam. Varım dersen, biraz vakit ayırmamız gerekecek. Ona karşı toplayabileceğimiz her şeyi toplayacağız. Aleyhinde kullanabileceğimiz bir şey bulacağız. Elleri ne kadar kirli olursa olsun, kazık attığı birileri olduğunu biliyorsun. Detayları ele geçirdikten sonra onlara teslim ederiz. Onlar da Smith’in icabına bakarlar.”

Amy gözlerini bir yere dikmiş bakıyordu, çenesi kasılmıştı.

Konuşmaya devam ettim. “Bir de gerçekte kim olduğunu bulmamız lazım. Kimliğini de vermediğimiz takdirde, birilerine kazık attığını söylememiz hiçbir işe yaramaz.”

Amy başını iki yana salladı. Bir sürü şey demiştim ona ve söylediğim kadar hızlı sindiremiyordu.

“Ne pahasına olursa olsun koruyacağız kendimizi,” diye ekledim. “Ayağını kaydırma vakti geldiğinde, en ince ayrıntısına kadar her şeyi kontrol etmemiz gerekiyor.”

Ayağa kalkıp bir adım ilerlemişti ki şöyle sordum: “Sana ulaşmak için kullanabileceği ailen var mı? Korumak için her şeyi yapacağın biri?”

Uzun bir süre bana cevap vermek isteyip istemediğini düşündü.

“Evet, birileri var.” Sadece bu kadarını söylemişti, ben de üstelemedim.

Sonunda dönüp bana baktı. “Peki senin?”

“Hayır. Benim kimsem yok.”

Söylemek istediği şeyleri ölçüp tartmasını izledim.

“Bir işte ona hayır dediğin oldu mu hiç? Senden yapmanı istediği bir şeyi reddetmişliğin var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

Gözleri daldı ve hayal kırıklığına uğramış gibi güldü bana. “Planladığın şeyi öğrense neler yapabileceğine dair hiçbir fikrin yok.”

Planladığımız dememesi biraz endişelendirmişti beni ama yürüyüp gitmemişti de. En azından şimdilik.

“Bizi mahvetmeye çalışacak ama önüne geçerse, kontrollü patlamalar gibi olabilir,” dedim sonunda. “Hani bazen bir bombadan kurtulmanın tek yolu patlatmaktır ya, onun gibi. Elimizden geldiğince kontrol edeceğiz ve böylece her şey havaya uçtuğunda, ki uçacağını biliyoruz, etkisi o kadar da kötü olmayacak.”

Karşısında çok saf birisi varmış gibi güldü. Belki de öyleydim.

“Yani bunu gerçekten yapacaksın,” dedi bir süre sonra.

“Başka bir seçeneğimiz olduğunu zannetmiyorum,” diye karşılık verdim.

26

Benim yaptığım işte, ufak tefek numaraların yanı sıra büyük olanlar da var ve ben hayatımdaki en büyük numarayı çevirmiştim. Şimdi bitince de biraz keyfim kaçmıştı.

Üç gün aralıksız uyuyacağımı söylerken pek şaka yapmıyordum aslında ve neredeyse iki gün uyumuştum gerçekten. Devon ile Amy etrafımda parmak uçlarında yürümüş, yanıma yiyecek bir şeyler bırakmış ve yapmak istediklerini bilsem de beni soru yağmuruna tutmamışlardı.

Çünkü bu onlar için de uzun bir iş olmuştu.

"Sonunda uyandın," dedi Devon, kanepenin yanındaki koltuğa geçerken.

"Sayılır," dedim. "Akşamdan kalma gibiyim ama neşesi olmadan."

Güldü. "Şampanya patlatmak için fazla mı erken yanı?"

"Onun için hiçbir zaman fazla erken değildir," diye seslendi odaya giren Amy, Devon'ın yanındaki koltuğa geçip. "Günaydın."

"Öyle olsun bakalım." Tam da çok fena kahveye ihtiyacım olduğunu düşünürken, Amy önüme bir fincan koydu.

Bir süre hepimiz sessiz kaldıktan sonra Amy konuştu: "Bankada o kasayı açtığında yüzünün hâlini görebilseydim keşke."

Devon kahkaha attı. "Ben de aynı şeyi söylemiştim."

Omuz silkip, "Onu alt ettiğim için ağzının açık kalmasını istedim ama sadece kaşlarını kaldırdı," dedim.

Sonraki yarım saat boyunca dedektiflerle görüşmemin tüm detaylarını anlattım onlara.

“Tanrım, âdeta ikizini bulup gönderdiği için şanslısın, yoksa hapsi boylamıştın,” dedi Amy. “Tyron’ın şahitliği olsa bile, o oteldekinin sen olmadığına ikna etmen zor olurdu.”

Omuzlarımı silktim. “Ufukta hapis görünürse her zaman seni diriltebiliriz. Gerçekten katil değilim sonuçta.”

Amy güldü. “Ah, evet, o da var.”

“Görüntü kaydı başlamadan Amy’nin o çamaşır sepetinde olması iyi oldu gerçekten. Morgdan aldığım cesedi götürmeden hemen önce binayı kontrol etmiştim; onunkinin tam karşısındaki oda boştu.” Devon kaşlarını çatıp ekledi: “Birinin benden önce davranmasını hiç sevmiyorum.”

Ayağımla bacağını dürttüm. “Kendini yiyip bitirme. İkimizin de kışını kabul etmek istemeyeceğimiz kadar çok kez kurtardın. Her zaman da kusursuz olamazsın.”

Devon’dan isteyebileceğim her şeyi halihazırda istediğimi zannederdim, ta ki ondan bana bir ceset bulmasını isteyene kadar. Hem de çok spesifik bir ceset istemiştim. Yeni ölmüş. Beyaz. Kimsenin aramayacağı, kimliği belirsiz bir kadın. Yaklaşık bir yetmiş boyunda, uzun sarı saçlı, o kolayca fark edilen kırmızı paltoyu giydirdiğimiz bir ceset.

Planımızın işe yaraması için, Amy Holder’ın dikkat çekecek biçimde ölmesi gerekiyordu.

Bugün için, Bay Smith’ten kurtulacağımız gün için hazırlanmaya başladığımızda, hiçbirimiz buraya ulaşmanın ne kadar uzun süreceğini bilmiyorduk.

Uygulama kısmı istediğimizden uzun sürse de plan özünde oldukça basitti. Kendi işlerimiz üzerinde çalışırken, Bay Smith’in herhangi bir müşterisine kazık attığına dair kanıt arayacaktık. Ortaya çıkarsa kendi iyiliğinden korkacağı kadar büyük bir şey. En önemlisi de gerçek kimliğini ortaya çıkarmak zorunda olmamızdı.

Amy haklıydı bu arada. Sadakatimizi sorgulamaya başlarsa ne yapacağına dair hiçbir fikrimiz yoktu.

Planımızı buna göre uyarlayabilmemiz için de elinde bize karşı kullanabileceği her şeyi önceden ortaya çıkarmamız gerekiyordu. Amy şu Connolly ihanetine rastlamıştı bir şekilde ve bu da tek ihtiyacımız olan şeydi işte. Böylece Amy kurbanlık koyun olmuştu. Bir iş üstüneyken yoldan çıkan çalışan olacaktı. Bay Smith'in elinde onu zaptetmek için kullanabileceği bir şey varsa kullanmak zorunda kalacaktı.

Öyle de yaptı.

Amy'nin kız kardeşi Heather'dan bana bahsetmesi epey uzun sürmüştü. İkisi de küçükken, annelerinin aşırı dozdan ölmesi üzerine, koruyucu aile sistemine verilmişlerdi ve onları birlikte alan bir aile çıkmamıştı. İkisi de farklı ailelere verilmiş, birbirlerini kaybetmişlerdi. Amy, Bay Smith için çalışmaya başladıktan sonra, işlerimiz için bize sunulan kaynakları kullanarak Heather'ı bulmuştu. İkimiz de biliyorduk ki Amy onu bulduysa, muhtemelen Bay Smith de bulmuştu.

İşte Amy'yi de buradan vuracaktı. Bay Smith'in elinde, Heather'ın uyuşturucu kullanma ve satmaktan tutuklanıp küçük kızı Sadie'nin de koruyucu aile sistemine verilmesine sebep olacak kanıtlar vardı. Amy ve Heather'ın en kötü kâbusları.

Bay Smith onlara yönelik ilk tehdidini savurduktan hemen sonra Devon, Heather ve Sadie'nin yerini değiştirip farklı bir eyalete, farklı isimlerle kaydettirmişti. Geçici bir çözümdü bu ama yine de çözümdü işte.

O patlamayı kontrol altına almıştık yani.

Heather ile Devon'ın yakınlaşmaları da hiç sorun değildi ve Devon o zamandan beri ikisine karşı oldukça korumacı olmuştu. Kimse Heather'ın da kızının da yanına yaklaşılamazdı.

"Peki bu Heather ve Sadie için ne anlama geliyor?" diye sordum Amy'ye. "Tulsa'ya mı dönecekler?"

"Phoenix'i seviyor Heather. Orada kalırlarsa şaşırmam. Yeni bir başlangıç ikisine de iyi gelir." Sonra sırtıp Devon'a döndü. "Sen de Phoenix'e taşınabilirmişsin diye duydum."

“Belki,” dedi Devon omuz silkerek, ama yüzündeki gülümseme onu ele veriyordu.

Heather ve Sadie tehlikeden kurtulduğunda, Amy çılgınca ve dengesizce davrandığı Atlanta’ya dönmüştü. Bunun üzerine de Bay Smith’e tek bir seçenek kalmıştı: Amy’nin elindeki şeyi almak için birini göndermek.

Aldığımız en büyük risk, bu iş için benim gönderileceğimi varsaymak olmuştu. Amy’nin yoldan çıkmasının, benim bir işi bitirdiğim zamana denk gelmesini sağlamıştık; hâliyle müsaittim. Doğruyu söylemek gerekirse de elindeki en iyi çalışan bendim. Beni göndermemesi ihtimaline karşı bir planımız da vardı ama neyse ki iş bana verilmişti.

Bay Smith’in her ne kadar Amy’yi izlediğim sırada beni takip ettirdiği adamları olsa da bu kişiler Amy’ye içki servis eden barmene dikkat etmemiş ve Devon’ın içkilere alkol koymadığını fark etmemişlerdi. Amy ne zaman bana bağırırsa, kritik bilgilerin ağzından tam da ihtiyacımız olan anda çıkması ve her seferinde de bunun halka açık ortamlarda gerçekleşmesi de –böylelikle her şeyin Bay Smith’in kulağına gideceği garanti altına alınmış oluyordu– akıllarına bir şey getirmemişti.

Bir de Amy’nin bu fırtınayı yaratmak için Atlanta’yı, yani bana seve seve mazeret sağlayabilecek en eski ve en ünlü arkadaşarımdan birinin olduğu yeri seçmesi de ilginçti tabii. Tyron onun için en uygun günün salıları olduğunu söylemişti bize.

Amy üzerine düşen rolü mükemmelen oynamıştı. Bardan çıkıp o otele gittiğinde en az bir düzine güvenlik kamerası çekmişti onu. Bütün yol boyunca yalpalamıştı. O hâlde sigara içerken dikkatsizlik etmesi hiç şaşırtıcı olmazdı. Amy’yi temizlik arabasında çıkarmıştım otel odasından, o otoparka gidip beklediğimiz araca geçerken de temizlik arabasını Devon almıştı. O zamandan beri Amy bu evde saklanıyordu.

Bay Smith’in benden şüphelenmesini istemiştim ama elinde beni Amy’nin cinayetinden suçlu gösterecek sağlam kanıtlar olmasına hazırlıklı değildim.

O mesele hepimizi şaşırtmıştı.

Atlanta'dan sonra, planımızın ilk kısmı tamamlanmıştı. Smith'i yerin dibine gömmeye yetecek kadar şey geçirmiştik elimize. Amy'nin "ölümü", olası bir intikama karşı güvende olmasını sağlamıştı.

Artık tek ihtiyacımız olan Smith'in gerçek adını öğrenmekti.

Ve benim sıram gelmişti. Bana karşı elinde olan şeyi kullanması için onu zorlamam gerekiyordu. Kendi patlamamı kontrol etmem yani.

Amy'nin zayıf noktasının Heather ve Sadie olduğunu biliyorduk ama Smith'in beni nereden vuracağından emin değildik. Bu yüzden de elini gösterene kadar uyumlu davranmam gerekiyordu.

Benim için istikrarsızlık demek yolculuk demekti. Smith'in kim olduğunu açığa çıkarmak için en iyi fırsatımın Antrenör Mitch olduğunu biliyordum ve artık ona karşı kanıtımız da olduğundan bu kartı sonunda oynayabilirdik.

Mitch'i biraz dürtmem gerekiyordu ve Andrew Marshall'la buluşmamın da Smith'i çileden çıkaracağını biliyordum çünkü o zaten elimin altında bir politikacı olabileceğini düşünüyordu.

Benim için hazırladığı bombanın fitili ateşlenmişti böylece.

Daha doğrusu, o öyle düşünüyordu.

"Smith'in şimdi nerede olduğuna dair haber var mı?" diye sordu Amy, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

Devon dizüstü bilgisayarında bir şeylere baktı. "Onaylanmış bir şey yok. Connollyler onunla kendi usullerince ilgilenecekler, yani teşhis edilebilir bir vücut parçası bulamayacağız bence."

Söyledikleri karşısında yüzümü buruşturdum. Yaptığı onca şeyden sonra Bay Smith bu kadarını fazlasıyla hak ediyordu ama Devon da biliyordu ki onu kaderine elleriyle teslim eden kişi olmak biraz canımı sıkıyordu.

Fakat işler ya o ya biz dediğimiz noktaya gelmişti işte.

"Şimdi bittiğine göre bunu söyleyebilirim; beni alt ettiğini düşündüğüm anlar olmuştu," dedim sessizce.

Devon hafifçe homurdandı. "Evet, Sahte Lucca beni de hazırlıksız yakaladı. O işin nereye gideceğini öngöremedim."

"Keşke zamanında çıkarabilseydik kızı," dedim.

Öne eğilen Amy kolumu sıktı destek olurcasına. "Ne planladığına dair en ufak fikrimiz olsaydı öyle yapardık. Ama en azından Smith'in son kurbanı oldu o."

Başımı onaylar anlamda sallayıp bu gerçekte teselli bulmaya çalıştım. "Ryan'ın ne kadar işin içinde olduğunu çözebildin mi?"

Devon bilgisayarından başını kaldırıp baktı. Bunu sormayı erteleyip durmuştum çünkü cevabı bilmek isteyip istemediğimden emin değildim. Devon, Amy'yle ilgili bilgiyi James'in ailesinin evine yerleştirdikten sonra Virginia'ya, Bay Smith'in yaşadığı yere uçmuştu. Smith benim peşimden o bankaya gelirken, Devon da onun kişisel bilgisayarını *hack*liyordu. Devon nereye bakması gerektiğini öğrenince, açılmaz sandığımız kapılar açılmıştı ve Smith'in işinin her bir detayı gözler önüne serilmişti.

"Sadece bildiğimiz kadarıyla dahil. Smith yıllardır onun hizmetlerinden yararlanmış. Ryan'ın işi büyüyünce, Smith'in ona ilgisi de artmış. Bence niyeti Ryan'ın işine konmaktı, tıpkı sana söylediği gibi. Şimdiye kadar öğrendiklerime göre –her şeyin üstünden geçmem vakit alacak bu arada– Ryan onu şu önceki işlemlerden biliyormuş ama Smith'in organizasyonunun kapsamına dair bilgisi yokmuş."

Koltuğunda doğrulan Amy'nin gözleri Devon ile benim aramda gidip gelmeye başladı. "O zaman Smith neden ona kendi işiyle ilgili bilgi veriyordu?"

Devon omuzlarını silkti. "Açıkçası emin değilim. Tahminimce, Smith'in bunu yapmak için kendince sebepleri vardı ama Ryan'a sormadan asla öğrenemeyebiliriz."

"O zaman asla öğrenemeyeceğiz demektir," dedim.

Amy hafifçe güldü. "Gerçekten mi? Ona sormayacak mısın?"

Kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. "Ona soramam!"

"Tabii ki sorabilirsin," dedi Devon dikkatini tekrar bilgisayara çevirerek.

“Neye yarayacak ki? İş zaten bitti. Ayrıca şu andan itibaren doğru yoldan sapmayacağım. Yasadışı faaliyetler bitti benim için.”

Amy gözlerini devirdi. “Doğru yoldan sapmamak için onunla işinin bitmesi gerekmiyor. İkiniz de ahlaki açıdan gri tiplersiniz işte. Ayrıca herif fazla seksi, yatakta da muhtemelen harikadır.”

“Beni arayıp da, ‘Devon, şöyle bir iş var...’ demesi için üç ay veriyorum.” Devon’ın tiz bir sesle konuşmamı taklit etmesi, gözlerimi devirirken kahkaha atmama yol açtı.

“Ben bir ay veriyorum,” dedi Amy.

Kanepenin yastıklarından fırlattım ikisine de.

O evde üç gün daha kaldık. Devon bu süreçte Bay Smith’in bilgisayarından kopyaladığı dosyaların geri kalanını didik didik etti. Gelgelelim, gerçek dünyadan uzakta geçirdiğimiz bu vakit sonsuza dek devam edemezdi.

“Pekâlâ, hanımlar, ben çıkıyorum,” dedi Devon, sırt çantası ve valizini toplayıp. Ekipmanı zaten arabasında hazırды. İlk giden o oluyordu yani. Amy ile ben sırayla sarıldık ona ama peşinden verandaya giden sadece ben oldum.

“Başardık,” dedim.

Yüzünde giderek genişleyen bir gülümseme belirdi. “Aynen öyle.” Biraz duraksadıktan sonra ekledi: “Bu hayatla işinin bittiğini düşünmeyi bıraktığında haber verirsin.”

“İşim gerçekten bitti,” dedim, pek de inançlı bir şekilde olmasa da. “Ayrıca sırf eğlenmek için de görüşebiliriz! Sadece işle alakalı olmak zorunda değil.”

Arabasına yürüyen Devon gülüyordu. “Tabii görüşebiliriz. Sen ne zaman hazır olursan ben de hazırım.” Eşyasını arka koltuğa attıktan sonra yola koyuldu.

Bir sonraki giden de Amy oldu. “Yerleşince bana mesaj atarsın, değil mi?” diye sordu bana.

“Tabii. Birkaç hafta sonra da görüşürüz.” Çantalarını arabaya taşımasına yardım ettim, ardından sıkı sıkı sarıldık ve bir süre öyle kaldık.

Sonra o da gitmiş oldu.

Ben o evde biraz daha kaldım. Halletmem gereken şeyler, yapmam gereken planlar, gözden geçirmem gereken kararlar vardı ama huzurlu mu huzurlu, âdeta kutsal bir hafta boyunca en önemlisi de sessizlik vardı.

Kimlik: Evie Porter

Dört Ay Önce

Günlerden perşembeydi ve Ryan Sumner tam vaktinde gelmişti. En uzakta kalan gaz pompasının oraya park etti, tıpkı her seferinde yaptığı gibi.

Bugün biraz rahat giyinmişti; her zamanki gömleğin yerini, üzerinde yerel kulübün logosu olan şu golf kazaklarından biri almıştı. Perşembeleri farklı kılan şeyin ne olduğunu merak ettim ister istemez.

Eteğimi azıcık daha yukarı çekip omuzlarıma istediğim şekilde döküldüğünden emin olmak için elimi saçımdan geçirdim.

Bunun en tehlikeli işim olacağını biliyordum. Bay Smith beni buraya alt etmek için göndermişti.

Ama kurallara göre oynayacaktım. Sınırı aşmayacak, oyunun önüne geçmeye çalışmayacaktım. Etrafımda yavaşça çözülüp açılmasına izin verecektim. Ve ben vuruşumu yapmadan önce Bay Smith'in elindeki her şeyle bana vurmasını bekleyecektim.

"Merhaba," dedim arabasına yaklaşırken.

İrkilse de bunu hızlıca ve kolayca gizledi. "Selam," diye karşılık verdi, suratında bir sırıtışla. Yüz yüze çok daha tatlıydı.

Başımı kenarda duran, sol arka tekeri dümdüz arabama doğru eğdim. "Şuna yardım edebilir misin acaba? Babam yıllar önce lastik değiştirmeyi öğretmişti ve teoride işin temellerini hatırlıyorum ama pratikte epey göz korkutucu olabiliyormuş."

Gülümsemesi iyice büyüyüp bütün yüzünü aydınlattı. Ve kesinlikle çok sevimli bir yüzü vardı.

"Tabii ki," dedi. "İşimi bitireyim, hemen gelirim."

Ben de ona güçlü bir gülümsemeyle karşılık verip arabama döndüm.

Gelip yanıma park etti ve inerken beni süzdü. Arabamın yan tarafına yaslanmış, tam da doğru şekilde poz keserek caka satıyordum. Ryan bagajını açıp krikosunu aldı, sonra da gelip patlamış tekerimin önünde diz çöktü. Yanına eğildiğimde, tam da yapmasını umduğum şekilde, gözleri birkaç saniyeliğine bacaklarımda dolaştı.

Yaptığım araştırmalardan, golf ve tenis oynamayı sevdiğini ama ikisinde de öyle çok iyi olmadığını biliyordum. Louisiana Devlet Üniversitesi'ne gittiğini, üyesi olduğu öğrenci birliğinin organizasyon işleriyle uğraştığını biliyordum. İkinci ve üçüncü sınıfta bir kızla birlikte olduğunu ama kızın yurtdışında okumaya giderken ondan ayrıldığını biliyordum.

"Seni bir yerden tanıyor gibiyim," dedim, tekerimin ilk bijnunu gevşettiği sırada.

Bana şöyle bir bakıp, "Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diye karşılık verdi.

"Callie Rogers'ı tanıyor musun? Louisiana Üniversitesi'nde arkadaştık."

Yüzündeki ifadesinden, ismi tanıdığını ama kim olduğunu tam çıkaramadığını anlamıştım. Onunla aynı dönemde kız öğrenci yurdunda kalan kadınları araştırmıştım; Ryan'ın arkadaşlarının arkadaşlarının gönderilerinde etiketli ama doğrudan Ryan'ın yanında olmayan kadınları. İsimleri ona tanıdık gelecekti ama gidip de onlara beni soracağı kadar samimi olduğu kişiler olmayacaktı.

"Marti Birghton'la arkadaş mıydı o?"

"Evet!"

"Sanırım Marti'yleyken birkaç kez karşılaşmıştık onunla," dedi, sonra uğraştığı işe döndü.

Ortak bağlantılar kurulduğuna göre, artık beni bir yabancı olarak düşünmeyecek ve muhabbet rahatça akacaktı. Ryan lastik

değiştirme işini bitirmesine rağmen oyalanıyordu. Şimdi ikimiz de arabaya yaslanmış, birbirimize dönmüştük.

“Sana bir içki ısmarlamalıyım!” dedim. “Beni kurtardığın için bu kadarını yapayım en azından.”

Eğilip birkaç santim daha yaklaştı. “Bana içki ısmarlayabilirsin tabii ama bir şartla: Önce ben sana yemek ısmarlamak istiyorum.”

İşini biliyordu gerçekten.

“Sanki seni zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum ama resmi olarak tanışmadık daha.” Elimi uzattım. “Evie Porter ben.”

Hafifçe elimi kavradı. “Ryan Sumner.”

“Pekâlâ, Ryan,” dedim. “Akşam yemeği ve içki kulağa harika geliyor.”

“Beni takip edebilir misin?” diye sordu.

“Hemen arkadayım,” diye yanıtladım.

Küçük bir lokantada durduk ve ben daha kapımı açmadan yanımda bitti. Bir elini uzatıp arabadan inmeme yardımcı oldu.

Restorana girdiğimizde, bahçe kısmından masa istedi. Louisiana’da olmamıza rağmen, yılın bu zamanında dışarısı hâlâ biraz serindi. Kısa eteğimin de pek koruma sağladığı söylene-
mezdi ama neyse ki mekânda ısıtıcılar vardı. Bahçenin sınırını belirleyen ağaçlara yanıp sönen ışıklar asılmıştı. Bir ilk buluşma için harika mekândı.

Şarap ve birkaç meze söyledik, sonra da konuştukça konuştuk. O bana doğru eğiliyor, ben de aynısını yapıyordum.

“Biraz daha kendinden bahset lütfen,” dedi, ana yemeğimiz servis edilirken.

Annem ve ev dediğimiz –annemin bir ev hâline getirdiği– o küçük karavan geldi aklıma ve ilk kez ilk yalanı söylemek istemedim. Annemin bana dikiş dikmeyi öğrettiğinden, pelüş hayvanlarımın her birine elbise diktiğimizden bahsetmek istedim ona. Çay partileri verip kraliyet ailesiymiş gibi rol yaptığımızdan. Duvarımızda asılı dünya haritasından bahsetmek istedim. Dart oku atıp denk geldiği yer hakkındaki her şeyi öğrenirdik.

Ama senaryoya bağlı kalıp annemle babamın trafik kazasında öldüğünü, benim de yolumu bulmaya çalıştığımı söyledim. Hikâyeye yapmam gerekenden daha fazla gerçek eklemiş, daha önce hiç kimseye yapmadığım kadar kendimi açmışım ona.

Elleri masanın üzerinden bana doğru kayd ve kendimi bunun nasıl da iyi hissettireceğine hazırladım. Gerçekten de iyi hissettirdi.

Hem de fazla iyi.

Bu yüzden de hafifçe geri çekildim. Reddedilmiş gibi hissetmesine sebep olacak kadar fazla değil, sadece kendime biraz mesafe tanıyacak kadar. Zihnimde duygularıma yavaş yavaş duvar ördüm. Ryan Sumner sadece bir işti. Çok uzun sürmeyecek bir iş. Evie Porter'dan etkilenmişti o yalnızca; hayal gücümün ürünü olan birinden.

Şimdi ise Evie Porter'ın kim olduğunu ve niçin burada olduğunu hatırlamanın vakti gelmişti.

İşe koyulma vaktiydi.

Evie Porter

Günümüz

Ryan ön bahçede durmuş, kusursuz yeşil çimenlerinin üzerinde bir çim biçme makinesini ileri geri itip duruyordu. Güneş batmaya yüz tutmuştu ve azalan ışık, iki katlı beyaz eve altın rengi bir ışıltı katıyor, parlamasına yol açıyordu.

İkinci geçişinde beni fark eden Ryan makineyi hemen kapattı. Üzerinde eski, rengi solmuş, hâki bir şort ile kenarları yıpranmış, mavi bir tişört vardı.

Kaldırımında durmuş bana bakmasını izledim. Birkaç dakika boyunca ikimiz de hareket etmedik.

Atlanta'daki o otelde uyandığımız sabahın üzerinden üç ay geçmişti.

Yarı yolda buluştuk benimle. Bacakları ve ayakkabıları otlarla, elleri de yağla kaplanmıştı.

Onu son gördüğüm zamandan beri bir değişiklik olmuş mu diye yüzünü inceledim. "Hâlâ konuşmak istiyorsundur diye umuyordum," dedim.

Arka cebinden bir bez çıkarıp ellerini sildi. Uzun bir süre sonra, nihayet başını kaldırıp bana baktı ve başıyla evi işaret etti. Peşinden gelip gelmediğimi görmek için beklemeden yan taraftan ilerleyip arka bahçeye geçti.

Bahçenin arka köşesindeki sebzelerle dolu üç uzun bitki sırası takıldı gözüme.

Yan yana duracak şekilde değil de birbirine bakacak biçimde yerleştirdiği iki ahşap sandalyeyi işaret etti eliyle. Sırtımı bahçeye

vereceğim şekilde geçtim birine. Şu an o bahçeye bakamazdım.

Yakınlardaki bir soğutucudan iki bira alıp birini bana uzattı. "Komşuların meraklı gözlerinden uzakta konuşmak daha iyi olur dedim. Gerçi sana teşekkür etmeliyim; garaj yolundaki o olaydan sonra sokaktaki yaşlı hanımlar benden kaçıp durdular. Torunlarını da benden uzak tutuyorlar."

"Ahlaklı ismini ne zaman lekelemek istersen müsaitim," dedim, sonra biramdan bir yudum aldım.

"İsmim hiçbir zaman zannettiğin kadar parlak olmadı. Ne zaman hazırsan rol yapmayı kesebiliriz."

Sinirlerimi yatıştıracağını umarak derin bir nefes alıp yavaşça verdim. "Nereden başlayacağımı bildiğimden emin değilim. Ben... çok uzun zamandır rol yapıyordum."

Ryan beni incelerken başını yana eğdi. Devon, Amy ve ben canımız çıkana kadar üzerine tartıştıysak da bu işin Ryan'la ilgili tarafından ve benim ya da Bay Smith hakkında Ryan'ın bildiklerinden habersizdik. Tek bildiğimiz, Ryan'ın Bay Smith'le belirli bir derecede iş yaptığıydı ama büyükbabası öldüğünden beri de Doğu Texas'taki operasyonun tek sahibiydi.

Aramızda yarım kalmış bir şeyler olduğunu da biliyordum ve onu tekrar görmeye yönelik, geçen zamanın hiç azaltmadığı güçlü bir arzu vardı içimde.

"Gelip benimle konuşmak adına değerli vaktinden ayırdığın için senin başlamana müsaade etmem gerekir." Birasını yanındaki küçük sehpa bırakıp sandalyesinde arkasına yaslandı, başını da arkasında birleştirdiği ellerine dayadı. "Sen hiç hazırlıklı olmadığın bir şeydin. Patlamış lastiğini düzelttiğimde Glenview'daki işim hakkında bilgi almaya çalıştığını biliyor muydum? Hayır. Seninle tanışmadan önce bile orayla ilgili bir sıkıntı olduğunun farkındaydım. İşte de evde de bir şeylerin yeri değişiyordu. Bok püsür kaybolup duruyordu. Seninle tanıştıktan sonra daha da kötüleşti durumlar ama hiç sana bağlamadım. Hem de hiç." Bana yan bir bakış atıp utanması gerektiğini ama utanmadığı belirten şekilde omuz silkti. "Yıllardır ara sıra iş

yaptığım bir ortak, bana operasyonuma sızan birisi olduğuna ve en yüksek teklif verene sevkiyatlarımla ilgili bilgi sattığına dair duyumlar aldığını söylemişti."

"Ortak?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Ben senden biraz bilgi alana kadar benden bu kadar." Birasından uzunca bir yudum aldıktan sonra şişeyi tekrar sehpa koydu.

"Sen bir iştin. Ben... patronumla sorun yaşıyordum, benden memnun değildi. Sana atandığımda, bunun gerçek bir iş olup olmadığından emin olamadım. Her zamanki gibi olmayabilirdi. Patronum... oyunlar oynamayı severdi. Hâlâ sadık olup olmadığımı görmek için sınırdı beni. Söylememe gerek yok herhalde ama senin de benimle oyun oynayıp oynamadığından emin değildim."

Söylediklerimi anlamaya çalışan Ryan gözlerini kısmıştı çünkü olmam gerektiği kadar net değildim. "Bu kulağa... bayağı boktan geliyor. Patronun tam bir götmüş sanki."

Kahkaham ikimizi de şaşırttı. "Tahmin bile edemezsin." Dürüst olmak tahmin ettiğimden çok daha zordu. "Şu seni birinin sevkiyatlarının detaylarını sattığına dair uyaran ortak, Tennessee'deki otel koridorunda konuştuğun kişiyse patronumla tanışmışsın demektir."

Öne eğildiğinde o sakın tavrından eser kalmamıştı. "Konuştuğumuzu duyduğunu bilmiyordum. O yüzden mi kafayı yiyip gittin? Ve evet, oydu bahsettiğim kişi. Ama *senin* patronun mıydı yani o?" Kafa karışıklığını gidermeye çalışırken gözleri bulgulandı. "Benden dosya çalan kişinin sen olduğunu söylemişti."

"Evet, tam da onun yapacağı bir şey. İki kişiyi birbirine düşürmek en sevdiği hobisidir." Yoksa en sevdiği hobisinin *ben* olduğumu mu söylemeliydim? "Bunun en iyi sonuçları verdiğini düşünüyordu. Bir taraf diğerinin aleyhinde çalışır, kimse kimseye güvenmez. O da rahat rahat kenardan izler."

Birbirimizi inceledik. Muhtemelen ikimiz de birbirimize dair bir zamanlar inandıklarımız ile şu an öğrendiklerimizi karşılaştırıyorduk.

“Ben olduğumu ne zaman söylemişti sana? Bir de neden sana ihanet ettiğimi öğrendikten sonra benimle kalmaya devam ettin?” diye sordum. Ryan’ın beni çevresinde tutması, onun Bay Smith olabileceğini düşündüğüm sırada mantıklı gelmişti.

“Polis merkezinden çıkmamızdan hemen önce mesaj atmıştı bana. Onunla buluşmamı istemişti. Bana vereceği önemli bilgiler olduğunu söylemişti. Seni buraya bırakıp ofisime uğramam gerektiğini söylediğimde onunla buluştum işte.” Güldü ama içi boş bir gülüştü bu. Arka bahçeye baktı gözü dalarak. “Şimdi dönüp geçmişe bakınca, benimle nasıl oynadığını görmek kolay. Birinin ona gidip geçmişte benim hizmetlerimden yararlandığını bildiği için ortaklık teklif ettiğini, aracıyı ortadan kaldırmak isteyebileceğini düşündüğünü söyledi. Ama *benim tarafımda* olduğuna inandırmıştı beni. O kişinin başarısız olmasını sağladığına. Senin de finans raporlarıma, müşteri kayıtlarıma, sevkiyat bilgilerime erişebilmek için beni kullandığını söylemişti. ‘Kanıt’ gösterdi. Bana karşı elinde olan şeylerin geri kalanını vermek için Atlanta’daki bağlantıyla buluştuğunu, o kişinin de polisle yaşadığın sıkıntıyı çözmeye söz verdiğini söylemişti. Ben de sana yakın kalmayı kabul ettim. Bu işin arkasında kimin olduğunu merak ettim. Kirli işlerini yapman için seni kimin gönderdiğini. Öyle bir tepem atmıştı ki. Garaj yolunda arabamda oturup bana verdiği her şeyi okudum.”

Ryan sonunda dönüp bana baktı, dirseklerini dizlerine dayayıp öne eğildi. “Sonra hiç olmadığı kadar kafam karıştı,” dedi güçlü ama kısık bir sesle. “Benden aldığın şeylerin kanıtı olarak bana verdiği her şey değiştirilmişti. Büyük sevkiyatların tarihlerinde planladığımın bir hafta sonrası yazıyordu. Kargolar da daha küçüktü. Alıcıların isimleri değişmişti. Anlam veremedim. Bu da beni inandırmaya çalıştığı şeyden şüphe etmeme yetti. Sonra içeri girdim. Seni aradım. Duşta buldum seni ve o kadar... kırık dökük hâldeydin ki. Öyle kötü ağlıyordun ki paramparça olacaksın sandım. Ben de aynı şekilde hissediyordum. Yapbozun büyük bir parçasını kaçırdığımı biliyordum.” Hüzünlü bir gülümsemeye baktı bana. “Sonunda ne olacağına bakacaktım işte.”

O kadar yoğun, öyle güçlü bakıyordu ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Boğazımdaki yumrudan kurtulmak için öksürdüm ve şöyle dedim: “Oyun oynayan tek kişi o değildi. Bana kızmasına ihtiyacım vardı. Halihazırda olduğundan daha da kızmasına. Güvenini tamamen kaybetmesine ihtiyacım vardı. Ama ayrıca işini ona kaybetmeni de istemiyordum. Senin işinin onun organizasyonundaki çarklardan biri hâline gelmesini istemedim. Ben de detayları değiştirdim işte.”

Ryan öne eğilip elini sandalyemin bacaklarına götürdü ve beni birazcık yanına çekti. “Geri kalanını da anlat.”

Derin bir nefes alıp ona –isimlerini vermeden– Devon ve Amy’yi anlattım. Eden, Kuzey Carolina ve ölene kadar annemle yaşadığım o karavandan bahsettim. Bay Smith ve George’u, neredeyse çok geç olana dek aynı kişi olduklarını bilmediğimi anlattım. Ben olduğumu iddia eden kadını ve hem onun hem de James’in hayatına, sırf Bay Smith bir şey ifade etmek istediği için son verildiğini anlattım.

Bir noktada, ben içimi döküp rahatlarken, Ryan beni kucağına çekti. Başımı göğsüne yasladım, o da tüm sırlarımı dinlerken saçımı okşadı.

“James’in sonu böyle olduğu için üzgünüm. Onlar için ne planlandığını bilseydim, ikisini de kurtarmanın bir yolunu bulurdum.”

“Bulacağını biliyorum.”

Güneş batana kadar sessizce oturduk.

Ryan’la günlük rutine dönmek benim için o kadar kolay olmuştu ki bundan utanmam gerekirdi. Bu sefer tek fark, ikimizin de ne kadar şaibeli olduğumuz konusunda dürüst davranmamızdı.

Günlerden perşembeydi ve Ryan Doğu Texas’a gidecekti.

“Altıda evde olurum,” dedi termosuna kahve doldururken. Buradaki ofisine gidiyormuş gibi yapmasına gerek olmadığından, kot pantolon ve tişört giymişti.

“Ben de burada olurum.” Yaklaşıp sarıldım ona.

Yüzünü boynuma gömüp beni öpücük yağmuruna boğdu. “Eve gelirken biftek alayım mı?”

“Hımm, güzel fikir. Yememiz gereken tonla kabak da var, onları da kızartabiliriz yani. Komşular kaçıyor artık benden.”

Kahkaha atan Ryan, “Arka bahçenin yarısı bostan olup da herkese sebze dağıtmamız gerekince böyle oluyor tabii,” dedi. Bir öpücük daha verip dudaklarımın üzerinden mırıldandı: “Ben yokken uslu bir kız olmaya çalış.”

O çıkınca gözden kaybolana kadar arabasını izledim.

Kahvemini kalanını kafama dikip misafir odalarından birinden devşirdiğim küçük ev-ofisime geçtim. Yerleşip her şeyi açmam birkaç dakika sürdü. Devon yaratmıştı burayı ve her türlü önlemi almıştı.

Güvenli hattan arama yaptım ve Amy ilk çalışta açtı. “Günaydın,” dedi, sesi hâlâ uyukluymuş gibi gelse de. İlk ismini değiştirmemişti ama soyadı artık onun da Porter’dı. Galiba birileriyle bağ kurmak isteyen tek kişi ben değildim.

“Günaydın,” dedim ben de, King Harverst hayranlarının forum sitesine giriş yaparken. Bildirim kutusu açılıp yeni mesajlar olduğunu gösterdi, bir yandan da bilgisayarımın hoparlöründen “Dancing in the Moonlight”ın nakaratı çalıyordu.

“İki yeni mesaj var,” dedim.

Amy’nin esnediğini duydum, sonra şöyle dedi: “Aç da bakalım ne istiyorlarmış, Bayan Smith.”

Sabahın en sevdiğim kısmı buydu işte.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazmak bana bir sürü değişiklik getirdi: Genç yetişkin pazarından yetişkin pazarına geçiş yaptım ve hem yeni bir temsilci hem de yeni bir yayıncıyla taze bir başlangıç yaptım. Yaşadığım deneyim kesinlikle inanılmazdı!

Öncelikle temsilcim Sarah Landis'e çok teşekkür etmek istiyorum. İlk konuşmamızdan itibaren *İlk Yalan Kazanır*'a gösterdiğin heves ve sevgi eşsizdi. Bu kitap için sadece dışlı bir savunucu kazanmakla kalmadım, aynı zamanda yeni bir arkadaş edinmiş oldum. Rehberliğin ve desteğin için minnettarım.

Sterling Lord Literistic'teki herkese, özellikle de Szilvia Molnar ve yabancı haklar ekibine teşekkür ederim. *İlk Yalan Kazanır* dünya çapında yayımlanacağı için çok heyecanlıyım!

Film temsilcilerim Dana Spector ve Berni Barta'ya, bu kitaba inandıkları ve uyarlamasını yapmak için inanılmaz bir ekip buldukları için teşekkür ederim. Hepiniz o kadar iyiydiniz ki!

Bir kitap onun için kusursuz evi bulunca sihirli bir şey oluyor. Pamela Dorman, Jeramie Orton, Marie Michels ve Sherise Hobbs; sizler editörlerin rüya takımısınız ve uzmanlığınız ile desteğiniz benimle olduğu için minnettarım! *İlk Yalan Kazanır*'ın son hâlini verme konusundaki sıkı çalışmalarınız ve adanmışlığımız için çok teşekkür ederim. Ayrıca, Diandra Alvarado, Matthew Boezi, Jane Cavolina, Chelsea Cohen, Tricia Conley, Tess Espinoza, Cassandra Mueller, Brian Tart, Andrea Schulz, Kate

Stark, Rebecca Marsh, Mary Stone, Christine Choi, Molly Fessenden, Jason Ramirez, Lynn Buckley ve Claire Vaccaro dahil olmak üzere Viking/Pamela Dorman Books ve Headline'daki herkese çok teşekkür ederim. Perde arkasında daha pek çok kişi olduğunu biliyorum ve hepinize minnettarım.

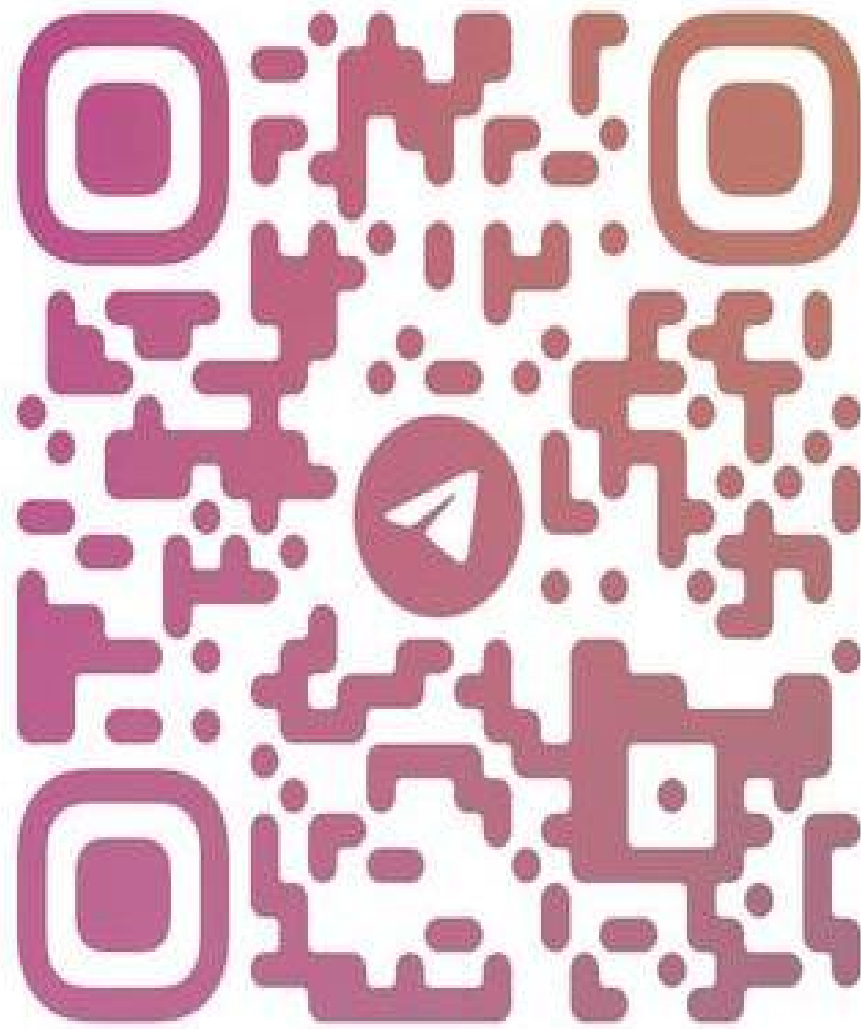
Megan Miranda ve Elle Cosimano'ya, kesinlikle en iyi eleştiri ortakları ve bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşlar oldukları için teşekkür ederim. Bunu sizensiz nasıl yapacağımı hayal bile edemiyorum.

Beni yüreklendiren çok fazla insan olduğu için o kadar şanslıyım ki. Kocam Dean ve oğullarımız Miller, Ross ve Archer'a en büyük destekçilerim olduğu için teşekkür ederim. Sizi çok seviyorum ve her gün minnettarım size. Anneme, Joey'ye ve ailemin geri kalan her ferdine benimle daima gurur duydukları için teşekkür ederim. Her zaman yanımda olan arkadaşlarıma teşekkür ederim. Ve saçımın, kıyafetlerimin, çekmek zorunda olduğum her video için arka planımın kusursuz olmasını sağlayan Aimee Ballard, Christy Poole ve Pam Dethloff'a özel bir teşekkür borçluyum. Bu işler için o kadar çok yardım gerekiyor ki!

Son olarak ama son derece de önemli olarak, okurlarıma çok teşekkür ederim! İster bu okuduğunuz ilk kitabım olsun isterse de başından beri beni takip ediyor olun, her birinize minnettarım!

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

<https://t.me/ayisigikitap>

@AYISIGIKITAP